

John
Ajvide
Lindqvist

Den sista platsen

Av John Ajvide Lindqvist har tidigare utgivits:

Låt den rätte komma in (2004)

Hanteringen av odöda (2005)

Pappersväggar (2006)

Människohamn (2008)

Lilla stjärna (2010)

Låt de gamla drömmarna dö (2011)

Himmelstrand. Den första platsen (2014)

Rörelsen. Den andra platsen (2015)

Våran hud, vårt blod, våra ben (2016)

DET HÄR ÄR EN BOK FRÅN ORDFRONT FÖRLAG.

Ordfront förlag är ett oberoende bokförlag som ger ut samhällsdebatt, historia, kulturhistoria, samt handböcker i skrivandets hantverk, demokrati och folkbildning – och förstås högkvalitativ skönlitteratur. Vi ansluter oss till en frihetlig, samhällskritisk och folkbildande tradition och samverkar nära med den oberoende kulturföreningen Ordfront som arbetar med yttrandefrihet, mänskliga rättigheter och demokrati. Förutom delägare i Ordfront förlag är Föreningen Ordfront huvudmän bakom DemokratiAkademin, MR-dagarna och Ordfront magasin.

www.ordfront.se, www.ordfrontforlag.se

John Arvide Lindqvist

X

Den sista platsen

Ordfront
Stockholm 2017

John Ajvide Lindqvist: X – den sista platsen
Ordfront, Box 17506, 118 91 Stockholm
www.ordfrontforlag.se
forlaget@ordfrontforlag.se

© John Ajvide Lindqvist 2017
OMSLAG: Alexander Jansson
GRAFISK FORM: Josefine Edenvik
FÖRFATTARPORTRÄTT: Mia Ajvide

ISBN: 978-91-7441-643-5
Eboksproduktion [Publit](#) 2017

Till Thomas Oredsson & Eva Harms
För Blackeberg och Rådmansö
För vänskap och champagne

Den undre världen

Under hösten 2016 drog en självmordsvåg genom Stockholms undre värld. Människor med kopplingar till kriminella organisationer hittades hängda, skjutna eller drunknade. Till detta kom ett antal personer som försvann utan att återfinnas.

Först trodde man att det rörde sig om en utrensning, någon ny eller gammal aktör som ville knäcka konkurrensen. Flera av de döda hade varit höjdare och ett antal namn kunde strykas från Alcatrazlistan. I väntan på resultat från rättsmedicin spekulerades det vilt i media och inom polisen. Vad var det för hänsynslös kraft man nu hade att göra med?

När protokollen från tekniker och obducenter började droppa in blev fenomenet än mer obegripligt. I så gott som samtliga fall tydde allt på att den döde hade skött saken själv. Bragt sig om livet. Plockat ner skylten.

I en särskilt uppmärksammande händelse hade man hittat fyra personer döda i en lagerlokal, tre avrättade med nackskott, den fjärde skjuten i tinningen. Ingen annan hade befunnit sig i rummet, det fanns inga bojor eller spår av misshandel och slutrapporten konstaterade lakoniskt att: "Samtliga torde ha varit införstådda." Man hade hjälpts åt och siste man ut hade satt pipan mot tinningen.

Sammanlagt arton personer dog i september och ytterligare tretton i oktober. Sedan mattades fenomenet av. Polisen hade vid det laget fullt upp med att söka kartlägga hur dödsfallen hade förändrat den undre världens maktstruktur. Det stod snart klart att en ny aktör verkligen hade trätt in på arenan, men vem denne aktör var lyckades man inte utröna. Så snart man närmade sig något som kunde vara en organiserad ledning, upplöstes den i rykten och hörsägnar. Den nya, okända aktören fick tills vidare gå under namnet "X".

1. Utanför

Livet har varit hyggligt mot mig
Tänk så mycket jag har fått
Jag kan knappast minnas
Att jag saknat nåt.

Peter Himmelstrand –
Nån däruppe måste gilla mig

Tommy T

1

Tommy T peakade 2004. Det var då han fick Guldspaden för sina reportage om kokainets omloppsvägar genom Stockholms ådror och hans bok "Desperados" låg etta på försäljningslistorna. Han nötte baken mot mängder av tevesoffor och syntes i tidningarna så gott som dagligen. Var det inte hans egna artiklar och krönikor, så var det i egenskap av expert på allt som hade med brottslighet att göra. Förortskravaller, dubbelmord eller nya droger? Kolla vad Tommy T har att säga om saken.

Dippen började i samma veva som Hagge kom till honom, alltså runt 2006. Tommy hade hudflängt ett antal högt uppsatta poliser i samband med utredningen av en knarkuppörelse. Enkelt uttryckt var alla polischeferna inkompetenta idioter, eller "plattskallar" som Tommy brukade säga. Han skrev ett antal krönikor där han utvecklade sin synpunkt.

Så småningom framkom det att Tommys anklagelser hade varit grundlösa. Det huvudspår som polisen arbetat efter visade sig vara korrekt och åtal väcktes mot sju personer. Eftersom Tommy hade en tendens att veva åt alla håll hade han gjort den typen av misstag tidigare, men skillnaden den här gången var att man inte lät det falla i glömska, att Tommy ställdes till svars.

En hätsk debatt utbröt i tidningarna med Tommy på ena sidan och samtliga plattskallar på den andra. Hans begåvning för att slingra sig prövades till det yttersta och hans formuleringskonst firade nya triumfer, men hos allmänheten växte ändå just den misstanke som aldrig fick väckas: att Tommy T kunde *ha fel*.

Det var inte som att han kraschlandade där och då, därtill fanns det alltför många män som höll honom för en guru, men telefonen slutade ringa stup i kvarten och strömmen av inbjudningskort genom brevlådan tunnades ut. Tommy var fortfarande på topp men hade så sakteliga börjat glida nedåt och han var inte dummare än att han visste det.

I syfte att rehabilitera sin image började han allt oftare skriva sina artiklar från fältet – till skillnad från plattskallarna som bara hukade på sina kontor – och det var i det sammanhanget som hans och Haggas vägar korsades.

Via en tipsare inom polisen hade Tommy fått kunskap om ett tillslag mot en amfetaminfabrik i Jakobsberg. Träslöjdssalen i källaren till en nedlagd skola. Tommy var på plats före insatsstyrkan och sittande i en av skolgårdens gungor passade han på att själv dra en liten lina. Sedan anlände blåljuset och Tommy väntade tills de hade röjt väg innan han klev in på scenen.

Det var en osedvanligt skabbig historia. Normalt brukade producenterna ha ordning på papperen och lämna förfallet till brukarna, men i Jakan fick Tommy se ett sällsynt exempel på motsatsen. Kaos rådde i salen där ett antal hyvelbänkar fortfarande stod kvar och produktionen hade avstannat i brist på fokus. Tre snorare låg utslagna i en soffa medan en fjärde med sömngångaraktiga rörelser försökte ta sig genom väggen med hjälp av ett stämjärn.

Gripande och säkrande av bevis blev odramatiskt och pliten brydde sig inte ens om att jaga iväg Tommy – bara han höll sig på behörigt avstånd. Inget spännande, ingen vinkel utom möjligen slöjdsalen som var en pikant detalj. Tommy var på väg att ge upp och åka hem då han hörde ett gnyende. Utan att kliva över tröskeln frågade han en av poliserna som befann sig i rummet: ”Hör du också det där?”

Polisen såg sig omkring och fastnade med blicken vid soffan. Han grävde bland kuddarna som var fulla med hål efter cigarrettglöd och när han rätade på sig höll han en ömklig varelse i händerna. En undernärld hundvalp, en liten mops där revbenen syntes under huden. Polisen synade den noggrannare och sa: ”Nämen, fy fan då.”

Ett av hundens framben var borta. Där det borde ha suttit fanns bara en blodig stump, som om någon nyligen hade hackat av det. Till exempel med ett stämjärn. Polisen vägde hunden i handen och suckade. ”Det blir farbror doktorn för dig kompis. Liten spruta så slipper du den här skiten.”

Hunden tittade på polisen. Sedan tittade den på Tommy. Någonting klack till i honom och han sa: ”Jag kan ta den.”

Redan i bilen på väg till veterinären, med hunden liggande i passagerarsätet insvept i en handduk, visste Tommy dels att den skulle klara sig och dels att den hette Hagge. Något i dess blick hade talat om båda sakerna för honom.

Tommy väntade tills Hagge hade vuxit färdigt innan han skaffade en protes åt honom. Vid det laget hade Tommys stjärna börjat dala mer märkbart. Hans fasta krönika i Stockholmsnytt hade blivit sporadisk och bildbylinen krympt till halva storleken. När han kontaktade sitt förlag och erbjöd option på en bok om trafficking sa de att det lät intressant, men för ett annat förlag. De tevesoffor där han brett ut sig nöttes nu av andra bakar. Tommy T:s glansdagar var över.

Ändå hankade han sig fram. 2009 flyttade han med Hagge från trerummaren på Birger Jarlsgatan till en tvåa i Traneberg. Lägenhetsbytet frigjorde dryga tre miljoner och han behövde inte jaga knäck lika intensivt. Han hade fortfarande sina kontakter och ännu fanns det läsare som uppskattade hans raljanta stil, men Tommy taggade ner.

Efter att ha hamnat utanför hetluften hade han lyckats lägga av med kokset och han tog långa promenader med Hagge i förortens grönområden. I gengäld tittade han rätt mycket på teve och åt mikromat, drack en hel del öl. Han var inte direkt fet men magen vilade mot låren när han satt på toaletten.

Han hade ett ytterst fritt förhållande med Anita, en kvinna som han lärt känna under researchen till traffickingboken. Hon var några år yngre än han och prostituerade sig fortfarande, men på sparlåga. De träffades när det var läge.

Så gick åren. Hans bok kom så småningom ut på ett mindre förlag och trots att hans research var något daterad så sålde den skapligt. Det blev ett par soffor på det. Han hade börjat ta med sig Hagge vart han än gick. Dels tyckte han om sällskapet och dels hade Hagge trots sin dystra uppsyn en förmåga att göra folk mer positivt inställda till Tommy. Som om han var en god människa, något han själv inte ansåg sig vara. Därtill hade Hagge en *förmåga*.

En artikelserie om nätdroger i allmänhet och spice i synnerhet våren 2014 ledde till ett smärre uppsving, men efter ett par månader var allt tillbaka i den gamla lunken. Promenaderna med Hagge, mötena med Anita, mikromaten, teven och ölen, tjafs med redaktörer för att få in den eller den texten. Han hade övervägt att lägga ner hela skiten och försöka skriva en deckare, när telefonen ringde en oktoberkväll 2016.

2

Tystnaden på andra sidan linjen efter att Tommy svarat och sagt sitt namn gjorde att han fattade vem som ringde. Fanns bara en människa som betedde sig på det viset. Ove Ahlin, nyhetschef på Stockholmsnytt. Efter ett par sekunder hördes hans rökrossliga stämma: "Har du hört? Om självmorden?"

"Jo", sa Tommy. "Svårt att undvika."

"Vet du nåt? Hört nåt?"

"Har inte forskat."

Ännu en tystnad. Oves omotiverade pauser skapade lätt en känsla av förhör, att Ove satt inne med graverande fakta och det var bäst att man bekände med en gång. Men Tommy hade varit med förr, så han väntade.

"Gör det, då" sa Ove.

"Varför det?"

"För att jag ber dig."

"Varför skickar du inte kalven?"

Ove suckade med ett pipande ur luftrören. Tidningens nuvarande påläggskalv hette Mehdi Barzani, en 25-årig kille med iranskt ursprung som hade de rätta försänkningarna hos buset och dessutom – det kunde inte förnekas – skrev snyggt och rappt och hade ett par biceps som gjorde sig fint i bylinen. Till råga på allt var han en sympatisk jävel som Tommy inte kunde förmå sig själv att tycka illa om, hur gärna han än ville.

"Det här är inget för Mehdi", sa Ove.

"Hur kan det komma sig?"

"Tommy, lägg ner. Du vet. Det här är det gamla gardet."

Jodå, Tommy hade förstått vad det handlade om redan när han lyssnade på Oves inledande tystnad. Av vad han hört och läst om självmordsvågen så rörde det sig nästan uteslutande om folk ur den äldre generationens kriminella, folk som Tommy hade träffat och ett par som kunde kallas kompisar eller rentav vänner.

Sedan Tommys tid på toppen hade många av dem antingen lagt av eller klivit in från gatan och skaffat sig finare fasader, bakom vilka de kunde styra verksamheten utan att få skit under naglarna. Och nu var så gott som samtliga döda.

Det var meningslöst att hålla Ove på halster. Storyn var intressant, Tommy ville själv veta och det fanns knappast någon bättre lämpad än han själv att sköta grävandet, så han frågade: "Hur många uppslag?"

"Två", sa Ove. "Möjligen tre. Men då får det fan vara bra."

Tre var inte fy skam i det läge som rådde, men så sent som en månad tidigare hade Mehdi fått bre ut sig över fyra i en serie om den nya opiumrutten över Finland.

"Fyra", sa Tommy och satt sedan och lyssnade på Oves väsande andning. Några försynta dunsanden hördes när Hagge kom ut från köket och ställde sig och tittade på Tommy med huvudet på sned. Tommy gjorde tummen upp och Hagge blinkade som om han fattade exakt vad det rörde sig om. Ibland trodde Tommy nästan att han gjorde det.

"Då får det *fan* vara bra", upprepade Ove med ny betoning.

"När skrev jag sist nåt dåligt?"

"Du är rolig du, Tommy."

"När behöver du det?"

"Igår."

Efter lite bollande om honorar avslutade de samtalet. Tommys fråga om tidsramarna för projektet var retorisk. Det var alltid bråttom med den här

typen av saker. Idag var intresset på topp, imorgon sköt någon fel lejon. Ändå bedömde Tommy att självmordsvågen var en så pass betydelsefull händelse att det skulle mycket till för att nyfikenheten skulle falna. Även internationellt var det en stor och pågående nyhet.

Drygt trettio yrkeskriminella som inom loppet av två månader bestämt sig för att självmant gå ur tiden. Vad Tommy visste så hade något liknande aldrig tidigare inträffat, och definitivt inte i Sverige. Till mysteriet hörde att det handlade om folk i toppskiktet, folk som hade ordnat det för sig. Bengt Bengtsson – Dubbelbenke – hade till exempel hittats flytande med uppskurna handleder på en badmadrass i sin inomhuspool på tvåhundra kvadrat.

Varför?

Visst var självmord mer vanligt bland kriminella, men det gällde framförallt yngre förmågor. De äldre hade tvärtom en tendens att bita sig fast vid livet. Hade de klarat det så här långt så skulle de köra på så länge det gick. Så vad var det som samordnat hade fått dem att anse att livet inte längre var värt att leva?

Till syvende og sist lever vi i en marknadsekonomi. Om en omvälvning inträffar är det alltid värt att ställa frågan: *vem tjänar på det?* Det var en tamp så god som någon att börja dra i. Tommy bläddrade i sin telefonlista där mer än hälften av namnen var smek- eller öknamn och stannade med fingret vid Karlsson.

Karlsson hette egentligen Micke Prüzelius. Som ångestriden elvaåring hade han börjat sniffa lim i plastpåse och sedan fortsatt med det även när han fått råd med effektivare bedövningsmedel. Nu var det inte Karlssons Klister han sniffade utan Casco kontaktlim, men namnet hade fastnat. Han var en pålitlig springpojke med ett stort kontaktnät. Man anlidade honom som mellanhand eftersom hans förstörda hjärna gjorde att han sällan såg några sammanhang.

3

”Tjena, det är Tommy. Tommy T.”

”Tommy? Men vad fan ... är inte du död?”

”Inte vad jag vet. Hur så?”

”Geir sa det för nån månad sen.”

”Geir hade fel.”

”Men han var typ helt säker.”

”Jo, men nu hör du ju att det inte är så.”

”Helt säker var han. Jag blev skitledsen.”

Tommy gned sig i ögonen. När Karlsson var hög på något hade han en

tendens att glida in i cirkelresonemang. I ett försök att bryta loopen, frågade Tommy: "Hur är det med Geir nuförtiden?"

"Har du inte hört det? Han är död."

"På riktigt alltså? Inte bara nåt du hört?"

"Nä, nä. Var jag som hittade han. Förra veckan. Hade hängt sig. Jag blev helt sabbad i hjärtat och överallt."

"Beklagar", sa Tommy. "Verkligen."

Geir hade inte varit någon höjdare, men heller ingen småhandlare. Ett år tidigare hade han agerat kran för att sprida tre kilo koks på gatorna och sedan dess kanske tagit ytterligare kliv uppåt i distributörsledet. Troligen var han en del av det fenomen som Tommy hade att undersöka.

"Träffade du honom nåt innan?" frågade Tommy.

"Ja, det var då han sa det där med att du var död."

"Hur var han då?"

"Låg som fan. Helt jävla under isen."

"Varför det?"

"Inte vet jag. Snackade en massa om det här med att finnas till och så där. Att det var ett misstag."

"Sa han det?"

"Mmm."

Den Geir som Tommy känt hade inte varit någon som grubblat över existentiella grundfrågor. Tvärtom hade han gjort ett positivt intryck som förstärkts av de spår av norska som återstod i hans tal. En stigande satsmelodi som fick även uttalanden som: "Jag ska fimpa den jävla tjacktorsken" att låta livsbejakande. Att Geir skulle ta livet av sig var ... onaturligt.

"Okej", sa Tommy. "Vem har tagit hans ytor, då?"

"Vet väl inte jag."

Tommy bet sig i läppen. Han hade en stor kapacitet för att minnas människors namn och särdrag, men ändå hade han råkat glömma Karlssons fixering vid *avlyssning*. Polisen hade paraboler i rymden med vilka de kunde smyglyssna på samtal. Viktig information kunde endast förmedlas genom att viskas i andra personers öron. Tommy sänkte rösten och sa: "Säg att vi träffades. Och jag hade ett par lakan. Skulle du veta då?"

"Nä, nä", sa Karlsson. "Jag vet ingenting längre. Är inte läge för sånt mer. Hej på dig."

Innan Tommy hann säga något mer, bröts samtalet. När han ringde upp igen blev han bortkopplad. Tommy scrollade håglöst bland namnen. Karlsson hade så gott som alltid koll på större rörelser och var så snacksalig att det var ett under att han ännu levde. Men nu hade något

hänt. Något som gjorde Karlsson rädd.

Om inte Karlsson vågade prata skulle knappast någon av Tommys andra informatörer göra det heller, oavsett tipspengar och källskydd. Alltså återstod bara ett alternativ, ett som Tommy helst inte ville använda sig av. Han scrollade uppåt i listan och flöt med tummen i luften ovanför namnet "Hammarn". Sedan stoppade han telefonen i fickan och ropade på Hagge innan han gick och tog på sig jackan.

Skulle han utnyttja sin vänskap med en av Stockholms mest fruktade människor för att locka fram information, så skulle det åtminstone ske ansikte mot ansikte.

4

Hammarns rykte grundmurades på åttiotalet då han arbetade som dörrvakt på nattklubben Alexandra's. Stället hade en stark dragningskraft på alla som ville visa att de var något, och i den gruppen ingick ett antal kriminella. Vissa av dem kunde föra sig och fick komma in och visa upp sina kläder och attiraljer medan de bjöd på skumpa laget runt och dricksade friskt.

Men sedan var det de andra. De som visserligen kunde ha gott om pengar men en tråkig attityd. Plus de som *bara* hade attityden. Släppte man in sådana kunde det bli bråk som i värsta fall slutade med polisinsats och det gillades inte av klientelet som förtjänat sina miljoner på hederligt vis. Så att säga.

Det var där Hammarn kom in. Det krävde sin man att stå pall för de hot och handgripligheter som kunde bli följden när någon som tyckte han var Kungen av Kolalandet nekades tillträde. Hammarn var en och nittiofem lång, vägde över hundra kilo muskler och hade labbar som gjutjärnspannor. Ändå fanns det folk som muckade för att kompensera ansiktstappet som det innebar att bli nekad tillträde.

Hammarn hade fått ta emot knytnävar på ögat, roundkicks över örat och vid två tillfällen hade någon dragit kniv. Hans svar var alltid detsamma. En enda blytung snyting i bröstet som tryckte luften ur anfallaren och ibland knäckte ett par revben. Om det kom till det, kunde alla i kön vittna om att inget övervåld hade använts. Ett enda knytnävsslag, och inte ens i ansiktet.

Hans-Åke, som Hammarn egentligen hette, skaffade även fram väktare till andra dörrar mot en viss provision. Om de redan hade en vakt kunde Hammarn erbjuda en bättre och om den gamla vakten ändå framhärdat så råkade han ut för en olycka. Mot slutet av åttiotalet kontrollerade Hammarn i stort sett alla dörrar till Stockholms exklusivare nattliv. Själv

hade han slutat dörrsluska och vänt sin uppmärksamhet mot spelautomater.

Inom några år hade Hammarn ett hundratal automater i sin breda famns beskydd och det fanns knappt en restaurangägare som vägrade honom tillträde. Det hände så hemska saker med de som gjorde det. Hammarn hade tidigt greppat konceptet med varumärkesbyggande och då han redan hade sitt väletablerade smeknamn såg han till att de hemska sakerna utfördes med hammare. Knän, armbågar eller fötter. Givetvis var det inte han själv som skötte krossandet annat än i undantagsfall, men verktyget som användes gjorde att alla visste vem som låg bakom.

Han fick göra några voltor för mindre och bevisbara överträdelser och i slutet av nittioalet hade tre seriösa mordförsök riktats mot honom, men han levde och hade hälsan när han och Tommy träffades i maj 2002.

Det var inte deras respektive jobb som sammanförde dem utan ett samtidigt uppblossande behov av att komma bort. Tommy var Sveriges mest läste krimjournalist och missade aldrig en deadline trots att han parallellt arbetade med två böcker, där den ena så småningom skulle bli succén *Desperados*. Han hade magsår, sömnsvårigheter och var kokainberoende. Hans-Åke återhämtade sig från ett fjärde mordförsök där en av hans närmaste män blivit dödad och han själv fått vänstra lungan punkterad av ett tiotal blyhagel.

Så kom det sig att båda tog en tvåveckors charter till Mallorca och på den femte dagen hamnade i solstolarna intill varandra. Tommy kände givetvis igen den storvuxne svensken med slaktaruppsynen, men till skillnad från en del andra i närheten bytte han inte plats när Hammarn brakade ner i sin stol. Efter fem minuter hörde Tommy en förvånansvärt ljus röst fråga: "Tommy T, va?"

"Jo", sa Tommy och kisade mot mannen som inte hade vänt sig mot honom när han frågade utan låg kvar på rygg med ett plågat uttryck i ansiktet.

"Vet du vem jag är?" frågade Hammarn.

"Vad tror du?"

Hammarn suckade. "Hur fan gör man för att koppla av? Kan du *koppla av* nån gång?"

"Ibland när jag sover. Du då?"

"Jag sover inte."

"Nähä. Vad gör du då?"

"Det är oklart. En öl?"

De två männen gick till strandbaren där de blev sittande tills solen sjönk under horisonten. De pratade om allt utom de verksamheter som

hade fått dem att ta sin tillflykt till Mallorca. Hans-Åke hade två hundar som han oroade sig för minst lika mycket som Tommy oroade sig för sin dåvarande hund Biggles. Båda ringde till de respektive personer som hade vård om hundarna och som ingen av dem riktigt litade på. De var båda Hitchcockentusiaster och ägnade en timme åt att jämföra favoritscener och skådespelare. De var överens om att inte mycket hade hänt på musikfronten sedan Bowies storhetstid.

Hans-Åke hade druckit fjorton öl och Tommy tolv när baren stängde och de tog sig hemåt mot hotellet längs nermörka parkgångar. Hans-Åke stannade för att pissa i ett buskage och Tommy stod och svajade medan han lystrade. Inga steg hördes, inga rörelser. Trots att han därmed tassade in på känslig mark så kunde han inte låta bli att fråga: "Du, var har du ditt folk?"

"Vadå för folk?"

"Du är ju inte här *själv* eller hur?"

"Vad fan snackar du om?"

"Nä. Ingenting."

Hans-Åke drog upp gylfen och vände sig om. "Är *du* här själv, eller?"

"Ja, men ..."

"Fint. Då går vi upp på rummet och bögar lite, va?"

Till Tommys lättnad var det sista ett skämt, men han blev aldrig på det klara med huruvida Hans-Åke verkligen var så dumdristig att han trots alla som önskade livet ur honom reste utan skydd. När de några timmar senare skildes åt efter att ha delat en flaska whisky på Hans-Åkes rum och mannen äntligen verkade en smula påverkad, sa han: "Du, Tommy. Så här är det, va. Det som händer det händer. Fatta den fulla innebörden av det så kan du kasta magsårsmedicinerna åt helvete. Förstår du mig?"

"Jag tror det."

Hans-Åke knöt sin berömda näve och höll upp den en decimeter framför Tommys ansikte. "*Förstår du mig?*"

Tommy fäste blicken på Hans-Åkes tumme som var stor som en tändsticksask och sa: "Du borde klippa naglarna."

Hans-Åke sänkte näven och studerade sina fingrar. "Det har du fan rätt i." Han tittade upp på Tommy och sa: "Får väl be *mitt folk* att hjälpa mig"

Han utstötte något mitt emellan ett skratt och en dödsrossling innan han stängde dörren. När Tommy var på väg därifrån, hörde han Hans-Åkes röst eka genom korridoren: "Imorgon! Samma tid, samma plats!"

De umgicks en hel del under veckorna på Mallorca och fortsatte att umgås efter att de kommit hem. När Hammarn reste bort såg Tommy efter hans hundar och så fort Tommy kommit ut med en ny bok eller artikelserie

läste Hammarn och kom med vidlyftiga och ofta bitska kommentarer.

Det fanns naturligtvis en komplikation med deras vänskap, en komplikation så stor att den från Tommys sida närmast var korruption. Genom åren hade han frivilligt eller ofrivilligt fått veta en hel del om Hans-Åkes verksamhet, men han skrev aldrig en bokstav om den. Eftersom Hans-Åkes imperium var vidsträckt och omfattade många olika områden var det ogörligt att inte då och då snudda i utkanten av det, men så fort Tommy anade Hammarns styrande hand bakom kapningen av några tradare eller en illegal spelklubb, drog han sig tillbaka och skrev om en "okänd aktör".

Det handlade inte enbart om dubiösa lojalitetskänslor, även professionellt hade Tommy nytta av Hans-Åke. När de väl började prata om sina jobb så satt Hammarn inne med mängder av information som var svår att komma åt på annat sätt. Vem som höll på med vad med vem och var. Tommy var inte dummare än att han fattade att Hammarn utnyttjade honom för sina egna syften. Att Tommy skulle dra fram grejer i ljuset som Hammarns rivaler ville hålla dolda.

Så visst var Tommy korrumperad, men han hade två argument för att lugna sitt samvete. Det första var att han jobbade med smuts och skit. Att kräva av honom att han skulle vara oskyldigt ren var som att banna en sopgubbe för att han inte doftar spädbarn.

Det andra var att han genuint tyckte om Hans-Åke och inte ville skada honom. Denna anledning var ytterst oprofessionell, men desto mer mänsklig. Han visste en hel del om de hemskheter som begåtts av Hammarn eller i Hammarns namn, men det var *Hans-Åke* som Tommy umgicks med, på samma sätt som han själv med Hans-Åke kunde vara *Tommy* och inte den där orakelgubben "Tommy T".

Hans-Åke hade en förkärlek för fjolliga skämt som skapade en komisk kontrast till hans utseende och kroppshydda. När de en gång hade pratat löst om att ta en veckotripp till Mallorca för gamla tiders skull, hade Hans-Åke sagt: "Åh, då ska jag ta på mig den lilla svarta så det blir som *första gången*."

Tommy gillade Hans-Åke och hade roligt med honom, kanske var han rentav Tommys bästa vän, och därför tog det emot att vända sig till Hans-Åke med en konkret fråga, något Tommy bara gjort en eller två gånger tidigare. Den outtalade överenskommelsen var att Hans-Åke berättade vad han hade lust med och sedan kunde Tommy använda det som han ville.

Men nu behövde han hjälp. Något riktigt otäckt var i görningen och småfolket drog sig in i sina hålor. Tommy behövde någon högre upp i näringskedjan, någon som vågade prata utan att frukta för en påtvingad roadtrip till en enslig skogsväg där man slutade som ett oidentifierbart lik

i en utbränd bil. Och var det något Hammarn hade så var det *mod*.

5

Tommy gled in bakom ratten i sin Audi A2, en återstod från glansdagarna, medan Hagge åkte shotgun. I början hade Tommy försökt att placera honom i baksätet, men Hagge hade krånglat sig över till framsätet. Han tyckte om att ha koll på vad som hände framåt. Tommy hoppades att airbagen skulle ta emot honom om något hände.

Tommy svängde höger på Tranebergsvägen och fick som vanligt krypa en stund i kön mot Brommaplansrondellen. Hagge studerade de andra bilarna med kännarmin och Tommy kliade honom bakom öronen.

"Vi ska hälsa på Hans-Åke", sa han och Hagge sneglade ut genom fönstret innan han såg på Tommy som för att säga: *Det vet jag väl. Känner vi nån annan som bor på den här vägen, eller?*

"Det är nåt på gång", fortsatte Tommy. "Nåt stort. Och uppriktigt sagt känns det rätt obehagligt att inte ha en aning om vad det är."

När de kom ur rondellen och fortsatte mot Ekerö fick Tommy fram mobilen och ringde till Hans-Åke för att annonsera sitt besök. Numera skötte Hans-Åke det mesta av sin verksamhet hemifrån och det var inte förvånande, då "hemma" var en topprenoverad herrgård från 1800-talet med tillhörande marker och fyra sportbilar i garaget.

Det enda Tommy fick ur mobilen var ett förinspelat meddelande om att abonnenten inte kunde nås för tillfället och ingen svarade på hemnumret heller. Det var ovanligt men inte unikt. Ändå var det något som skavde inuti Tommy. En klåda, en föraning. För att inte säga rädsla. Hammarn var en höjdare, och höjdare hade nuförtiden en tendens att vara döda.

Ett nybyggt stängsel löpte runt hela herrgårdsbyggnaden och ingen svarade när Tommy ringde på klockan, så han slog koden som stängde av alarmet, öppnade grindarna och körde in. Uppfarten var täckt av fallna löv och klådan blev starkare.

Tommy parkerade på planen framför huvudentrén och släppte ut Hagge som sprang uppför den breda trappan, ivrig att få träffa sin kompis. Tommy såg sig omkring. Utöver trädgårdens milda förfall fanns inget som avvek från det normala. Hans-Åkes överdimensionerade gasgrill med tillhörande däckstolar hade fortfarande inte tagits in, men kanske hoppades han på en indiansommar. Tommy gick upp till ytterdörren där han fann Hagge sittande hopkrupen och ömkligt gnyende.

"Vad är det, gubben? Vad känner du för nåt?"

Det var i sådana här lägen som Tommy skulle ha önskat att han var

Sam Spade, Mike Hammer eller helt enkelt polis. Då skulle han kunnat hala fram skjutjärnet, ha en tyngd i handen för att balansera upp sitt plötsligt lätta och hastigt bultande hjärta. Hans-Åke hade vid ett par tillfällen erbjudit sig att ordna ett vapen åt Tommy, men han hade avböjt. Det hände att polisen visiterade honom innan han fick tillträde till en brottsplats.

I brist på annat plockade Tommy åt sig ett bouleklot från en låda med trädgårdsattiraljer. Sedan tog han fram sin nyckelknippa, hittade Hans-Åkes nyckel och låste upp. Redan när kolven vreds om hörde han ljudet av klor mot parkettgolv inifrån. Lyckligtvis stod han på god fot med Hans-Åkes två pitbulls Lisa och Sluggo som även betraktade Hagge som en auktoritet.

Hundarna är hemma.

Fladdret i Tommys bröst dämpades en smula. Det var knappast troligt att en våldsman utöver Hammarn befann sig i villan när Lisa och Sluggo kom för att hälsa på det sättet. Tommy la tillbaka bouleklotet där han tagit det och öppnade dörren.

Han hade varit på tillräckligt många brottsplatser för att omedelbart kunna registrera och identifiera lukten av sötaktig avföring. Någonstans i huset fanns ett eller flera lik. Lisa och Sluggo snodde kring Tommys ben medan musklerna ryckte under deras hud. Det var först när Hagge tassade över tröskeln och pitbullhundarna satte sig på bakhasorna som Tommy såg att båda hade blod kring munnen.

Bortsett från liklukten och hundarnas nedsölade käftar fanns det ingenting i huset som spådde om död. Allt stod på sina platser i entréhallen där ett par dubbla, svängda trappor ledde till övervåningen. Hans-Åke hade låtit bygga trapporna som kopior av dem som figurerar i *Scarface*, men inget tydde på att Hammarn skulle ha gått Tony Montanas öde till mötes.

"Hallå?" ropade Tommy, trots att han visste att han inte skulle få något svar. "Hans-Åke?"

Hagge haltade mot trapporna med Lisa och Sluggo respektfullt smygande efter. Tommy stängde dörren bakom sig och sniffade för att avgöra varifrån lukten kom, men det var ogörligt, då den impregnerade allt. Troligen visste hundarna bättre än han själv, så han följde efter dem uppför den vänstra trappans röda matta.

Hjärtat började bete sig igen och han visste inte för vilken gång i ordningen de senaste åren tanken kom: *jag är för gammal för det här*. Hjärtats oro handlade inte längre om vad som kunde hända utan om vad han skulle komma att se.

Hundarna försvann från trappavsatsen in genom de breda

dubbeldörrarna och Tommy stannade till eftersom stanken var starkare här. Han drog ett djupt andetag genom munnen, bemannade sig och fortsatte efter hundarna. Han passerade biljardrummet och gästrummet där han själv sovit över några gånger. Dagsljus strömmade ut i korridoren från den öppna dörren som ledde till Hans-Åkes sovrum. Inifrån hördes Haggas sorgsna gnyenden. Ännu ett andetag, ännu en mental knuff i ryggen och sedan klev Tommy över tröskeln.

Hans-Åkes säng hade samma areal som en friggebod och var täckt med svarta sidenlakan. Mitt på sängen låg den store mannen iklädd endast ett par söndertrasade, blodiga kalsonger, såsom flytande i en mörk tjärn. Över hans huvud satt en blå plastpåse med Nike-loggan, fastsurrad kring halsen med silvertejp. Kroppen var täckt av färskt och intorkat blod eftersom Lisa och Sluggo i brist på annat att äta hade grävt in tänderna i sin husbonde. Låren var mest illa åtgångna och kalsongernas skick tydde på att det funnits en särskilt mör köttbit där innanför.

En kväljning steg i Tommys hals, men han var alltför härdad för att spy. Han hade sett värre saker. Inte många, men tillräckligt. Det var mest lukten som var snudd på övermäktig. Han for med blicken över rummet för att söka rekonstruera vad som inträffat. På nattduksbordet stod en tömd plastburk Rohypnol.

Äcklet i Tommys bröst vek undan till förmån för sorg när det uppenbara landade i honom. Hans-Åke, farliga, roliga, lojala, galna Hans-Åke, hade tagit livet av sig.

Likfläckarna på den nästan nakna kroppen och hundarnas hänsynslösa hunger tydde på att det här var något som inte hade skett idag, igår eller ens i förrgår. På skrivbordet låg en tidning daterad den fjärde oktober, fem dagar tidigare. Intill tidningen låg ett brev.

”Till den det berör.

Jag, Hans-Åke Larsson, förklarar härmed att jag går min död till mötes av egen vilja. Jag pallar inte mer. Allt är helt jävla tomt. Vill inte vara med längre. Tyst, tomt, mörkt. Helvete. Lägg en trampmina på min grav.”

Tommy kunde inte låta bli att le åt den sista meningen. Brevet var som skrivet av en främmande person med Hans-Åkes handstil, men i slutklämmen hade den riktige Hans-Åke tillåtits skymta fram för ett ögonblick.

Vid några tillfällen på fyllan hade Tommy och Hans-Åke kommit att prata om ”livet” och hur man skulle förhålla sig till det. Deras hållning var i stort sett identisk. Det var bara skrot med allting och just därför fick man se till att ta vara på glädjeämnen som ändå fanns. Hans-Åke var i

grunden en enkel människa med enkla glädjeämnen. En kul fylla, en sjuvst film, ett bra knull, en vunnen seger. Aldrig att Tommy hade hört honom grubbla. *Det som händer det händer*. Men här låg han nu i det svarta havet, för evigt bortfluten.

Tommy borde gå därifrån, inte riskera att bli djupare neddragen i vad som pågick. Men han förmådde inte. Han var skyldig Hans-Åke att åtminstone försöka skymta konturerna av det som slungat ned honom i sådan förtvivlan. Tommy drog ut ena skrivbordslådan hela vägen, vände på den och petade med hjälp av en penna loss dess falska botten.

Det rutiga kollegieblocket som låg i facket var fullklottrat med tecken och förkortningar som det skulle krävas en kodknäckare för att dechifrera om man inte hade nyckeln. Det hade Tommy. En blöt kväll hade Hans-Åke redogjort för hela sitt "system", som han kallade det. Morgonen efter hade han i bakfyllans kränka blekhet sagt: "Tommy, det där systemet jag berättade om igår. Kommer du ihåg det?"

"Ja."

Hans-Åke hade skakat sorgset på huvudet. "Kan du glömma bort det, tror du?"

"Jag kan försöka."

"Jamen gör det. Annars måste jag ju ha ihjäl dig, vet du."

Tommy hade inte glömt, trots Hans-Åkes uppriktiga hot, och vad han hade i händerna var en redogörelse för alla Hans-Åkes viktigare affärer under de senaste tre åren. Datum och platser för kapning av tradare och containrar, vad de innehöll och vem de skulle säljas vidare till och för vilket pris. Mottagna drogleveranser samt hur de skulle spädas ut och fördelas. Vem som behövde påminnas om vilka saker och på vilket sätt. Tommy bläddrade fram till slutet och det senaste halvåret.

Det mest spektakulära han hittade var att Hans-Åke hade haft ett finger med i ett medialt uppmärksammat värdetransportrån ett par månader tidigare. Tommy gled med fingret över kolumnerna. Han visste inte exakt vem alla förkortningar syftade på, men en som återkom med viss regelbundenhet var "X" och via dennes förmedling ... Tommy höll papperet närmare ögonen. Jo. Han läste rätt.

4521 mha bib ././. tr00003

Tjugonio dagar tidigare hade Hans-Åke i Värtahamnen inhandlat *80 kilo nittioprocentigt kokain* för tio miljoner kronor. Bakom den intetsägande raden av tecken dolde sig tre häpnadsväckande fakta:

1) Åttio kilo kokain var väldigt, väldigt mycket. Att en sådan mängd såldes i klump var sällsynt.

2) Nittioprocentig renhetsgrad fanns inte att få tag i såvida man inte hade tunga kontakter nära källan.

3) Tio miljoner var en struntsumma för ett sådant parti. Det fem-dubbla hade varit rimligare.

Det här var affärer av en dignitet som Tommy inte vetat att Hans-Åke varit inblandad i. Tommy sneglade mot den missfärgade kroppen i sängen. Hade Hans-Åke klivit ut på djup där han inte längre bottnade? Och vem var den här X som kunde hantera sådana volymer?

Kanske var de tio miljonerna bara en handpenning medan resten skulle betalas efter att Hans-Åke krängt ut partiet till sina underleverantörer. Tommy for med blicken över raderna för att få detta mer rimliga scenario bekräftat. Han slutade andas när han såg: *hi 05 ho*

"Din dumma jävel" sa Tommy till kroppen på sängen. "Din dumma, giriga jävel."

Trots att Hans-Åke av allt att döma hade haft att göra med en spelare i allra högsta divisionen, så hade han spätt ut den nittioprocentiga kolan och gjort den fyrtiofemprocentig innan han sålde den vidare. Även fyrtiofem var en osedvanligt hög renhetsgrad och tingade ett högt pris, men vad tyckte denne X om att Hans-Åke snikade åt sig några extra miljoner? Möjligen låg svaret på sängen framför Tommy.

Men han tog ju livet av sig?

Innan Tommy stoppade tillbaka blocket i lådan tog han en kopia av den aktuella sidan på Hans-Åkes printer. Han stoppade papperet i innerfickan och blev stående med hängande armar framför Hans-Åkes vanställda kropp.

"Hejdå, min vän."

6

Tommy släppte in Hagge i bilen och körde sedan en kilometer bort från Hans-Åkes hus. Han vek in på en skogsväg där han stannade, stängde av motorn och vevade ner rutan. Höstdofter trängde in i kupén och vinden som susade genom trädkronorna fick löv att falla eller lekte runt med de redan fallna på marken.

Ur handskfacket plockade Tommy fram en CD med de svenska schlagervinnarna och satte den i spelaren. Han klickade fram till "Se på mig" med Jan Johansen, startade den och fällde tillbaka sätet. Under de tre minuter som sången varade, manade Tommy fram bilder av Hans-Åke, spelade upp en minnesfilm av deras år tillsammans. Han gjorde det istället för att gråta och när sången var över kunde han andas lättare även om den sista bilden av vännens kropp dröjde sig kvar.

"Nån har gjort det här", sa Tommy till Hagges mörka, beklagande ögon. "På nåt sätt har nån gjort det här. Tagit Hans-Åke ifrån oss. Vi kan inte

bara släppa det, eller hur? Ska vi ringa Henry?"

Hagge suckade och la sig ner på sätet med huvudet vilande på tassarna. Tommy kliade honom bakom örat och fick en smula tröst av den njutningsfyllda rysning som drog över Hagges hud. Tommy tog fram telefonen och scrollade till "Don Juan Johansson". Han anlade ett tillkämpat ironiskt leende för att hjälpa honom att gestalta Tommy T, varpå han tryckte på telefonsymbolen.

I samband med att polisen gick över till Rakel-systemet kring 2004 och polisradion inte längre gick att avlyssna hade Tommy sökt sig en mer permanent kontakt än de tillfälliga tipsare han då och då anlitat. Någon som kunde förse honom med nyheter från fältet innan de hade förskönats i ett prydligt presskonferenspaket.

Efter att ha sonderat terrängen föll Tommys val på Henry Johansson. Dels jobbade han på dåvarande rikskrim och dels hade han barn med fyra olika kvinnor och betalade underhåll till tre av dem. Han var insatt, pank och fåfång, vilket passade Tommys syften väl.

Tommy var inte förtjust i Henry men hyste ett visst medlidande. Han var femtiofyra år gammal och som tagen ur Magnus Ugglas sång "Fula gubbar". Han färgade sitt grånande hår där luggen var transplanterad från nacken, gick på gym, spelade squash och höll på med Extremsporter för att orka ragga på kvinnor som var trettio år yngre än han själv.

Men han levererade. Genom åren hade Henry sålt så mycket värdefull information till Tommy att det var svårbegripligt att han fortfarande jobbade kvar på det som nu hette Nationella operativa avdelningen, NOA.

Signalerna gick fram och Tommy harklade sig för att kunna låta så släpigt karsk som hans persona krävde. Redan efter några sekunder hördes Henrys röst som Tommy upplevde som manierat hårdkokt. De var två roller som mötte varandra.

"Är det *du*, Tommy?"

"Vem skulle det annars vara, på det här numret?"

"Dom sa att du var död."

"Vilka dom?"

"Folk."

Tommy tittade på Hagge och skakade på huvudet. Vid lämpligt tillfälle fick han gå till botten med hur ryktet om hans död hade uppstått, om inte annat så för att det kändes obehagligt att nödgas hävda sin existens.

"Det är jag och jag lever. Jag skulle behöva kolla en grej. Har dåligt med cash för ögonblicket, men jag kan erbjuda rätt tung info i utbyte."

En delförklaring till att Henry kunnat behålla sitt jobb låg i de godbitar som Tommy å sin sida då och då slängde till honom. Godbitar som Henry

kunde spy upp framför sina chefer som resultatet av träget polisarbete.

”Hur tung?”

”Säg att en av Stockholms värsta pojkar ligger död i sitt hus och att ingen ännu har hittat honom.”

”Jag lyssnar.”

Det tog emot att prata om Hans-Åke på det viset, men det var så *Tommy T* talade och med människor som Henry gällde det att hålla sig till karaktären.

”Jag först”, sa Tommy. ”Det är en skitsak. Jag behöver bara veta om en massa billigt och bra koks kommit i omlopp under den senaste tiden.”

”En skitsak? Du frågar mig alltså om jag kan bekräfta att Stockholms narkotikarotel har misslyckats fullständigt i sin uppgift eftersom förörternas svämningar över av lågpriskokain av exceptionellt hög kvalitet?”

”Vet man var det kommer från?”

”Du nämnde en död pojke.”

Tommy redogjorde kortfattat för vad som hänt med Hans-Åke och lovade att han inte hade rört något i huset.

”Okej”, sa Henry. ”Var det allt?”

”Kokset. Vilka har skeppat det?”

”Du frågar mig alltså ...”

”Henry, lägg ner. Säg bara.”

Henry fnös till. Tommy visste inte varifrån han fått idén att redogöra för fakta i form av hypotetiska frågor. Troligen från någon film. Det var ytterst irriterande. Henrys röst var stött när han sa: ”Man ska inte fråga om sånt man redan känner till.”

”Är det så, alltså?”

”Vilka annars? Med såna mängder.”

Tommy avslutade samtalet och satt sedan med telefonen i handen och glodde ut genom framrutan. En lövbeströdd skogsväg sträckte ut sig framför honom som ett hägrande löfte eller förtäckt hot.

Om det inte hade varit för det där med ”X” i Hans-Åkes anteckningar så skulle Tommy omedelbart ha utgått ifrån att det var på det vis som Henry halvt hade bekräftat. Att det var colombianer som låg bakom. Inga andra hade tillräckligt pålitliga kontakter med producenterna i djungeln för att kunna säkra leveranser av den digniteten. Men av de personer Tommy kände till var det ingen som hade de nödvändiga ekonomiska resurserna. Kunde den här ”X” vara en helt ny aktör?

Det fanns bara en rimlig tråd att dra i, en vettig plats att besöka. Han kunde slå två flugor i smällen och passa på att besöka sin syster Betty och hennes son Linus när han ändå åkte dit. Till Gårdsstugan.

Gårdsstugan

Likasom man hopsamlar silver, koppar, järn, bly och tenn i ugnen och där blåser upp eld under det och smälter det, så skall jag i min vrede och förtörnelse hopsamla eder och kasta eder i ugnen och smälta eder.

Hesekiel 22:20

En modern myt säger att kinesiska muren är det enda mänskliga byggnadsverk som kan ses från månen. Det är inte sant, därtill är den alltför smal och oregelbunden. Det vore rimligare om Gårdsstugan syntes från samma plats, så låt oss leka med tanken. Om en astronaut stående på vår närmaste himlakropp plockade fram en riktigt stark kikare och vände den mot Sverige, närmare bestämt mot norra Stockholm, vad skulle han då se?

Kanske skulle han – om sikten var god – svagt, svagt kunna urskilja konturerna av ett "X" kringvärvat av grönt. Som om någon intergalaktisk pirat hade markerat platsen där han grävt ner sin skatt. Men låt oss ponera att astronauten är utrustad med en high-tech-kikare med stativ. Att han kan zooma in ytterligare. Han skulle då se att han misstagit sig. Att det han trott var ett "X" inte består av två korsande linjer, utan av *fyra* linjer som strålar in mot varandra, men aldrig riktigt möts. Det finns ett tomrum i mitten.

Astronauten zoomar in lite till och kan då se att de fyra linjerna i själva verket är fyra huskroppar som torde vara gigantiska. Zoomen har nu nått sin gräns. Astronauten lyfter blicken från okularet och tänker att det är mycket han inte vet om Sverige.

Kontroversen kring ombyggnaden av Slussen är ett intet mot den proteststorm som blåste upp i slutet av 1950-talet när planerna på att bebygga södra Hagaparken presenterades. Under den tid som förslaget låg ute på remiss hann det bildas aktionsgrupper och demonstrationer, arkitekter skrev debattartiklar och listor med tiotusentals underskrifter samlades in. Ingen förnekade att det behövdes bostäder, men inte *där* och inte *så*.

Visserligen rörde det sig om ett obebyggt skogsområde. Gustav den tredjes koppartält, ekotemplet och Haga slott norrut berördes inte, men

skulle då dessa kulturhistoriska byggnader ligga granne med ett *monster*? De planritningar och modeller som fanns att beskåda visade fyra hypermoderna huskroppar liggande i vinkel mot varandra, tolv våningar som reste sig över trädtopparna.

Protesterna blev allt högljuddare, arkitekten Sune Granström blev vid upprepade tillfällen mordhotad. Ändå gick förslaget igenom och när de slutgiltiga planerna presenterades visade de ett mastodontbygge som var *ännu* större och *ännu* högre än de modeller som orsakat en sådan folkstorm. Sedan började man bygga.

I rena siffror rörde det sig om fyra huslängor med vardera tjugo portar. De tolv våningarna blev femton. Tvåusen fyrahundra lägenheter. Ettor, tvåor, treor samt enstaka fyror högst upp i husen. Sammanlagt skulle drygt sex tusen personer ha sin hemvist i Gårdsstugan. Som Filipstad, fast på höjden.

I takt med att betongfundamenten gjöts och de provisoriska strävpelarna sköt mot himlen, tystnade protesterna. Inget fanns längre att göra. En opinionsundersökning visade senare att den halva procent som socialdemokraterna tappade i valet 1964 framförallt var en konsekvens av Gårdsstugan. Värre blev det inte.

Namnet "Gårdsstugan" kan ju låta malplacerat. Gårdsstugan påminner inte mer om en stuga än vad ett kylskåp påminner om en svanunge. Men dels hade de sociala ingenjörskonstnärerna en förkärlek för den typen av namn, som om man sökte åkalla det mytiska "folkhemmet" medelst bokstavsmagi, och dels fanns det en gång just en gårdsstuga på platsen. En herrgård och en tillhörande gårdskarl med familj som bodde i en stuga som låg ungefär där port 18 i sektion C nu ligger.

Gårdsstugan stod färdig för inflyttning våren 1963 och trots att den fått stå som symbol för miljonprogrammets fartblinda megalomani så ingår den rent tekniskt inte i projektet som klubbades igenom först tre år senare. Gårdsstugans vainsinne är helt och hållet dess eget, även om den delar diagnos med till exempel Grindtorp och Storstugan. Bokstavsmagi, som sagt.

Majoriteten av de personer som flyttade in var vad vi idag kallar etniska svenskar, men även en hel del finnar. Hagalundsdepån behövde folk och bland finnarna fanns kompetensen för att laga och underhålla köldskadade tåg. Även tryckerierna och verkstäderna i industriområdet lockade. Till detta kom studenter vid Karolinska institutet som hyrde in sig i ettorna på de lägre våningsplanen, samt en del undersköterskor som arbetade på själva sjukhuset. Enstaka läkarfamiljer som i samtliga fall la

beslag på de attraktiva fyrarummarna högst upp i husen.

Med åren kom finnarna och finlandssvenskarna att utgöra den största minoriteten i husblocken på den södra sidan, de som går under beteckningen C och D. När det var fest på gården där träden ännu höll på att rota sig ingick piroger i knytkalaset och tango i musikutbudet.

Inflyttningen till det norra området, block A och B, gick trögare. På grund av en miss i planeringen dröjde det innan avloppssystemet var färdigt. Ännu när folk flyttade in på sydsidan arbetade grävskoporna norröver, med därpå följande fördröjning av gårdsanläggningen i det området. När sörborna tuggade på sina piroger och svängde om till sin tango bland småvuxna tallar och björkar var norrsidans gård ännu bara en lervälling där taniga plantor stack upp.

Även byggandet av sportanläggningen och fotbollsplanen västerut blev framskjutet några år på grund av förseningen och sammantaget blev inte Gårdsstugan så omedelbart attraktiv som dess ingenjörer hade hoppats. Man kan rentav säga att den föll i vanrykte. Den månghövdade kör av kritiker som hade funnits några år tidigare vädrade morgonluft och blåste i basunerna.

I en serie artiklar redogjordes för förseningarna och de kostnader de inneburit, gärna illustrerade med dystra bilder av norra gårdens lergropar. Namnet "Gårdsstugan" fick en aura av misslyckande och modernistisk misär.

Så småningom stod dock även norrsidan färdig och för att kompensera, eller som ett PR-trick, lät man där uppföra Sveriges största gårdsplacerade lekpark, Gläntan. Allt vad barn kunde önska sig fanns där i både dubbel och trippel uppsättning jämte två heltidsanställda parkvaktmästare. Tidningarna kunde inte undvika att rapportera och folk från hela Stockholm kom för att beskåda underverket.

Ändå stod en hel del lägenheter fortfarande tomma i början av 70-talet och nästa stora förändring kom i och med statskuppen i Chile. På samma sätt som finländarna satt sin prägel på sydsidan, skulle chilensarna komma att göra det på norrsidan. När chilensarna väl etablerat sig, fick området även en starkare dragningskraft på människor från övriga delar av Latinamerika.

Betydelsen av det finska respektive chilenska inflytandet på söder och norr ska inte överdrivas, de utgjorde fortfarande bara en minoritet av invånarna i Gårdsstugan, men det kan heller inte bortses från. I alla tider och på alla platser har människor en tendens till polarisering, att ta fasta på sina särdrag och bilda ett "vi" gentemot ett "dom". Vissa manér, slanguttryck och viss business kom att skilja gårdarna åt.

I mitten av nittioalet hade denna polarisering gått så långt att en

förälder från sydsidan drog sig för att gå de trehundra metrarna till den nu förfallna men ännu anmärkningsvärda Gläntan på nordsidan. Fick duga med den fullt funktionella lekplats som man hade på sin egen gård. Ibland kom det till sammandrabbningar mellan ungdomsgäng från de respektive gårdarna.

Kanske skulle det ha varit annorlunda om det hade funnits en yttre fiende, något gäng losers från Hallonbergen eller Rissne som orkat sig ner för att mucka. Möjligen skulle man då kunnat sluta sig samman för att försvara Gårdsstugans heder mot patrasket, men så skedde nu inte. Gårdsstugan låg bortanför allt och i brist på hot utifrån skapade man sitt eget inifrån.

2016, när denna berättelse tar sin början, är läget relativt lugnt, för att inte säga resignerat. Bataljerna under 80- och 90-talen har förpassats till det mytologiskas sfär och bara enstaka skärmytslingar stör friden mellan de förfallande byggnaderna. De omfattande renoveringar och upprustningar som villfarits liknande områden har inte kommit Gårdsstugan till del. Priset på de hyresrätter som omvandlats till bostadsrätter är de i särklass lägsta i något av Stockholms närområden.

Visst har man målat om fasaderna och bytt lås i portarna, men det hjälper ju inte mot *lukten*. I vissa fall handlar det om mögel och fuktskador, men även när det inte gör det så kan en lägenhetsspekulant inte undgå att notera den doft av materialtrötthet som alla utrymmen lider av, som om de stod på gränsen till att säcka ihop och alltså är lika attraktiva som mjölk efter sitt bäst-före-datum. Och är det inte en lukt så är det en *känsla*, en känsla av: "Nä, nä, här lär man inte bli lycklig."

Avslutningsvis några ord om det tomma utrymme i mitten av de fyra huskropparna som vår astronaut tyckte sig kunna urskilja. Det är ett torg. "Stugtorget" enligt kartorna, "Fultorget" i folkmun, och i det fallet får man ge den folkliga visdomen rätt.

Ett begrepp som älskas av stadsplanerare och arkitekter är "naturlig mötesplats" och det var som en sådan torget ursprungligen var tänkt. På idéskisserna från 50-talet kan man se människor förnöjt vandra över det med sina inköp, sitta i samtal på bänkarna eller njuta av solen på någon uteservering. Så blev det inte och det började med vinden.

Vid planerandet och ritandet av Gårdsstugan hade man tagit hänsyn till en mängd faktorer. Växtlighet, rörelsemönster, utsikt från de olika huskropparna och allting relaterat till solens färd över himlen, hur ljuset skulle falla, som var en viktig aspekt vid husbyggande på den tiden. Vad man inte räknade med var vinden och om man gjorde det så räknade man fel.

Redan när skeletten till de fyra enorma bostadshusen stod färdiga och man började projektera för torget insåg man att något inte stod rätt till. Planritningarna blåste ur händerna och temporära byggnadsställningar föll omkull. På ett sätt som man än i denna dag inte till fullo förstår så samverkar omgivningens topografi med husens nittiogradersvinklar på ett sådant sätt att torget blir till en mynning för fyra gigantiska lufttrattar. Det kan vara så gott som vindstilla, men nog fan blåser det på Fultorget.

Denna ständiga blåst gjorde att planerna på uteserveringar var det första som ströks. De många bänkar man ändå med berått mod placerade ut är det aldrig någon som sitter på. Torget är bara något man skyndar över för att komma dit man ska, ingen vill vara där och därför har det fallit i händerna på dem som inte har någonstans att vara.

Fasaderna är översållade med graffiti och flera butikslokaler står tomma med nödtorftigt lagade fönster. Den stolta fontänen med en älva ridande på en enhörning i mitten av torget har för länge sedan torkat ut och är fylld med skräp som virvlar runt i turbulensen. Flera gatlyktor är pangade och det dröjer oftast länge innan någon lagar dem.

Visst träffas folk här, men inte på det sätt och vid de tidpunkter som planerarna hade tänkt sig. Gabis Grill som modigt håller öppet till tio på kvällen har tjocka galler för fönstren och ICA-butiken som har öppet till nio har sedan flera år tillbaka en väktare som inställer sig vid mörkrets inbrott. Ytterst få handlar ändå då.

Linus

1

Linus Axelsson stod på balkongen till lägenheten som han delade med sin mamma och pappa på våning tretton i trapphus fjorton, sektion C. Han kramade om aluminiumräcket, lutade sig ut och lät en loska falla ned mot gården innan han åter lyfte blicken.

Det var en disig kväll och söderut glittrade Stockholms ljus som en magisk möjlighet. Han provade tanken: *Jag är kung över allt det här, allt jag ser är mitt* och från hans upphöjda position fungerade det riktigt bra. Det var inte första gången han tänkte så, snarare den hundrade eller tusende. Skillnaden var att just denna kväll skulle han börja få fog för fantasierna om allt gick som planerat.

Ett gnisssande hördes inifrån vardagsrummet när Linus mamma körde hans pappa på plats framför teven. Linus sneglade över axeln och såg henne låsa rullstolens hjul innan hon dråsade ner i den slitna skinnsoffan som knakade under hennes tyngd. Linus försökte känna ömhet för henne, men misslyckades. Hon var bara ett föremål, om än ett mer rörligt sådant än hans pappa.

Linus var fyra år gammal då familjen flyttade till Gårdsstugan för att pappan skulle komma närmare sitt jobb. Han var jockey och Täby Galopp låg bara en kvarts bilfärd bort. Han tävlade även på andra banor, men Täby var en av de största.

Pappan hade försökt få Linus intresserad av hästar, men han tyckte mest att de stora djuren var otäcka. Intelligensen i deras blick som pappan pratade om kunde Linus inte se. Vad han såg var en loj och korkad aggression som väntade på att få komma till uttryck. Dessutom luktade de illa.

Ändå följde Linus då och då med och tittade när pappan tävlade eftersom det var spännande att se om han skulle vinna och ibland gjorde han det. Oavsett vilket så tyckte Linus alltid att det var en lättnad när det var över. Han älskade sin pappa och blev ängslig av att se honom utlämnad till de muskulösa hästarnas dånande framfart över banan, hatet som måste virvla i deras skallar när de piskades framåt.

Det hände när Linus var elva år gammal, på Täby Galopp. Pappans häst

Glorious Game tog ett felsteg och föll. Pappan hamnade under den tunga kroppen och hans ryggrad knäcktes vid tredje kotan. Hästen klarade sig oskadd.

När pappan kom hem efter två månader på sjukhus var i stort sett ingenting kvar av honom, en spillra i en rullstol som bara kunde röra på ögonen och munnen. Hans tal var sluddrigt och ofta kom det mer dregel än begripliga ord. Ögonen som varit pigga och skämtsamma hade slocknat och den hemskaste tanken var att de liknade hästögon.

Linus skulle ha föredragit att hans pappa blivit tungt hjärnskadad av olyckan. Att det inte varit mer än en illa vald prydnadsväxt som satt i rullstolen. Då kunde han ha betraktat pappan som en sådan. En pryl i hörnet som fick ägnas vissa omsorger. Nu var pappans hjärna intakt medan resten av honom var åt helvete. Han kunde inte göra någonting själv utom att andas, svälja och ge ifrån sig ljud. Ibland gick dessa ljud tyvärr att uttolka som ord. Den första mening som Linus lyckades dechifrera ur pappans gurglande var: "Döda mig." När han väl fått fatt på de orden kunde han inte undgå att förstå när pappan sa dem igen. Och det gjorde han. Ofta. *Döda mig*.

En gång fick mamman ett utbrott när pappan för sjuttioelfte gången väste ur sig sin bön. Fattade han inte att det han bad om var kriminellt, att hon skulle åka i fängelse för mord, hur kunde han vara så självisk? Efter det slutade pappan att vända sig till henne och inriktade sig helt på Linus, kanske för att han inte var straffmyndig. Detta ledde till att han allt mer sällan satt hos sin pappa när inte mamman var där.

Linus lutade sig över balkongräcket och kisade ner mot stigen mellan buskagen under balkongen. Alex hade sagt att han skulle flasha sin mobilskärm tre gånger när det var dags för Linus att komma ner. I vardagsrummet hördes skratt från teven. Korkade människor som skrattade åt korkade saker medan andra korkade människor såg på. Linus fick en impuls att klättra över räcket och hoppa, skita i alltihop. Istället sjönk han ner på huk, blundade och visualiserade ett lejon som låg på savannen och med avmätt värdighet studerade omgivningen.

Något av den piskande oron i kroppen la sig, men ändå kunde han inte låta bli att trumma med fingrarna mot plastgräsmattan som täckte balkongens golv. Det var i stunder som den här som han kunde överväga att börja ta sin medicin.

Linus hade haft det knepigt i skolan från dag ett, bokstavligen dag ett. När

hans sexårsgrupp haft upprop i kuddrummet hade Linus studsat omkring på sin kudde och varit en eldsprutande groda tills han råkat skalla en tjej så hon började gråta. När han blev fråntagen kudden gjorde han sig till en boll som rullade iväg och välte en skärm med uppnålade teckningar. Det var hans första skoldag.

Sedan gick det något bättre. Hans lärarinna var rutinerad och såg till att göda Linus överaktiva sinnelag med uppgifter som inte krävde stilla koncentration. Han fick bygga, klippa och klistra eller springa ett varv runt skolan och bara enstaka gånger hände det att hans energier kolliderade med de andra barnens.

Alfabetet blev en hög tröskel. Att handskas med bokstäverna en och en gick bra, Linus kunde följa deras former och lärde sig att rabbla deras namn. Värre blev det när bokstäverna skulle sättas samman till ord. När de isolerade tecken han lyckats lära sig ställdes tillsammans med andra, så började de *flyta*. Linus kunde sitta och stirra på ordet HUND och det enda han såg var meningslösa linjer som dessutom envisades med att röra på sig som om de besatt samma inre livsdrift som han själv. Det hände att han drämde näven i boken som för att döda orden och få dem att ligga stilla på papperet.

I takt med att läsandet blev allt väsentligare, krympte Linus stubin. Bokstäverna kravlade runt på papperet, det susade i hans öron och kliade i hans ben. Ofta fick han gå till ett annat rum efter att ha suttit och sparkat i väggen och stört de andra.

Så fort Linus fick en uppgift där han kunde tänka fritt och arbeta med händerna var han en stjärna. Elva år gammal vann han andra pris i Svenska Dagbladets tävling för mellanstadiebarn om att skapa något som symboliserade FN. Linus ägnade en vecka åt att av en gammal telefonkatalog och tapetklister bygga en jordglob där kontinenterna syntes, och på kontinenterna små människor. Poängen var att han inte använde papier-maché utan de tunna katalogbladen som var översållade med namn, namn, namn. Som han själv inte kunde läsa.

Hans föräldrar glädde sig åt att han lyckats åstadkomma något som kunde uppskattas inom de gängse ramarna, själv var han missnöjd över att inte ha vunnit. En vecka senare inträffade hans pappas olycka.

Några dagar efter att pappan kommit hem som ett kolli, bestämde sig mamman för att han inte bara kunde sitta i lägenheten. Linus hjälpte mamman att baxa pappan till hissen under gnyende protester där bara ordet "kräkas" kunde urskiljas. Linus önskade att han haft något i öronen med samma funktion som ögonlock.

När de kom ut på gården tystnade pappan och använde munnen till att

dregla istället. Linus gick med händerna nedkörda i jackfickorna och glodde i marken medan en loop löpte i skallen: *Spring härifrån, kom aldrig tillbaka. Spring härifrån. Kom aldrig tillbaka. Spring härifrån.*

Han rycktes ur loopen av ett skratt. Två killar i hans klass, Melvin och Tobias, satt på trappan till klätterställningen och tittade på pappan som hade börjat kasta fram och tillbaka med huvudet. Linus körde händerna hårdare i fickorna och bet ihop käkarna. *Spring härifrån. Kom aldrig tillbaka.*

Nästa dag var friluftsdag. Linus tilläts ofta ha friare tyglar än sina klasskamrater och deltog inte i alla schemalagda aktiviteter, men han var tvungen att närvara när det var matpaus. Det var kyligt med duggregn i luften, så man hade tänt en eld som klassen samlats kring. Linus plockade fram sin termos med choklad och en äggsmörgås. På något magiskt sätt blev äggen godare när de fått ligga till sig ett par timmar i en plastpåse.

Linus drack sin choklad och tuggade på sin smörgås, intensivt upptagen av en blöt pinne i brasans utkant. Det fräste och rykte om den och han ville se i exakt vilket ögonblick den fattade eld. Då hördes gurglande ljud.

De kom från Tobias som himlade med ögonen och höll händerna krampaktigt nedåtvikta medan han lät choklad rinna ur mungipan. "Linus farsa!" sa han. "Helt CP! Eller hur Linus? Är väl därför du också är CP." Lärarinnorna stod och pratade en bit bort och såg inte vad som pågick när även Melvin lät sin choklad bubblande rinna ur munnen medan han gnydde som Linus pappa. Alla garvade. Alla utom Cassandra.

Linus normala tillstånd var att han hade ett oroligt djur som for runt inuti sin kropp, kittlade hans inälvor och trampade på hans nerver. Nu stillnade djuret, backade in i sin lya och avvaktade. Linus skruvade på hatten på sin termos, reste sig och gick fram till Melvin som fortfarande satt med ögonen uppvända i skallen och därför inte hann reagera innan Linus slog termosflaskan rakt över käften på honom.

Tobias for upp och sa något ohörbart som fick mer choklad att rinna ur hans mun. Innan han hunnit få upp händerna till försvar hade Linus drämt termosens i hans tinning så att han stöp ner i mossan. Linus vände sig om mot de andra för att kolla om det var någon mer som ville skoja lite. Ingen ville. I bakgrunden kom lärarinnorna springande.

3

Under de följande veckorna satt Linus i samtal med två olika psykologer och hann fylla tolv. Han fick göra tester och svara på frågor. De röntgade hans skalle, tog prover och gjorde associationsövningar. Slutresultatet blev att det inte var något fel på hans intelligens, men att han uppvisade

nittio procent av de karaktärsdrag som krävs för en klockren ADHD-stämpel.

För många människor kan det komma som en lättnad att få ett namn på sina diffusa problem och sedan göra diagnosen till en del av sin identitet. Linus var inte en av dessa människor. Kanske berodde det på hans pappas tillstånd, men Linus ville absolut inte vara offer för någon sjukdom eller något syndrom. Den prydliga bokstavskombinationen var som att dömas till att ständigt gå runt med en stjärngossestrut på huvudet. *Aha, du är en sån.*

Symbolen för detta var medicinen som han fick tryckt i sin hand när diagnosen var ställd. En plastburk med tabletter på vilken det stod: "Concerta 27mg".

"Vi börjar där, så får vi se", sa psykologen.

"Vad är det vi får se?"

"Hur du svarar på medicineringen, vilken dos som fungerar."

Linus rasslade burken. "Är dom starka?"

"Det är dom näst svagaste, men vi börjar där."

Ännu ett nederlag. Om Linus nu skulle ta medicin så hade han velat ha den *starkaste*, den *jävligaste*, den som tydde på att han var helt uppfuckad i huvudet, men nu fick han mesvarianten och han hade inga planer på att ta den.

Han kände sig tungt deppig när han kom hem till gården, satte sig på sin vanliga bänk och plockade fram plastburken. Han såg två alternativ. Antingen slänga skiten åt helvete, eller svälja rubbet. Förmodligen langade de inte ut tabletter som dög för att ta livet av sig åt tolvåringar, men säker kunde man inte vara. Och ville han egentligen dö? Kanske, kanske inte. Pillren kunde ju få funka som en rysk roulett och besluta den saken åt honom.

Steg hördes bakom honom och han skyndade sig att pula ner burken i jackfickan.

"Vad har du där?"

En del av Linus andades ut, en annan blev på helspänn. Rösten tillhörde Alex, en kille på arton år som bodde i porten intill. Han hade gjort ett par voltor på LVU-hem och var inblandad i det mesta som hände på gården. Det sas att han nästan hade slagit ihjäl en kille. Linus lättnad kom sig av att det inte var någon vuxen, hans anspänning av att det var just Alex.

"Inget särskilt" sa Linus och stack händerna i jackfickorna när Alex uppenbarelse kom in hans synfält. Hans löst sittande hoodie och adidastrackers kunde inte dölja de svällande musklerna, resultatet av många timmar på gymmet i fyrtiotvåan. Halstatuering, rakat huvud och

ett ärr som sträckte sig ända från ögat ner mot kinden. Han var perfekt. Om inte Linus hade känt honom skulle han ha skitit på sig, nu stannade det vid att en fjärilsflock fladdrade upp i magen.

"Få se", sa Alex och sträckte fram en arm där ådrorna avtecknade sig under huden.

Sa Alex "Få se", så fick han se. Linus lämnade över burken och Alex läste på etiketten. "Har du ADHD, eller?"

"Ja."

"Och?"

Linus ryckte på axlarna och kände plötsligt att han var på väg att börja gråta. Det fanns inte på kartan att böla framför Alex, så han tittade i marken och ritade ett mönster med sin tåspets. Alex dunsade ner på bänken intill honom.

"Hörru", sa han. "Linus. Skärp dig."

Linus sneglade på Alex och sa: "Jag vill inte ha nån jävla sjukdom."

Alex suckade och såg sig omkring på gården. "Det är ingen sjukdom, kajo. Det är en diagnos. Det är nåt dom *säger* att du har." Han stötte till Linus axel så hårdhänt att Linus höll på att ramla sidledes och pekade på sig själv med båda pekfingrarna. "Kolla på mig. Jag har fan varenda fucking psykiatri diagnos man kan ha utom alzheimer. Ser jag ut som nån jävla loser för det?"

Linus tittade på den tunga guldkedjan kring Alex hals och skakade på huvudet. Alex lämnade tillbaka burken, drog sig en decimeter närmare och sa: "Nu ska du lyssna jävligt noga, okej. Så här är det. När det händer nånting, vad det än är. Nån dissas din farsa eller du får nån jävla diagnos. Då frågar du inte dig själv: 'Vad *betyder* det här?', eller: 'Hur *känns* det här?' Sånt är för losers. Det du frågar är: 'Vad kan jag *ha* det här till?' Fattar du?"

Linus snurrade burken mellan fingrarna. Nej, han fattade inte vad det kunde vara för bra med att ha blivit stämplad med en diagnos, vad man kunde *ha* det till, så han sa: "Hur då?"

Alex himlade med ögonen och knackade honom i tinningen med pekfingret. "Tänk." När Linus inte sa något, flyttade Alex fingret till burken.

"Dom där tabletterna. Det är amfetamin i dom. Nu är det där en svag sort, men du får ... tjugo, trettio spänn pillret för dom. Femhundra för burken, om du har tur."

"Funkar dom som amfetamin, då?"

"Inte på såna som du och jag, men på Svenssons, ja. Studenter som ska tokplugga och så där och inte vågar skaffa riktiga grejer."

Linus vägde burken i handen. "Fem hundra?"

Alex rymkte på axlarna. "Med rätt köpare."

"Hur hittar jag rätt köpare, då?"

Alex ansikte klövs i ett brett flin. "Det, lille man, får du lista ut själv. Jag puttar inte sån där skit längre." Han reste sig från bänken, sänkte rösten en oktav, lutade sig ner mot Linus och sa: "Jag hoppas att du har förstått?"

Han såg på Linus som om han sagt något roligt och Linus kopplade. Han tittade upp på Alex, nickade och sa: "Oh, ja. Tack Balou!"

4

Fem år hade gått sedan dess och nu stod Linus och väntade på tecken från Alex. Han hade varit försvunnen från Gårdsstugan ett par år men återvänt några månader tidigare och börjat göra business. Att säga att Alex råd hade förändrat Linus liv vore att ta i, men till hjälp hade det varit. Från den dagen spejade han ständigt omkring sig på jakt efter *möjligheter*.

Linus allra första kappo kan räcka som exempel. Dagen efter att han snackat med Alex fick han utanför tjugosexans port syn på kärringen Gummerus rullator. Han blev stående och betraktade den, tänkte: *vad kan jag ha det här till?*

En idé kom för honom och han körde in rullatorn i ett buskage, varpå han tog hissen upp till kärringen och ringde på, sa att han sett ett gäng killar från norrgården köra iväg med rullatorn. Tanten gick ut på sin balkong och kollade, sedan ojade hon sig så att Linus fick dåligt samvete och var nära att släppa alltihop, men så frågade tanten just det han hoppats på: fanns det någon möjlighet att Linus kunde få tillbaka rullatorn?

Han kliade sig i huvudet och förklarade att det var farliga killar det där, killar från norrgården, vet tant. Inte att leka med. Han lät henne böna och be en stund innan han sa sig vara villig att göra ett försök. Han var på vippen att lägga till något i stil med: "Om jag inte kommer tillbaka, vill tant vara snäll att meddela min mamma?" men avgjorde att det troligen var att gå för långt.

Sedan gick han ett varv runt huset, kollade läget på torget och kapade en kexchoklad i närbutiken innan han återvände till tjugosexan. Medan han körde ut rullatorn från busken, krafsade han åt sig lite lera från marken och smetade ut över ena kinden och halsen. Han struntade i hissen och sprang hela vägen upp till tionde våningen så att han var andfådd när han ringde på.

Han drog en story om hur han med fara för eget liv hade lyckats röva tillbaka rullatorn, medan han gjorde grimaser som av smärta. Tanten gick

ut på balkongen och när hon kom tillbaka hade hon två hundralappar i handen som hon överräckte till Linus.

Den typen av grejer. Se möjligheterna.

5

De tre blinkningarna kom inte från stigen utan från öppningen i buskagen där piskställningarna stod. Linus gjorde en grimas. Naturligtvis. Alex ville påminna om att Linus stod i skuld till honom. Och han *stod* i skuld, det kunde inte förnekas. Linus gick in från balkongen och korsade vardagsrummet där hans föräldrar satt trolldbundna av det blå skenet från teven, likt människor på väg att bli uppstrålade till ett rymdskepp.

I hallen drog han på sig sin mörkgrå Adidashoodie och sina vardags-Nikes. Asicsen var reserverade för löpningen och löpningen allenast, och aldrig att han skulle smutsa ner dem genom att använda dem som ett par skor vilka som helst. De var *skorna*.

Han tog hissen ner och kollade in sig själv i den spruckna spegeln som var översållad med klotter. Det fanns inte mycket med hans utseende som han inte skulle vara villig att pröjsa kraftigt för att få ändrat. Två nya, feta finnar hade blossat upp i pannan mitt bland ärren av de gamla. Håret var råttfärgat och livlöst och hade börjat tunnas ut uppe i fästet. Han var *sjutton*. Och tunnhårig. Det fanns något svultet med hela hans utseende och i det smutsgula ljuset från hissens taklampa framträdde hålskuggor över hans kinder. Det enda som fanns något gott att säga om var hans ögon. Stora och blå glänste de som två vackra tjärnar i en brandhärjad skog.

Med ett gnisslande stannade hissen i bottenplanet. Linus klev ur, slängde upp porten och körde händerna i fickorna medan han rutinmässigt scannade av omgivningen. Aldrig röra på huvudet som en ängslig småfågel, bara låta ögonen snabbt kolla efter avvikelser. Allt lugnt. Han fortsatte mot piskställningarna och det kunde inte förnekas: han var nervös och det märktes när han började tänka på sin gång. Gick han på rätt sätt?

När Linus slagit in på stigen och kunde skymta glöden från Alex cigaretter blev hans steg närmast stolpiga och han gav sig själv en mental snyting i magen för att tvinga sig att sjunka ihop och vagga fram på ett mer avslappnat sätt.

"Läget?" sa Alex och tog ett sista bloss på cigaretten innan han dödade den under fotsulan.

"Lugnt", sa Linus. "Du?"

Alex svarade inte och Linus var tacksam för mörkret som härskade

bland de höga buskagen. Han hade träffat Alex i dagsljus ett par gånger sedan han återvänt och det var något i hans ögon som hade förändrats under hans bortavaro. Trots Alex hårdhet hade det alltid funnits en glimt av humor eller löje hans blick. Den var borta nu, ersatt av ett allvar och ett svart granskande som gjorde en knäsvag. Som om Alex visste *precis*. Linus hade fått en skymt av den blicken när cigarretten glödde till och det räckte för att han redan skulle vara mör.

"Här", sa Alex och överräckte något som Linus stoppade i fickan innan han kände på det.

Perkele!

Linus hade trott att det skulle röra sig om fem, max tio gram, men det som hans hand klämde kring i hoodiefickan var ett paket hårt invirat i plast som måste väga minst ...

"Ett hekto", sa Alex. "Nittio procent."

Som om han sugit på en fön torkade all saliv ut i Linus mun. Hans vilopuls var tjugotre, men nu började hjärtat galoppera. Han hade varit inställd på att äntligen få börja putta riktiga grejer, men det här var *skarpt* och Linus fixade inte att hålla rösten stadig: "Men vad fan?"

"Är det nåt problem?"

"Men, alltså, var har du ..." Linus bet av meningen innan den var färdigformulerad. Han hade varit på väg att ställa frågan man *inte* ställde om man ville fortsätta att själv knyta skorna på morgonen.

"Vad sa du?" frågade Alex.

"Ingenting."

"Okej. Allt lugnt?"

Linus visste att hans röst skulle förråda att han var skraj, så han nöjde sig med att nicka. Alex drog med pekfingret längs sitt ärr och sa: "Tusen spänn grammet. Billigt som fan. Du väger och paketerar, och Linus ... " Alex tog ett steg närmare honom. "Du är ju ingen micklare, eller hur?"

Linus visste inte vad ordet betydde, men han skakade på huvudet. Oavsett vad en micklare var så, nej, inte en chans i världen att han var en sån om inte Alex ville att han skulle vara det.

"Det kan ju vara frestande", fortsatte Alex. "Med sån ren skit."

Okej, då förstod han. Aldrig att han hade för avsikt att spä ut varorna så att det blev *ännu* mer. Tyngden i Linus ficka bara växte och kändes nu som minst ett kilo. Han svalde och frågade: "Hur mycket ska du ha?"

Som om det var något självklart, svarade Alex: "Hundra tusen."

"Jag då?"

"Vadå du?"

"Vad får jag? Om det är hundra gram och jag ska putta det för ..."

"Linus. Linus." Alex la handen på hans axel. "Du ska inte ha *nånting*.

Inte den här gången. Det här är ett test. Och det är payback. Fattar du? Fixar du det här, då är du *inne*. Då kan vi snacka om vad du ska ha.”

”Men, alltså ...”

Alex flyttade handen till Linus hals, klämde åt och drog honom intill sig, andades över hans ansikte. ”Linus. Om du inte fattar konceptet med återbetalning, då är du *körd*. Då är du *död*. Okej?”

Linus nickade så gott han förmådde. Alex lossade på greppet och hans röst var försonligare när han sa: ”Fattar du vad vi har här? Vilken kran vi har tillgång till? Fattar du det? Vad det här kan bli?”

Eventuellt skulle Linus förstå så småningom. Mängden. Renheten. Men för ögonblicket var han paralyserad av tanken på det omöjliga i att putta ut volymen han hade i fickan. De snörvlare han kände till skulle möjligen kunna lätta honom på tio, max femton gram. Men sen?

”Hur lång tid har jag?”

Alex slog ut med armarna. ”Så länge du behöver.” En aning av lindring i Linus bröst, men sedan la Alex till: ”Fast max två veckor. Du vet var jag finns.”

Alex backade ett steg och vände sig om. Innan han lämnade gläntan klappade han på piskställningen för att påminna Linus om varför han skulle göra det här gratis.

För att det var payback time.

6

Det hade den gången tagit Linus ett par veckor att komma igång med försäljningen av sin medicin. Hans kompis Erkki hade en storebror som pluggade ekonomi och föräldrarna var sjukt stolta över honom. En vecka efter snacket med Alex hade brodern, som hette Riisto, beklagat sig över en viktig tenta som var på gång och visat Linus de kilotunga blaffor till böcker som han behövde trycka in i skallen innan dess. Linus fattade inte hur det var möjligt, han skulle hellre försökt bygga en dator av en brödrost.

När Erkki gick på toa, gled Linus in i Riistos rum och fann honom sittande vid sitt skrivbord med huvudet lutat i händerna medan han glodde ner i en bok som liknade telefonkatalogerna Linus använt till sitt FN-projekt.

”Vad är det?” frågade Riisto och gjorde en gest mot boken. ”Jag sa ju precis att ...”

”Du blir trött, va?”

Riisto gned sig i ena ögat under vilket en brunaktig halvmåne syntes. ”Ja, vad fan tror du?”

”Om du var pigg istället. Skulle det vara lättare?”

”Ja, det är klart. Vad fan snackar du om?”

Det spolade på toaletten och Linus skyndade sig att säga: ”Jag har medicin du kan få köpa.”

Riisto tittade skeptiskt på Linus. ”Alltså, koffeintabletter ...”

Dörren till toan öppnades. Linus skakade på huvudet och viskade: ”Amfetamin” innan han backade ut ur rummet, kastade sig ner i soffan och greppade en Xbox-kontroll. Han och Erkki fortsatte sin COD-match och i ögonvrån såg Linus att Riisto stod i dörröppningen till sitt rum och tittade på honom. Linus tappade koncentrationen och blev snajpad i skallen.

Efter en halvtimme kom Riisto och satte sig i soffan, kollade när de spelade och när en runda var klar, sa han: ”Erkki, stick och köp ett par Redbull åt mig.” Efter lite tjafs och en belöning på tjugo spänn drog Erkki. Linus föredrog att soffa framför spelet.

”Okej”, sa Riisto. ”Vad är det du har, då?” Linus visade honom burken. Riisto vred på den som om han därmed bättre skulle förstå arten av dess innehåll. ”Vad är det för nåt?”

”Det innehåller amfetamin.”

”Okej, men vad är det?”

”Testa. Tretti spänn för en tablett.”

Riisto flinade och petade till Linus i sidan. ”Lyssna på värsta pushern här.” Han höll ut två tabletter i handflatan. ”Två för femtio, okej?”

”Okej.”

Testet utföll över förväntan. Två dagar senare kom Riisto och köpte två piller till och under de tre dagar som återstod till tentan sov han sammanlagt tio timmar, men var ändå på hugget och fixade skrivningen med skaplig marginal. Dagen efter att han fått resultatet kom han fram till Linus på gården.

”Du”, sa han. ”Jag har ett par kompisar ...”

På den vägen var det. Även kompisarna hade kompisar och snart hade Linus en regelbunden avsättning för alla tabletter han fick utskrivna åt sig. Skolarbetet gick åt helvete och det blev nya vändor på BUP där han fick kontakt med Ulrika, en tjej i hans egen ålder och med liknande problem som var villig att sälja sin medicin till honom för två hundra spänn burken.

Efter ett år utan någon förbättring av Linus tillstånd fick han utskrivet dubbelt så starka tabletter och priset gick upp till fyrtio per piller. Han hade hoppats att även Ulrika skulle få starkare medicin som han kunde köpa, men hon klippte upp halspulsådern med en nagelsax och så var den

kranen stängd.

Efterfrågan var väsentligt större än utbudet. Ett tiotal studenter från framförallt KI som bodde i Gårdsstugans lägre plan hade stående beställningar så fort det kom en "leverans", det vill säga så fort Linus kunde plocka ut från apoteket. Det plågade Linus att han skulle ha kunnat tjäna det tre- eller fyrdubbla om han bara hade haft *tillgången*.

Det var i den vevan som han för första gången fick höra talas om en lirare som tolv-femton år tidigare hade haft en liknande business i tvätteriet, numera solarium, i trettiosexans källarplan. Killen i fråga hade tydligen sett ut som värsta Frankenstein, men haft en pålitlig kran på Karolinska som smugglade ut mediciner i de handdukar från sjukhuset som tvätteriet tog hand om. Enligt hörsägen skulle killen även ha haft ihjäl ett par människor, råkat i delo med latinosarna på norrgården och sedan aldrig mer hörts av.

Någon sådan setup kunde ju inte Linus ordna och om det var så lätt att få ut grejer från Karolinska skulle knappast studenterna vända sig till honom för att få sitt piggefix.

Han undvek att tänka på att hans lönsamma verksamhet var kriminell och att det troligen fanns andra aktörer. Tills de en dag anlände till gården. Linus hade precis varit på sin söndagsrunda och lämnat fem piller till en tjej som pluggade psykologi och tycktes behöva en del hjälp själv. När han kom ut genom porten stod två killar i tjuugoårsåldern där och Linus visste nästan direkt att han var illa ute.

Nästan. Hade han vetat *direkt* så hade han kanske hunnit undan. Det var killarnas utseende som lurade hans reflexer. De såg inte det minsta ut som brorsor. Inga träningskläder, inga sneakers, ingen snagg. Bortsett från att den ene hade en liten kanin tatuerad på handryggen så var det mera stekarstuk på dem. Frisyror, pullovers, loafers. Men så fort Linus kom ut genom porten grep de honom i varsin arm och släpade ner honom till cykelförrådet.

Där fick han förklarat för sig att det var *de* som tog hand om KI-studenternas "substansbehov", som de uttryckte saken. Någon av studenterna hade nämnt för Linus att det fanns folk på institutet som sålde grejer för dubbla det pris Linus tog, men han hade inte funderat mer på det. Det här var Gårdsstugan, en värld för sig.

Killarna kavlade upp ärmarna och turades om att hålla i honom och ge honom så hårda örfilar att han blödde från insidan av kinderna när de var färdiga. De sa att de tog det lugnt med honom för att han var ung och inte fattade bättre, men nästa gång blev det nävarna eller värre. De lämnade Linus liggande på cykelförrådets betonggolv med blod och snor rinnande.

Som en avskedsreplik lyfte den ene upp en mountainbike och kastade på honom så att kedjan slog upp ett sår i hans tinning.

På kvällen samma dag fick Alex syn på honom där han satt och deppade på samma bänk där de träffats drygt ett år tidigare. Alex frågade vad som hade hänt och Linus var så uppfylld av hämndbegär att han berättade.

”Okej”, sa Alex. ”Två snubbar som ger sig på en trettonåring. Det är inte så snyggt. Kan du säga nåt om dom?”

Det smärtade i Linus mun för varje ord han sa, så han nöjde sig med: ”Stekare. Såg ut som stekare.”

”Den sorten. Jaha. Fy fan. Känner jag håller på att bli irriterad här. Nåt mer, då?”

Linus sökte i minnet. Killarnas stil och utseende var honom så främmande att han hade svårt att återkalla dem, de kunde lika gärna ha varit kineser. Så dök en bild upp.

”En kanin”, sa han. ”En av dom hade en kanin. Tatuerad. Här.”

Alex nickade sakta. ”Nu snackar vi. Jag kollar upp det. Har du nåt nummer?”

Linus gav Alex sitt mobilnummer och frågade vad han tänkte göra. Alex log och såg riktigt upprymd ut när han rufsade om Linus hår och sa: ”Jag hör av mig.”

De följande två dagarna förflöt utan business. Stekarna hade plockat Linus tabletter och han gjorde en mental notering om att aldrig bära hela förrådet på sig. Om det nu blev något mer. Även om han haft varor så skulle han inte ha vågat ge sig ut på sin runda. Han sa till sin mamma att han cyklat omkull och lät henne sjukanmäla honom från skolan, varpå han tillbringade det mesta av tiden instängd på sitt rum.

Han hatade att erkänna det för sig själv, men han var rädd. Misshandeln i cykelkällaren hade pågått i kanske tio minuter, men det hade varit som att slungas ut i ett parallellt universum. Att en annan människa stod framför en med avsikten att tillfoga skada. Inte bara en smäll, som han själv hade gjort med termosens, utan ett systematiskt slående vars enda syfte var att sårta och bryta ner. Att vara i andra änden av det förändrade hans syn på världen och det var som att en stor tagg satt fast i hans kropp. Så han höll sig på sitt rum, hopkrupen i sin säng och stirrade på Harry Potter-planschen som han borde tagit ner för länge sedan.

Klockan var strax efter elva på tisdagskvällen då Alex ringde och sa åt honom att komma ner till piskställningarna eftersom han hade en överraskning åt honom.

"Vadå för nåt?" frågade Linus.

"Vore det ju ingen överraskning. Kom nu."

När Linus kom ner till gläntan där de tre piskställningarna stod på rad, satt Alex på huk intill en av dem och rökte. Framför honom stod en sportbag och Linus utgick från att den innehöll överraskningen. Alex viftade åt honom att ställa sig längst in, där djupaste skugga rådde. Han fattade ingenting och kände sig rätt dum medan han stod där som i skamvrån. Han började seriöst överväga att lägga ner hela skiten och göra något annat med sitt liv.

Som vad?

Han hade börjat tänka på olika alternativ, alla lika omöjliga, när steg närmade sig gläntan. Alex sa något och en annan person svarade. Linus tyckte att han kände igen rösten och smög ett steg närmare utan att lämna skuggan.

"... kan bli en stor grej", sa Alex.

"Varför skulle jag lita på dig?" frågade den andre. "Jag känner inte dig."

"Nä", sa Alex. "Men du känner min brorsa. Kom här, Linus."

Det var bara att göra som han blev tillsagd, så Linus tog de få stegen från mörkret till halvdunklet. Då såg han vem det var som Alex snackade med. Kaninkillen. Det framgick av kaninkillens ansiktsuttryck att han också kände igen Linus. Han sa: "Vad fan är det ..." medan han vände sig om mot Alex och möttes av en pistolmynning.

"Lugn och fin nu", sa Alex och tryckte mynningen mot killens högra öga så att han tvingades blunda. "Linus. Öppna väskan. Ta fram bollen och trasan."

Killen försökte låta tuff när han sa: "Vet du vem jag är?"

"Jag vet *exakt* vem du är", sa Alex. "Nån med noll kontakter utom nån halvpundare på psykakuten. Hittar du grejerna, Linus?"

Linus rev sig på någonting när han rotade runt i väskan och fick fram en gummiboll stor som en mandarin och en avlång trasa. Enligt Alex instruktioner tryckte han in bollen i killens mun och gjorde fast den genom att dra trasan över och knyta den i nacken. Killens protester kvävdes.

Alex knuffade fram killen till piskställningen, gav Linus ett buntband och sa åt honom att fjättra killens händer vid ramen. Medan Linus gjorde som han blev tillsagd gav killen ifrån sig gutturala ljud och tårar började rinna ur hans ögon. Alex stoppade pistolen i fickan, öppnade killens bälte och drog ner hans byxor och kalsonger. Rumpan lyste vit som på ett flyende rådjur och ryckte i spasmer.

"Så", sa Alex. "Nu kan vi snacka lite, eller hur?" Killen nickade och en

sträng av snor letade sig förbi trasan som höll isär hans läppar. ”Häromdan så spöade du och din polare upp min brorsa här rätt rejält. Han är tretton år. Då är man ett *barn*, eller hur? Ska man göra så mot ett barn, tycker du?”

Killen skakade på huvudet medan tårar och snor rann. Om Alex hade bett om lov att få döda hans mormor skulle han troligen ha nickat medhåll.

”Nä. Precis”, sa Alex. ”Du inser att du har gjort fel nu. Så då kan jag lita på att du aldrig kommer göra nåt sånt mer? Du kommer att lämna Linus här ifred oavsett vad han dilar med?”

Nick, nick, nick och ett stönande som möjligen kunde tolkas som ”Ja, ja, ja.”

”Där hör du, Linus”, sa Alex. ”Det var väl bra?”

Linus svalde och nickade han också. Oavsett hans tidigare hämndfantasier så kunde han inte gilla det här och framförallt så gillade han inte det där som han hade rivit sig på i väskan.

”Okej”, sa Alex och klappade killens nakna skinka. ”Då återstår bara ... ni pangade ju till min brorsa här rätt ordentligt. Det gillar jag inte alls. Det kan liksom inte gå ostraffat.”

Alex lutade sig ner över väskan och drog på sig en handske. Killen tittade sig panikslaget om över axeln. Hans ögon vidgades och när han såg Alex dra upp en halvmeterlång bit rostig taggtråd sket han på sig. Avföring rann längs hans ben och stank i hela gläntan. Han försökte skrika, men gummibollen bromsade effektivt alla ljud utöver ett djuriskt gnyende.

Linus fick en klump i halsen och hans läppar började darra. ”Alex”, viskade han.

”Ja?” sa Alex och lutade sig ner mot honom.

”Han fattar”, viskade Linus i Alex öra. ”Det räcker.”

”Tycker du det?” frågade Alex och Linus nickade än mer intensivt.

”Det tycker inte jag”, sa Alex. Sedan satte han igång.

Fem minuter senare kröp killen på alla fyra ut ur gläntan. Hans byxor var så nedsölade att det plaskade om dem när färskt blod trängde fram över baken. Alex kastade taggtråden i buskaget och släppte handsken i väskan. Linus ansträngde sig för att inte kräkas. Han hade bara sett det första slaget, sedan hade han blundat och hållit ögonen hårt sammanknipna så länge det pågick. Men ljuden. Han trodde att han aldrig skulle glömma dem.

Först när Alex la en hand på hans axel, öppnade Linus ögonen. I ögonvrån såg han killen kravla iväg. Alex nickade mot honom och sa: ”Nu

fattar han. Garanterat.”

Linus käkar skakade fortfarande och han lyckades inte få ur sig några ord. Alex tände en cigarrett och lutade sig mot piskställningen.

”Man kan inte släppa”, sa han. ”Ska du hålla på med sån här skit så måste du fatta det. Om du släpper ... förr eller senare så studsar det tillbaka i fejset på dig. Fattar du?”

Linus svalde ner en vass klump saliv och nickade. Alex knep ihop läpparna och skakade på huvudet.

”Du fattar inte. Än. Men jag kan lova dig ...” Alex gjorde en gest i riktning mot gläntans öppning där kaninkillens ben just försvann ur sikte. ”Den där skitkajon. Han var skraj nu, skulle nog legat lågt några veckor. Men sen skulle det börjat gnaga i honom. Att en liten pick som du lirar på hans ytor. Han skulle glömma, känna att det var dags att göra nåt åt det. Nu ...” Alex borstade handflatorna mot varandra. ”Nu glömmmer han inte. Närmaste månaden, månaderna. Behöver bara sätta sig ner för att påminnas. Och då *fäster* det.”

Alex dödade cigarretten genom att gnida den mellan tummen och pekfingret. ”Jag säger inte att det är så, tror inte den picken var stiff nog, men jag kan ha räddat livet på dig. Eventuellt.”

Krampen i Linus käkar hade mildrats tillräckligt för att han skulle lyckas få ur sig: ”Tack.”

Alex nickade.

”Tack är nog bra, men det är en grej till du måste fatta. Jag har gjort nåt för dig nu. Det kan komma ett tillfälle ... om en månad, om ett år, då jag ber dig att göra nåt för mig. Och då gör du det. För det är payback. Det är så det funkar, okej?”

Alex hade sträckt fram sin hand mot Linus, och Linus hade tagit den.

7

Fyra år hade det tagit och nu stod Linus på samma plats med ett hekto skarpt pulver i fickan. Alex förutsägelser hade slagit in. Linus fick sköta sina affärer i fred och med tiden utvidgat verksamheten till att omfatta rysk smuggelvodka och stöldgoods från lastkajer. Han hade skaffat ett crew i form av Henrik och Matti och med undantag för en liten volta på ett LVU-hem i Katrineholm hade allt flutit på fint.

Likt allt levande hade han längtat efter att växa, att ta klivet upp till ytorna där de riktiga affärerna pågick och de rejäla markosarna fanns att tjäna, men när han nu stod med handen kupad kring paketet i sin ficka undrade han om han inte gapat för stort och blivit matad med en bit som hotade att kväva honom.

Fråga ett: Skulle han involvera Henrik och Matti?

De var hans crew, men hade inte samma hunger som han. Särskilt Henrik kunde fega ur när det hettade till, och hetare än så här blev det inte. Dessutom var det inte säkert att Alex skulle gilla det.

Fråga två: Hur fan skulle han göra då?

Han hade inga tunga snorare i sin kundkrets, bara partysnörvlar som nosade sin nollfemma och sedan höll sig lugna till nästa helg. Bortsett från de mediciner som Linus tillhandahöll, givetvis.

Förutsatt att det Alex sagt om renheten var sant skulle de säkert vilja pröva på Linus varor, men därmed tassade han in på Chivos yta och Linus hade hört ett och annat om vad Geten – som han kallades på sydsidan – var kapabel till. Alex grej med taggtråden var som ett nummer ur Getens repertoar. Linus blev sittande en halvtimme vid piskställningarna utan att någon lösning kom för honom.

Se möjligheterna.

På ett plan befann han sig i ett drömläge. Hundra gram kristallklara fingrejer i fickan, vem hade kunnat drömma om något sådant? På ett annat plan var det som att han bar omkring på en tidsinställd bomb. ”Två veckor” hade Alex kastat ur sig och då var det två veckor som gällde.

Han trodde visserligen inte att Alex skulle döda honom eller ens misshandla honom alltför svårt om han misslyckades, men säker var han inte. Alex hade förändrats och Linus ville inte veta vilka uttryck hans missnöje kunde ta sig nuförtiden. Och tänk om Linus blev av med varorna? Han vågade inte ens spekulera i vad som kunde hända då. Socialen hade kommit på oanmälda hembesök och snokat runt ett par gånger.

Alltså. Punkt ett: stuva undan varorna på ett ställe där inte ens en snarkhund med Leif GW Perssons skalle skulle kunna hitta dem. Punkt två: hitta på ett sätt att putta dem. Uppställt på det viset verkade det inte omöjligt. Linus lämnade gläntan och begav sig hemåt.

När han kom innanför dörren till sin lägenhet hörde han en röst från köket och stelnade till. Helvete. Morbror Tommy hade kommit på besök. Linus hade ingenting emot sin morbror, tvärtom, men med tanke på vad han bar i fickan var det inte ett bra läge. Dessutom hade han väl Hagge med sig och det var något spooky med den hunden, som om den *fattade* saker.

Linus drog åt sig en toppluva från hatthyllan, stoppade ner paketet i den och la tillbaka den där han tagit den. Ett klickande hördes från köket och i nästa ögonblick blev Hagge synlig i dörröppningen. Hunden stannade, drog sin benprotes över golvet och synade Linus på ett sätt som

fick en kall kåre att löpa längs hans rygg.

Tittar han på hatthyllan nu så skriker jag.

Men Hagge bara viftade på sin stump till svans, vaggade fram till Linus och lät sig bli kliad bakom öronen. Linus blev så lättad att det fuktades i ögonen när han sjönk ner intill Hagge och kliade honom medan han viskade: ”Jaa Hagge ... är du en fin hund?”

Hagge tittade på honom med en blick som sa: *Ja, det är jag, men är du en fin pojke?* fast den givetvis inte sa det. Fast den gjorde det. Linus höll på att bli riktigt nojig och det blev inte bättre när hans morbror kom ut från köket, stegade fram till honom och sa: ”Men vad har vi här, då?”

Tommys huvud befann sig fyra decimeter från hatthyllan och Linus fick lust att falla på knä framför hans fötter, erkänna allt och därmed ha problemet ur världen. *Jo, hejsan.* Istället kravlade han iväg längs hallgolvet som för att leka med Hagge som inte var intresserad. Men det fick Tommy att gå bort från hatthyllan och följa efter honom. När Linus kom in i vardagsrummet reste han sig och kramade om sin morbror.

Tommy och Linus hade haft en bra relation ända sedan Linus var liten. Efter pappans olycka var Tommy en av de få som Linus kunde prata med, även om de träffades sällan eftersom Tommy var en upptagen man på den tiden. När Linus i femtonårsåldern råkade rejält i trassel och soc kopplades in, var Tommy den ende vuxna i hans närhet som inte började betrakta honom som ett hopplöst fall. Efter tiden på LVU-stället bodde han till och med hemma hos Tommy ett par veckor, men det blev för trångt i längden.

Till detta kom att Linus var stolt över sin morbror. Även om Tommy inte längre var på topp så skänkte det ändå viss kredd att vara systerson till *Tommy T.*

Naturligtvis kände Tommy inte till vidden av Linus verksamhet. Han visste bara om de grejer som hade framkommit i och med att Linus blev haffad. Framförallt kände han inte till puttandet av medicinerna och Linus ville inte att han skulle göra det. Han var osäker på om morbroderns välvilja sträckte sig så långt. Och kokset? Inte på kartan.

En bra grej när Tommy hälsade på var att Linus mamma skärpte till sig. Normalt gick hon omkring som i ett grått moln, släpande på en ryggsäck fylld med martyrstenar, men när Tommy kom på besök skymtade något av den gamla Betty fram. Linus visste att de varit hyfsat tajta när de var små, trots att Tommy var fem år äldre än Betty. När Tommy drog någon av sina storys kunde det till och med inträffa att Linus pappa utstötte något som liknade ett skratt. Så trots Linus stiffa läge kunde han inte

undgå att typ småmysa när de fyra satt samlade kring bordet i vardagsrummet och samtalet lät som hos en normal familj – bortsett från pappans gurglande.

”Jaha”, sa Tommy efter en stund och vände sig till Linus. ”Vad händer på fordonsprogrammet då?”

Linus ryckte på axlarna. ”Det vanliga”.

”Vad vet du om det?” sa Betty. ”Du är ju aldrig där.”

Pappan gurglade medhåll, men det var inte sant. Linus visade sig i klassen exakt så mycket som krävdes för att upprätthålla fasaden att han var en pick som läste fordonsprogrammet på Tibble gymnasium och ville bli bilmeck. Ibland lärde han sig till och med ett och annat.

”I förrgår bytte vi kamrem på en Volvo V70”, sa Linus. ”Multiribbremmen ligger i vägen. Var ett helvete att få bort.”

Betty tittade på Tommy för att få veta om detta var i överensstämmelse med sanningen och Tommy nickade och sa: ”Jäkligt bökitigt.”

Efter en stund gick Linus och Tommy ut på balkongen för att ta en nypa frisk luft medan mamman dukade undan kaffebrickan. Tommy lutade sig mot räcket och tittade in mot Stockholm när han sa: ”Visste inte att det fanns nåt som heter multiribbrem. Går du nåt i skolan?”

”Ibland.”

Tommy vred huvudet mot Linus och frågade: ”Dilar du?”

Linus såg Tommy rakt i ögonen och sa: ”Nej.” Tommy höll kvar hans blick ett par sekunder varpå han åter vände sin uppmärksamhet in mot staden.

”Det kan ju hända att du har nån kompis som gör det”, sa Tommy. ”I såna fall borde du säga åt den kompisen att ligga jävligt lågt. Det har kommit in en ny aktör. Som är helt livsfarlig.” Tommy tittade på Linus igen och nu fanns det något vädjande i hans blick. ”Och när jag säger det så menar jag det. Massor av folk har dött. Han eller dom håller på att ta över.”

”Har det nåt med dom här självmorden att göra?”

Ett uttryck av plåga drog över Tommys ansikte när han sa: ”Ja. Bland annat.”

Även Linus lutade sig mot räcket för att slippa se Tommy i ögonen medan tankarna rusade. *En ny aktör*. Där kanske förklaringen fanns till att Alex kunde hiva fram kola med snudd på mytologisk renhet. Det kanske var åt denna nya aktör som Linus i förlängningen hade att jobba.

Bra eller dåligt? *Helt livsfarlig*. Dåligt om man inte skötte sig, bra om man behövde backning. Dåligt om man var mot, bra om man var med. Linus visste inte vilket han var.

”Den här nya aktören”, sa Linus. ”Säljer han eller dom ... väldigt rena

varor?”

Linus kände morbroderns blick bränna mot kinden, men vände sig inte mot honom. Det var ett skit att behöva blotta ens så mycket, men han behövde veta.

”Ja”, sa Tommy. ”Vad vet du om det?”

”Nåt jag hörde, bara.”

Tommy grep hårdhänt tag i Linus axel och vred honom mot sig. Linus hann inte bli av med leendet som tagit hans ansikte i besittning när han fått bekräftat att han troligen hörde till den vinnande sidan. Den livsfarliga. Tommy hann se resterna av leendet och grep tag även i Linus andra axel.

”Linus. Tidigare idag var jag hemma hos en av mina bästa vänner. Han hade ätit en burk sömntabletter och virat en plastpåse runt huvudet. Han försökte lura de här människorna.”

”Beklagar sorgen.”

”Så vad du än gör ...”

Linus ruskade sig ur Tommys grepp. ”Lägg av. Jag håller inte på med sånt där.”

Tommy lät armarna falla och såg flera år äldre ut. ”Jag älskar dig, Linus. Det vet du.”

”Ja. Och?”

Tommys mun tuggade luft som om han sökte efter en formulering, ett alternativt sätt att säga det han ville ha sagt. När han inte fann det, var det som att han gav upp. Hans axlar sjönk ner och han lutade sig tungt mot balkongräcket. De stod intill varandra utan att säga något. Till slut frågade Tommy: ”Colombianerna. Är det fortfarande Chivo?”

”Hur skulle jag veta det?”

Tommy suckade. ”Linus. Gör mig inte dummare än vad jag redan är. Det skulle du veta oavsett.”

”Ja.”

”Vadå ja?”

”Ja. Det är Geten.”

När Tommy hade gått efter ytterligare en lång, vädjande blick, blev Linus kvar på balkongen och funderade. Hans morbror trodde uppenbarligen att colombianerna på norrgården hade något med saken att göra. Det verkade inte sannolikt. Varför skulle de bryta sig in på en yta som de redan kontrollerade och med en mycket bättre produkt för ungefär samma pris?

Men varifrån kom då varorna? Linus var inte tillräckligt insatt för att kunna spekulera i det. Han trodde sig veta att majoriteten av den kola som cirkulerade hade sitt ursprung i Colombia, men säker var han inte.

Det kunde finnas storproducenter på annat håll, som han aldrig hört talas om. *En ny aktör.*

Så småningom skulle han kanske få veta, men för ögonblicket hade han ett mer akut problem. Hitta en metod eller ett system för att putta det där hektot. Han såg ut över gården och sänkte blicken till ett övertäckt köksfönster på tredje våningen i uppgång 8.

Han behövde någon att prata med. Någon som visste vad han höll på med och som han kunde lita på. Som kunde råda honom och kanske komma med något uppslag. Så fort han hade gömt undan varorna skulle han gå över till henne. *Kassandra.*

8

När Linus och *Kassandra* var små umgicks de alltid i hemliga rum. Det fanns något skamfyllt med deras samvaro som inte tålde dagens ljus och jämnårigas granskning. Att de skulle bli retade om det framkom att *DampLinus* och *Ka-ka-Kassandra* umgicks var en självklarhet, men det gick djupare än så. De gillade inte ens varandra. *Kassandra* tyckte att *Linus* var skitjobbig med sin överenergi och sina utbrott. *Linus* å sin sida tyckte att *Kassandra* var slö som en kossa och hade ofta inte tålamod att lyssna tills hon lyckats avsluta en mening.

De skämdes för att de umgicks eftersom båda var medvetna om att de gjorde det därför att de inte hade någon annan att vara med. De sökte dölja sitt förhållande även för sig själva och lekte i nedsläckta källarförråd, på öde industritomter och i skogspartier. *Lekarna* bestod oftast i att *Linus* gjorde något och *Kassandra* tittade på.

När *Kassandra* var tretton och *Linus* just hade börjat med sin medicinbusiness, flyttade hon från *Gårdsstugan* med sin läskiga mamma och sin ännu läskigare pappa. *Linus* och hon hördes på telefon ett par gånger, men *Kassandras* stamning gjorde att *Linus* stod med luren mot örat och hoppade av otålighet. Han slutade att ringa och det gjorde snart även *Kassandra*.

Strax innan *Linus* skulle fylla sjutton kom *Kassandra* tillbaka. Hennes pappa hade dödat hennes mamma. Möjligen hade han genom åren även förgripit sig på *Kassandra*. Hon antydde det. Hur som helst hade han åkt in på livstid och socialen hade ordnat en risig bostad åt *Kassandra*.

Under sin bortavaro hade hon blivit hundra procent emo. Svart, burrigt hår med rosa slingor, tungt med kajal och kläder som om hon skulle gå på en begravning med inslag av bröllop. Tyllsjok och sammet, det mesta i svart och vitt. Ibland bar hon en hög hatt. När hon och *Linus* stötte ihop på gården kände han först inte igen henne. När han gjorde det, sa han:

”Fan, du ser ju för jävlig ut.”

”Du med”, sa Cassandra. ”Värsta acne jag sett.”

Det fanns inget av rå hjärtlighet över deras repliker, bara kalla konstateranden. Ändå kramades de hastigt, mest för att de numera kunde och vågade.

”Har du lagt ner det där med stamningen, eller?”

”Ty-typ.”

Kassandra hade gått hos en talpedagog, men den avgörande förbättringen hade inträffat i och med att pappan låstes in. Hon hävdade själv att hon var otraumatiserad av mammans död, som hade ordnats med hjälp av ett helrör Koskenkorva och en kökskniv. ”Svenskt standardmord”, som Cassandra sa. Hon hade inte varit hemma vid tillfället.

Hon och Linus började umgås igen, och de ändrade omständigheterna var till deras fördel. Linus hade bättre tålamod och var säkrare på sig själv nu när han hade crew och verksamhet, Kassandras letargi hade mildrats i takt med att hon hittade en mask att bära, en roll att spela. De blev inte direkt ihop, men hon var den första tjej Linus låg med. Han fann henne inte särskilt attraktiv med sin övervikt, sina hundratals självskadeärr på armar och ben och sina degiga, vita bröst – men kom de bara igång så. Skönt var det ju.

Kassandras lägenhet var en etta med kokvrå som egentligen var avsedd som studentbostad. Spisflåkten var trasig och ytorna i kokvrån täckta av ett fettlager. Tog man upp något i handen som inte legat i en låda så efterlämnade det en klibbig rest på huden. Eftersom Cassandra ogillade dagsljus var det enda fönstret i vardagsrummet förhängt med ett tungt skynke och rummet lystes upp av ett tiotal små lampor.

Hennes möbler var köpta på second hand eller plockade ur containrar. Lägenheten var inpyrd med fukt och mögellukt som Cassandra bekämpade genom att elda rökelse. Satt man stilla och lyssnade kunde man höra kackerlackor rassla i köksskåpen.

Det var ett uppköp för deras umgänge när Linus kom över en nyckel till taket på Kassandras hus. Han bar upp ett par solstolar och oftast hängde de där, såvida de inte skulle ligga, vilket de inte gjorde så ofta.

Om det var mysigt att stå på balkongen och tycka sig vara kung över allt, så var det ingenting jämfört med taket. En gigantisk platt yta med utsikt åt alla håll, ett par fotbollsplaner som man härskade över. Lägg till detta förnimmelsen av fara, då kanten bara skyddades av en knähög mur som fick det att svindla till i magen när man lutade sig över den.

En gång när de suttit i stolarna och druckit vodka och sett solen sjunka bakom höghusen hade de lovat varandra att om de inte tagit sig ifrån Gårdsstugan då de fyllt tjugo, så skulle de hoppa tillsammans från taket.

Det var ett överspönt ögonblick och båda hade blivit som blyga och skämts efter att de avgett sina löften. Men de tog inte tillbaka dem.

9

Linus släpade fram solstolarna som han brukade gömma bakom ett ventilationsrör och ställde upp dem intill sydkanten med utsikt mot Norrtull och Wennergrentret. Det var bara ett par plusgrader, så de svepte in sig i filter som Cassandra tagit med från sin lägenhet och som var inpyrda med lukten av fukt och rökelse. Linus petade fram en flaska Magic Crystal ur förrådet under elskåpet.

Mattis morbror som var lastbilschaufför köpte den ryska vodkan i Estland för trettio spänn flaskan och sålde den till Matti för åttio, varpå han, tillsammans med Linus och Henrik, sålde den vidare till företrädesvis fjortisar för hundrafemtio. Även ett par alkisar var stamkunder och de brukade få rabatt eftersom de köpte så mycket.

Flaskorna under elskåpet var Linus privata förråd. På grund av sin sjukdom löpte han risk att bli storklunkare eftersom spriten dämpade tankarnas jagande, så han utövade självdisciplin. Enstaka gånger tillät han sig själv att bli rejält full för att koppla av och reboota systemet, men där var det stopp. Aldrig mer än en gång per vecka. Övrigt dämpande fick löpningen sköta.

Linus sjönk ner i solstolen med filten omkring sig, tog en skaplig klunk av den oljiga, brännande vätskan och sträckte fram flaskan mot Cassandra, som skakade på huvudet. "Ska upp om fem timmar."

Kassandra steg upp klockan tre de flesta morgnar för att gå till en lysrörsupplyst källarlokal i Hagalunds industriområde där hon bredde smörgåsar åt framförallt Pressbyrån. Hon hade ett par brusreducerande hörlurar på sig medan hon stod vid den rostfria arbetsbänken som var täckt av kärl innehållande tomat, gurka, mozzarella, skinkskivor, och så vidare. Hon lyssnade på Black Veil Brides och undvek att tänka. När hon slutade klockan nio skulle hon, idealiskt sett, inte ha märkt av att hon varit på jobbet. Några gånger lyckades hon så bra att hon halvvägs hem hade vaknat till och inte vetat var hon var, vad hon gjorde där eller vem hon var.

Goodbye agony.

Kassandra tände en Camel och lutade sig tillbaka. Hon blickade upp mot den stjärnklara himlen med sitt vilouttryck av sorgsen ilska, som om hon ständigt anklagade ett odefinierat något.

"Jag har en grej på gång", sa Linus.

"Okej", sa Cassandra utan att vrida på huvudet. "Nåt olagligt, förmodar

jag.”

”Tusen procent.”

”Det går inte.”

”Vänta tills du hört.”

Linus berättade alltihop för henne. Cassandra kände redan till historien med piskställningen och kaninkillen, så bakgrunden behövde han inte dra. Han berättade om kokainet, mängden och renheten, vad Alex hade sagt och problemen han stod inför. När han var färdig satt Cassandra tyst en lång stund. Sedan sträckte hon handen mot honom. ”Ge mig en sup.”

När hon druckit, torkat sig om munnen och tänt en ny cigarett, sa hon: ”Jag kan hjälpa dig.”

”Hur då?”

”Alltså, själva puttandet får du sköta själv, men jag kan fixa vägning och paketering.”

”Vad vet du om sånt?”

”Jag tittar väl för fan på teve.”

Kassandra drog ett djupt bloss på cigaretten och hennes svartmålade läppar rörde sig när hon räknade.

”Ett par hundra såna här små ziplockpåsar, en apotekarvåg och typ en rakkniv. Packa i halvgram och helgram. Kanske två gram också, eller vad tror du?”

”Det finns inga pengar, det vet du?”

”Inte nu, nej. Men sen. Eller hur?”

”Då får du ha skiten hemma hos dig”, sa Linus. ”I såna fall.”

Kassandra ryckte på axlarna. ”Och? Jag har inte socialen efter mig, som vissa andra.”

”Sen då? När det kommer igång. Hur mycket ska du ha?”

Som om hon redan hade tänkt igenom saken, svarade Cassandra omedelbart: ”Tjugo procent. Tio för paketeringen och tio för att jag håller skiten.”

”Blir ju ändå jag som tar de stora riskerna.”

”Därför som jag bara tar tjugo.”

Kassandra tog ännu en djup klunk ur flaskan. Linus la huvudet på sned och tittade på henne. Lite färg hade kommit över hennes bleka kinder.

”Trodde du skulle jobba imorgon?”

”Kanske inte ska det, ändå. Ska vi gå ner till mig och k-k-knulla?”

”Nä. Orkar inte. Okej.”

”Va?”

Linus höll fram handen mot henne. ”Okej. Vi kör på det.”

Kassandra log faktiskt när hon tog hans hand. Av allt som var sådär med hennes kropp, var händerna det Linus gillade bäst. De var små,

smäckra och varma och Linus störde sig inte ens på det mörkblå nagellacket. När han nu höll hennes hand i sin och såg glittret i hennes ögon och färgen över hennes kinder var det nästan så att han blev kåt. Känslan av en svindlande framtid gjorde sitt till. Men han pallade inte att gå ner till hennes sunkiga lägenhet och böka runt i hennes inrökta lakan.

Nu när han satt där småfull tillsammans med Cassandra under den oändliga stjärnhimlen tycktes allting självklart och löftesrikt, men så enkelt var det ju inte. Det fanns arbete att utföra, en get att undvika. *Chivo*. Blotta namnet lät som ett skärsår.

”Återstår bara det verkliga problemet”, sa Linus. ”Hur fan jag ska fixa att putta ett hekto utan att sluta på botten av Brunnsviken?”

”Det är han Kossan som kontrollerar marknaden, va?”

Ofrivilligt såg Linus sig om över axeln för att kontrollera att ingen lyssnade. Här satt de och avhandlade tunga narkotikaaffärer bekymmerslösa som fåglarna i skogen. Men att kalla Geten för Kossan var något annat. Det var en dödsdom.

”För fan”, sa Linus. ”Geten, heter han. *Chivo*.”

”Okej, whatever. Då är det så här, va. Klassisk ekonomi eller nåt. Antingen får du hitta en ny marknad. Eller utvidga den e-e-esk, esk. Fuck! Den *existerande*. Geten har sina snörvlar. Du får fixa nya.”

Tommy

1

Även Hagge verkade nedstämd och lunkade med huvudet hängande likt sin husses när de rörde sig mot Gårdsstugans torg. Tommy hade svårt att koncentrera sig på uppgiften han hade för handen. Detta med Linus bekymrade honom. Nej, det *plågade* honom. Han hade alltid trott att det skulle fixa sig för Linus på något sätt. Han var intelligent och framåt, han hade humor.

Tommy misstrodde diagnoser, syndrom och psykologer. Bortsett från renodlade sjukdomar och neurologiska brister så befann sig allt på en glidande skala. Den man idag stämplade med bokstavskombinationer hade förr varit "stissig" eller "nervklen" eller något annat som sa att personen i fråga var lite eljest. Men det var inte samma sak som den där definitiva stämpeln.

Tommy upplevde inte ens Linus som eljest. Bara osedvanligt intensiv och otålig och det hade även han själv varit som ung. Det enda han kunde acceptera som ett verkligt problem var Linus svårighet med text. Där hade han själv aldrig haft några bekymmer, och förmågan att ta till sig information via bokstäver var onekligen väsentlig i dagens samhälle. Men inte omistlig. Det fanns mängder av jobb som skulle vara bättre lämpade för en bright och kreativ person som Linus än att stå och rota med karburatorer och katalyser eller vad fan det nu hette.

Tommy hade försökt pusha Linus att söka något som hade med design att göra, han hade erbjudit sig att fixa en praktikplats på SVT eftersom han anade att fordonsprogrammet aldrig skulle räcka för honom och att han då löpte risk att glida in i det där andra som alltid stod till buds på platser som Gårdsstugan.

När Linus åkte dit för inbrott i en lagerlokal bekräftade det Tommys misstankar. Han hade trillat dit, han var inne i verksamheten. Vad Tommy inte visste var hur djupt. Under de veckor som Linus bodde hos honom efter LVU-vändan lirkade Tommy och försökte få honom att öppna sig, men Linus bara skojade bort det och sa att lagerprylen varit en dum engångsgrej.

Hur förklarade han då den källarlokal fylld med stöldgoods och smuggelsprit som han haft en nyckel till i fickan? Äh, bara höll i den åt en

polare som han givetvis inte kunde namnge eftersom Linus inte var någon pyk. Kanske var det där han och Tommy började glida isär, hur mycket Tommy än sökte förhindra det.

Och nu? I värsta fall hade Linus börjat deala på allvar och i *allra* värsta fall var han intrasslad i samma härva som Tommy hade att reda ut. Om han hade varit rädd för egen del så var han nu även rädd för Linus. Tommy hyste inga illusioner. Även om han mot förmodan skulle lyckas ta reda på någonting stort och skrev ett antal artiklar som blev uppmärksammade så skulle verksamheten på sin höjd mattas av, inte upphöra. Hans enda hopp var att avmattningen råkade ske just på den yta där Linus befann sig. Det var en bråkdels chans av en osannolikhet, men det var allt han hade.

På toppen av hans förmåga, när hans kontaktnät varit som vidast och starkast, skulle han möjligen ha kunnat göra något för att skydda Linus. Några samtal till rätt personer och Linus kran stängdes eller han fick ett informellt beskydd. Men det var då. Nuförtiden var majoriteten av dessa personer inte längre rätt, eftersom de var döda.

Blåsten slog emot honom så fort han klev ut på torget. Klockan var halvt nio och allt var stängt utom pizzeriorna, grillen och ICA-butiken. Med håret fladdrande kring skallen korsade Tommy torget och stannade intill skulpturen av älvan ridande på en enhörning som stod på en sockel i den torrlagda fontänen.

Flera av gatlyktorna kring torget var trasiga och skugglika gestalter stod och hängde i portar och prång. En man med östeuropeiska drag klev fram i ljuset och gjorde en frågande gest med handen. Tommy skakade på huvudet och mannen mulnade. *Vad fan gör du här då?*

Tommy fortsatte runt fontänen och passerade gränsen till norrsidan. Även här stod människor och hängde, ensamma eller i grupper, kurande in mot väggarna för att skydda sig mot blåsten. Många hade latinamerikanska drag. En ung kille med långt, svart hår hopfäst med en dödskalbandana stod och lekte med en butterflykniv.

Tommy svepte med blicken över de ansikten han kunde skymta. Han kände inte igen en käft. Det var några år sedan han hade varit i Gårdsstugan å jobbets vägnar och sedan dess tycktes det ha skett ett generationsskifte. Samtliga ansikten tillhörde arton-tjugoåringar. Killen med butterflykniven slutade att leka och tittade upp. Hagge stannade. Tommy stannade. Utan en öppning var det liktydigt med självmord att kliva in och börja ställa frågor. Hagge drog i kopplet för att gå tillbaka samma väg som de kommit, och Tommy följde honom. Han skulle komma tillbaka, men i dagsljus och med backup.

När Tommy kommit hem till lägenheten i Traneberg gav han Hagge mat och blandade en whisky sour, varpå han ringde Tomás.

De hade träffats i samband med ett reportage som Tommy gjort om anabola steroider. Tomás hade förestått ett gym i Rissne och han inte bara skydde anabola utan direkt hatade dem. Två barndomsvänner från Guatemala hade åkt på en fulsändning från Ryssland som sprängt deras hjärtan. Och krossat Tomás. Om han såg skymten av en nål eller tablett på sitt gym bar han personligen ut dess ägare på gatan eller sänkte honom på plats.

Tomás var bara en och sjuttiofem lång, men vad han saknade i höjd kompenserade han i bredd och slagstyrka. Han hade varit ett lysande boxarlöfte och boxningen hade räddat hans liv. Femton år gammal åkte han och hans två vänner från sin by för att tävla i distriktsmästerskapen, som Tomás vann. När han återvände hem var byn uppbränd och hela hans familj dödad av regeringsstyrkor för misstänkt samröre med gerillan. Tillsammans med de två vännerna, vars familjer också var utplånade, flydde han till Sverige.

Det var över tjugo år sedan och efter att Tomás hade lagt ner gymmet hade han startat en boxningsklubb för ungdomar, men fortsatt att hålla sig i trim. Något i honom var ständigt på sin vakt mot *attacken* och när den kom skulle han vara i form för att möta den. Eftersom Tomás och Tommy hade kommit bra överens hade Tommy anlitat honom som följeslagare när han skulle besöka ett mer belastat gym och sedan tagit hans tjänster i anspråk ytterligare ett par gånger.

”Diga?”

”Hola, Tomás. Det är Tommy.”

”Eh, Tommy! Qué pasa?”

Tommy log. Åtminstone *en* person som inte trodde att han var död.

”Det är lugnt. Själv?”

”Huvet upp och fötterna ner.”

Tomás hade en förkärlek för uttryck som han uppfattade som *typiskt svenska* och hade ägnat dem särskild omsorg när han som tonåring lärde sig språket. Tyvärr var många av dem daterade redan då.

”Du”, sa Tommy, ”jag skulle behöva hjälp med en grej.”

Utan att gå in på detaljer, förklarade Tommy att han behövde göra lite efterforskningar i Gårdsstugans norra sida. Tomás skrattade.

”Så du behöver nån krallig latino som tar ryggen, va?”

”Ungefär så. Lite dåligt med cash just nu, men ...”

”Inga problem. När du är på grön kvist.”

"Toppen. Kan du imorgon?"

"Tid?"

Det bestämdes att de skulle mötas på Gårdsstugans torg klockan ett. De sa hejdå och Tommy hade sänkt luren när han hörde Tomás röst.

"Eh, Tommy!"

Han satte luren till örat igen. "Ja?"

"Nån sa att du hade trillat av pinn, men jag sa *nunca!* aldrig Tommy!"

"Okej, Tomás. Ses imorgon."

3

Tommy hade precis lyckats somna med Hagge vid fötterna när hans telefon ringde och "Don Juan Johansson" lyste upp displayen. Tommy svarade och fick prata med en Henry som var ute och firade efter dagens triumfer.

Tommys tips hade varit guld värt. I trunken till en av Hans-Åkes bilar hade man hittat åttio kilo fyrtiofemprocentigt kokain, ett av de största beslagen på länge. Och det var ändå inte det bästa. Skiten hade legat i en kartong från färjan Finnclipper som trafikerade rutten Nådendal-Kapellskär, så nu visste man vilken hamn man skulle bevaka. Det här var givetvis inget Tommy fick skriva om, han hade inte ens *hört* det.

Henry var både lyrisk och berusad. Till Tommys förvåning tydde musiken i bakgrunden på att han skötte sitt firande på Golden Hits, så kanske hade åldern äntligen kommit ikapp honom. De sa hej och godnatt till tonerna av "Moviestar" med Harpo. Tommy la telefonen på nattduksbordet och låg sedan och stirrade upp i taket. Då och då sköljde ljus genom rummet då en bil passerade på Margretelundsvägen.

Han övervägde att ringa Anita, men bedömde att det var för sent. Efter ett gränslöst liv hade hon vid någon punkt gjort helt om och istället börjat leva starkt inrutat. En av rutorna innehöll tidigt sänggående. Tommy var ensam med sina tankar.

En sak stod klar. Tommy litade mer på Hans-Åkes anteckningar än på en kartong. Varorna hade kommit in via Värtahamnen. Det häpnadsväckande var att någon hade offrat kola med ett gatuvärde på uppåt hundra miljoner för en plantering som inte ens var vattentät. Några ljushuvuden fanns det ändå inom polisen som borde inse att det där med kartongen var väl enkelt. Naturligtvis blev man tvungen att hålla span på Kapellskär, men bara plattskallar som Henry kunde tro att detta var det enda och det rätta.

Det sorgliga var att upplägget med Hans-Åkes död och fyndet som man därmed skulle göra i hans bil var en del i planteringen. Tommys bästa vän

hade dött för att iscensätta ett villospår.

Men han tog ju livet av sig.

Hans-Åkes döda kropp flöt emot Tommy i mörkret, svävade ovanför honom som ett tyst hot. Det hände mig. Det kan hända dig. Liklukten fyllde Tommys näsborrar och han slutade andas när han lyftes uppåt och gled samman med Hans-Åke, blev till Hans-Åke, sänktes ner och låg död i sin säng, väntade på hundarna som skulle komma och skända honom med sina tänder.

X?

Tommy hade varit på väg att somna, men nu slog han upp ögonen och ryckte till så att Hagge protesterade med ett grymtande.

I början av Tommys karriär hade han av äldre kollegor fått höra ett och annat om den så kallade "Mr. X" som härjat i Stockholm på 60- och 70-talen. Troligen hade det då rört sig om en föga mystisk småhandlare vid namn Leif Stenberg och Tommy hade tyckt att användandet av den okända faktorn som namn var överdrivet. Nu, och med tanke på vad som hänt med Hans-Åke, var det direkt provocerande. Det var som ett påhitt av ett barn. Den galne vetenskapsmannen Doktor X. Vem fan kunde kalla sig så och hoppas att bli tagen på allvar?

Någon som kan få tjojtals människor att ta livet av sig och bränna hundra miljoner på en skitsak.

Krafter i mörkret, en kontinentalförskjutning i det tysta.

Linus

1

Det Cassandra hade sagt om marknaden var vettigt. *Hitta en ny eller utvidga den existerande*. Det första alternativet var inte att tänka på. Skulle han glida in i, säg, Sundbyberg och börja langa varor omkring sig utan att ha en aning om hur landet låg, vilka tår han trampade på? Knappast.

Det idealiska vore att lyckas skaka fram färska snörvlar så att han slapp snutta på Chivos. Vad Linus hade att göra var alltså att utvärdera marknaden, sondera terrängen. Fotarbete. Det var inget problem. Fotarbetet var det som hade hållit Linus samman utan hjälp av kemikalier.

Det hade börjat när han var fjorton, och som så ofta med saker som kommer att definiera ens liv, hade det inträffat av en slump.

Hans tillstånd hade varit rätt taskigt. Han hade svårt att sitta stilla längre än ett par minuter i taget och trots att hans hjärna var utmattad av alla tankar som löpte katt och råtta genom skallen, hade han problem med att sova och ägnade nätterna åt COD eller Battlefield online på sin Xbox.

En dag hade en pundare kommit emot honom på gården. Pundaren kände till Linus verksamhet och hade lyckats övertyga sig själv om att Linus hade tillgång till Subutex *här och nu*. När Linus sa att han misstog sig, drog pundaren kniv.

Linus backade. Pundaren följde efter och viftade med kniven. Linus vände sig om och sprang. Tvärs över gården sprang han och pundaren som var i dålig form men hög på något uppåttjack, hakade på. Men Linus var snabbare. Redan efter några hundra meter krockade pundaren med en papperskorg och stöp till marken.

Linus sprang vidare. Han rundade huskroppen och fortsatte norrut mot Hagaparken. Det var sommar och grönskan forsade förbi honom. Fötterna fjädrade fram över asfalten och när han kom in på parkvägen upp mot koppärtälten, ökade han farten. I sina jeans och med långärmad T-shirt var han inte klädd för löpning. Svetten fick kläderna att klibba mot kroppen, men det spelade ingen roll. För första gången på han visste inte hur länge kände han sig *fri*.

Sedan den dagen var Linus en löpare. Han fixade ett par adidastrackers som sedan länge stått på programmet, eftersom de var mer gangster. Han kollade artiklar om löpskor på nätet och fastnade slutligen för Asics Gel Nimbus 15. De var dyra, men han hade pengar. Skorna visade sig vara perfekta och han hade hållit sig till dem.

I hans garderob, som ett bevis på förfluten tid och tillryggalagd distans, fanns två par AGN 15, två par AGN 16 och ett par AGN 17, alla utslitna. Hans nuvarande par AGN 17 skulle hålla några månader till och när de var slut hoppades han på en ny generation.

Fyra-fem gånger i veckan sprang han en mil, ofta mer. Det var de enda tillfällena då tankarna tystnade. Han kunde fantisera om att aldrig sluta springa, bara låta fötterna trumma mot underlaget, rikta blicken rakt fram och pendla med armarna tills Döden löpte upp jämsides. I ett par Nike Air, jävla amatör.

Linus förmåga att sitta stilla förbättrades, hans tankar fick styrsel och bäst av allt: han började sova på nätterna. När han någon gång loggade in på sitt Live-konto och teamade upp med gamla kontakter, undrade de vad det blivit av honom. Han berättade att han börjat springa långdistans och fick många verbala varianter av LOL till svar i hörlurarna. "Visst", sa någon "och jag har börjat med tyngdlyftning."

Fotarbete var bokstavligen Linus grej, så vad han skulle göra var att ringa på varje dörr, snacka med så många som möjligt av de typ tretusen fejour som bodde kring södra gården och kolla läget. Norra gården? Linus var möjligen dumdristig, men inte suicidal.

Egentligen var det en rubbning av sakernas tillstånd att Chivo kontrollerade även södra gården, att hans folk kunde komma och gå som de ville. Det hade funnits ett par svennebrorsor som hållit i trådarna före Chivo, men efter att de försvunnit spårlöst hade geten galopperat in. Det sades att den svårt torterade arm som hittats i strandkanten vid Brunnsviken hade tillhört en av svennarna och det bidrog till att Geten kunde beta fritt.

Norra gården var inte att tänka på. Där hade Chivo ögon överallt och man skulle ha blykoll på Linus så fort han passerat ICA-butiken. Till Södergården kom latinosarna bara för att göra business så där borde det gå att sondera terrängen obemärkt.

Men hur, mer exakt? Han kunde ju inte gärna gå runt och ringa på dörrarna: "Ursäkta, är tant möjligen intresserad av lite knark?" Han behövde någon form av täckmantel. Efter att ha funderat en stund trodde sig Linus ha hittat en lösning. Den var inte direkt snygg och snarast under hans värdighet, men just därför kunde den kanske segla igenom

obemärkt. Han plockade en femhundring ur sin stash inuti en av de gamla skorna, och gav sig ut för att köpa kakor.

2

”Hej, jag heter Linus och jag spelar i Hagapojkarnas fotbollslag. Nu är det så att vi ska åka på turnering i Tyskland och för att ha råd med det säljer vi småkakor. Skulle ni vilja köpa?”

Kvinnan i femtioårsåldern som hade öppnat sin dörr såg knappast ut som en snörvlare, men något måste ju Linus säga och han behövde öva på sin rutin. Kvinnans ögon smalnade och hon tittade på den halvfulla ICA-kassen vid Linus fötter.

”Vad är det för kakor, då?”

”Alla möjliga sorter. Choklad, vanilj, citron.”

”Vad har du med choklad?”

”Här.”

Linus grävde i påsen och fick fram ett paket Ballerina med chokladfyllning. Kvinnan tittade misstänksamt på paketet.

”Det är ju vanliga Ballerinakex?”

”Japp. Vi får dom till ett ...” Linus lutade sig fram och sänkte rösten.

”*Väldigt* förmånligt pris.”

”Vad kostar dom då?”

”Femton kronor styck.”

”Hm. Jag tar två.”

Linus överräckte två paket och fick en tjuga och en tia, vilket gjorde honom åtta kronor fattigare, då paketen kostat honom nitton kronor styck. Första förändring av rutinen: höj priset till tjugo. Han *hatade* dålig business oavsett vad saken gällde.

Kvinnan var på väg att stänga sin dörr med kakpaketen tryckte mot bröstet, då Linus sa: ”Inget annat?” Kvinnans rörelse avstannade och hon rynkade ögonbrynen. ”Vad menar du?”

”Ja ... om det till exempel är nåt annat ni är intresserad av. Så kan jag kanske ordna det.”

”Som vadå?”

”Åh, ni får fråga. Så kan jag svara.”

Inte för ett ögonblick släppte Linus sin mask av hurtig fotbollsskille och *heja grabbar friskt humör*. Kvinnans pupiller for uppåt när hon tänkte efter och Linus insåg att hon inte var en framtida kund.

”Har du glass?”

”Tyvärr ingen glass.”

”Hundmat?”

”Inte det heller. Men då får jag önska en trevlig dag.”

Dörren åkte igen onödigt hårt. Andra förändringen av rutinen: tajta upp snacket. Om han bedömde att någon var fel typ eller uppenbart ointresserad fick han hålla det kort. Och så tjugo spänn per paket. En kronas *vinst*. Jabba. Dabba. Doo.

På den tjugofjärde dörren fick Linus sitt första napp. En plufsig kille i trettioårsåldern som såg ut som om han just rest sig från en tvådygnssession i World of Warcraft. Blek, orakad och mörk under ögonen. Han lyssnade trött på Linus kakrutin medan han sakta skakade på huvudet och Linus hann bara till ”turnering i Tyskland” innan dörren började gå igen, så Linus skuttade direkt till: ”Inget annat?”

”Vadå för annat?”

”Vad du vill.”

Killen for med blicken över trapphuset. Sedan stack han in ena handens pekfinger i ett hål gjort av den andra handens tumme och pekfinger, rörde det in och ut ett par gånger. ”Inte det, väl?”

”Nej. Inte det. Men annars.”

Killen lutade sig fram mot Linus och viskade: ”Vad har du?”

”Jag kanske ska komma in.”

Det visade sig att killen, som hette Görän, var utvecklare av indie-spel och hyfsat tät. I hans vardagsrum stod ett par stora bildskärmar kopplade till feta datorer som surrade och gjorde luften i lägenheten elektrisk. Linus berättade vad han hade och till vilket pris. Görän trodde honom inte.

”Om det skulle vara som du säger, vilket jag verkligen betvivlar, så kan jag lätta dig på fem gram. Men då får du bjussa på nåt smakprov först.”

”Självklart”, sa Linus och hissade upp leendet. Satan. Det borde han ha tänkt på. Han fick ta en viss förlust i startfasen, dinga för bjuiset ur egen ficka. Linus sa att han skulle komma tillbaka nästa dag, samma tid.

”En grej, bara”, sa Linus innan han gick. ”Lättar du Chivo nåt?”

Görän fnös till och skakade på huvudet så att fettsäcken under hans haka dallrade. ”Hans skit skulle jag inte ens ta i rumpan om jag hade ...” Görän hejdade sig och fasa drog över hans ansikte när han klev fram och grep om Linus arm: ”För du jobbar ju inte åt honom, eller hur?”

”Nej, nej. Det är lugnt.”

”Lovar du?”

Linus lyfte bort Göräns hand från sin arm. ”Jag lovar och svär, och Görän?” Görän tycktes fortfarande inte helt övertygad och hans underläpp darrade när han nickade.

”Nåt nytt börjar nu”, sa Linus. ”Det lovar jag också.”

När Linus la av för dagen hade han betat av fyra portar och skaffat sig tre nya kunder, plus en av hans gamla pillerknappare som var villig att testa något nytt. Samtliga hade varit lika skeptiska som Göran när Linus nämnde priset och kvaliteten och till slut hade han börjat tvivla själv. När Alex sagt sitt tusen spänn grammet och nittioprocentig renhet hade det bara varit ett kallt faktum, men när alla presumtiva kunder reagerade på detta som om Linus erbjudit kontrakt på en billig hyreslägenhet i innerstan, blev han tveksam.

Tänk om det var något kappo Alex lirade på honom? Linus hade själv aldrig snörvlat och kunde alltså inte bedöma vad det var för kvalle på varorna. Ändå var det något som sa honom att Alex hade rent mjöl i påsen, i dubbel bemärkelse. Linus fick köra på att allt stämde. När han kommit hem till sitt rum, messade han Kassandra, *få du nåt jort?* Han hade precis skickat iväg messet när det knackade på hans dörr.

Han låste upp och släppte in sin mamma, gick sedan och la sig på sängen. Som alltid när Betty kom in i hans rum för hennes blick runt som en kryssningsmissil, letande efter ett mål att slå ner på. Den landade på ICA-kassen.

”Vad har du där?”

”Kakor.”

Betty lutade sig över påsen och studerade dess innehåll. Fjorton kakpaket återstod, tretton hade blivit sålda. Efter den första dörrens förlustaffär hade Linus höjt priset till tjugo och efter ytterligare några sålda till tjugofem. De fem timmars arbete han lagt ner hade renderat honom en vinst på trettioåtta kronor.

Bettys mun kneps ihop till ett likamedtecken som gled isär och släppte ut: ”Stulna, förstås.”

Linus gav henne kvittoremsan som han lagt på sitt nattduksbord för just detta tillfälle. Betty studerade den och hennes blick blev tom, oförstående.

”Jag köper kakor”, sa Linus. ”Och sen säljer jag dom. Lite dyrare.”

”Varför ... gör du det?”

Linus log ett vänligt och bara en aning nedlåtande leende. ”För att tjäna lite pengar. Så klart.”

Betty tittade på kvittot, på Linus och på de återstående kakorna som om de var beståndsdelar i en rebus som hon var oförmögen att lösa.

”De ringde från skolan”, sa hon. ”Du har inte varit där på två dagar.”

”Nej, jag vet. Jag ska dit imorgon.”

”Varför har du inte varit där?”

Linus satte sig upp i sängen, anla ett lagom sorgset och hjälplöst uttryck och slog ut med händerna. ”För att jag har sålt kakor. För att jag inte har några pengar. För att jag inte får mitt studiebidrag.”

Bettys käkar spändes och hon blinkade. Linus visste att hon skämdes för att de hade så dålig ekonomi att de tvingades använda Linus bidrag och bara ge honom några hundra i månaden. Mamman tog ett halv steg emot honom och såg ut som om hon tänkte säga något ömsint, men då de var förbi sådant nöjde hon sig med: ”Men du går imorgon, då?”

”Absolut, mamma. Jag lovar.”

Det var mycket sällan Linus sa ”Mamma” och Betty blev stående stilla ett par sekunder som om hon sög i sig ögonblicket för att kunna vårda det senare, när hon satt på balkongen med sin Baileys. Hon nickade och lämnade rummet. Det plingade i Linus telefon. Cassandra.

Har alla grejer. Börjar nu.

Okej. Allt flöt på. Imorgon fick han ta en vända till skolan, se om det fanns några öppningar där. Han visste ett par pickar som snörvlade, men då rörde det sig mest om fultjack. Osäkert om de hade nog med markos för Linus varor. Fick sondera.

En bra dag, i stort sett. Linus okonventionella experiment för att vidga puttradien hade slagit skapligt väl ut och om allt klaffade skulle han bli lättad på tio gram. Surt om han skulle tvingas nöta vidare på samma sätt, men hans förhoppning var att de nya kunderna skulle bli så uppåt av skiten att de snart kröp tillbaka till kranen.

Linus. Kranen. No bad.

Linus bytte till träningskläder och plockade varsamt fram sina löpskor ur garderoben, snörde på sig dem med rituell noggrannhet, en ögla i taget. Han reste sig och fjädrade på fötterna, njöt av skornas nästan viktlösa följsamhet. En rejäl löprunda på det här och sedan sova, ladda för morgondagen. Så lilar en seriös spelare.

Tommy

1

Tomás satt redan på kanten av fontänen och väntade när Tommy anlände till Gårdsstugans torg strax efter ett. Vinden fick damm och smågrus att yra i luften, men Tomás satt med händerna vilande på sina massiva låar och tittade lugnt framför sig. När han fick syn på Tommy sken han upp och reste sig.

”Ah, Tommy T”, sa Tomás. ”Legenden anländer.”

Även om Tommy och Tomás var snudd på vänner så var de det utifrån förutsättningen att Tommy höll sig till sin karaktär, den hårdkokta och blasé varianten av honom själv som gick under namnet Tommy T. Den mer löskokta och dallriga person som var hans egentliga jag skulle Tomás troligen inte velat befatta sig med.

De skakade hand. ”Sorry att jag är sen”, sa Tommy.

”Det är lugnt. Har kollat läget lite. Var har du Hagge?”

”Han fick sjukpermission idag.”

”Inget allvarligt hoppas jag?”

”Nädå. Lite ur form, bara.”

Hagge hade ett melankoliskt sinnelag som ibland kunde övergå i depression. Då låg han bara i sin korg med hakan tungt vilande mot botten och ögonen mörka av sorg. Han vägrade att företa sig någonting och om Tommy försökte muntra upp honom fick han bara djupa suckar till svar. Idag var en sådan dag.

Med åren hade Tommy märkt av en tendens. Den var inte statistiskt säkerställd utan just bara en tendens, men även som sådan en smula oroande. Det fanns en korrelation mellan Hagges depressiva tillstånd och dagar då allt skulle gå åt helvete för Tommy. Om det var så att Hagge hade en begränsad förmåga att se in i framtiden så hoppades Tommy att den just denna dag slagit slint. Mycket stod på spel.

”Lunch?” frågade Tomás och gjorde en gest mot pizzerian på torgets nordsida.

”Absolut.”

Pizzeria Primavera var inredd i mexikansk stil. Sombreros på väggarna, kaktusar i krukor och svartvita foton av Pancho Villa. Man hade

utskänkningstillstånd och bakom bardisken ståtade ett par flaskor mezcal med en liten skallerorm i. Pizzorna hette saker som Azteca, La Bamba, Oaxaca och den jalapenobombade Subcomandante Marcos.

Den mexikanska stämningen bröts av ett Familjen Addams-flipper intill entrén samt en discokula framför ett dj-bås i ena hörnet. På helgkvällarna bytte stället skepnad till budgetnattklubben "Prima!".

Tommy och Tomás beställde varsin Acapulco att äta på plats, samt en att ta med och gled ned mittemot varandra i ett båS. De ägnade väntetiden åt att skissa på handlingsplaner beroende på vilket scenario som mötte dem på norrgården. Samtliga planer krävde närvaron av Tommy T och dagar som den här kunde Tommy sakna kokainet.

Under åren i hetluften hade drogen hjälpt honom att hålla ögonen på priset, skapa de skygglappar som krävdes för att hänsynslöst rusa framåt utan att snegla åt sidorna, så som förväntades av tuffingen Tommy T. Nuförtiden kände han sig allt oftare som en gammal revyskådespelare som stapplade upp på scenen för att gestalta sin paradroll inför en allt glesare publik.

Deras pizzor kom till bordet. Servitören nickade till Tomás och sneglade undrande på Tommy innan han sa: "Buen provecho".

"Vad säger du om läget här då?" frågade Tommy när Tomás efter någon minut fått i sig halva sin pizza.

"Intressant", sa Tomás. "Det känns som, hur ska jag säga, bristande fokus."

"Hur menar du?"

"Som att man sålt smöret och tappat pengarna. Ingen riktig stuns."

"Vad kan det bero på?"

"Ingen aning. Får fråga. Jag har tejpén."

Tomás klappade på jackfickan innan han återvände till sin pizza. Tomás övertygelse var att det mesta kunde ordnas med silvertejp och efter att ha sett honom i aktion fick Tommy ge honom rätt.

Om Tomás observation var korrekt och ett tillstånd av håglöshet rådde på norrgården, så borde det hänga samman med Chivo. Normalt höll han i tyglarna med järnhand, men bristande fokus tydde på att han höll på att tappa greppet. Det vore i så fall en revolution i det lilla.

Fem minuter senare hade Tomás ätit upp sin pizza och halva Tommys. De betalade, tog kartongen med den tredje pizzan och gick. När de kom ut på torget nickade Tomás mot två killar som satt och huttrade på en bänk utanför ICA-butiken.

"Kolla dom till exempel", sa han. "Inget span. Ingen hållning. Bara sitter där som om dom ..."

"Gråter över spilld mjölk?"

Tomás flinade. ”Det skulle jag inte sagt. Men nu när du säger det, så.”

De fortsatte över torget och gick in genom öppningen till norrgården. Killarna på bänken följde dem med blicken, men gjorde ingenting.

2

Av det som en gång varit Sveriges största gårdsplacerade lekplats återstod bara en skugga av en spillra, lika attraktiv som ett brutet löfte. De två vaktmästarna blev till en redan ett år efter invigningen och sju år senare drogs även den tjänsten in. Lämnad åt sig själv började Gläntan att förfalla. Det som kunde rosta rostade, det som kunde ruttna ruttnade och resten tog vandalerna hand om.

Trots bristen på resurser var ändå Gläntan infogad i det svenska systemet i så måtto att den inte kunde tillåtas vara direkt farlig för barnen. Så fort en attraktion började förfalla, när spikhuvuden kröp upp och plankor vittrade sönder, blev den demonterad utan att ersättas av en ny. De roligaste sakerna var de som rök först. Äldre människor kunde minnas glada lekar i slängkarusellen och snurrkanan, men de var sedan länge borta. Kvar stod bara de tråkiga, enhetliga sakerna. En rostig metallställning med oklart underhållningsvärde, några rutschkanor och enklare klätterställningar samt ett par sandlådor.

På kanten till en av sandlådorna satt en kille i fjortonårsåldern och glodde håglöst på sin mobilskärm, kastade då och då en blick runt sig. När han fick syn på Tommy och Tomás slutade hans tumme röra sig över skärmen och blicken blev vaksam.

”Hej, grabben”, sa Tomás på spanska. ”Borde inte du vara i skolan?”

Killen gjorde en grimas och svarade på svenska. ”Prata så man fattar.”

”Vi skulle behöva snacka lite med Chivo”, sa Tommy. ”Nån aning om var han håller hus?”

Killen skakade på huvudet och hans blick fladdrade mot mobilen. ”Känner ingen sån.”

”Är det inte kallt att sitta här?” frågade Tommy. ”När du kunde vara inne någonstans? Vi har pizza här. Varm pizza.”

Killen sneglade på kartongen. Han var inte tillräckligt härdad för att spela helt likgiltig inför vare sig åsynen eller doften, men det enda han sa var: ”Och?”

Tomás lutade sig ner mot killen. ”Eftersom du sitter på span här ...”, i en mjuk rörelse plockade Tomás telefonen ur killens hand och rätade på sig innan han avslutade: ”Kanske du behöver lite bukfylla?”

”Vad fan gör du”, sa killen och reste sig.

”Lugn, lugn”, sa Tomás och visslade till när han tittade på telefonen, en

iPhone 6s i guld. ”Bara ett tillfälligt byte. Ge honom pizzan, Tommy.”

Tommy sträckte fram kartongen mot killen, som vägrade att ta emot den. En barnsligt bedjande ton trängde fram i hans röst när han sa: ”Ge mig min telefon!”

”Lyssna nu”, sa Tomás. ”Jag lånar telefonen här så att inte du får för dig att ringa till nån. Och om du bara pekar eller nickar åt rätt håll ...”

Killens hand sökte sig mot bakfickan. ”Så vadå?”

”Då får du först pizzan här. Sen sätter du dig ner och äter den i lugn och ro. Och innan du har ätit färdigt får du tillbaka telefonen.” Tomás pekade på killens hand som nu hade nått bakfickan. ”Och du ... nej. Nej.”

Killen kollade in Tomás ansikte och fann tyngden hos en indianhövding. Han lät handen falla och nickade i riktning mot ”Diablo Negro Gym” som låg inhyst i markplan ett femtiotal meter bort. Tomás tittade ditåt och sa: ”Kunde man ju gissat.”

Killen sjönk ner på sandlådans kant igen och Tommy gav honom pizzan. Den här gången tog han emot den. Han öppnade locket och rynkade på näsan. ”Men mierda, Acapulco! Varför just Acapulco. Ananas och skit.”

Tommy ryckte på axlarna och sa: ”Buen provecho.”

3

En Lexus med en dekal från gymmet i bakrutan stod parkerad utanför entrén. Tomás skruvade loss radioantennen på taket och körde in den i ett av bakdäckens ventiler så att luften började pysa ut. Sedan gick de in.

Diablo Negro Gym var helt i avsaknad av utsmyckningar. Inga maskiner, inga dekorationer. Bara fria vikter och hantlar i ställningar. Bänkar, dämpande mattor och en jättelik spegel. En odör av svett och skrik satt impregnerad i de nakna cementväggarna. Två killar med bluetooth-hörlurar stod intill varandra framför spegeln och juckade tunga hantlar upp och ner i en homoerotisk pardans. Tomás nickade mot en bredhalsad man som stod bakom disken och bläddrade i ett nummer av Flex, varpå han rörde sig mot en bakdörr som låg skymd från entrén.

Mannen såg ut som schablonbilden av en hårdför major i en actionfilm. Fyrkantigt ansikte, crew cut och spända läppar. Han tittade upp när Tommy närmade sig och blinkade misstroget.

”Vad kostar ett årskort?” frågade Tommy.

”Du skojar, va?”

”Absolut. Är det din bil som står utanför?”

”Hur så? Är du från Skatteverket, eller?”

Tommy blev frestad att svara ”Ja” och köra någon alternativ rutin, men

valde den enklare vägen och sa: "Såg några ungar som höll på med den."

Mannens läppar spändes ännu ett snäpp. Han daskade ner tidningen på disken och sa: "Helvete!" innan han dundrade ut genom entrén. Killarna med bluetoothlurarna var så uppfyllda av sina spegelbilder att de inte såg något annat och Tommy skyndade mot den bakre dörren som nu stod på glänt. Inifrån hördes ljud av tortyr och Tommy rynkade ögonbrynen. Inte alls Tomás stil och inget Tommy själv ville ha något att göra med.

Innanför dörren fanns ett femton kvadratmeter stort minigym. Bara två bänkar med smithmaskiner och tillhörande vikter. På en av bänkarna låg ett berg till kille täckt av tatueringar. Bakom hans huvud stod Tomás.

Intill Tommy fanns ännu en dörr, en bastant stålhistoria med ett grovt lås. Det var därifrån ljuden av tortyr hördes, men Tommy kunde uppfatta av styrkan och kvaliteten att de inte var live utan från en film.

"Stänger du?" sa Tomás.

Killen på bänken hade legat stilla med skivstången på raka armar. När Tommy kom närmare kunde han se varför. Tomás hade virat några varv silvertejp runt hans hals och bänken så att killen låg fjättrad. Han kunde inte haka fast stången i ställningen eftersom Tomás tejpat tillbaka hakarna och även dragit bänken ett par decimeter framåt. Om killen släppte så landade stången över hans hals. Tommy räknade till fyra tjugokilosvikter och två tiokilos. Killens armar darrade och genom sammansnörda luftrör väste han fram: "Hijo de puta, voy a matarte ..."

Från stäldörren hördes skrik och gråt och heroisk musik, röster som ropade på något som lät som arabiska. Kanske var det någon avrättningsfilm från IS som avnjöts på den andra sidan.

"Hur är det med Chivo?" frågade Tommy killen på bänken. Hans panna var en av få platser på hans kropp som inte var tatuerad och över den rann svett när han sa: "Voy a coger tu madre en el culo"

"Vad säger han?" frågade Tommy.

Tomás tog ett par tiokilosvikter från ställningen vid väggen, och sa: "Han sänder sina välgångsönskningar till din mamma", och trädde den ena vikten på skivstången.

Panik och hat lyste i killens ögon när han for med blicken mellan Tomás och Tommy. När Tomás hakade på den andra tiokilosvikten försvann det mesta av hatet. Stången sjönk mot hans hals. Tomás grep om den och hjälpte killen att räta på armarna igen.

"Nåt är fel med Chivo", sa Tommy. "Vad är det?"

Svetten forsade över killens rakade huvud. Han knep ihop läpparna. Tomás släppte taget om stången och gick till stället där han hakade av ännu en tiokilosvikt.

"Vale, vale!" väste killen. "Coño." Tomás hjälpte honom ännu en gång

till det rätta läget. Killen hostade så att slem rann längs hans mungipa och sa: "Chivo pratar inte. Med någon. Främmande."

"Hur kommer det sig?", frågade Tommy.

"Nån pratar med folk. Och sen självmord."

"Vem?"

Skriken bakom dörren intensifierades, någon bad för sitt liv på engelska. Ett par skratt som lät mer live bröt igenom. Än så länge hade ljuden från det inre rummet dränkt ljuden av killens förbannelser. Om filmen stängdes av skulle det bli annorlunda.

"Vem är det som får folk att ta livet av sig?" upprepade Tommy och Tomás lättade på sin hjälpande hand. Killen tog i så att musklerna sprattlade under huden och tatueringarna rörde sig som en tecknad film.

"Ingen. Vet", sa killen mellan sammanbitna käkar. "Alla säger. Olika ansikten. Alla som sett. Är döda."

"Okej. Kallas han nåt?"

"Equis"

Tomás drog två diagonala, korsande streck i luften med sitt pekfinger. X. Denne undflyende X *pratade* alltså med människor och sedan tog de livet av sig. Och han hade olika ansikten. Vad var det här för människa?

Tommy nickade till Tomás som virade silvertejp några varv kring killens handleder och sedan runt stången. Killens ögon vidgades i skräck och han flåsade medan den nu hundratrettio kilo tunga stången sjönk mot hans hals. Han drog in luft för att skrika, men innan han hunnit få ur sig något hade Tomás även tejpats för hans mun. Sedan hjälpte han killen att lyfta stången och drog bort tejpens som låst hakarna så att han äntligen fick vila sig.

"Vilket pass, va?" sa Tomás till killen. "Bra jobbat." Han lutade sig fram och viskade något. Killens ansträngningar att få loss sina tejpade händer upphörde och Tomás log mot honom. Sedan gick de.

Gymmets ägare hade återvänt till sin disk. När Tommy och Tomás närmade sig entrén tittade han misstänksamt på dem.

"Vad är ni för några?", frågade han.

"Kommunen", sa Tommy. "Vi håller på med en utvärdering av tillgängliga fritidsverksamheter för ungdomar. Vi återkommer."

4

Killen vid sandlådan var inne på sin sista slice. Tommy och Tomás satte sig på varsin sida om honom och Tomás återlämnade hans telefon. Tommy drog fram en femhundring ur plånboken, vek den och höll fram den dold i handflatan.

"Vad får jag?"

"Fattar inte vad du snackar om."

"Vad har du?"

"Pasma, va?"

"Ser vi ut som snutar?"

"Typ."

Tommy suckade. "Du, titta på min kompis här. Han kan lyfta dig upp och ner och skaka tills vad du nu har trillar ut ..."

Killen tittade på Tomás som nickade för att bekräfta att det var ungefär så det skulle gå till.

"... eller så säljer du helt enkelt till mig. Kola? Nollfemma?"

Killen såg sig runt, sänkte rösten och sa "Nolltrea."

"Dyrt", sa Tommy.

"Hårda tider."

Tommy sträckte fram sedeln till killen som i en rutinerad rörelse fick den att försvinna i en bröstficka, varpå han räckte Tommy ett litet foliepaket.

"Sista grej, bara" sa Tommy. "Ernesto. Hur står han?"

"Ute ur bilden. Snart död."

"Varför det?"

"Vadå *varför*?"

"Varför är han snart död?"

"Fan vet jag. Rökning kanske?"

"Jag förstår inte."

"Cangreja. Cancer."

När de hade lämnat lekplatsen gick de in i en port där Tommy plockade fram foliepaketet. Han slickade på pekfingret, tryckte det mot pulvret och gnuggade det mot tandköttet. "Skräp", sa han. "Knappt en kittling. Chivo är i mörkret."

"Den här Ernesto, då? Vem är det?"

Tommy kramade ihop foliepaketet till en boll som han petade in bakom ett element. "Ernesto skötte verksamheten här för femton-tjugo år sen. Var nån höjdare i FARC-gerillan innan han kom till Sverige. Bästa tänkbara kontakterna. Sen hände det nåt och han fick en volta på åtta år. Ute efter sex och då hade Chivo tagit ytan. Var i den vevan jag träffade Ernesto. Hur trevlig som helst och helt iskall. Hade vissa anpassningssvårigheter till det nya läget."

"Man kan inte lära gamla hundar sitta. Så vad gör vi nu?"

"Om det finns nån som vet nåt så är det Ernesto, och honom känner jag. Så nu köper vi blommor."

De inhandlade en blandad kvast på Mafaldas Blommor som likt alla affärer kring Stugtorget hade rejäla galler för fönstren. När Mafalda fick höra att kvasten var till Ernesto, sa hon "Ay, pobrecito", la till några extra blommor och bad dem hälsa från henne.

"Du har hjälpt till mer än förväntat", sa Tommy till Tomás när de åter stod på torget. "Speciellt som jag inte kan betala. Och Ernesto ... antingen så pratar han eller så pratar han inte."

Tomás sneglade på den stora buketten i Tommys händer som fick honom att se ut som en överentusiastisk friare. "Skulle du inte till Värtahamnen också? Semtex-Janne?"

"Jo, men ..."

"Farligt."

Tomás såg ut över torget där vinden hade ökat i styrka. Ett par unga killar gick nästan dubbelvikta med luvorna så hårt åtdragna att man inte kunde se deras ansikten.

"En sak jag undrar över", sa Tomás. "Det skrivs massor om dagens ungdomar, problemen och hur dom blir gangsters när dom är tolv. Mycket lite om alternativen. Verksamheterna som erbjuder nåt annat."

"Som din boxningsklubb."

"När du säger det. Skrevs det nåt ordentligt om den av nån som kunde skriva, då skulle fler ungdomar hitta dit och få en chans, ver Paid?"

"Jag kan inte lova nåt, det hänger på nyhetschefen. Men jag kan lova att göra mitt bästa."

"Kom då så går vi."

Dom gick i tystnad intill varandra mot torgets norra del medan vinden slet i blommornas omslagspapper. När de återvände in på norrgården, frågade Tommy: "Tycker du verkligen att jag kan skriva?"

Tomás smackade ogillande. "Inte gå med håven, Tommy. Inte snyggt."

"Jag skiter i snyggt. Jag är gammal och behöver uppmuntran."

"Du är bäst Tommy, och det vet du."

"Gracias."

"De nada."

Redan när de klev ur hissen på våning tolv kändes en lukt av sjukdom och död. Från förra gången han var där kom Tommy ihåg att samtliga lägenheter från våning elva och uppåt beboddes av släktingar och vänner till Ernesto, medan Ernesto själv tronade i en fyra på femtonde våningen. På något sätt hade Ernesto även lyckats ordna det så att hissen inte gick längre än till våning tolv. Tydligt var det systemet fortfarande i kraft, så Tommy och Tomás fortsatte uppåt via trapporna.

På våningen ovanför öppnades endörr och en kraftig man med lika kraftig mustasch klev ut och blockerade vägen genom att gripa om räckena på ömse sidor om trappan till nästa våning. Tomás tittade på Tommy och Tommy skakade på huvudet. Bortsett från att han inte ville ha bråk så visste han att mustaschmannens air av sävlig kaffebonde var förrädisk. Han hette Miguel men kallades Muerte och var en av Ernestos livvakter. Tommy kom ihåg att Miguel haft problem med tänderna och stått i begrepp att dra ut ett antal för att skaffa sig stifttänder.

"Hallå, Miguel", sa Tommy och pekade på sina egna framtänder. "Blev ju snyggt, det där."

Miguel rynkade ögonbrynen och drog tillbaka huvudet medan han tittade inträngande på Tommy. Sedan smalnade ögonen och han nickade. Han kom ihåg.

"Inte helt nöjd själv", sa han. "Kliar ibland."

"Går det att få träffa Ernesto?"

Miguel skakade på huvudet. "Dålig dag idag", sa han. "Mycket dålig dag."

"En annan dag, kanske?"

"De flesta dagar. Är dåliga dagar."

"Det var tråkigt att höra. Du får säga till ...", Tommy sökte igenom sitt nästan osvikliga namnminne och hittade Ernestos fru sittande vid ett bord intill Hitchcocks hustru Alma Reville, "... Alma att hon har mitt deltagande. Och här." Han överräckte buketten. "Till dom båda. Det finns ett kort med mitt nummer. Om han vill ringa."

5

"Är han sjuk på riktigt, tror du?" frågade Tomás medan de gick mot bilen.

Tommy nickade. "Jag vet inte hur många mordförsök Ernesto överlevt. Han har blivit knivhuggen, skottskadad, fått en bomb under bilen och en annan på posten. Och då snackar vi i Sverige. Man blir inte en höjdare inom FARC genom att flytta papper och jag vet att han har lurat döden flera gånger i Colombia också. Och så är det lilla jävla kräftan som får honom till slut."

"Liten tuva stjälpes ofta stort ..."

"Tomás? Du är nog en av de smartaste människor jag vet. Men dom där uttrycken ..."

"Du säger dåliga skämt", sa Tomás. "Det är din grej. Uttrycken är min. Vi har alla vår roll att spela."

Det var första gången Tomás antytt att han liksom Tommy själv upprätthöll en fasad och Tommy visste inte om det var betryggande eller

beklämmande. De satte sig i bilen.

”Hur fan betar man sig för att snacka med folk så att dom tar livet av sig?” frågade Tommy när de svängde ut på Essingeleden.

”Min första tjej här i Sverige, Karin ...”

”Men allvarligt.”

”Jag är allvarlig. Hon hade en otrolig förmåga att göra så man kände sig inte vatten värd.” Tomás drog med pekfinger över halsen. ”Det var inte långt borta.”

”Men då hade hon tid på sig att bearbeta dig, eller hur?”

”Sex veckor. Sen flydde jag för allt vad tygen höll.”

Tommy hade glömt att det uttrycket existerade. Om Tomás dog borde han donera sin hjärna till Riksarkivet så att de i framtiden kunde extrahera en provkarta över det tidiga nittonhundratalets kollokvialismer.

”Jo”, sa Tommy. ”Men den här personen, om vi förutsätter att det är en enda person. Equis. Han verkar ju kunna göra det på ett enda möte. Och vad är det här med olika utseenden? Det tyder ju snarare på att det rör sig om flera personer. *En* kan jag acceptera. Men en hel grupp som jag inte hört talas om? Jag fattar det inte.”

”Du är gammal i gården, Tommy. Det blir till att bita i det sura äpplet.”

”Vad är det för äpple?”

”Mehdi. Du får snacka med Mehdi.”

Tanken hade föresvävat Tommy. Inom rimliga gränser skulle Mehdi förmodligen inte ha något emot att dra en uppdaterad version av rekryteringar och rörelser. Ändå slapp Tommy helst. Ingenting fick honom att känna sig så gammal och förbisprungen som när han pratade med Mehdi.

”Det tar emot”, sa Tommy. ”Han sitter säkert på bra information, men det tar emot.”

”Friskt vågat, hälften vunnet.”

Tommy suckade. ”Får du aldrig slut på dom?”

6

Semtex-Janne var en kassaskåpsexpert som hade arbetat sig uppåt och inte längre befattade sig med sprängdegen som hade gett honom hans namn, annat än för laglig import till byggen. Därtill var han en fullblodspsykopat, en tryckkokare med glansig yta som utan förvarning kunde explodera. Han tillhörde det fåtal människor inom den kriminella världen som Tommy faktiskt var rädd för.

Måhända låg det ett dammlager över Tommys kunskap om busets läge i

förörterna, men när han svängde in på planen i Värtahamnen var han på mammas gata. Om inget hade hänt med Janne så var det fortfarande han och hans underhuggare som basade över verksamheten och ingenting skedde utan hans vetskap.

Tommy parkerade framför en hög lagerbyggnad där en Ferrari med metalliclack stod och blänkte i eftermiddagssolen som en indikation på att Janne fortfarande var med i matchen. Tillsammans med Tomás gick Tommy uppför en gallertrappa och knackade på dörren.

”Vem är det?” hördes en röst inifrån.

”Det är jultomten”, sa Tommy. ”Men här finns väl inga snälla barn?”

”Jodå. Kom in.”

Janne förfogade över ett antal lager på hamnområdet, alla fyllda med de legitima varor som Janne importerade. För de hetare sakerna fungerade lagren bara som en transithall.

Rummet Tommy klev in i var fyllt med bric-a-brac som Janne av någon anledning behållit själv. En mindre grävmaskin med skopor i olika storlekar, tre gigantiska platteveapparater i sina kartonger, en gummibåt, ett antal elektriska moped. Några staplar med sprillans nya vinterdäck, ett par dykardräkter med tillhörande tuber. Från taket hängde fyra tända kristallkronor och i ett hörn stod en uppstoppad älg. Med mera.

Janne kom ut från sitt kontor iklädd jeans, T-shirt och en kavaj som såg dyr ut och passade honom illa. Tommy hade alltid tyckt att han liknade Bertil Bertilson, enligt egen utsago ”Sveriges sämste underhållare.” Trots att Janne höll sig med dyra bilar och designerkläder blev han inte kvitt en utstrålning av Kiviks marknad.

”Tommy! Det var inte igår! Och muskler har du med dig, ser jag. Du är väl inte rädd för farbror Janne?”

Tommy presenterade Tomás som sin revisor vilket fick Janne att skratta och slå sig på låren.

”Alltid lika festlig, Tommy. Vet du vad? Jag hade faktiskt tänkt ringa dig.”

”Och varför gjorde du inte det?”

”Fick höra att du var död. Kom in på kontoret. Ta med dig revisorn, jag har lite räkenskaper han kan underhålla sig med.”

Tommy berömde sig av att ha en god förmåga att läsa av människor, men Janne tillhörde minoriteten där han inte hade en aning. Jannes leende kunde dölja en plan att elchocka honom medvetlös för att sedan stycka honom i bitar, men det kunde lika gärna uttrycka äkta gemyt. I ögonvrån såg Tommy att Tomás sökte av lokalen efter potentiella hot. När Tommy tittade på honom ryckte han på axlarna.

De slog sig ner på Jannes kontor, ett nedslitet lagerrum med betonggolv

där Janne hade tryckt in en exklusiv vit skinnsoffa med tillhörande fåtöljer samt ett glasbord. Janne föll ner i en fåtölj medan Tommy och Tomás satte sig bredvid varandra i soffan.

”Vad var det du hade tänkt ringa mig om?” frågade Tommy.

Janne gnuggade handflatorna och lutade sig framåt i fåtöljen. ”Jo, så här vet du. Jag har funderat lite på att skriva min självbiografi, men eftersom jag inte är någon ordens man så skulle jag behöva nån som ... ja, nån som du. Som med Zlatan och han den där andra.”

Om Tommy hade gjort en lista på hundra anledningar till varför Janne skulle vilja ringa honom hade det här inte varit en av dem. ”Hur ... har du fått den idé?”

Janne kliade sig i nacken och föreföll besvärad. ”Alltså, min dotter, du vet ...”

”Jeanette.”

”Precis. Jeanette. Hon ska gifta sig till våren. Med en *läkare*. Fint ska det vara. Och han kommer från en släkt med afar och vonnar och så där. Och då tänkte jag att hennes farsgubbe, alltså undertecknad, om det fanns nåt slags, hur ska man kalla det ...”

”Äreminne?”

Janne knäppte med fingrarna och sken upp. ”Det är ju det jag säger! Ordens man! Äreminne! Om det fanns ett sånt så skulle det ... ja, du fattar.”

”Jag fattar idé, men om jag skulle skriva om allting som du har gjort, det skulle ju inte bli ...”

Janne viftade avvärjande. ”Nej, nej! Inte *det*. Dom andra grejerna. Jag har ju gjort en massa andra grejer också.”

”Jag menar inte att kritisera”, sa Tommy. ”Men det skulle ju vara som att skriva om Zlatan och inte nämna fotbollen.”

Samtalstonen hade varit så pass uppsluppen att Tommy gjort en missbedömning. En skugga drog över Jannes ansikte och fram trädde den *andre* Janne, den som efter vad Tommy hört var ansvarig för ett antal ståplatser och stympningar.

”Vad säger du för nåt?” sa Janne. ”Säger du att jag inte är värd att skriva om?”

Innan Tommy lyckats formulera något som kunde släta över, kom Tomás tills hans räddning.

”Tycker det låter som en strålande idé”, sa han. ”Och du sa ju det själv när vi åkte hit, Tommy. Att Jannes liv är som en bok. Man måste väl kunna lyfta fram det positiva med en människa.”

Tommy nickade på ett sätt som han hoppades såg eftertänksamt ut, men Jannes röst hade tappat all jovialitet när han frågade: ”Vad ville du

för nåt? Varför kom du hit?”

”Det har skett en transport”, sa Tommy. ”En jättetransport. Av så gott som rent kokain. Som landade här. Har du hört nåt om det?”

Janne såg Tommy djupt i ögonen och lutade sig fram i fåtöljen för att komma så nära som möjligt. ”Jag vet ingenting”, sa han. ”Inte ett jota.”

7

”Det där gick ju inte så bra”, sa Tomás när de satt i bilen igen. ”Vad skulle du säga det där om Zlatan för? Trodde du var smidigare än så.”

”Journalistsjuka”, sa Tommy. ”Kan inte banga för en snitsig formulering. Och det har inte så stor betydelse.”

”Nu tappade du mig.”

”För det första: det finns inte en chans att en sån grej skulle passera här utan att Janne kände till det.”

”Fast det visste du ju redan.”

”Ja. Fast vad jag inte visste var att han var *inblandad*. Janne är fåfäng. Det finns inte att han skulle sitta och säga: ’Jag vet inget’, som om grejer pågick här utan hans vetskap. Han skulle antyda att, jodå, han visste nog en hel del om det där, men det är ju inget han kan prata med mig om. Alltså är han, Ett: inblandad. Två: rädd.”

”Inte helt vattentätt.”

”Nä, men troligtvis sant.”

”Och nu?”

”Nu ska jag hem och ge Hagge mat. Vill du ha skjuts?”

”Nä, släpp mig vid Slussen, bara.”

Tommy fulparkerade vid busshållplatserna och vinkade av Tomás efter ett löfte att swisha några tusen när han fått betalt för artikelserien. Han blev sittande i bilen och funderade en stund. När en buss tutade bakom honom gjorde han en lagvidrig U-sväng och körde tillbaka mot hamnen.

Han passerade Jannes lokaler och fortsatte mot hamnkontoret. Om han hade tur var det Susanne som satt i receptionen. Av dem som jobbade där var Susanne den han kom bäst överens med, eftersom hon var den han visste mest om. Eller tvärtom. Redan när han öppnade ytterdörren skymtade han hennes blonderade hårman bakom luckan och samlade ihop hennes fil i skallen. *Sommarstugan, trassel med VA, mannen på Sifo, dottern i USA.*

Tommy knackade i disken och Susanne sken upp när hon fick se honom. ”Tjenare, Tommy.”

”Hallå, Susanne.” Han blev stum i tre sekunder och Susanne la huvudet

på sned och höjde ögonbrynen. Tommy log ursäktande och sa: "Du har inte hört nåt om att jag är död, va?"

Susanne drog tillbaka huvudet så att en antydan till dubbelhaka framträdde. "Nej, hurså?"

"Nä, jag bara ... hur har det gått för Milla i Washington?"

"Jättebra. Hon har blivit uttagen till distriktslaget."

Det hände att människor häpnade över Tommys förmåga att komma ihåg detaljer ur deras liv, men de flesta fungerade som barn. Det som var självklart och känt för dem var självklart och känt för alla.

Distriktslaget i ...

Susannes blonderade hår låg likt en slöja över Kapitolium och ur slöjan föll en flicka med brunt hår i flåtor och i handen höll hon en ...

"Inga skador?" frågade Tommy. "Basket kan vara rätt hårt."

"Inte än så länge", sa Susanne och knackade i sitt skrivbord. Tommy knackade i disken.

"Skönt att höra. Du, jag undrar en grej."

"Klart du gör."

"Har det kommit in nåt större fartyg från, säg ... norra Sydamerika den senaste månaden?"

Susanne knattrade på sitt tangentbord och frågade: "Knark?"

"Kanske."

"Det är stenhårda kontroller nuförtiden."

"Jag vet. Men ändå."

Susanne hade fått fram en lista som hon scrollade igenom.

"Mmm ...", sa hon och lät ljudet övergå i: "Mexiko?"

"Njae."

"Brasilien har jag ett par från här. Kaffe, socker och krockkuddar."

"Som en dikt. Har du datumen och rederierna?"

Tommy plockade fram sitt block och antecknade uppgifterna som Susanne gav honom. "Nåt mer?"

"Oljetanker från Venezuela, men det är väl knappast ..."

"Kan en tanker gå in här?"

"Nä, dom ankrar på redden och så går det ut tankfartyg. Knappast praktiskt om man vill ha in nåt."

"Jag tar den ändå."

När Tommy skrivit ner oljetankernas uppgifter gjorde Susanne en *Show's* over-gest. "Det var det hele, som dansken säger."

"Okej. Tack, Susanne. Förresten. Löste det sig med det kommunala vattnet i sommarstugan?"

Medan Tommy körde tillbaka till Traneberg försökte han bringa reda i de lösryckta fakta som trillat fram under dagen. Någon eller några som kallades Equis hade under de senaste månaderna fått ett stort antal höjdare och halvhöjdare att ta livet av sig. Genom att *prata med dem*. Samme Equis hade också organiserat en massiv kokaintransport som lossats av Jannes folk. Självorden hade raserat organisationerna och kokainet sänkt marknaden. Equis höll på att ta över och alla var rädda. Hur hade Equis burit sig åt för att föra in så mycket kokain att det räckte för att knäcka konkurrensen??

Geografiskt var Venezuela det troligaste alternativet. Efter Chavez död hade statsapparaten råkat i oordning och korrruptionen exploderat. Det fanns en etablerad rutt från Colombia genom djungelområdena i söder till hamnarna i norr.

Men en oljetanker? Om det rörde sig om en sådan mängd som Tommy trodde så var en tanker det sämsta alternativet. Inga falskregistrerade containrar och inte ens någon direktkontakt med hamnen. Att lasta om en sådan mängd på en mindre båt under hamninspektörernas vakande ögon var knappast möjligt.

Brasilien? Inte heller troligt. Där var det bättre ordning och därtill alltför långa transporter från norra Colombia. Knappast en risk man skulle ta med ett sådant parti.

Så vad återstod? Naturligtvis möjligheten att Tommy skällde vid fel träd. Länkarna i hans indiciekedja bestod mest av spekulationer. Bilden av hunden fick honom att tänka på Hagge och han ökade farten.

Hagge lyfte på huvudet när Tommy kom hem, men lät det sedan sjunka tillbaka mot korgens botten. Tommy la sig på mattan intill honom och kliade honom bakom öronen. "Vill du gå ut, gubben? Eller har du varit på lådan? Är du hungrig?"

Tommy visste inte hur mycket Hagge förstod av vad han sa, men basord som "gå ut" och "hungrig" greppade även hundar med ett enklare sinne. Orden skapade ingen som helst reaktion. Hagge bara fortsatte att titta på Tommy med samma dystra blick.

"Det är ingen fara, gubben. Allt har gått bra. Jag är ju hemma nu. Har saknat dig."

Först när Tommy låg ner insåg han hur oerhört trött han var. Det kostade på att spela Tommy T en hel dag, att inte lämna några glipor. Han önskade att han varit som någon av Raymond Chandlers förvillande likartade hjältar, hård som skelett hela vägen ut i huden. Fast vad visste han, Philip Marlowe kanske kollapsade i nervryckningar så fort hans författare släppte honom med blicken.

Tommy drog åt sig en kudde från soffan och knölade in den under huvudet. Sedan somnade han med handen vilande på Hagges varma rygg.

När han vaknade var det mörkt i lägenheten. Hagge låg kvar där han legat, hans ögon två ljusprickar när de reflekterade gatlyktan utanför fönstret. De självlysande visarna på Tommys armbandsur visade att han hade sovit i två timmar.

Något hade väckt honom. Ett ljud. Pling. Mobiltelefonen. Han hade fått ett sms. Tommy låg kvar med huvudet på kudden. Troligen Ove som ville höra när den första texten skulle komma in, vilka foton och vilken grafik som behövde planeras. Fast Ove brukade ringa. Kanske Janne som ville diskutera de gloriösa detaljerna i ett uppdiktat liv. Tommy stönade vid tanken. Sedan ryckte han till och satte sig upp.

Ernesto!

Ernesto var hans bästa chans att få tag i en ordentlig tråd att dra i. Tommy körde handen i fickan och fick fram telefonen vars skärm hunnit slockna. Han tände den igen och sms:et från ett dolt nummer fick honom att dra efter andan trots att det bara bestod av två ord och en avsändare.

Skaffa Snapchat. X

Linus

1

Operationen var i rullning och de första grammen hade levererats. Den tidigare så skeptiske Göran hade blivit helt till sig efter att Linus bjudit på en smakpuff. Sa att han aldrig nosat så bra skit och langat upp tio femhundringar. Han skulle troligen lätta Linus en hel del i framtiden.

En av pickarna som snörvlade i skolan var tillräckligt laddad för att kunna lätta ett gram och han hade även en polare som var sugen. Linus hade gjort en ny nummerrapp i sin telefon märkt "Ballerina". För närvarande innehöll den fem nummer och till kvällen tänkte han ta en ny vända med kakorna.

Nu satt han i Kassandras kokvrå. Den var mysigare sedan hon rensat den grundligt ren från fett. Som en omstart, hade hon sagt. Bereda vägen för en ny verksamhet. Bortsett från själva lokalen så måste Linus ge henne att hon hade riggat som ett riktigt proffs.

Köksfönstret hade täckts för än mer noggrant än förut. Cassandra hade varit skygg för dagsljus redan innan, så insynsskyddet var etablerat. Hon hade bytt lampan till en hundrawattare som belyste föremålen på bordet med ett kallt, vitt sken.

Den lilla digitala vågen som hon köpt på Teknikmagasinet mätte vikten ända ned till hundradels gram. Intill den låg en trave med små ziplockpåsar samt bladet till en mattskärarkniv. Clas Ohlsson. Paketet från Alex var prydligt uppskuret med mattskäraren och nedstucken i pulvret satt det enda föremålet från Kassandras egen fatabur. En guldpläterad kaffesked som ingått i ett set om sex som hon fått i doppresent av sin läskiga mormor.

"Finns det *nån* i din släkt som inte är läskig?" hade Linus frågat.

"Farmor. Fast hon dog av en hjärtinfarkt när jag var åtta. Tror farfar psykade ihjäl henne."

Den enda sak som fanns på bordet utan att direkt höra till verksamheten var en burk innehållande en kackerlacka. Cassandra hade fångat den ett par dagar tidigare och stängt in den i den tättslutande burken för att se hur länge den överlevde. Nu stod den på bordet i egenskap av säkerhetschef. Det enda som rörde sig på insekten i det trånga utrymmet var dess antenner. De trevade i luften som om den

verkligen vakade över potentiella hot.

Medan Cassandra pytsade upp en hög med pulver på vågens glasskiva, lyfte Linus burken och studerade kackerlackan. Dess kolsvarta, segmenterade kropp var som ett precisionskalibrerat urverk, för ögonblicket avstannat i väntan på energi.

”Varför lever den?” sa Linus.

Utan att lyfte blicken från pulvret, sa Cassandra: ”Dom har alltid levt, kommer alltid leva.” Hon talade nästan utan luft för att inte blåsa på pulvret och skrapade undan en gnutta med knivbladet innan hon föste ner resten i en påse.

”Men alltså, *varför*”, envisades Linus och vickade burken utan att insekten rörde sig. ”Den får ingen mat, ingen luft, inget kul, inget sex. Den har inget utrymme, den har *ingenting*. Ändå lever den. Varför?”

Kassandra ryckte på axlarna. ”För att den måste, kanske. Inget alternativ. Och kolla din farsa. Han lever ju vidare.”

”Fast han vill dö.”

”Säger han, ja. Fast jag undrar om du typ kom med mattniven. Om han skulle vara så på då.”

Linus flöt bort i en fantasi. Det rakbladsvassa knivbladet, pappans rynkiga hals, blodet som skulle spruta när halspulsådern kapades. Nä. Han återvände till gamla hederliga kudden över ansiktet, som han visste att han ändå aldrig skulle genomföra.

”Fast vad är skillnaden egentligen”, sa Cassandra medan hon preppade för nästa påse. ”Vi distraherar oss. Kollar på film, ligger, springer, käkar nudlar. Men *varför*? Finns det nåt vi vill uppnå? Finns det nån anledning till att vi gör grejerna vi gör? Nä. Till sist är vi som kackerlackan. Skillnaden är att den inte behöver distraktionerna. Den är sig själv nog. Den är Gud.”

”Är det inte deprimerande att vara så där djup?”

”Jag *är* deprimerad, Linus. Jag har fan papper på det.”

Linus nickade mot sakerna som Cassandra hade för händer. ”Har du testat sånt där nån gång?”

”Ja. Du?”

”Nä. Vågar inte. Jag skulle halka dit direkt. Vill du inte pröva, då?”

Kassandra rätade på sig och strök undan en rosa hårslinga som fallit ner i ansiktet. ”*Får* jag det?”

”Bara en gnutta. Är nyfiken. Han Göran snackade ju en del, men han är inte lika, vad heter det, verbal som du.”

Kassandra tittade på Linus och sedan på kackerlackan. En lång stund såg hon på kackerlackan. Sedan gjorde hon en *ja, vad fan*-min och använde knivbladet för att skopa upp gnuttan hon nyss skrapat undan,

lyfte det till näsan och sa: "Skål, då", innan hon drog in pulvret i högra näsborren.

Några sekunder passerade. Några till. Linus hade hunnit börja misstänka att Göran fått spel och att skiten inte var så top notch ändå när Cassandra andades ut i ett långt, stötigt andetag av största ångest eller högsta njutning. Ögonen spärrades upp för att sedan falla ihop till halvs slutna, munnen tuggade luft och hennes kropp sjönk ihop och slappnade av som om alla de spänningar som till vardags höll den igång hade släppts.

"Åh, fy fan", viskade hon.

"Är det inget bra?"

Kassandra vickade huvudet från sida till sida och fingrade på piercingen i form av en dödskalle som satt i hennes högra näsvinge.

"Inget bra? Det är helt jävla ..." Hon himlade med ögonen så att bara vitorna syntes.

"Kom igen nu", sa Linus. "Bli inte som Göran."

"Okej, okej", sa Cassandra och drog med händerna över ansiktet. "Det är helt ... det är som ... en hel jävla sån här typ finaste vinterdagen med blå himmel och snö och små björkar och barn som åker pulka och skit. Och solen, solen som bara *skiner* över snön, som om allt det, på en gång, bara pang i hela kroppen, huvudet ..."

"Kan du vara lite mer quotable?"

"Det är som ... tyngsta orgasmen, fast bättre."

"Tack."

Kassandra hade landat från uppskjutningen och blivit skapligt normal, bortsett från de utvidgade pupillerna som i kombination med den tjocka kajalen fick henne att se ut som ett upprymt spöke.

"Helt enormt", sa hon. "Otroligt."

"Du går inte och blir hookad nu va?"

"Inte en chans. Jag säger som du: det är för farligt. Men jävlar vilka grejer."

Som för att understryka Kassandras recension plingade det till i Linus telefon. Meddelande från en pick som ville kallas "Räcksta" och som snikhandlat en nollfemma för att testa.

Fett god choklad! Två till?

Det hade avgjorts att all kommunikation rörande skiten skulle ske i kaktermer. Räcksta hade alltså testat, reagerat som Cassandra och ville nu ha två gram till. Linus messade "OK" och plockade på sig två engramspåsar från bordet. Kunde leverera samtidigt som han gick Ballerinarundan. Han gjorde en gest mot bordet och sa: "Det här har du

fixat bra. Kan väga upp rubbet. Har en känsla av att det kommer gå åt.”

Kassandra fäste sin stirriga blick på honom och tog hans hand: ”Kan vi inte gå in i sovrummet? Jag är så jävla ... eller bara sitta och snacka, typ berätta roliga historier? Jag kan en skitkul. Det var en fransk, en rysk och Ulf Lundell ...”

”Sorry, måste dra nu. Men vi har en bra grej på gång, eller hur?”

”Och dom skulle tävla i vem som kunde köra bil snabbast ...”

När Linus gick ut i hallen fortsatte Kassandra att rabbla sin historia som Linus hade hört förut. Den slutade med att Ulf Lundell fick käka krockkudde.

2

Linus gick hem och hämtade ICA-kassen med kakor för att fortsätta där han slutat dagen innan. Skymningen föll och de av gårdens lampor som var hela hade tänts. Han var på väg ut från stigen genom buskagen när han fick syn på något som fick honom att stanna och huka sig ner.

Cerdito, en av de nyaste och yngsta i Chivos gäng kom släntrande längs portraden. *Lilla Grisen* var knappast ett smeknamn han valt själv, men det var välfunnet. Han var jämnårig med Linus och gav intryck av en övergödd mammas pojke där han vaggade fram. Ansiktet var runt och hade kindpåsar som inte stod Masarins efter och ögonen som låg insjunkna i detta ansikte liknade just grisögon. Lägg till detta en uppnäsa och namnet var oundvikligt.

Det var inte Cerdito själv som Linus var rädd för, trots att hans utseende av fetmatad gullponke måste ljuga då Linus visste vilken typ av grejer man måste göra för att få vara med Chivo; nej, det var vad han *innebar*. Linus hjärta började slå snabbare när Cerdito gick in i porten där Linus hade landat Räcksta dagen innan.

Räcksta hade lovat dyrt och heligt att han aldrig hade lättat Chivo, men vem fan kunde lita på en snörvlare? Var Linus verksamhet redan känd på norrgården? Vad i glödheta helvete skulle han i sådana fall göra?

Han insåg att det inte skulle gå att hålla sin business hemlig för alltid, men han hade räknat med att hinna bygga upp en sådan kundkrets att han blev *värdefull* och därmed förtjänade beskydd från Alex och dem som stod över honom. Som landet låg nu skulle ingen lyfta ett finger för att hjälpa honom.

Linus bröst snördes samman i ångest och han fick svårt att andas. Han hade hört talas om Chivos metoder. Hans favorit skulle vara en gammal goding. Fjättra händerna bakom ryggen och därefter upphängning på krok. Antingen fick man sedan hänga där tills axelmuskulaturen brast

eller så bättrades upplevelsen på med skärbrännare.

Det var en sak när Chivo var ute efter info, då slutade han oftast när han fått vad han ville ha, annars skulle ju aldrig någon snacka. Men gladast var han när ingen info fanns att få utan det enbart handlade om bestraffning. Då var det bara att köra på hur länge som helst och inga speciella kroppsdelar behövde skonas. Vad ska man med tunga om man inget har att berätta?

Om det var så att de var honom på spåren kunde Linus bara hoppas på att de var seriöst intresserade av varifrån han fått sina varor. Att pyka ner Alex var å andra sidan inget vackert alternativ. Han skulle tvingas uthärda mycket som han sedan kunde framhålla som bevis på att han försökt knipa käft, men det skulle knappast ändå räcka.

Gode Gud, låt det bara vara en slump, Gode Gud, låt dom inte ...

”Fan sitter du här för?”

Porten hade precis hunnit gå igen bakom Cerdito, men ändå ryckte Linus till vid ljudet av Mattis röst. Linus reste sig upp och strök sig över pannan. ”Nä, det är bara nåt ... typ blodsockerfall.”

”Eller typ klunkat nåt?”

”Kanske det också.”

Matti flinade och nickade. Sedan fick han syn på IKEA-kassen och hans blick mörknade när han pekade på den. ”Är det nåt solohugg här?”

”Nej, nej, för fan. En för alla och så vidare.”

”Vad är det för nåt då?”

Linus kunde inte tänka och såg sig tvingad att dra samma vals som han dragit för Betty trots att han visste att Matti omöjligen kunde gå på den. Deras business med vodkan var typ tio gånger så lönsam. Matti lyssnade tålmodigt tills Linus var klar och sa sedan: ”Okej. Och egentligen? Vad är det för kappo?”

”Det är det.”

”Tror du jag är kajo, eller? Skulle du gå runt och sälja kakor som nån jävla tioåring? Finns fan knappt några tioåringar här som skulle det heller.”

”Du får tro vad du vill.”

Innan Linus hann hindra honom hade Matti snappat åt sig ett paket ur påsen och brutit upp det. Kakor med nougatfyllning ramlade ut på marken. Matti skakade på huvudet och såg mer sorgsen än arg ut när han sa: ”Vad fan är det med dig? Vad håller du på med?”

”Jag kanske vill lägga av.”

”Ja. Och jag ska på date med Rihanna. Vem är det som har din rygg? Snacka med mig, för fan.”

Skräcken inför det som Cerditos uppdykande på gården kunde innebära

hade fördunklat Linus sinne. Nu hade han hämtat sig så pass att han hittade vägen ut. Han anlade en skamsen min och tittade i marken när han sa: "Ja, ja. Jag är en sopa. Högg fyra lådor med den här skiten och nu ..."

Bekymmersrynkorna i Mattis ansikte slätades ut. "Så jävla skarpt stiltapp på Linus här. Vad mörsar du då?"

"Typ två lakan."

"Och då blir det ett lakan i kistan, eller hur? Oj, oj, oj. Så *lågt*."

Kistan var benämningen på hans, Mattis och Henriks gemensamma kassa. Om man gjorde något hugg på egen hand skulle hälften tillfalla kistan. Linus behöll sitt skamsna uttryck, petade runt med foten och sa: "Säg inget till Henrik, va?"

När han tittade upp hade Mattis uttryck åter förändrats. Hans ögon smalnade och han petade Linus i bröstet när han sa: "Fast jag vet inte om jag tror på dig ändå. Kubba runt här som en liten ... nej, jag tror inte på dig."

"Det är så, Matti. Jag är tjockt låg på markos nu och hugget bara dök upp, så att ..."

"Lovar du det?"

"Ja."

"Lovar du det, på bröder och vänskap?"

"Jag lovar."

Det kändes inte bättre att ljuga för Matti än vad det hade känts att göra det för Tommy, snarare sämre. De var bröder, de hade varandras rygg. Men han var tvungen. Alex hade inte sagt något om spridning och det var illa nog att han involverat Cassandra. Plus ...

Plus!

... han kunde väl för fan inte stå och snurra på samma fläck som Kassandras kackerlacka tills han dog av leda och syrebrist? Smuggelvodkan, huggen från lastkajer och varutransporter, de enstaka bryten. Det var grejer för småpickar. Matti sträckte fram sin högerhand med handflatan uppåt och fingrarna krökta inåt och sa: "Tass på det?"

Linus la sin nedåtvända högerhand med likaledes krökta fingrar ovanpå Mattis, hakade i och tryckte till. "Tass."

Bara en sådan sak. Gesten var något dom hade hittat på i tioårsåldern. Att de skulle hälsa a la *karhu*, som björnar. Knappast att björnar hälsade så, men det hade blivit som ett skämt, en parodi på latinosarnas invecklade handgester och sedan hängt med upp i åldrarna. Men det var barnsligt, skarpt barnsligt. Linus var en spelare nu och kunde inte kosta på sig barnlekar.

Ljudet av en port som gick upp fick honom att vända sig om. Cerdito

kom ut igen. Linus gjorde ett sekunds snabbt överslag i huvudet och tog sedan ett kliv emot honom, ut där det var mer ljus. Cerdito noterade rörelsen och kollade in honom. Linus nickade till hälsning. Cerdito rynkade ihop ansiktet på ett sätt som gjorde honom än mer grislik och gav Linus fingret innan han gick tillbaka samma väg som han kommit.

”Vad pysslar du med?” frågade Matti.

Linus pysslade med ångesthantering. Lungorna vidgades och hjärtat saktade ner. Cerdito hade inte reagerat som *aha, där har vi den jäveln*. Typ spärrat upp grisögonen och lett försmädligt. Nej, bara vanlig, enkel otrevlighet från en norrgårdare till en södergårdare. Troligen hade de inte koll på honom.

”Markerar”, sa Linus. ”Att vi är här.”

”Men visst vad Chivo blir rädd då. Han bara: ”Åh, shit, karhus har södergården, får hålla mig undan.”

”Jag måste dra.”

”Och sälja kakor?”

”Ja.”

Matti gav honom en lång blick. Sedan nickade han och frågade: ”Vad har du för vals, då?”

”Hagapojkarna. Turnering i Tyskland.”

Matti flinade. Linus snabba svar tycktes ha övertygat honom om att det osannolika kanske ändå var sant och hans röst var mjukare när han sa: ”Happy hunting.”

3

”Har du snackat med Cerdito?”

”Vem?”

Linus sökte i Råckstas ansikte efter spår av lögn eller nervositet, men det enda han fann var rester av samma stirrighet som Cassandra uppvisat. Finkolan snurrade fortfarande runt i hans blodomlopp.

”Inget. Två gram, va?”

”Mmm.”

Ett hungrigt ljus tändes i Råckstas ögon när Linus halade fram påsarna. Av hans flipprande fingrar och stissiga beteende att döma verkade det inte osannolikt att han planerade en långrepa för att riktigt rasta av sig. Han knölade fram fyra femhundringar ur fickan och räckte dem till Linus som visade upp den svettiga pappersbollen och sa: ”Du. I framtiden ...”

”Mmm, mmm?”

”Lite snyggt, va? Rulle, typ. Kanske ett gummiband.”

”Absolut, absolut, absolut. Sorry, sorry. Du?”

Det fanns en mysig aspekt av puttandet som inte hade varit lika tydlig när det handlade om mediciner. *Makten*. Visst var knaprarna sugna på att få sina piller, men det var ingen katastrof om de fick vänta. Annat med snörvlarna. Här stod Linus med nycklarna till himmelriket och det hängde på hans välvilja om det skulle låsas upp. Det visste snörvlarna och gav honom kredd som Sankte Per. Mysigt.

"Ja?" svarade Linus och slätade ut de tillknycklade sedlarna så gott det gick.

Råcksta kramade påsarna i handen som om han hängde över ett stup och de var hans livlina. I ett anfall av landningsnoja såg han sig omkring innan han sänkte rösten och sa: "Jag har två polare, fattar du?"

"Som du är säker på?"

"Helt säker. Är det nåt?"

"Kan vara. Bor dom här, eller?"

Råcksta skakade energiskt på huvudet. "Nej, nej, nej. I stan. I stan. Båda två. Dom är mäklare. Båda två."

"Vadå, fastighetsmäklare, eller?"

Ett spastiskt leende drog över Råckstas ansikte. "Nä, nä. Börs. Börsmäklare."

"Är det typ så här Stureplansfolk?"

Råcksta nickade lika energiskt som han nyss hade skakat på huvudet. "Såna. Såna är dom."

"Hur känner du såna?"

Ett förorättat uttryck drog över Råckstas ansikte och han putade med underläppen. Sedan kom han ihåg vem han snackade med och sa: "Gick Handels."

"Och nu?"

Frågan tycktes förvirra Råcksta. Han flackade med blicken innan han prövande svarade: "Nu ... går jag inte Handels längre?"

"Nämen, vad gör du nu?"

"Måste jag ... måste jag säga det?"

"Vill ha lite koll på kundkretsen."

Råcksta kastade en blick på ett skåp i vardagsrummet innan han sa: "Potensmedel. Kopior. Tar hem billigt från Thailand. Säljer kontant. Över nätet."

"Vadå, skickar folk *sedlar* till dig?"

Råcksta nickade mot den hopvikta bunten i Linus hand och sa: "Mmm. Har en postbox."

"Så vi är kollegor", sa Linus. "Kan du inte fixa din egen skit?"

"Skit kan jag nog fixa", sa Råcksta och visade upp den knutna näven som innehöll Linus påsar. "Men inte *sån* skit. Det är out of my league.

Way out.”

”Okej. Jag ska kolla.”

”Vad ska du kolla?”

”Hur det står. Med dina polare.”

När han lämnat Räckstas lägenhet skickade Linus ett mess till Alex: *Tid att ses?* Redan när hissen nådde bottenvåningen kom svaret: *20 min.* Linus gick till dungen med piskställningen för att vänta.

4

Linus makade kakpaketen mot kassens ena kant, breddade ut den på marken och satte sig med benen i kors på den med ryggen mot stängningen där kaninkillen stått fjättrad fyra år tidigare. Han tänkte på substanserna.

Även Räcksta puttade alltså på sitt eget lilla vis. Kukupiller. Otroligt hur mycket substanser och preparat som var i omlopp. Betty knaprade tre olika piller. För hjärtat, för blodtrycket och något tredje. Linus pappa fick både injektioner och flytande medicin för att hållas vid liv mot sin vilja. Och allt det var *legala* grejer.

Lägg sedan till allt det andra, det som travade under radarn och bytte händer i skuggorna. Om man ville bli hög, bli låg, få fjong, bygga muskler eller bara allmänt zona ut. Så jävla mycket markos som flöt runt i systemet för att folk skulle få substanser som förändrade dem. Det var hela businessen, om man tänkte efter.

En stolthet kom över Linus och han gav sig själv en mental klapp på axeln. Bortsett från vodkan så hade han inga substansbehov som kunde tvinga honom att böja nacken framför en kran. Och detta trots att han i samhällets ögon var kajo och *behövde* medicin. Han hade slagit de jävlarna. Knäckt dem.

Hans hat mot samhället var starkt och diffust. Bortsett från Johanna, hans lärarinna i lågstadiet, hade han aldrig stött på någon vuxen i auktoritetsposition som han hade tyckt om eller litat på. Vissa hade försökt hjälpa honom, men gjort det på fel sätt, andra hade bara varit ute efter att trycka ner honom och få honom att fatta sin plats. Poliser hörde till den senare kategorin. Sedan voltan i häktet och LVU-hemmet närde Linus en avsky för *kyttan* så djupt rotad att den liknade allergi. Bara han såg en uniform eller en snutbil började det att klia i kroppen och vända sig i magen.

”Läget?”

Linus hade inte hört när Alex kom in i dungen. Han for upp på fötter eftersom det kändes respektlöst att sitta och sa: ”Det är lugnt. Hade en fråga, bara.”

"Hur går det?"

"Det rullar."

"Fint."

Alex sa sina repliker mekaniskt, som på autopilot och utan egentligt intresse. Något annat upptog honom.

"Jo, alltså", sa Linus. "Är det okej att putta till folk utanför Stugan?"

"Du kan putta vart fan du vill. Men det är ditt problem om du steppar fel. Finns inga ögon utanför Stugan."

Linus tog tacksamt emot möjligheten att fråga: "Finns det ögon?"

"Finns alltid ögon. Om dom sen kollar dig eller inte beror på hur du sköter dig."

"Så jag har lite rygg?"

"Vadå, nojar du eller?"

Ja, Linus nojade över Cerdito men avgjorde att det var bäst att inte erkänna det eftersom han då skulle framstå som vek, så han sa: "Nädå. Det är lugnt."

"Allt lugnt."

"Mmm."

Alex stod kvar som om det fanns någonting han ville säga och i tystnaden som uppstod passade Linus på att fråga: "Bara undrar en grej. Posten. Att skicka grejer på posten."

För första gången under samtalet tändes en glimt av intresse eller snarare löje i Alex mörka ögon och han sa: "Och du tror du är den förste i världshistorien som kommit på *det* genidraget?"

"Bara undrar."

"Dom har hundar och dom gör stickprover. Men vill du riskera att sumpas en sändning för några tusen, så varsågod. Bara du har tacksägelse för det."

"Jag säger inte att jag ..."

Alex la en hand på hans axel. "Linus. För min del kan du ställa dig bredvid E4:an med en skylt om halsen om du har lust. Bara du hostar fram markosarna och aldrig nånsin ..."

"Jag vet, jag vet, jag vet."

Alex hand klämde till så hårt om hans axel att Linus flämtade till. "Avbryter du mig?"

"Nej, jag bara, förlåt. Jag vet."

"Vad är det du vet?"

"Att jag inte har fått det av nån. Att jag hittat det."

"Var?"

"I cykelkällaren. I en sadelväska."

Alex nickade och släppte hans axel. Ännu en gång uppstod den där

tystnaden. Alex ansikte slöts och Linus blev stående och tittade på swooshloggan över hans hjärta. Han vågade inte gå förrän Alex gav honom tillstånd. Sekunderna passerade. Någon skrek något på finska från en balkong och ett litet djur spratt till i buskaget. När Alex till sist så något var hans ögon förlorade i beskådandet av någon plats långt bortom Gårdsstugans huslängor.

"Jag kommer närmare", sa han.

"Närmare ... vadå?"

Som om Alex inte hört Linus fråga, sa han. "Ikväll. Jag ska träffa honom. Ikväll."

"Vem?"

"Han."

Ingenting av Alex normala, stenhårda ton fanns i hans röst, han lät närmast salig och hans blick var skrämmande på ett nytt sätt när han fäste den på Linus och sa: "Jag kanske får ... smaka."

Han fortsatte att stirra på Linus och det enda Linus lyckades få ur sig var ett försynt: "Grattis ...", vilket återförde Alex till verkligheten så pass att han kunde vända på klacken och gå därifrån.

Linus blev stående med sina kakpaket och sin förvirring. Om överlämnandet av hektot hade fått honom att känna sig som om han befann sig i bassängens djupare del där han inte bottnade, så hade han nu hamnat i havet. Den bottenlösa oceanen med bara horisont åt alla riktningar.

5

När han kom hem rädde sämsta tänkbara läge. Hemsjukvårdaren Katarina satt och väntade för att få gå därifrån och Betty hade ännu inte kommit tillbaka. Hade väl vunnit ett presentkort eller skit och fastnat i bingohallen. Som om det var Linus fel reste sig Katarina från fåtöljen och sa: "Jaha, så du är hemma nu. Det var ju bra. Då går jag."

Linus skulle med glädje ha erbjudit henne de två tusen han hade i bakfickan för att få henne att stanna, men visste att det då skulle bli svåra frågor. Hjälplost såg han Katarina manövrera sin fyrkantiga kropp mot ytterdörren och sedan var han ensam med sin pappa. Ett gurglande som kunde tydas som hans namn hördes från vardagsrummet.

Linus tog av sig ytterkläderna och skorna i slowmotion medan han lyssnade efter hissen, eller steg i trapphuset. Betty var något så osexigt som spelmissbrukare av bingo och hamnade hon i ett stråk kunde hon bli kvar tills de stängde klockan tio och komma hem med alla pengar de inte ägde bortspelade.

Gurglandet hördes igen och Linus gick ut i köket där han med en tunn stråle tappade upp ett glas vatten och drack det som om det vore årgångswhisky. Föga hjälpte det. Det var inte åsynen av pappan som drabbade Linus hårdast. Det var hans närvaro och hans *tankar*.

Linus insåg att det var irrationellt för att inte säga sinnessjukt, men han kunde känna pappans tankar fylla lägenheten. Överallt letade de sig in likt stanken av bränt hår. Om mamman eller hemhjälpnen någon gång hade kört ut med pappan när Linus kom hem, så visste han det i samma ögonblick som han klev in genom ytterdörren. Att tankarna inte var där, att han fick en frist tills pappan baxades in i sitt hörn och tankarna åter började bolma.

Det var inte så att Linus kunde höra *vad* pappan tänkte, så sjuk i huvudet var han inte, men han kände av tankarnas malande som ett tryck eller en allestädes närvarande rök som han inte kunde undgå att dra i sig när han befann sig i lägenheten. Alltså kunde han lika gärna låtsas umgås en stund med den som var hans dagars upphov.

Teven var avstängd och vardagsrummet lystes endast upp av en svag golvampa. Där pappan satt i sitt dunkla hörn såg han ut som en gestalt ur en skräckfilm, den missbildade som snart skulle resa sig, plocka upp skärverktygen och börja slasha. Den tanken skrämde inte Linus, tvärtom fann han den trösterik då den skänkte pappan en förvriden värdighet som han egentligen inte ägde.

Linus satte sig i soffan intill pappan, plockade upp fjärrkontrollen och satte igång teven. *Idol* pågick. En överviktig kille med skägg tog en lång slutton i en Adele-låt och stod sedan panikslaget leende och väntade på juryns dom.

Linus fattade inte hur någon kunde utsätta sig för det där. Kväll efter kväll bli antingen upphöjd eller förnedrad inför miljoner människor bara för att få chansen att åka runt på shoppingcenter och skriva autografer åt sjuåringar. De hade en dröm, brukade de säga, och som en dröm var det säkert. Osammanhängande, meningslöst och oftast skrämmande. Juryn var inte imponerad av den här killens framträdande. För affekterat. Pappan grymtade på ett sätt som Linus visste betydde att han var missnöjd.

"Ska jag byta kanal?" frågade Linus. Pappan rörde huvudet minimalt från sida till sida. Linus bytte kanal ändå. Ett debattprogram. Folk stod vid ett långt bord och hade åsikter. Pappan grymtade högre. Fejorna på teven var Linus främmande. Ett par av dem var partiledare, men Linus visste inte för vilket parti eller vad det partiet i sådana fall stod för. Han kunde inte bry sig mindre. Oavsett vilken av fejorna som bestämde så skulle ingenting förändras för Linus. I pappans oartikulerade ljud kunde

Linus urskilja: "Bort! Bort!"

"Absolut", sa Linus. "Bort med hela skiten, bara."

"Tänn-A! Tänn-A!"

"Vill du att jag stänger av?"

"Mmm-M!"

Motvilligt tog Linus fjärrkontrollen och stängde av teven. Rummet blev tyst och mörkt. Linus satt med händerna knäppta mellan låren och lyssnade på sina hjärtslag, på pappans väsande andning, på hans tankar som likt statisk elektricitet försänkte rummet i oro.

Jag kanske får ... smaka.

Vad i hela denna världen kunde det finnas som fick en stenstiff brorsa som Alex att bli så perkolerad och dyrkande som en musse med pannan i golvet? Något han skulle få *smaka*, något som ...

"Iino ...?"

Pappan uttalade gurgelversionen av hans namn och Linus vände sig mot honom. "Ja? Vill du ha lite vatten?" Pappan rörde på huvudet åt sidorna.

"Nej? Vad vill du ha för nåt?"

"I-tta"

Linus gjorde en misstrogen grimas och fäste blicken på pappans högra axel. "Om du sa vad det lät som att du sa, så är det inget jag kan fixa."

Pappan grymtade och ansträngde sig så att läpparna darrade när han sa: "ts-tch-itta."

"Titta?"

"Mmm!"

"Vad ska jag titta på?"

"M-m-meee-j-j."

"Ska jag titta på dig?"

"Mm-mm!"

Linus suckade, svalde och flyttade blicken. Han visste inte hur länge det var sedan han senast såg sin pappa i ögonen. Det kunde röra sig om år. Från början omedvetet och sedan medvetet undvek han att blicka ner i de där brunnarna av sorg som hotade att dränka honom. Nu gjorde han det ändå och fann ett stilla betraktande som inte alls var svåruthärdligt att möta.

Resten av pappans ansikte var snedvridet i ett uttryck av paralyserad skräck, men mitt i denna mask av fasa vilade nu ett par lugna, klara ögon som såg på Linus. Pappans mungipor drogs upp en smula och han sa: "Iino ... iino."

En klump växte i Linus hals när han svarade: "Ja, pappa?"

Pappan utstötte ett enda långt njutningsfyllt: "Mmmmm ...", medan han höll kvar Linus blick.

Linus var på väg att börja gråta och det kunde han inte tillåta sig, så istället försökte han komma underfund med vad det här påminde honom om. Det var som något som hade hänt förut, eller som han sett förut.

Darth Vader.

Där var det. När Darth Vader ska dö, och Luke Skywalker tar av honom hjälmen och masken och för första gången får se sin fars ansikte. Andningsapparaten som täcker hans mun, det hårda, trasiga ansiktet och så de vänliga, klara ögonen. Linus lyckades övertyga sig själv om att det var likheten med den scenen som gjorde honom rörd och kunde därmed hålla tårarna tillbaka. Pappans blick vreds mot byrån vid kortväggen. "em-em-ta."

Linus tittade ditåt och trodde sig veta vad det var pappan ville att han skulle hämta. På byrån stod ett antal fotografier i ramar. Linus i olika åldrar, mammans och pappans bröllopsfoto och ett par andra. I mitten stod det största fotot, taget i samband med att pappan vunnit ett lopp som Linus och Betty varit och tittat på. Pappan i mitten iförd sin ryttarmundering med armarna om Betty och en åttaårig Linus. De stod tätt tryckta intill varandra och strålade i kapp med solljuset som föll över dem. En lycklig, tät familj.

Klumpen i Linus hals växte. Han fixade inte att sitta här intill pappan i det läge som rådde och titta på den bilden, då skulle allt gå sönder, så han svalde saliv för att upplösa klumpen, reste sig och sa: "Har lite att göra. Får bli en annan gång."

Han strök pappan över handen. Sedan kom han ihåg och strök honom över håret istället. Pappan fortsatte att se på honom med samma rena blick. Linus sneglade mot kuddarna i soffan.

Två minuter så är det över.

Inte på sex år hade han så lite velat att pappan skulle dö. Inte på sex år hade han varit så nära att döda honom. Han gick till sitt rum och låste dörren om sig.

Tommy

1

Tommy hade en vana som han inte kunde bli kvitt, trots trettio år i branschen. Så fort något han skrivit publicerades brukade han köpa tidningen för att se hur det tog sig ut i tryck. När han en gång pratat med några kollegor om saken *rent teoretiskt* hade de hävdat att de aldrig brydde sig om sina texter när de väl var lämnade. Antingen var Tommy osedvanligt självupptagen, eller så ljög de.

Det var en smådyster dag i mitten av oktober. Höstlövens färgprakt hade falnat och fukt svävade i luften under den mulna himlen där Tommy gick mot Pressbyrån med Hagge i koppel intill sig. Hagge hade kommit ur sin depression och gjorde små avstickare för att nosa på stolpar och elskåp och kissa en skvätt. Tommy tyckte alltid att han gjorde sina hundgrejer på ett frånvarande sätt, mera av plikt än lust, som om han upprätthöll en fasad eller gjorde ett jobb som blivit honom tilldelat. *Ja, ja, stolpe. Nosa, kissa. Ja, ja.*

De två kvinnorna som bytte av varandra i kiosken var de enda som kände till Tommys hemlighet. När han drog upp dörren såg han att det lyckligtvis var Karin, den mindre retsamma, som var i tjänst. När Tommy kom in log hon och kom runt disken.

”Tjena Tommy, tjena Hagge.”

Hon sjönk ner på huk och Hagge lunkade fram och slickade på hennes ena hand. Han kastade en blick på Tommy som för att säga: *se här vad som förväntas av mig*. Karin strök honom över huvudet med den oslickade handen och sa: ”Jag läste. Jäkla läskigt.”

Tommy tog ett ex av Stockholmsnytt ur stället och smålog när han såg att Ove lagt hans artikel på ettan. Halva löpet och sidan fyra och fem. Leendet stelnade när han såg vad rubriksättaren hade hittat på. ”GÅNGENS DÖDSÄNGEL”. Troligen Bosse, som var onödigt förtjust i dels assonanser och dels ordet ”Död”.

Men layouten var snygg och texten illustrerades med en grafik över självmordens geografiska utbredning och en bild av ... de sista resterna av Tommys leende försvann när han kände igen Hans-Åkes hus bakom den övertäckta kroppen som kördes in i en ambulans.

”Jo”, sa Tommy till Karin. ”Väldigt läskigt.”

Hans-Åke var nämnd i texten men eftersom Tommy läst hans avskedsbrev hade han skrivit att Hans-Åkes död troligen inte var relaterad till självmordsvågen. Bosse var uppenbarligen av en annan åsikt.

"Vet du mer än vad du skriver?" frågade Karin.

"Om vad?"

"Om den här ... Equis."

Tommys text var till stor del en omtuggning av gammal skåpmat. Det verkligt nya han hade att komma med var dels att självmorden föranletts av att en eller flera personer hade *pratad* med de snart döda, samt viktigast: en benämning. Equis. Även om man inte visste att det betydde X så hade det en ominös klang.

"Jo", sa Tommy. "Det gör jag nog."

"Nåt du kan berätta?"

"Då måste jag döda dig sen."

Tommy var tämligen övertygad om att kokainlasten hörde till bilden, men hade inte tillräckligt på fötterna för att skriva det. Han skulle träffa Mehdi på eftermiddagen, han hade velat vänta tills hans egen artikel var i tryck och visade att han var på banan igen. Därför var det fint att han fått ettan. Som om Karin läst hans tankar, flinade hon åt hans sista replik och sa: "Borde göra nåt åt din byline. Lite mer som den där Mehdi."

Tommy bläddrade och hittade Mehdis krönika och Mehdi själv där han stod i svart T-shirt och spelade med bicepsarna på en bild som var dubbelt så stor som Tommys egen, men där en röd kavaj och dåligt photoshopande tyvärr fick honom att likna en bedagad cirkusdirektör.

"En gång blir du också gammal, Karin", sa Tommy och la tidningen på disken tillsammans med en kexchoklad.

2

Tommy gick långsamt hemåt. En gång i tiden hade han hållit hov på Café Opera och bjussat laget runt på Bollinger efter något särskilt lyckat knäck, bok, recension eller teveprogram. Nu bestod hans firande av en kexchoklad som han åt medan han gick. På sätt och vis föredrog han det, och om inte annat kunde Hagge vara med. Till allt som var o-hundigt med Hagge kunde räknas att han både tälde och älskade choklad och särskilt kexchoklad. Den sista rutan tillföll honom.

Tommy hade kommit halvvägs hem då telefonen gav ifrån sig ett ljud han inte kände igen, en droppe som föll i en ekokammare. Snapchat-ikonen visade att han hade ett meddelande. Han satte sig på locket till en låda för vintersandning och tryckte på det lilla spöket.

Det han fick se bragte honom så ur fattningen att han nästan missade

att ta en skärmdump. Bilden låg bara framme i fem sekunder, sedan skulle den vara borta för alltid om han inte hann trycka på knapparna. Han tog ett djupt andetag och plockade fram dumpen ur arkivet.

Bilden visade Hans-Åke sittande i sin säng med plastpåsen surrad kring huvudet. *Sittande*. Fortfarande levande. Fönstret bakom honom var svart och alltså måste det ha skett på kvällen. Om en minut eller två skulle han kvävas till döds och falla ner i den position Tommy hittade honom i. Equis hade läst hans artikel och ville korrigera ett faktafel. Hans-Åke var visst *en av alla dom*.

Vänta här nu ...

Tommy la pekfingret och tummen mot skärmen och gjorde en omvänd nyprörelse, zoomade in på den mörka glasrutan som speglade det upplysta rummet. Där syntes Hans-Åkes massiva sittande gestalt som stoiskt inväntade döden och några meter bakom honom, med en kamera höjd framför ansiktet ...

Ljudet av en ekande droppe hördes igen och Tommy ryckte till så att han var nära att tappa telefonen. Ett nytt bildmeddelande. Han tryckte fram det.

Bilden visade en man i vit T-shirt liggande i en container, omgiven av uttjänta dataskärmar. En ålderdomlig, stationär Macdator var träd över hans huvud och rutan krossad så att man kunde se ett ansikte som bara var en blodig massa. Tommy var på väg att trycka på knapparna som tog en bild av bilden, men hejdade sig när han såg vad som stod skrivet på mannens T-shirt, troligen i hans eget blod: "SKÄRMDUMPARE".

Tommy tvekade, och under tiden hann bilden försvinna. Equis ville inte att man sparade hans bilder. Paranoian skulle troligen gripit tag i Tommy om han inte läst på om Snapchat. Nu visste han att personen som skickade bilden fick ett meddelande om mottagaren tog en skärmdump. Tommy återvände till bilden av Hans-Åke, till reflektionen i fönsterglaset.

Är det du?

Mannen, för det var troligen en man, höll en mobiltelefon i fotoläge framför ansiktet och var dåligt belyst och ur fokus där han reflekterades i rutan. Det gick knappt att säga något om hans utseende utöver att han hade ljust hår och såg ut att vara av medellängd. Ändå var det renaste guld som Tommy nu hade i sin telefon. Han hade namngett Equis, nu kunde han också bilsätta. Han reste sig från lådan och fick så bråttom hem för att köra bilden genom Aperture att Hagge släpade efter.

Tommy var ingen expert men efter en timme hade han lyckats tvätta den uppförstorade bilden så bra att nya detaljer framträdde. Han var nu till nittionio procent övertygad om att det rörde sig om en man. Hållningen,

kroppsbyggnaden och det som syntes av ansiktet tydde på det.

De skarpare konturerna och den bättre kontrasten gjorde Tommy uppmärksam på två saker. Den första var att personen som tagit bilden hade tunna handskar och höll i mobiltelefonen på ett klumpigt, krampaktigt sätt, som om telefonen var ett främmande föremål som han var osäker på hur han skulle hantera. Den andra saken var svårare att precisera. Det var något fel med de delar av ansiktet som skymtade. Örat satt inte rätt i relation till resten av ansiktet och munnen var stel. Som om han genomgått en misslyckad plastikoperation.

Könstillhörighet var det enda frågetecken som bilden hade rätat ut, i övrigt hade den bara skapat nya. Ett av dem var varför han alls fått den. Varför en bild där Equis själv syntes, om det nu var han? Tommy var nämligen övertygad om att reflektionen i rutan inte var ett förbiseende.

Equis insåg förstas att Tommy skulle skärmdumpa, tvätta bilden och sedan använda den i någon artikel som han skulle kunna kräva femdubbelt honorar för. Frågan var varför han visat sig.

3

Tommy öppnade ett tomt dokument för att påbörja en artikel där den nya bilden skulle kunna användas, men när han suttit fem minuter utan att den viktiga inledningsmeningen kommit för honom lämnade han datorn, sjönk ner i sin fåtölj och såg sig omkring i sitt vardagsrum på jakt efter inspiration.

Tommy varken älskade eller hatade sin lägenhet. Som så mycket annat i hans liv var den bara något han hade för att den fyllde en funktion. Han hade köpt den av dödsboet efter en dam som bott där hela sitt liv och sedan behållit allt som det var när han flyttade in. Pastellgröna köksluckor från 50-talet, antik gasspis och tapeter med urblekta blommönster som knappt syntes eftersom Tommys bokhyllor täckte väggarna.

Pengarna hade runnit genom Tommys händer på den tid då han verkligen håvade in och nu ägde han bara ett fåtal föremål som antydde att han en gång varit stadd vid kassa. Inklämd i en köksalkov stod en Rocket Milano espressomaskin. Det tog fem minuter att tillreda en kopp kaffe från scratch och Tommy hade många gånger tänkt att han skulle skaffa en kapselmaskin, men aldrig gjort det. Dels fanns det något meditativt med alla stegen i processen, dels skulle det kännas som att ge upp något.

Tommy fnös åt människor som la ner energi på heminredning, samtidigt som han avundades dem. Rent teoretiskt skulle det vara trevligt

att ha det fint hemmavid, men Tommy visste inte i vilken ände han skulle börja. En gång då han behövt en pall att vila fötterna på hade han i ett anfall av sinnesförvirring gått in på Svenskt Tenn och köpt en Josef Frank-designad sak för nästan tio tusen. Där den stod framför hans nedsuttna tevefåtölj var den lika malplacerad som en påfågel i en kycklingfabrik och man kunde känna hur den vände sig bort från rummet i avsmak.

Det skulle inte ha hjälpt om Tommy hade bränt en miljon på Svenskt Tenn och fyllt lägenheten med designmöbler och dyra mattor. Det skulle ändå sett mindre ut som ett hem än som ett upplag för stöldgoods. Ord var hans begåvning, inte form.

När Tommy var på humör att kokettera brukade han säga att det inte var JH som var hans skola, utan HJ. JH stod för journalisthögskolan, HJ för Hemmets Journal.

”Allt började på farmors dass ...”, hade han brukat säga då han stod och orerade vid bardisken på Café Opera omgiven av beundrande män och enstaka kvinnor. På farmors dass hade det funnits en trave med Hemmets Journal och Tommy hade kunnat bli sittande en halvtimme eller mer och läsa ”Veckans brott.” Det fanns något fascinerande med de där fotona på vanliga män och kvinnor, rummen där pilar och cirklar markerade var blodet stänkt, var vapnet legat. Att vardagligheten plötsligt kunde brisera i övervåld. De hemliga, mörka strömmarna inuti människorna.

När han var elva hade han provat att skriva en deckarhistoria, men blivit uttråkad och redigerat berättelsen så att den liknade en rapport om ett verkligt fall, à la Hemmets Journal. På den vägen var det. Han hade aldrig gått någon formell utbildning utan lärt sig genom att göra och detta görande hade utgått från HJ.

Tommy lutade sig bakåt i fåtöljen, blundade och återvände till farmors dass med dess lukt av skit och torvströ, försökte återkalla känslan av en berättelse som fångade honom så att tiden försvann.

Hans-Åke har bara en minut kvar att leva ... usch, nej.

Reflektionen i fönsterglasets ... för långa ord.

Den fjortonde oktober klockan 19.42 ... fan, om det bara funnits en klocka i rummet.

Han kallas Equis, mannen som ... skärp dig, Tommy.

Han visste av erfarenhet att det var meningslöst att försöka pressa fram något. Kom det så kom det och hade han en deadline så kom det *alltid*. Hittills. Tommy reste sig ur fåtöljen och stod en stund vid fönstret och tittade ner på Margretelundsvägen. Det var tre timmar kvar tills han skulle träffa Mehdi och sedan var det kväll.

Känslan kom över honom. Ensamheten. Han hade lärt sig att bemästra och rentav uppskatta den, men ibland sög det till av tomhet inuti och en stum hinna la sig över en värld som han så sällan delade med någon. Hagge var en bra kamrat, men han var inte ett *vittne*, någon med ett medvetande likt Tommys som kunde se på honom och bekräfta hans existens, därtill krävdes en människa. Lyckligtvis hade Tommy en sådan människa. Han ringde till Anita och hon svarade på andra signalen. ”Ja? Hej?”

Lika mycket som Anita tyckte om att prata, lika lite tyckte hon om att prata i telefon. Hon hade sagt att det berodde på att hon fick en spökkänsla, som om hon pratade med ett avhugget huvud. Deras samtal brukade inskränka sig till att bestämma tid och plats.

”Är det läge?” frågade Tommy.

”Absolut.”

”Ikväll?”

”Jepp.”

”Dig eller mig?”

”Mig.”

”Okej. Vi ses.”

”Efter sju.”

Innan Tommy hunnit fråga om han skulle ta med sig något, hade Anita brutit samtalet.

När Tommy skrev boken om trafficking hade Anitas namn dykt upp vid några tillfällen och han hade lyckats få henne att gå med på att träffas för ett samtal. Han hade aldrig blivit helt klar över hennes roll i härvan som främst handlade om unga tjejer från Östeuropa som lockats till Sverige med falska löften.

Å ena sidan fungerade hon som tröstare och omhändertagare av tjejerna och kunde ibland ha någon eller några boende hemma hos sig. Å andra sidan tolererades det av hallickarna, vilket tydde på att hon själv var inblandad i koppleriverksamheten och troligen tjänade en hacka på den. Hon var ett glidmedel i maskineriet och möjligen en av de verkligt onda. Eller tvärtom en god människa som gjorde vad hon kunde i ett vedervärdigt system. Tommy visste inte.

Han hade för länge sedan upphört att se på sina vänner och bekanta genom moralglasögon. Det handlade bara om huruvida han gillade dem eller inte. Och han gillade Anita. Hon var skadad och skarp, ömsint och cynisk om vartannat. Ofattbar. Dessutom gillade hon Hitchcock.

Hon var själv prostituerad, men när hennes och Tommys vägar korsades var hon fyrtiotre och tog bara emot enstaka kunder i sin lägenhet ”för gammal vänskaps skull”, företrädesvis äldre män som fick ett handjobb

och en pratstund för en femhundring. Kanske hade hon en klient till eftermiddagen och det var därför Tommy skulle komma efter sju.

De hade aldrig legat med varandra. När ämnet kommit på tal i början av deras vänskap hade Anita sagt att visst kunde de göra det, men då skulle Tommy förändras för henne och på ett plan bli *en i raden*.

Tommy hade bara tagit upp det för att kolla att inte *hon* önskade det. Själv var han inte intresserad, hade vetat det sedan länge. Han var inte homo heller, vad han visste. Bara inte intresserad. Han hade aldrig haft sex. Det var inget han snackade om till vardags eftersom det troligen skulle bli ett jävla hallå. Folk var som fixerade. Men alltså kunde han lugna Anita på den punkten och dessutom slippa att vara en i raden. Han gillade att vara unik.

4

I början av 90-talet hade S:t Eriks Bowling varit ett riktigt rövarnäste. Inte i klass med spelklubben Oxen eller Monte Carlo, men nog så saftigt för ett ställe som saknade utskänkningstillstånd. Inte för att det spelade någon större roll. Allt möjligt fanns att köpa både under och över disk och sedan kunde man dra sig tillbaka till den undanskymda cafédelen och mysa.

Tommy hade varit där ett antal gånger och pratat med folk ur de lägre kriminella skikten och aldrig fått klart för sig varför just S:t Eriks Bowlings Café med dess orangea stapelbara plaststolar och lysrörsljus kommit att bli mötesplats. Som med så mycket annat hade det troligen bara blivit så.

Efter ett par razzior och en konkurs hade stället legat nere ett par år för att sedan öppna i ny regi. En bosnienkroatisk kille med det belastade namnet Dragan hade gjort en total makeover med upprustade banor och discobowling, vilket renderat honom rätten att sälja öl. Vid en kortvägg fanns den dubiösa kombinationen bardisk och lekhörna. Vad Tommy visste så hade Dragan inte en fläck på sig och han hade avvisat det gamla klientelet när de försökte smyga tillbaka. Han hade en Terminator-blick som han kunde koppla på och som åtminstone dög för att skrämma småbuset.

Mehdi stod vid kassan och snackade med Dragan. När Tommy kom in vred båda på huvudena och gav honom en konstig blick. Tommy slog ut med armarna och pekade på sig själv. "Jag lever, okej? Jag lever!"

"Jo, jag vet", sa Mehdi. "Fast Dragan hade hört annorlunda så han blev rätt förvånad när han hörde att jag skulle lira med dig."

Detta var den första indikation Tommy någonsin fått på att Dragan hade kontakter i den undre världen, eftersom det tycktes vara där som

ryktet om Tommys död hade uppstått. Tommy skakade hand med Mehdi och sa till Dragan: "Nu tar vi det här. Vem var det som sa att jag var död och vad exakt sa han?"

"Ronny", sa Dragan. "En polis som brukar komma här och spela."

"Ingen jag känner", sa Tommy. "Vad sa han, då?"

"Att du hade skrivit fel grejer om fel person och blivit, vad säger ni, mulad."

"Vad skulle det vara för person?"

"Nån dom var ute efter. Som dom inte visste."

Nu la sig Mehdi i samtalet. "Den här som Tommy skriver om? Den nye?"

"Hur ska jag veta det?" sa Dragan och Terminatorn skymtade förbi. "Jag kan inte hjälpa mitt namn."

Efter att Mehdi bett om ursäkt och Tommy fått sina skor gick de till klotstället där Mehdi valde en svart sexton, det tyngsta, medan Tommy nöjde sig med en mörkblå tia. Han hade blivit förvånad när Mehdi föreslagit att de skulle ses i bowlinghallen och spela ett par rundor.

Bowling var den enda sport Tommy var någorlunda bra på och han utgick från att Mehdi kände till det. Kanske Mehdi var *ännu* bättre och ville passa på att mosa Tommy på ännu ett område. Fast det vore inte likt honom. Med tanke på Mehdis position var han häpnadsväckande ödmjuk.

"Raffinerat", sa Mehdi och svängde sitt klot som om det var en kettlebell. "Om det nu är så. Lägga ut en varning i förväg så att säga. Bra text, förresten. *Equis*. Snuggt. Har du nån kontakt?" När Tommy dröjde med svaret höjde Mehdi på ögonbrynen. "Du har det? Grattis! Har du *prat*at med honom?"

"Han skickar bilder. På Snapchat." Mehdi stannade, tittade på Tommy och nickade sakta. "Vad är det?" frågade Tommy.

"En kille jag snackade med", sa Mehdi. "Skapligt högt upp. När vi stod där fick han ett meddelande. Du vet, det där ljudet. I hans telefon. Minns att jag tänkte: *Snapchat*? Är väl bara tolvåriga tjejer som använder det. Men det förklarar ju saken. Vad skickar han för bilder, då?" Tommy gav Mehdi en blick och han la sitt klot i rännan och höjde händerna. "Okej, okej. Sorry. Fiskar inte här. Bara nyfiken. Börjar du eller?"

Det var ett par månader sedan Tommy senast spelat och han kände inte den optimala *synkroniciteten*. När banan, klotet, armen och pendlingen smälter samman till ett och det bara finns en väg för klotet att gå. Ändå kom han ut i ett bra steg och fick iväg klotet i en skruv som tog där den skulle, i den främsta kägslans högerkant. Strike.

När Tommy var på topp hade han som bäst slagit två perfekta serier på

varandra, annars var hans snitt sex-sju strikar per runda, resten spärrar med något undantag.

Mehdi hade en helt annan stil. Två snabba steg fram varpå han hivade iväg klotet spikrakt och med kraft som en murbräcka. Det small till och åtta käglor fladdrade upp i fångets tak. De två återstående stod kvar och darrade som om de fruktade för nästa attack. Till Tommys förvåning knöt Mehdi näven och sa: "Yess!" Det kanske skulle bli en trevlig eftermiddag, ändå.

Mehdi dödade de två stående käglorna med samma skoningslösa kanon och ännu ett "Yes". Tommy vred sitt klot i händerna och frågade: "Den här kristallkolan som cirkulerar. Vet du nåt om den?"

Mehdi skakade på huvudet och något sjönk i Tommys bröst. Men Mehdis negerande handlade inte om bristande kunskap utan om fenomenet i sig. "Den är överallt. Tusen spänn grammet. Det är inte klokt."

"Vadå, samma pris överallt? Och är den inte nittioprocentig?"

"Jo, jag säger ju att det inte är klokt. Den har tagit över helt och den verkar inte ta slut heller."

Tommy skickade iväg sitt klot och fick till samma perfekta båge som gången innan. Samtliga käglor föll och på skärmen ovanför banan lyste ett klarrött X.

"Tommy, du är ju *mannen*", sa Mehdi innan han dundrade iväg sitt klot som avvek åt vänster och bara drog med sig fem käglor. Inget yes denna gång. Efter sex vändor hade Tommy dubbelt så många poäng som Mehdi trots att han hade en spärr att kassera in.

"Har tänkt på en grej", sa Mehdi. "Hur delar vi upp det här?"

Kanske låg förklaringen till bowlingrundan där. Mehdi var ödmjuk men också slug. Möjligen visste han hur bra Tommy var på bowling och ville få honom på gott humör inför territorialförhandlingarna. Tommy *var* på gott humör, det kunde inte förnekas, men han skulle behöva vara extatisk för att släppa något till Mehdi i onödan.

"Nåt förslag?" frågade Tommy.

"Ja. Du berättar allt du vet, jag berättar allt jag vet. Du tar självmorden, jag tar kolan."

"Svårt", sa Tommy. "Nu när det hänger ihop."

Mehdi bet samman tänderna så att en filmstjärnemässig käklinje framträdde, tog sina två steg, skickade iväg sin svarta projektil och fick samtliga käglor att flyga i hans första strike. Han blev stående ett par sekunder och betraktade X-et, glömde till och med att säga yes.

"Okej, Tommy", sa han. "Jag bjussar på det här. Jag nöjer mig med effekterna. Kidsen, dilandet, den biten, okej?"

"Okej. Tack. *En* fråga, bara?" Mehdi gjorde en min av *stretcha inte välviljan för hårt*. Tommy sa: "Det är av privata skäl. Finns det i Gårdsstugan?"

"Ja. Privata skäl?"

"Ja, just det. Privata."

"Okej."

Tommy tappade under de följande vändorna eftersom han hade svårt att koncentrera sig. Han ville så intensivt *inte* att Linus skulle vara inblandad på något sätt. När bara den sista vändan återstod, sa Tommy: "Jag kan bjussa på en grej. Du vet Chivo?"

"Ja", sa Mehdi. "Han är i mörkret. Vad vet du?"

"Att han är i mörkret. Det var rätt svårt att ta reda på."

"Du kunde frågat mig."

"Hade du svarat, då?"

Mehdi flinade och dängde iväg sitt klot till ännu en strike som inte skulle hjälpa honom ens om Tommy sumpade sina sista klot, men som ändå gjorde Mehdi så uppåt att han började nynna.

Tommy hade hoppats få ut mer av mötet, men insåg att det var ogörligt om han inte släppte mer till Mehdi nu när de stod med fingrarna i samma syltburk. Informationen om kolans geografiska spridning, blotta *mängden* det rörde sig om var åtminstone värdefull. Mehdi gjorde sig redo för nästa kast medan han fortsatte att nynna och nu kände Tommy igen melodin.

"Vad är det du nynnar på?" frågade han.

Mehdi skakade på huvudet. "Bara nåt jag hört", sa han. "Gängfolk ute i förörterna som, du vet, nynnar, visslar. Är väl nån hit. Vet du vad det är?"

"Ja", sa Tommy. "Det är en hit. Som Peter Himmelstrand skrev åt Jan Sparring."

"Himmelstrand? Han den gamle på Expressen?"

"Ja. *Nån däruppe måste gilla mig*, heter den."

"Var som fan. Är väl nån som har samplat den då, eller nåt."

"Ja. Eller nåt."

Det var inte långt ifrån att Tommy faktiskt drog sina sista klot i rännan. *Nån däruppe måste gilla mig*. Det kunde inte vara en slump. Sången hade förföljt honom genom livet sedan han första gången hörde den som en interferens på polisradion. Hans kropp rörde sig frånvarande medan hans hjärna var upptagen med att försöka skapa ett samband mellan allt som nu hände och Brunkebergstunneln.

Han hade redan slagit in på skivbanan, sålt ett par artiklar till tidningen Västerort och var redaktör för skoltidningen. Han hade i smyg börjat köpa FIB-aktuellt eftersom de tuffaste kriminalreportagen fanns där. De nakna tjejerna intresserade honom föga och kanske var det där och då han greppade sitt bristande intresse för det där med sex. Naken hud, tuttar och rumpor, jaha?

I maj 1975 fanns en artikel i Fibban som behandlade ämnet kriminalreportrar och polisradion. De flesta hade den på hela tiden och filterade omedvetet informationen som rann ur den, lystrade när det kom något matnyttigt. Ville man vara på plats när det hände så var radion omistlig.

Via en gymnasiekompis som var radioamatör kunde Tommy köpa en begagnad FM-scanner av märket Handic 007 med tillhörande kristaller och antenn med förstärkare. Han skulle aldrig glömma när han för första gången hittade rätt frekvens, upphetsningen i att sitta och lyssna på autentiska utrop kring grejer som hände just *nu*.

Upphetsningen övergick snart i frustration. Han visste att polisen använde sifferkoder för att benämna olika typer av brott och andra ärenden, men han hade inte fattat vidden av det. Det gick bra att följa vilken bil som skulle åka vart, men vad den skulle göra på platsen doldes bakom "en tolv" eller "möjlig trettioett".

Tommy samlade vad han hade av mod, ringde FIB-aktuellt och bad att få bli kopplad till Billy Dahl, den skribent han tyckte bäst om. Han hade tur. Billy var för ovanlighetens skull på plats och kunde ta emot samtalet.

"Ja, Billy!"

Mannen lät precis så hård och jäktad som Tommy hade fruktat att han skulle göra. Ändå tog Tommy ett djupt andetag och sa: "Ursäkta, Goddag, mitt namn är Tommy Torstensson och jag är en stor beundrare av era artiklar."

"Jaha?"

"Och nu är det så att jag skriver själv, eller försöker skriva och nu ... nu har jag skaffat en polisradio."

"Jaha? Och?"

Tommys handflator blev svettiga och tungan klubbade mot gommen. Han hade aldrig känt sig så tillintetgjord. Det enda som hindrade honom från att lägga på var vetskapen om att han aldrig skulle bli journalist om han gav upp så fort han mötte motstånd. Han bet ihop kring stammandet som ville tränga ut mellan läpparna och sa bara: "Jag vill ha koderna."

"Va?"

"Anropskoderna till polisradion."

Det blev tyst ett par sekunder och Tommy väntade på klicket när Billy

la på. I stället hördes ett gapskratt i andra änden. Tommy var tacksam för att Billy inte kunde se honom eftersom hans kinder blossade upp som spisplattor. Skrattet i andra änden övergick i ett hostande och halvkiknande sa Billy: "Du vill ha koderna. Hur gammal är du?"

"Sjutton. Men jag har redan skrivit flera artiklar." Innan Tommy lyckades få stopp på sig hade han tillagt: "Jag vill bli som du."

Billy harklade sig och sa: "Det tycker jag du ska låta bli, Tommy Torstensson. Har du lyckats ratta in frekvensen då?"

"Ja. Men jag förstår inte vad dom säger."

"Du är medveten om att det formellt sett är olagligt om du har för avsikt att sprida uppgifterna, va?"

"Ja."

"Ja. Och nu ringer du alltså här och ber mig medverka till ett brott som du tänker begå."

Tommy hade inte sett det så, men det Billy sa var givetvis sant. Tommys mod sjönk, men han lät det inte höras i rösten när han sa: "Ja, tack."

Det blev tyst en stund, sedan sa Billy: "Har du papper och penna?"

Tommy skulle aldrig fatta varför Billy Dahl ägnade fem minuter av sin dyrbara tid åt att rabbla de fyrtio viktigaste koderna som han själv givetvis kunde utantill. Tommy skrev så att han fick kramp i handen och fyllde två A4:or med siffror och korresponderande överträdelser.

"Sen är det en del skit du inte behöver bry dig om", sa Billy. "Trafikrelaterat, mest."

"Okej. Tack så mycket. Tack så jättemycket."

"Mmm. Och du? Om det nånsin skulle bli nåt av det här ..."

"Ja?"

"Tommy T. Signaturen. Snärtigare. Lycka till."

Tommy la på luren och tittade på sina fullklottrade papper. Han var så lycklig att han ville skrika. Inte bara hade han fått koderna, han hade fått dem av *Billy Dahl*. Billy Dahl hade sagt hans namn, Billy Dahl hade pratat med honom hur länge som helst. Med *honom*. Tommy T.

När han satte sig vid radion med papperen framför sig var det som om världen öppnade sig för honom. Bilar stals, människor slogs, det gjordes inbrott i affärslokaler och barn försvann och återfanns. Det grälades i lägenheter och skadegörelse utfördes. Redan den första dagen lärde sig Tommy hälften av koderna och nästa dag tio till. De mer ovanliga, som 39, *våld mot polis* och 50, *beväpnad person, försiktighet* kom också så småningom.

Han hade polisradion att tacka för sitt första knäck. Efter en vecka av

intensivt lyssnande på eftermiddagar och kvällar hade han övergått till att göra som proffsen och lät radion stå och knastra på låg volym medan han gjorde sina läxor, läste eller pratade i telefon med kompisar.

Hans mamma och pappa tolererade det precis som de tolererade det mesta som gjordes av verkligt intresse. Betty satt gärna på golvet i Tommys rum och lyssnade. Ibland frågade hon: "Vad gör dom nu? Vad hände nu?" Hon var tolv år gammal och beundrade sin storebror kolossalt. Tommy tolererade henne.

Det hade gått tre veckor sedan han fått koderna och Bettys intresse hade falnat. Tommy satt vid sitt skrivbord och pluggade för ett fysikprov, medan han med ett halvt öra lyssnade på radion där kvällen dittills hade varit lugn, det mest upphetsande var en förvirrad gamling som flytt från sitt boende och hittats på en lekplats.

Tommy höll på att nöta in formlerna för elektrisk konduktans när han snappade upp ett anrop som fick honom att höja volymen. En möjlig trettioetta, inbrott, pågick på Carl Larssons Väg 42 i Södra Ängby, patrull till platsen. Tommy själv bodde på Carl Larssons väg 28 och nummer 42 låg knappt hundra meter bort. Han tog väskan med anteckningsblocket och kameran, som alltid stod framme, och rusade iväg.

Medan han sprang längs gatan rotade han fram kameran och hängde den över axeln för att vara skjutklar, och tur var det. Precis innan han nådde fram till villan öppnades trädgårdsgrinden på baksidan och en man sprang bort från tomten. Tommy fick upp kameran och brände av ett gäng bilder.

Först när den springande mannen kommit så långt bort att det var meningslöst att fota mer, insåg Tommy vad denne haft under armen. Vad han först trott var en liten säck med stöldgods var snarare en hund. När Tommy gick fram till grinden hörde han ett ljud av gråt inifrån trädgården. På äkta Billy Dahl-manér klev han på utan att vänta på inbjudan.

En kvinna i femtioårsåldern stod halvvägs mellan huset och grinden och vred sina händer. Tommy tog ett foto innan han klev fram och frågade: "Vad är det som har hänt?"

Kvinnan lyfte sitt rödgråtna ansikte mot honom och sa: "Sture tog Bibi."

"Bibi är hunden, förstår jag. Men vem är Sture?"

"Min man. Min exman. Jag kom hem och såg att det var tänt fast att jag hade släckt och såg att någon var i huset så jag gick till telefonkiosken och ringde polisen och sen gick jag tillbaka och då kom han utspringande och han hade inte ens tagit kopplet och hon har inte fått nån mat idag, hon brukar alltid sova vid mina fötter ..." Kvinnan hejdade sig och gapade som en fisk på land innan hon frågade: "Vem är du, förresten?"

”Tommy T. Journalist.”

”Bor inte du ...”, kvinnan pekade i riktning mot Tommys hus, ”... där borta?”

”Jo. Det också.” Innan kvinnan hunnit formulera fler invändningar utnyttjade Tommy hennes upprivna tillstånd till att plöja på. ”Stackars er”, sa han. ”Hur kommer det sig att han tog Bibi?”

En polisbil anlände tre minuter senare, men under den tiden hann Tommy få reda på att det rörde sig om en infekterad skilsmässa där vårdnaden om hunden aldrig blivit klarlagd och nu hade exmaken tagit saken i egna händer. Tommy noterade den formuleringen i sitt block. *Ta saken i egna händer.*

När poliserna frågade Tommy vem han var, sa han att han bara var en bekymrad grannpojke. Sedan gick han hem för att skriva.

Tommy insåg att det han bevittnat inte lämpade sig för en tyngre artikel, men ibland hade Fibban även texter av en mer lättsam karaktär. Pundare som försökt råna en bank med en skruvmejsel, någon som smuglat in en skallerorm i ett cellofodral. Tommy kunde använda hundnappningen som ett övningsexempel.

Han skrev hela kvällen och följande dag lämnade han in filmen för snabbframkallning varpå han fortsatte att bearbeta texten, såg till att infoga detaljer som hunden som sov vid fötterna, kvinnans förtvivlan där hon stod och vred kopplet i händerna. Ett *rött* koppel var det, för övrigt.

Bilderna han hämtade ut blev riktigt bra. Där mannen smet ut genom grinden med hunden under armen såg han ut som en klassisk bov på ett komiskt sätt och i nivå med textens ton. Bilden på kvinnan var inte lika bra och brast i att hon inte höll i det där röda kopplet som Tommy hittat på.

För att göra en lång historia kort så fick han ännu en gång tag i Billy Dahl, gick följande dag upp på Fibbans redaktion och lämnade över materialet och allt slutade med att tidningen publicerade Tommys text och han erhöll tre hundra kronor i arvode. Det komiska intrycket av mannen förstärktes av att man satte en svart remsa för hans ansikte.

Tommy fortsatte att lyssna på den polisradio som hade varit hans väg in i branschen. Efter några år skaffade han en bättre modell med vidare upptagningsområde.

Den första interferensen inträffade den 28:e februari 1986, klockan 23.25 på kvällen. Tommy frilansade vid det laget åt flera tidskrifter och tjänade så pass bra att han kunde hyra en tvåa på Birger Jarlsgatan. Redan vid det första anropet som gav vid handen att det rörde sig om

skottlossning i korsningen mellan Tunnelgatan och Sveavägen var Tommy på fötter.

Han höjde volymen och drog på sig ytterkläder, tog sin väska. Ett nytt anrop tydde på att ett mord hade begåtts och Tommys puls gick upp. Han hade chans att vara första journalist på plats och mord var praktrosen i brottsfloran. Han var på väg ut genom ytterdörren då en knastrande interferens, likt en utsändning från långt avstånd, trängde in och dränkte polisrösterna.

”Nån däruppe måste gilla mig.

Nån som ger mig allt jag får.

Varför har just jag ...”

Interferensen försvann och Tommy hade inte mer tid att fundera på den eftersom en upphetsad röst skrek: ”Det är statsministern!” Tommy sprang.

Nästa tillfälle inträffade den 23:e juni 1991, klockan 23.03. Tommy hade vid det laget fast anställning på Stockholmsnytt, gjorde en del sidoknäck och tjänade så bra att han när hyresrätterna i hans hus blev bostadsrätter kunnat köpa en trea. Anropet var en kod 20, Misshandel/Våldsbrott. Tommy hade inte för avsikt att ta det, men sedan fick han höra positionen: korsningen Tunnelgatan-Sveavägen. Medan han samlade ihop sina saker kom interferensen igen.

”Livet har vart hyggligt mot mig

Tänk så mycket jag har fått

Jag kan knappast minnas att jag saknat nåt ...”

Redan förra gången det inträffat hade Tommy tagit reda på att det var Peter Himmelstrands låt och att det var Jan Sparring som sjöng. När han hört sig för med poliser som varit ute den natten hade alla utom en skakat på huvudet. Patrullen som var först på plats hade haft ett ögonblicks interferens av sången, men det var knappast något att hänga upp sig på, eller hur?

När Tommy på Publicistklubben berättade om saken för Peter Himmelstrand själv, hade denne bara rökhostat och sagt att Jan Sparring, den religiöse jäveln, absolut velat ändra texten till ”*Han* däruppe måste gilla mig”, men det hade Peter satt P för. *Nån* eller inget. Det var allt Himmelstrand hade att säga om saken.

Misshandeln i sig var inget anmärkningsvärt. Ett gäng skins hade gett sig på en stackars kille från Libanon så illa att skallen nästan spräckts när den bankats mot minnesplattan över Palme. Tommy hade inte råd att vara sentimental. Med platsvinkeln inkluderad blev det en säljbar text.

Det sista tillfället var den 19:e maj 2009, klockan 22.34 Nästan allt

polisen sände ut gick via det digitala systemet Rakel och polisradion var ett minne blott. Tommys stjärna var i dalande och han stod i begrepp att flytta från Birger Jarlsgatan till Margretelundsvägen. För gammal vänskaps skull lät han radion stå på trots att bara enstaka anrop från bilar som ännu inte bytt gick ut. När interferensen kom fanns där inte ens något anrop, bara ett statiskt brus som den trängde igenom.

”Varför har just jag det så här bra?”

Tänk vad lite man förstår ...”

Tommy hade inget speciellt för sig, så utan brådska satte han på Hagge kopplet för att gå en kvällspromenad och se om något var i görningen. Redan när han kom ner på Birger Jarlsgatan såg han blåljuset som stod parkerat på Tunnelgatan. När han kom närmare såg han en kvinna med en liten flicka i en sittvagn gå bort ifrån en polisman som hon tydligen hade talat med.

Kvinnan var anmärkningsvärt vacker, men hade ett hårt och sammanbitet utseende. Om inte Tommy misstog sig så var hon gift med någon halvkänd fotbollsspelare. Flickan var docksöt, men hennes ögon tomma. Tommy kände polisen som tagit rapport och just stoppade undan sitt block.

”Tjena, Micke”, sa han. ”Vad var det där?”

”Inget du ska skriva om i alla fall”, sa Micke.

”Nä, nä. Lovar. Bara nyfiken.”

Micke kliade sig på hakan med en kulspeppenna. ”Knepig grej. Först sumpar hon ungen och blir helt bananas. Sen hittar hon ungen inlåst i Brunkebergstunneln.”

”Hade hon lämnat ungen där, eller?”

”Inte omöjligt. Men hon hävdar annorlunda. Och varför skulle hon först lämna ungen och sen bli hysterisk och vilja ha tillbaks henne?”

”Folk har gjort konstigare grejer. Har du nånsin hört en låt som heter *Nån där uppe måste gilla mig?*”

”Nä, är det nåt nytt, eller?”

”Nej. Gammalt. Väldigt gammalt.”

6

Anitas trea i bottenplanet på ett trevåningshus från 50-talet i Bergshamra var enkelt och smakfullt inredd, alltid välstädat och med en doft av stearin inpyrd i väggarna. Ingen skulle ha kunnat gissa sig till hennes verksamhet med ledning av denna lägenhet. Det molade i Tommys högra axel efter bowlingen, så när han tagit av sig skor och ytterkläder satte han sig på Anitas säng och tänkte be om lite massage. Han kunde då notera ett

par saker som ändå antydde Anitas jobb.

I sängens satänglakan kunde konturerna av en kropp anas och på nattduksbordet låg en rulle hushållspapper och ett par tunna handskar. Uppenbarligen hade Anita haft besök av klienten med preferensen som besjungs av Johnny Bode. *Runka mig med vita handskar på*. Tommy var inte kinkig men det kändes ändå lite väl att sitta där "Farbror Sven", som Anita kallade honom, nyligen hade legat.

Tommy reste sig, gick till vardagsrummet och damp ner i den ena av Anitas två vita skinnfåtöljer som flankerade ett lågt glasbord med tre tända blockljus. Hennes smak för inredning liknade Semtex-Jannes, men det som såg malplacerat ut i hans lagerlokal var hos henne smakfullt. Anita satte sig i den andra fåtöljen och lutade hakan i handen.

Tommy hade genom sitt yrke träffat på en hel del prostituerade kvinnor och en och annan man, för att skriva om dem eller fiska efter information. Vissa kunder blev snacksaliga när de fått ejakulera och kunde berätta saker som de annars inte skulle göra. Flera kvinnor i trettioårsåldern som Tommy pratat med såg äldre ut än Anita med hennes femtiotvå. Hon hade en klarhet i blicken som hennes kollegor oftast saknade. Till en del berodde det på hennes karaktär men framför allt på att hon varit drogfri i många år. Inget kunde släcka ett par ögons ljus snabbare än heroinsuget.

"Hur har dagen varit, min skatt?"

Det var en lek de lekte. Att de var ett gammalt gift par med mycken ömhet för varandra. Anitas rollprestation var föga övertygande och hennes tonfall för skarpt, men hon påstod att hon ändå gillade att uttala de främmande orden, så de fortsatte med sitt spel.

"Ja du, min kära", sa Tommy. "Det känns som att jag håller på och lägger tre olika pussel samtidigt och inte längre vet vilka bitar som hör till vilket."

"Vill du berätta?"

"Har du en whisky?"

Anita höjde på sina ögonbryn som var plockade och målade à la Marlene Dietrich. Att fråga om Anita hade whisky var som att fråga Fidel Castro om han hade skägg. Tommy kliade sig i nacken: "Ja, ja. Macallan. Sjuårig."

Anita reste sig och öppnade barskåpet vars belysning då tändes. Hylla på hylla med whisky som började med Famous Grouse och slutade med flaskor som snarare var investeringar än bjudsprit. De finaste kunde hon få uppåt tjugo tusen för.

"Macallan", suckade Anita medan hon hällde upp generöst i ett glas. "Du kanske vill ha is också?"

"Nej, det är bra", sa Tommy och tog emot glaset som Anita gav honom

med en min som om hon överlämnade en påse hundbajs. Åt sig själv hällde hon upp snålare av en whisky med ett namn som bara en infödd skotte kunde uttala.

Tommy lät ljuslågornas speglingar förvandla vätskan till guld. "Varför har du den om du tycker så illa om den?"

Anita satte sig i sin fåtölj. "För såna som du."

"Finns väl ingen som jag?"

"Det gör det inte, min skatt. Få höra nu."

Tommy berättade. Allt. Självmordsvågen, Hans-Åke, Janne, Chivo. Snapchaten han fått och vad Mehdi berättat, ända fram till *Nån däruppe måste gilla mig* och dess spridning i förorterna.

"Den med Jan Sparring?" frågade Anita. "Som du hörde på polisradion?"

"Ja. Och nu kommer vi till det sista kapitlet, så här långt. För tre år sen när jag var på semester hittade man ett lik i Brunkebergstunneln. En pensionerad polis som torterats ihjäl och sen hängts upp i kedjor från ett ventilationsgaller."

"Jag minns det där", sa Anita. "Var det inte ... colombianer som gjort det?"

"Det spekulerades i det", sa Tommy. "På grund av slipsen. Men det blev aldrig klarlagt."

"Slipsen?"

"Han dog inte av tortyren. Det som dödade honom var att de skar upp hans hals och drog ut tungan genom hålet. Det kallas en colombiansk slips. Men då kan man ju fråga sig vad en pensionerad svensk polis kan ha gjort som förargat den colombianska maffian, om det nu var dom, så mycket att dom tar till sina allra jävligaste metoder? Och i *Sverige*, till råga på allt. Det är inte unikt, men väldigt, väldigt ovanligt."

"Är du inte rädd?"

"Det behöver inte ha nåt att göra med det jag håller på med."

"Men du tror det."

"Ja. Så, ja, jag är rädd."

"Varför fortsätter du då?"

Det var den eviga frågan. Varför luska vidare och utsätta sig för livsfara när det enda det i slutändan ledde till var några artiklar? Han hade inget bra svar, så istället frågade han: "Varför fortsätter du att ta emot Farbror Sven? Du har ju pengar så det räcker."

"Och vad fan annars ska jag göra? Det är ju det jag kan. Knulla, suga och runka."

Tommy ångrade att han ställt frågan. Så fort Anita kände sig trängd tenderade hon att bli bittert vulgär för att täppa till truten på den som

ansatte henne. Någonstans inuti Tommy fanns en sipp fröken som inte tyckte om att höra Anita prata på det viset, så han sa bara: "Vana alltså. Det funkar för mig med. Det är därför jag gör det."

"Mmm. Men Farbror Sven kommer inte att dra ut min tunga genom halsen." Anita reste sig för att fylla på sitt glas. När hon passerade Tommy knep hon tag om hans nästipp så att det gjorde ont. "Anade jag ett stråk av svartsjuka där?"

Tommy drog loss huvudet ur hennes grepp, gned sig om näsan och såg de vita handskarna framför sig. "Det kan ju inte vara alltigenom behagligt."

"*Alltigenom*" härmade Anita och gjorde en grimas åt hans högrävande språk. "Det är ingenting. Som att slå i en spik eller pressa en apelsin. Nåt man gör. Och han blir åtminstone lite tacksam när han fått spruta. Blir nån tacksam för det du gör?"

"Du har en poäng där."

De satt mitt emot varandra i tystnad och tittade på ljuslågorna medan de smuttade på sin whisky. Tommy vågade inte fråga mer, ville inte locka fram vulgostråket. När de suttit så en stund drog Anita upp benen under sig och tittade nogsamt på Tommy innan hon sa: "Du, Tommy?"

"Ja?"

"Borde inte vi ... slå våra påsar ihop?"

Tommy frustade till. "Oj. Det är inte varje dag man hör det uttrycket. Till och med Tomás skulle ..."

"Du. Jag frågar nåt allvarligt här."

"Ja. Okej. Förlåt." Tommy tog en rejäl klunk av sin whisky. Tanken hade väl någon gång föresvävat honom, men nu när Anita sa det rakt ut blev det tomt i hans huvud och det enda han kom sig för med att säga var: "Farbror Sven, då? Och dom andra?"

Anitas ögon mörknade och hon fick ett uttryck av skollärare som ska rappa en dum elev över fingrarna med pekpinnen. "Då skulle jag lägga ner det. Naturligtvis. Vad fan tror du?"

Utan att fatta varför kände Tommy att han behövde vinna tid, så han sa: "Och Hagge? Du tycker ju inte om honom."

"Jag har inte sagt att jag inte tycker om honom. Jag har sagt att jag kan bli olustig när han tittar på mig."

"Hur kan man tycka om nån som gör en olustig?"

"Tommy. Du är en feg skit nu."

Tommy svalde. Han kände sig mycket riktigt feg och då han var van vid att vara hyfsat modig gjorde känslan honom utmattad, som om han sprang ett inre maratonlopp. *Slå våra påsar ihop*. Det var ju inte direkt ett frieri, mer en fråga av praktisk art. Dela på saker och ting, typ livet.

"Jag ..." Tommy tittade upp i taket, på Anitas lilla kristallkrona som fick honom att associera till den upphängde polismannen, vilket i sin tur gav honom argumentet som kunde köpa honom betänketid. "Jag ... vill inte att du ska bli indragen i det här jag håller på med just nu. Det är för farligt. Sen ... ska jag verkligen överväga det."

"Vill du då?"

"För att vara uppriktig så ... fyller hela konceptet mig med bävan."

Anita gjorde en grimas innan hon med en svag bristning i rösten sa: "Prata fint, det kan man."

Gjorde han det han nu gjorde? Ja, han gjorde det. Med häpnad såg Tommy sig själv glida ner ur sin fåtölj tills han stod på knä framför Anita. Han tog hennes hand och kysste hennes knogar innan han sa: "Anita, min kära, kära vän. Jag tycker så mycket om dig. Jag vill absolut inte vara utan dig. Om förutsättningen för att vi ska fortsätta träffas är att påsarna slås ihop så ... får dom väl göra det. Förmodligen. Jag måste tänka. Men det sista jag vill är att förlora dig."

Anita sneglade på honom där han stod på knä och sa: "Nu börjar det likna nåt."

7

Efter att Anita bytt lakan i sängen kröp de till kojs och låg sked tills hon somnade. Tommy låg med handen kupad över hennes vänstra bröst och kände hennes hjärta slå mot fingertopparna. Det var nästan så att orden *jag älskar dig* hade slunkit ur honom under hans lilla monolog, men han om någon var medveten om ords valörer. Om man slösade med värdeladdade ord när de inte var absolut befogade så tappade de i betydelse. De största orden av alla måste sparas tills de var helt och hållet sanna, och det var de inte ännu.

Eller så var de det. Vad visste Tommy om kärlek? Mycket lite. Han hade ägnat så stor del av sitt liv åt att först och främst älska sig själv att den mellanmännsliga kärleken var ett abstrakt begrepp för honom. Kanske var det han kände för Anita exakt det som kallades kärlek och kanske skulle han inte veta förrän han faktiskt yttrade orden.

Ett tätt värmeljus stod på nattduksbordet och kastade skuggan av Tommys huvud mot väggen när han reste sig på armbågen. Han såg på Anitas rygg där ärr och brännmärken bildade en osammanhängande berättelse om livet hon en gång levt eller ickelevt och som han bara kände till en bråkdel av. Med läpparna formade Tommy tyst orden *jag älskar dig* till den där trasiga ryggen. En skälvning gick genom hans bröst och han lyssnade efter Anitas andhämtning, lugn och sovande innan han vågade

sig på att med en knappt hörbar viskning upprepa det: "Jag älskar dig."

Skälvnningen igen. Ett sug genom bröstet och magen som när man står framför ett stup i bergen. Den underbara utsikten framför en, det hotande djupet under en. Tommy rullade över på rygg och blundade. *Ja. Kanske. Förmodligen. Nästan säkert.*

Sömnen ville inte infinna sig. Efter att ha legat en halvtimme steg Tommy upp och drog på sig Anitas sidenmorgonrock. På väg till köket tände han ljuset i hallen och råkade få syn på sig själv i spegeln och vad han såg var Sveriges sämsta transvestit.

Anitas volangprydda morgonrock var för liten för honom. Magen buktade och tvingade isär slagen så hans grånande bröstbehåring blottades. Början till en dubbelhaka, påsarna under ögonen, den glesa kalufsen som behövde klippas. Personen som syntes i spegeln borde inte känna annat än djup tacksamhet för att en kvinna som Anita ville slå någon som helst påse ihop med hans.

En stängd dörr syntes bakom honom i spegeln. Tommy vred sig runt och tittade på den. En ordinär innerdörr i en ordinär lägenhet. Det speciella var att för Tommy så var Anitas trea en tvåa eftersom han aldrig hade varit inne i rummet bakom den stängda dörren och inte ens visste vad som fanns där. När han frågat hade Anita sagt att det där var *hennes* rum och han fick inte gå in där.

Tommy respekterade Anitas integritet och visste därför inte om dörren var låst eftersom han aldrig hade provat handtaget. Nu tog han ett steg emot den. Om han eventuellt skulle kampera i den här lägenheten så måste han väl åtminstone ha sett samtliga rum? Vad kunde det vara som Anita var så ovillig att dela med honom?

Han sänkte handen innan den nått handtaget. Det var Anitas val om den dörren skulle öppnas eller inte. Att svika förtroenden eller snarare tabun var ingen bra början på ett samliv. Ett *möjligt* samliv.

Han satte sig vid köksbordet och öppnade Anitas dator. För många människor var datorn deras hemliga rum, men Anita hade ju sitt annorstädes och Tommy hade tidigt fått lösenordet: Vertigo58. Liksom Tommy hade hon en förkärlek för Hitchcockfilmer och *Vertigo* från 1958 var hennes favorit. I Googles sökfält skrev Tommy: *brunkebergstunneln polis*. Fallet hade varit så omskrivet att alla de översta resultaten rörde just det Tommy ville veta.

Mannen som hade hittats hängande i kedjor från köttkrokar inkörda under skulderbladen hade hetat Svante Forsberg. Fyrtio år i tjänsten. Tommy plockade fram ett fotografi på honom. Han såg inte ut som någon trevlig människa. Hårt, fyrkantigt ansikte och kalla mörka ögon. Lättare att föreställa sig honom som föröväre än offer för tortyren som varit

osedvanligt brutal. Inga fingrar var kvar, inga ögon, inga tänder, inget kön. Det skulle ha varit ogörligt att identifiera Svante om man inte kopplat samman den söndertrasade kroppen med ett bortförande två dagar tidigare.

Tommy tog fram en artikel som gav fler detaljer. Sista gången någon hade sett Svante innan han dök upp i tunneln var på Saluddens Camping utanför Trosa. Han hade befunnit sig där under juni och juli månad med en silverfärgad husvagn av modellen "Ägget". Det var oklart huruvida han hade bott i vagnen, som försvann i samband med hans bortförande.

En dag när Svante lämnade campingen bromsade en mörkblå Volvo V70 in bredvid honom på parkeringen. Tre män som enligt vittnena hade "sydländskt utseende" hoppade ur och lyckades efter handgemäng få in Svante i bilen som senare skulle visa sig vara stulen i Södertälje.

Enligt rättsläkaren var det inte osannolikt att tortyren pågått under så gott som hela tidsspannet mellan bortförandet och fyndet av liket. Fyrtio timmar eller mer. I Svantes blod hittades rejäla spår av efedriner som injicerats för att hålla honom pigg och alert medan det pågick. En rysning kröp längs Tommys skulderblad.

Mot slutet av artikeln nämndes att det hade varit en olycksdrabbad sommar för Saludden och antalet gäster ovanligt få när Svante fördes bort. En månad tidigare hade fyra stycken husvagnar med sina boende försvunnit från campingen på ett mystiskt sätt.

Tommy var på väg att söka upp en artikel om de försvunna husvagnarna när han hörde ett ljud och tittade upp. Anita stod lutad mot köksdörrens karm utan en tråd på kroppen om man inte räknade hennes långa blonderade hår som föll ner över nyckelbenen. Prickar och missfärgningar från slarvigt utförda injektioner i det förgångna fläckade hennes armar. Hon såg på Tommy där han satt i hennes morgonrock i skenet från dataskärmen och sa: "Kinky. Man undrar ju vad du tittar på."

Där Anita stod i motljuset från hallampan var hon inramad av de bakgrundsbelysta fjunen över hennes hud. Tommy fällde ner skärmen och sa: "Jag älskar dig."

Linus

1

Det tog Linus fem dagar att sälja sitt hekto, trots att han bara betat av en tredjedel av portarna. Han hade inte räknat med kundernas entusiasm för produkten. Nästan alla som köpt ringde efter en dag eller två och ville ha mer.

Linus allra första kund Göran var så till sig i trasorna att han efter att ha nosat i sig sina första två gram ville ha fem till. Han var manisk när Linus kom upp med påsarna och Linus sa att han kanske skulle ta det lite lugnt. Göran hävdade att allt var under kontroll, bara ett par kompisar som skulle få testa. Linus trodde honom inte.

När Alex ringde på kvällen hade Linus hundra tusen prydligt buntade i en plastpåse som låg gömd i lådan med hans gamla lego. Han hade tvingats lägga till två tusen av egna pengar för att täcka upp de smakprov som vissa krävt.

”Läget?” frågade Alex.

”Puttat och klart.”

”Rubbet?”

”Rubbet.”

”Snyggt. Hur mycket kan du om bilar?”

”Lite grand. Hur så?”

”Kom ner till parkeringen. Trean. Andra våningen. Ta med grejer.”

Innan Linus hann fråga om Alex med grejer syftade på pengar eller verktyg, hade han brutit samtalet. Linus tog det säkra för det osäkra och la plastpåsen i en sportbag där han också plockade ner basprylar för bilfix.

Det kändes inte hundra att knalla runt med så mycket pengar och när Linus kommit ut på gården plockade han fram en hammare ur väskan och stuvade ner i bakfickan med skaftet uppstickande innan han gick mot parkeringshus tre. Väskans handtag gled i hans svettiga hand och han scannade omgivningen på det där snabba och nervösa sättet som man inte bör göra.

När han drog upp porten till parkeringshuset växte nojan ett snäpp. Han hade sett för många nedtankade filmer. Droger, pengar, parkeringshus. Ingen bra kombo. Han höll högerhanden bakom ryggen, på

hammarens skaft, och önskade att den hade varit en pistolkolv.

Han kom upp på andra våningen och när han såg Alex vinka några bilrader bort började han nästan springa mot honom, men la band på sig. Så fort plastpåsen med pengar var överlämnad till Alex var han i mål och utom fara och han ville att det skulle ske *nu*. Innan ljudet av skrikande däck hördes och allt gick åt helvete. Alex flinade när Linus kom emot honom med knixande höfter som om han tävlade i gång.

”Vad är det med dig?” frågade han. ”Rödmyror i kallingarna, eller?”

”Äh”, sa Linus och ville lägga till något coolt, men inget kom för honom, så han sa det en gång till: ”Äh.”

”Profeten har talat”, sa Alex och när Linus höll fram plastpåsen, tittade Alex åt ett annat håll. ”Bakluckan, kajo.”

Linus var på väg att säga förlåt, men bet ihop om ordet och öppnade bakluckan som stod på glänt, lyfte locket över reservdäcket och knölade ner påsen. Alex sneglade på honom och nickade. Linus hoppades att han skulle fråga något om hur det gått så att han fick berätta om sitt i eget tycke geniala kappo med kakorna, men det enda Alex sa var: ”Är nåt skit med batteriet. Laddar inte.”

”Generatoren, alltså.”

”Eller karburatorn. Eller katamaranen. Batteriet laddar inte. Jag vill att det ska ladda, okej?”

Först nu tog Linus sig en titt på bilen som var typ så lite gangster som man kunde föreställa sig. En Ford Fiesta, årsmodell 2008 eller 2009. Röd, till råga på allt. Linus hittade spärren som låste upp framluckan och prövade att dra loss muttrarna till generatoren med en fast nyckel men de var så rostangripna att de inte gick att rubba. Han sprejade 5-56 över dem och lutade sig mot framskärmen medan rostlösaren jobbade.

”Hur gick mötet?” frågade han.

”Vilket möte?”

”Med ... han.”

Alex stirrade på honom och Linus ansträngde sig för att inte vika undan med blicken. Han hade en liten fördel i att han höll på att laga Alex bil och vågade därför möta lite längre än han normalt skulle ha gjort. Alex uttryck mildrades och han skakade på huvudet.

”Vet du vad?” sa han och sänkte rösten. ”Han kommer *härifrån*.”

”Från stugan?”

”Mmm. Det var han som körde i tvätteriet, du vet.”

”När folk försvann?”

”Ja.”

Då Linus själv puttat mediciner hade han fått höra ett och annat om verksamheten i tvätteriet tio år tidigare. De skötte en del tvätt åt

Karolinska och via en kontakt på insidan smugglades tunga preparat som skulle kasserats ut i lakan och handdukar för vidare försäljning.

Brorsan som drev det hela hade haft ett superläskigt utseende och folk som kommit i hans väg hade försvunnit. Han hade branchat ut och även börjat sälja skit som var för tungt för att komma från sjukhuset. Det var i samma veva som Chivos stjärna steg och en dag var även tvätteribrorsan försvunnen. Slut på historien. Tills nu.

Linus fick loss generatorn och lyfte den försiktigt för att inte skada sladdarna. Även kopplingarna var rostangripna och kanske var det så enkelt som dålig kontakt mellan generatorn och batteriet. Linus sprejade på 5-56 och väntade.

"Han försvann ju själv till slut?" sa Linus.

"Ja. Men nu är han tillbaka."

"Var har han varit?"

Alex fnös. "Var ju inte som att han satt och berättade sitt livs historia för mig."

Linus återvände till generatorn. Skruvade loss kopplingarna och putsade upp dem med smärgelduk så att de blänkte som nya innan han drog fast dem. När han lutade sig in för att sätta tillbaka generatorn, frågade han, med vad han hoppades lät som ointresse: "Hur ser han ut, då?"

"Vet inte."

"Vet du inte?"

"Nä. Jag vet inte."

Tonen i Alex röst klarlade att ämnet var färdigdiskuterat. Medan Linus skruvade fast generatorn spekulerade han i hur man kunde träffa någon utan att veta hur den personen såg ut. Det fanns flera alternativ, men kanske var det helt enkelt Alex sätt att säga att han inte tänkte berätta, för det var ju onekligen tung info. Linus rätade på sig och sa: "Pröva nu."

Alex satte sig i förarsätet och startade motorn, gjorde en gest av: *Och?*

"Det finns en lampa", sa Linus. "Med en bild av ett batteri. Är den tänd?"

"Nä."

"Var den tänd förut?"

"Ja."

"Okej, bra. Då funkar det."

Alex stängde av motorn och lutade sig mot passagerarsätet. När han kom ut ur bilen hade han ett paket i händerna som han släppte i Linus väska.

"Samma mängd", sa han. "Du får trettio."

"Tusen?"

"Nej, *hundra*, kajo. Trettio*hundra*. Så brukar man ju säga?"

”Så ... det är tusen?”

Linus hatade att framstå som så osäker men han behövde få det tydligt ut sagt så att det inte blev något tjafs. Men om det ändå blev tjafs, vad kunde han göra? Alex tittade på Linus som om han var fem år gammal och sa långsamt: ”Ja, Linus. Trettio. Tusen. Kronor.”

”Inget extra för bilen?”

Balansen *aning* återställd. Linus samlade ihop sina verktyg och stängde motorhuven. Skulle han våga sig på att försöka tippa vågskålen ytterligare genom att säga typ att bilen inte var nåt man såg 50 Cent åka runt i? Han bestämde sig för att det vore att fresta lyckan.

Linus tog sin väska och beredde sig på att gå därifrån och sätta igång puttandet med än friskare tag nu när han fick del av markosarna. Det var bara en sak han ville fråga, trots att han inte visste vad frågan betydde.

”Fick du ... smaka?”

Alex reaktion var oväntad. Linus hade fruktat att han skulle bli arg eller vifta bort honom. Istället vidgades Alex ögon och han fick något saligt i blicken, likt någon som drar sig till minnes det mest perfekta sexet eller högsta trippen. Alex nickade mot Linus väska och sa: ”Den här skiten vi puttar, Linus. Den är ingenting. *Ingenting.*”

2

När Linus kom ut från parkeringshuset med hektot i väskan kände han sig mindre noggig än när han gick in. På gården kunde han springa. Väskan var inte så tung att den skulle hindra honom nämnvärt. Medan han gick mot Kassandras port, funderade han på vad Alex hade berättat. En detalj var särskilt kittlande: att brorsan som satt på tronen kom från Gårdsstugan. Det gick att börja i det här aphuset och ändå klättra till toppen av kolaträdet.

Skiten vi puttar är ingenting.

Vad var den här brorsan för feja egentligen? Dels hade han kristallkola som han släppte för pengar som om det handlade om fultjack och dels hade han något som fick denna kola att framstå som ingenting. Linus rörde sig i utkanten av ett mysterium och det var både skrämmande och upplivande. Det var något *annat*.

Han hade gått med blicken i marken och när han lyfte den såg han något som fick honom att stelna till. En polisbil stod parkerad utanför porten intill Kassandras. Det spratt till i hans lårmskulatur när kroppen beredde sig på att sprinta. Men bilen var tom. Kyttan var väl uppe och jävlades med nån stackars klunkare som slagit sin stackars klunkarfru.

Blotta tanken på de uniformsklädda som kunde knata in i vilken

lügenhet de ville och göra vad de hade lust med fick hatets svetslåga att tändas i Linus bröst. Trots att han bar på hektot och borde ligga maximalt lågt, rotade han fram en skruvmejsel ur väskan. Han gick sakta längs polisbilen och lät mejseln dra en rispa i lacken. Svetslågan skruvades ner och hotade inte längre att förbränna hans hjärta. Han la mejseln i väskan och fortsatte mot Kassandras port.

Kassandra såg hängig ut när hon öppnade dörren. Håret som normalt var upptuperat som en rosasvart lejonman hängde livlöst och eyelineren var smetig. Hon hade inte lagt någon pancake och trots att hon bara hade hälften så mycket finnar som Linus så var hennes hy kraftigt risig för en tjej.

Linus stängde dörren bakom sig och var på väg att säga något dräpande, men hennes ögon var så ledsna att han kom av sig och istället frågade: "Hur är det med dig?"

"Jag är bara så jävla trött, Linus. Så jävla trött."

"Är du sjuk?"

"Klart jag är. Har varit sjuk hela mitt jävla liv."

Linus fortsatte ut i köksalkoven där han plockade upp hektot och la det på bordet. Det var paketerat på samma sätt som gången innan, ett antal lager hårt virad plastfolie som Linus strök med pekfingret över. "Den här gången blir det markos. Sex lakan till dig."

"Och tjugofyra till dig."

"Ja."

"Bra."

Trots hennes allmäntillstånd blev Linus irriterad på Kassandras brist på entusiasm över att businessen nu verkligen hade börjat, så han sa: "Är det nåt som är fel, eller?"

"Bara allt."

"Är det nåt som har hänt?"

"Bara inget."

Linus var otålig att komma igång med puttandet, men då krävdes att Kassandra gjorde sin bit först. Som hon verkade nu skulle hon inte ens orka skära upp paketet. Han frågade: "Jobbar du imorgon?"

"Påminn mig inte."

"Kan du inte bara lägga ner den där skiten? Jag puttar det här på några dagar, och sen ett nytt. Du kommer tjäna typ fyrdubbelt med mycket mindre jobb."

Kassandra ryckte på axlarna. "Och?"

"Vadå och? Det är ju typ så här ... livskvalitet."

Kassandra log ett leende så sorgset att det mer var en grimas. "Det finns

en bild", sa hon. "Av depression. Den är så här: Att vara kliniskt deprimerad. Det innebär att ligga på en säng. På ett bord två meter bort ligger ett piller. Om du äter det pillret kommer depressionen att försvinna. Men då måste du resa dig från sängen. Och gå bort till bordet. Och det orkar du inte. Det är inte värt besväret." Cassandra petade på en disktrasa som borde ha bytts för ett halvår sedan. "Så att ... livskvalitet. Nä."

"Helt sjuk bild", sa Linus. "Klart man skulle resa sig och ta det där pillret."

"Du förstår inte", sa Cassandra. "Du förstår verkligen inte. Du skulle kunna säga att jag tjänade tiodubbelt på det här och bara behövde jobba fem minuter om dagen. Men för att göra det behöver jag *leva*. Och där ligger problemet."

"Vadå, tänker du ta livet av dig, eller? Det får du ge fan i."

Kassandra skakade på huvudet. "Att du inte kan fatta. Själv mord är som det där pillret. Inte. Värt. Besväret."

"Man blir ju fan deppig av att lyssna på dig. Kan du inte bara ..."

"Vadå, Linus? *Rycka upp mig?* Visst. Kan inte du bara *lugna ner dig?* Vi är sjuka. Bara på så olika sätt."

"Tar du medicinerna, då?"

"Du har sett min veckolåda. Jag äter tolv piller per dag. Jag är ett jävla vandrande apotek. Utan pillren skulle jag inte stå här. Då skulle jag bara ligga på sängen och skaka. Och att du av alla människor ska fråga om jag tar mina mediciner, det är ju ett jävla skämt."

"Jag är en festlig kille, det vet du."

"Ja, Linus. Du är en festlig kille. Det är det jag gillar med dig. Flytta på dig så jag kan sätta igång."

Kassandra släppte diskbänken och hasade mot bordet för att plocka fram sina saker. Linus hade aldrig sett henne i så här dåligt skick. Trots att hennes håglöshet irriterade honom kunde han inte undgå att beröras av den avgrundsdjupa sorgen i hennes ögon. När hon kom intill honom la han handflatorna på hennes finna kinder och kysste hennes lika finniga panna.

"Känns det där?" frågade han. "Nånting?"

"Nej. Men tack ändå."

3

Linus gick nedför trapporna med verktygsväskan klirrande i handen. Hans förhållande till Cassandra var så grymt kluvet. Å ena sidan tyckte han att hon var den fulaste och jobbigaste tjejen i världen och han snudd på

äcklades vid tanken på att han hade legat med henne. Å andra sidan var hon hans närmaste och fastsurrad vid honom med band av ödesgemenskap. Han ville hjälpa henne härifrån, han ville ge henne ett bättre liv. *Han* kunde gå fram till det där bordet och hämta pillret åt henne, om han så var barfota och golvet täckt av glasskärvor.

Han begrep inte hur han på en och samma gång ville slå henne i ansiktet och ömt hålla om henne för att jaga bort hennes demoner. Det fanns alltid en frustration i botten när han var med Cassandra.

Linus sköt upp porten och gick ut på gården. Han hade bara hunnit ett par steg när en röst hördes ur mörkret.

”Kan man få titta på den där väskan?”

Två poliser, en man och en kvinna, klev ut ur skuggorna in i ljuskretsen från portlampan. Mannen hade det vanliga kyttfejset av polerad oberörbarhet. Kvinnan var lika lång som mannen och förmodligen flata av det manhaftiga utseendet att döma.

”Nä”, sa Linus och fortsatte att gå.

Mannen grep tag om hans axel. Lärde de sig det där greppet på snutskolan? Greppet som Linus hatade mer än allt annat i världen. Som syftade till att göra honom liten, som skulle tala om att *jag kan göra vad jag vill med dig*. Kvinnan ryckte väskan ur hans hand.

”Vi frågade snällt”, sa hon. ”Men du svarade inte snällt.”

”Det har varit en del lägenhetsinbrott”, sa mannen som verkade aningen mindre kyttkajo, ”så folk som bär på väskor ... ja, du förstår.”

”Och här har vi verktygen”, sa kvinnan och höll upp den öppna väskan så att hennes kollega kunde se innehållet. Hon vände sig till Linus och såg ännu mer flathård ut när hon frågade: ”Hur förklarar du att du bär runt på det här?”

”Fem-femtiosex och spindelnycklar”, sa Linus. ”Är ju bra grejer för att bryta dörrar, eller hur?”

”Jag frågade dig en sak.”

”Och jag svarade nåt som bevisar att du är en idiot.”

Kvinnan ställde sig så att hennes ansikte var en decimeter från Linus. Hennes andedräkt luktade gammal hamburgare.

”Du är en sån, alltså”, sa hon och körde ett pekfinger i Linus bröst. ”Liten tuffing. Få se vad du har i fickorna.”

Handen. Pekfingret. Fiendeplan flygande över gränserna, kränkande territoriet bara för att de kunde. Luftvärnskanoner. Se planen explodera i klot av eld. Linus fick använda allt vad han hade av självbehärskning för att inte göra något dumt när mannen låste hans armar och kvinnan grävde i hans fickor. Plånboken, nycklarna. Hon kollade hans ID-kort, dinglade med nyckelknippan och frågade: ”Vart går dom här?”

”Till din röv.”

Linus kände på ett ryck i mannens grepp att han var nära att skratta till, vilket gjorde kvinnan ännu mer förbannad. Troligen var hon kär i honom men eftersom hon var flata och strykful kunde det aldrig bli något med det och det gjorde henne lack. Hon kastade nyckelknippan i ett buskage, visade upp plånboken och sa: ”Får nog kolla upp dig lite.”

Kvinnan gick före mot bilen med väskan i handen medan mannen ledde Linus. Det fanns ingen verklig övertygelse i hans grepp, det här var hennes show. Hon hade just låst upp dörren när hon stannade till, tog en ficklampa ur sitt bälte och tände den.

”Men vad *fan*! Kolla här, Staffan.”

Det var Linus rispa som hade hållt ännu en kopp i hennes vredes bägare. Staffan släpade fram Linus mot bilen och nu hårdnade hans grepp. Kvinnan tittade på Linus, på bilen, på väskan. Sedan plockade hon upp skruvmejseln och lyste på den, studerade färgflagorna som fastnat på bladet.

”Ja du, *Linus*”, sa kvinnan. ”Nu ligger du jävligt risigt till. Fan vad arg jag blir. In i bilen med honom.”

Mannen föste Linus mot baksätet och gjorde den där grejen som han aldrig fattat syftet med: la handflatan på hans hjässa. Förmodligen ännu en maktdemonstration, ännu ett *grepp*. *Jag har ditt huvud, dina tankar, du är min.*

Mannen stängde dörren om Linus och satte sig i framsätet medan kvinnan gled in vid hans sida och plockade fram en bärbar dator. Hennes händer darrade och hennes käkmuskler var hårt spända. Om det kunnat tränga ut ånga genom hennes öron skulle det ha gjort det. Hon började knappa på tangenterna, men hejdade sig och lät sina skakiga fingrar vila ett ögonblick innan hon smällde igen skärmen och sa: ”Vet du vad? Det blir inte ett skit av det här. Jag orkar inte. Vi gör så här istället.”

Innan Linus hann göra något för att försvara sig hade hon gett honom ett stenhårt slag över njurarna. Smärtan paralyserade högra sidan av hans kropp och fick honom att vika sig dubbel. Hon grep tag om hans högra handled och vek hans lillfinger bakåt.

”Margot, för helvete”, sa Staffan.

”Ja, för helvete” sa Margot och böjde hans finger tills det var på vippen att brytas. ”Nån jävla gång får dom väl lära sig.” Linus drog in luft för att skrika, men Margot la ena handen om hans bakhuvud och den andra över hans mun. ”Du håller bara käft. Det är ditt ord mot vårt. Du har inte en chans. Fattar du?”

Linus försökte bita henne, men hon drog tillbaka sin hand och gav honom en örfil. ”Fattar du?” En puls av glödande smärta löpte från Linus

lillfinger ända upp till axeln och tårar steg i hans ögon.

”Margot, för helvete”, sa Staffan igen innan han klev ur bilen. Linus samlade vad han hade av saliv i munnen och spottade Margot i ansiktet. Vreden i hennes ögon slog över i vansinne och vad som helst skulle kunnat hända om inte Staffan hade öppnat dörren på Linus sida och vräkt ut honom så att han hamnade på rygg över asfalten.

”Jag hatar er!” skrek han. ”Jag vet vad ni heter, kyttfittor. Jag ska döda er!”

Polisbilen rivstartade och for ut från gården. Plånboken låg på Linus bröst, men väskan och verktygen hade de tagit med sig. När han drog sig upp på fötter för att leta efter sin nyckelknippa hörde han ett fönster i närheten stängas och låsas.

Finns det ögon?

Det finns alltid ögon.

4

Linus hittade sina nycklar och linkade hemåt. Han hade slagit i höften när han vräktes ur bilen och lillfingret värkte som om han hållit det i smält stearin. Ändå var han skarpt nöjd.

Han hade inte *vikt ner sig*. Jo, det hade kommit en tår när Margot nästan bröt fingret, men det var ingen buhu-gråt, bara ren smärta. Hon hade inte lyckats knäcka honom en millimeter och det var han som hade vunnit. Om det funnits ögon och öron hoppades han att detta rapporterades uppåt.

Och han hade ju haft en jävla tur. Hade kyttan huggit honom när han bar på pengarna, eller än värre varorna, skulle de inte nöjt sig med sin medeltida rättsskipning. Då hade det blivit systemet igen och den här gången skulle det inte stannat vid LVU. Linus garvade åt sig själv när han närmade sig sin port. Han hade blivit av med sina verktyg, höften smärtade och lillfingret värkte jävul, ändå resonerade han typ som om han vunnit på tipset. Snacka om att vara killen som gillar läget.

Kanske var det bara adrenalinruschen som skapat hans positiva sinnesstämning, för redan när han stod i hissen började tjolahoppsanläget dämpas. I spegeln såg han samma bleka, finna råttansikte som poliserna hade sett och tyckt de kunde behandla som skit. De glada tankarna gled undan och in forsade hatet.

Staffan och Margot. Staffan och Margot.

Han placerade in dem i de jävligaste scenerna från hans nedtankade skräckfilmer. Staffan fick nålarna i ögonen och den avsågade foten från *Audition*, Margot fick pröva på ett större antal scener men landade till slut

i *Cannibal Holocaust*. Påle in i rumpan tills den trängde ut genom munnen och där fick hon hänga.

När Linus öppnade dörren till sin lägenhet stod Hagge och glodde på honom med ett förskräckt uttryck, som om han kunde se in i Linus skalle där Margot skakade i nervryckningar på sin påle. Han sjönk ner på huk och sträckte fram händerna mot Hagge som lunkade fram och slickade på hans högra lillfinger. Det brände till och sedan kändes det lite bättre.

Vad är det med den där jävla hunden?

Röster från vardagsrummet. Tommy och hans mamma. Prassel av sedlar. Betty hade väl varit på bingoananza igen och spelat bort deras markos så att morbror Tommy fick rycka in. Det hade hänt förr. Linus reste sig och smög till sitt rum.

5

En dag när Linus var femton och knallade runt i Gårdsstugan fick han syn på en skåpbil från en tapetserarfirma som stod med en bakdörr på glänt. Han försummade aldrig en gratischans, så han plockade på sig sex rullar.

När han kom till sitt rum och öppnade en rulle visade det sig att han hade gjort ett fynd. Tapeten han kapat såg dyr ut. Tjockt papper klätt med ett mörkrött, sammetsliknande material i vilket guldtrådar var invävd. Han och Matti ägnade en halv dag åt att klistra upp dem och när det var färdigt satte Matti händerna i sidorna och sa: "Värsta zigenarnäset". Matti var stolt över sitt kaléromska påbrå så Linus tog det som en komplimang. Cassandra tyckte det såg ut som en bordell.

Vad Linus själv såg hade han inte ens berättat för Cassandra. Om väggarna var rummets hud så gjorde tapeterna att Linus befann sig *innanför* den huden och guldtrådarna var blodådror. När han låg på sin säng var han innesluten i en kokong av vävnad. Det var lugnande.

Rummet hade två fönster. Det ena vette mot Norrtull men från sängen såg man bara himmel. Det andra satt vid sängens fotända, föreställde Mila Kunis och var egentligen två. Hennes vänstra öga och hennes högra öga. Vidöppna och grönskimrande var de kikhål mot en främmande och vacker värld. Cassandra retade honom för den där planschen, *så jävla typiskt grabbig*, men hon fattade inte.

Det handlade om att Mila Kunis var hundra procent *ouppnåelig*. Hon representerade något som en kille som Linus var fullständigt utestängd ifrån. För tillfället. Men han hade tagit sitt första steg mot dörren. Snart skulle han ta fler. Han skulle knacka. Och dörren skulle öppnas. Harry Potter som föregått Mila hade haft samma funktion, förstod han numera. En annan, magisk värld.

Linus la sig på sin säng och vek händerna bakom huvudet, gjorde en grimas när det brann till i lillfingret och la högerhanden på bröstet istället. Han behövde planera. Den viktigaste frågan var huruvida han skulle ta klivet in mot centrum.

Råcksta hade förmedlat ett par gram till sina polare från Handels, Erik och Johan, och de hade blivit lika perkolerade som alla andra som testat Linus varor. Om två dagar skulle de samlas ett större gäng på White Room och ville att Linus skulle komma och sprida lite glädje, som de uttryckt saken.

Det var inte som att Linus skulle glida runt på en främmande yta och fiska, nej, kunderna var en införstådd grupp som skulle lätta honom duktigt, ändå var han tveksam. Han hade aldrig varit på ett sådant ställe och kunde vare sig koderna eller kartan. Lätt att gå vilse då, trampa fel och få något hårt i huvudet.

Mila Kunis tittade uppfordrande på honom. White Room var en skarp uppsteppning för en pick som kubbade runt i pisstinkande trappuppgångar och puttade sin skit. Det knackade på dörren och morbror Tommys röst hördes. "Kan jag komma in?"

Linus råkade slå handen i sängstolpen när han reste sig och flämtade till. Han var inte på humör för något förhörsliknande samtal. Ändå låste han upp dörren.

Till skillnad från Linus mamma scannade Tommy inte av rummet innan han satte sig på kontorsstolen efter att ha stängt dörren. Linus satte sig på sängen och ansträngde sig för att inte visa hur ont det gjorde i handen. Tommy tittade på bilden av Mila Kunis och sa: "Jag kanske tänker ... stadga mig."

Det var typ det sista Linus väntat sig. "Ska du *gifta* dig?"

"Nä, men flytta ihop med nån. Kanske."

"Hon Anita? Det gamla ludret?"

Tommy såg sårad ut. "Varför säger du så?"

"Det är ju ett faktum. Hade morsan spelat bort pengarna igen, eller?"

Tommy satt stilla och såg på honom. Längre. Ett par år tidigare skulle den blicken fått Linus att småbryta och säga förlåt, har så jävla ont i handen, men inte längre. Han var ingen man knäckte så enkelt, det hade han bevisat. När Tommy hade stirrat färdigt överraskade han Linus ännu en gång. Han hade förväntat sig att Tommy skulle börja jiddra om kolan, men det han frågade var: "Har du hört en låt som heter "Nån däruppe måste gilla mig?"

"Inte vad jag vet. Hur så?"

"Den går så här ..."

Trots smärtan i handen var Linus tvungen att le när Tommy började

nyнна en melodi som lät stenålder eller äldre. Apstadiet. Hans morbror såg tjockt obekvämt ut där han satt med händerna hårt knäppta och gav ifrån sig typ toner.

"Aldrig hört", sa Linus. "Är det nån panschis-hit, eller vad är det?"

Av någon anledning tycktes beskedet lugna Tommy. Han pekade på Linus hand. "Vad har hänt?"

"Jag ramlade."

"Du ramlade."

"Ja, jag ramlade."

Även om Linus hade trott att Tommy kunde göra något så var det Linus ord mot kyttans och alltså meningslöst. Tommy synade svullnaden som gick ner mot handflatan och frågade: "Är det brutet?"

"Nä, bara sträckt eller nåt."

Tommy grävde i en innerficka och fick fram en stanniolkarta med tabletter. Han tryckte ut två och sträckte fram dem.

"Vad är det?" frågade Linus.

"Citodon. För natten."

"Går du alltid runt med Citodon?"

"Ifall att."

Tommy reste sig och strök Linus över håret. Han lät det hända eftersom det på något sätt kändes skönt, en liten paus, en uppmjukning av hårdheten. "Sköt om dig, min favoritpojke."

"Mmm. Tommy?"

Tommy stannade halvvägs till dörren och det bara hände. Linus fasad var krackelerad och nu läckte det ut. "Brorsan som basar för det. Det var han som körde i tvättstugan förut."

"Du menar pillertrillaren? Men det är ju tio år sen?"

"Jag har inte sagt nåt."

"Det fattar jag väl. Och jag tänker inte fråga hur du vet, men snälla, snälla Linus ..."

"Jag vet. Jag vet. Jag vet."

När Tommy hade gått svalde Linus den ena Citodonen och låg sedan sammankurad med händerna mellan låren. Skillnaden mellan en brorsa och en pick var att en brorsa var självtilräcklig. Behövde inte någons hjälp eller någons råd, behövde inte *lätta sitt hjärta* eller gråta ut.

Han hatade att behöva tänka det, men han var fortfarande en pick. Businessen på White Room var för stort för honom eftersom han var en pick som passade bättre i Gårdsstugans trappuppgångar. Han sket i Mila Kunis och lät sig sjunka undan i Citodonlummighet. En pick. På sätt och vis var det skönt. Linus blundade och sången som morbror Tommy hade pratat om kom för honom. Han började nynna.

Tommy

1

Efter att Tommy sagt hejdå till Linus tog han hissen ner och strövade bort mot det gamla tvätteriet med Hagge i släptåg. Klockan var över tio och gården vilade i det speciella förortsdunkel som kommer av kombinationen höga hus, buskage och trasiga lampor. Ett dunkel som kan rymma det mesta, bara det inte är fint eller dyrt.

En cementtrappa ledde ner till källarplanet som numera inrymde solariet Las Palmas. Kanariebränna för en tjugondel av priset och inget trassel med bagage. Tommy kikade in mellan gallren som täckte fönstren och kunde skymta en receptionsdisk och förhänget till ett omklädningsrum.

Tommy hade inte fått kunskap om pillertrillaren förrän verksamheten var nedlagd och personen i fråga försvunnen. En business med kassmediciner från Karolinska och en del annat. Det var i samma veva som Ernesto muckade och fann att Chivo tagit över. Inte omöjligt att det var relaterat.

Storyn hade varit kall och inget som kunde leda till en artikel. Ändå hade Tommy gjort lite efterforskningar. Han hade då fått reda på att tvätteriet fungerat som en sluss för folk som skulle arbetsprövas. Rehabpatienter, psykfall och långtidssjukskrivna. Fixade de arbetet på tvätteriet så kunde de teoretiskt sett vara lämpliga för andra jobb som sedan inte fanns.

Steg närmade sig. En man i Tommys egen ålder var ute och gick med en livfull tax som stretade i kopplet och ville vara överallt samtidigt. När taxen fick syn på Hagge stretade den ditåt. Hagge avvaktade, föga imponerad av sin spattiga artfrände.

När mannen kom in i ljuset från solariets skylt såg Tommy att han var hyfsat härjad. Blodådrorna över näsa och kinder tydde på överkonsumtion av etanol. Om det sedan var finwhisky eller hemkört vin i plastdunk gick inte att se. Men ett par vänliga ögon hade överlevt alkoholens effekter och han nickade mot Tommy medan hans tax nosade på Hagge.

”Hallå”, sa Tommy. ”Vet du när tvätteriet här försvann, egentligen?”

”Nae, det var ju då när ...” Mannens ögon vidgades och han tog ett par steg fram. ”Man vad fan! Är det inte Tommy T?” Mannens hållning

antydde att han gärna skulle behandlat Tommy på samma sätt som hans hund behandlade Hagge, men mänskliga konventioner kom lyckligtvis emellan.

"Är det nåt på gång, eller?" frågade mannen och tittade sig omkring som om någonting skumt var i görningen i detta nu, innan han åter såg på Tommy med den där blicken som han så väl kände igen. Blicken hos någon som står inför en celebritet, en auktoritet, någon som *vet*.

"Kan vara", sa Tommy. "Vet du nåt om den här verksamheten som pågick? Med medicinerna?"

Mannen nickade. "Har det nåt att göra med det här du skriver om nu? Den här Equis?"

"Nä, nä. Det här är en annan grej. Men det vore bra att få veta."

"Ja, alltså, han krängde ju Rohypnol och Xanax och såna grejer. Subutex också. Du vet, för pundarna."

"Köpte du av honom nån gång?"

Mannen tog inte illa upp. Det var ju *Tommy T* som frågade. Det fanns ändå fördelar med kändisskapet. "Nä, nä", sa han. "Det är mer blöta varor som är min grej, om du fattar."

"Hur såg han ut? Vet du det?"

Mannen drog sig ytterligare en decimeter närmare och Tommy kunde avgöra att det var whisky som var hans blötvara.

"Det är det som är så jävla skumt", sa han. "Nä, jag vet inte. Och vet du varför?"

Mannens tax hade slutat att nosa på Hagge och satt nu och tryckte intill mannens ben med hängande huvud. Hagge hade ofta den effekten på andra hundar, hans nonchalans fick dem att tappa sugen, som om de drabbats av insikten om hundlivets meningslöshet.

"Neej", sa Tommy och lät mannen ha sin show. "Varför?"

"Såg han ett par gånger och båda gångerna hade en han en sån här bala ... bakla, vad heter det? En sån här skidmask så bara ögonen syns."

"Hur kommer det sig?"

"Han skulle tydligen vara brännskadad eller nåt för jävligt. Helt förstörd i fejset."

"Vet du vad som hände med honom?"

Nu drog sig mannen så nära att det verkligen föreföll som om han tänkte börja sniffa på Tommy och whiskyn stod som en sky i det minimala luftrummet emellan dem. "Chivo", viskade mannen. "Det är vad dom säger i alla fall. Fick han väck. Brunnsviken."

Tommy nickade och hukade sig ner för att klappa Hagge över ryggen och i samma rörelse dra sig någon decimeter bakåt.

"Kommer man i tidningen nu?" frågade mannen.

”Tror inte det”, sa Tommy. ”Det är bara ett långskott. Men tack ändå.”

Mannen föreföll inte missnöjd och Tommy visste varför. Han hade en story nu, hur han hade stått och langat info åt Tommy T med hund och allt. Med tiden skulle storyn troligen växa tills han hade hjälpt Tommy att få hela den undre världen i gungning.

”En grej, bara”, sa Tommy. ”Har du hört en låt som heter *Nån däruppe måste gilla mig?*”

”Den med Jan Sparring? Jo, för fan, men det var ett tag sen och tyvärr stämmer det inte på mig.”

2

Tommy var ur slag när han kom hem till Margretelundsvägen. Han gav Hagge mat, blandade en whisky sour och satte sig i fåtöljen. Det enda matnyttiga han fått veta under dagen hade kommit från Linus. Det verkade osannolikt att en pillertrillande före detta psykpatient eller långtidssjukskriven skulle klättra till toppen av näringskedjan, men så hade tydligen skett.

Nån däruppe måste gilla mig.

Jo, sannerligen, i sådana fall.

Tommy tog fram sitt anteckningsblock och skrev ner vad han än så länge trodde sig veta, skapade en provisorisk kronologi.

X dyker upp i Stugan runt 2000, kränger piller och droger, kommer på kant med Chivo, försvinner. Återkommer ett antal år senare, plockar in en jättelast koks med hjälp av Janne. Ser till att många höjdare försvinner eller tar livet av sig genom att prata med dem. Kommunikerar via snapchat.

Campingplatsen? Ernesto? Polisen i tunneln?

Han tittade på klockan, lite över elva, och slog numret till Don Juan Johansson.

”Ja, Tommy?”

”Hej själv, Henry.”

”Cut to the chase.”

Som så ofta när han ringde till Henry på kvällen hördes musik och röster i bakgrunden. Denna gång var det dock inte gamla godingar utan moderna fulingar. Tunga basgångar och nötiga synthslingor som framkallade bilden av rök, stroboskop, och huvudvärk.

”Behöver din hjälp”, sa Tommy. ”Svante Forsberg. Vad vet du om honom?”

”Han i tunneln? Kände honom inte men det snackades ju en del när det hände.”

”Och?”

”Duktig kille. Hårda nypor, men fick saker gjorda. En förlust för kåren när han gick i pension.”

”Okej. Och den inofficiella versionen?”

”Du ber mig alltså att berätta kårnsnack om en kompetent polis för att du ska kunna smutskasta hans minne?”

Tommy var dödstrött på Henrys metod för att biffa upp minsta info han gav ifrån sig, men som Tommys vana var sa han bara: ”Ja, tack.”

”Läskig jävel.”

”Läskig hur då? Korrupt eller ...”

”Nä. Bara läskig. En sån där man inte ville vara i närheten av. Sämsta tänkbara vibbar. Småbuset sket i byxan när han kom och en del andra poliser var rädda för honom.”

”Finns det nån möjlighet att han kan ha varit inblandad i stora grejer? Typ colombianska maffian. Att han haft med dom att göra?”

”Det snackades ju en del. På grund av slipsen. Men ingen trodde riktigt det. Vad är det du har här egentligen, Tommy?”

”Lovar att berätta mer när jag vet mer.”

”Då lovar jag också att berätta vad jag redan vet. Tjenare Tommy.”

Innan samtalet bröts hörde Tommy genom musiken en ung kvinnoröst som ropade: ”Heenry! Trååkigt!” Att han orkade.

Tommy knackade med pennan på anteckningsblocket. Nästa tråd att dra i var personen i tvätteriet. Hur han hamnat där, varifrån han kom. Även om Tommy ljugit för mannen med taxen så var det sant att det var ett långskott. Men ibland gick också sådana i mål, även om man inte var Zlatan.

När han saknade inspiration brukade Tommy kolla in någon film han kunde utantill så att tankarna kunde löpa fritt när de associerade till bilderna. Denna kväll blev det *Vertigo*, som han vägrade tänka på som *Studie i brott*. Han matade in skivan i blu-rayspelaren och sjönk tillbaka i fåtöljen medan de hypnotiska förtexterna snurrade runt och kulminerade i: ”Directed by Alfred Hitchcock.” Tommy grymtade belåtet, som när man får ett trevligt faktum bekräftat.

Mer än halva filmen hade gått och Kim Novak hade återvänt med ny frisyr när telefonen ringde. Det stod ”Anita” på skärmen. Han lyfte luren och sa: ”Hallå, hjärtat.”

”Hallå, vad gör du?”

Tommy höll telefonen mot teven, där ett stycke av Bernard Hermanns karaktäristiska musik spelades, och hörde Anita skrocka i luren. När han åter satte den mot örat sa hon: ”Hur många gånger har du sett den där filmen?”

”Trettio, kanske. Du?”

"Tillräckligt för att känna igen musiken. Nu har jag en fråga till dig." Tommy rätade på sig i fåtöljen. Han hade ännu inte fattat något beslut vad gällde hopslagningen av påsarna och blev därför lättad när Anita frågade: "Vad är egentligen grejen med Kim Novak? Hon ska ju vara så jävla snygg, men hon ser bara ut som ..."

Anita sökte efter ord och Tommy sköt in: "En glorifierad fluortant", vilket fick Anita att gapflabba. *Tommy T*, alltid redo med en snärt.

"Tack, du", sa Anita när hon hämtat sig. "Det var dagens skratt, det."

Det blev tyst i andra änden. Tommy satt och såg hur Kim Novak trädde ut från badrummet, än en gång förvandlad till sitt forna jag. Tandhygienisten med bling. Anitas röst var trevande när hon sa: "Det där du sa till mig sist. De där tre orden. Ingen har sagt dom till mig förut. Inte på riktigt. Det har bara varit en jävla massa ..."

Tydligen hade Anita nu lyckats tränga sig själv och behövde brassa iväg någon kukochfittamissil för att komma i balans, men Tommy förekom henne genom att säga: "Jag har aldrig sagt dom till nån förut."

Det blev tyst i andra änden medan Anita demonterade missilrampen. Till slut sa hon bara konstaterande: "Det är en bra kombination."

"Det är en väldigt bra kombination."

Det var nu han skulle säga något. Om hur han ville skänka henne skratt varje dag istället för bara då och då, hur han ville säga de där tre orden igen. Men han förmådde inte. Lyckligtvis pushade inte Anita utan sa bara: "God natt, min skatt."

"God natt, min duva. Sov gott."

3

Först när filmen var slut, när bilderna slocknat och musiken tystnat, insåg Tommy att en tanke hade legat och gnagt, möjligen betingad av temat med Kim Novak som skiftade utseende och låtsades vara två olika personer.

Tommy gick till datorn och plockade fram den uppförstorade och tvättade bilden av det som möjligen var Equis, reflekterad i fönsterglasat hos Hans-Åke. Det konstigt sittande örat, den stela munnen. Medan Tommy studerade bilden med sin nya idé i åtanke blev han alltmer övertygad om att personen bar en mask.

En osedvanligt naturtrogen variant, men lik förbannat en mask. Tommy googlade runt med sökord som "lifelike", "rubber", "silicone" och "mask" och fann några företag som tillverkade just det han sökte. Det exklusivaste, som var baserat i Los Angeles och även arbetade åt Hollywood hette Real flesh och hade små videor där maskerna de sålde

visades upp.

De kostade mellan åttahundra och tusen dollar och var kusligt verklighetstroga. På ett par av videorna skulle Tommy inte kunnat gissa att personen bar mask och det såg obehagligt ut när han drog den av sig. Tommy jämförde bilden från Snapchat med de trettiofyra olika modeller som Realflesh saluförde utan att hitta den rätta.

Om det nu var så här, så förklarade det uttalandet från Chivos gorilla, att *alla säger olika ansikten*. Equis kanske hade ett förråd av masker och kunde byta utseende som han önskade. Ännu en sak talade för det.

bala ... bakla, vad heter det? En sån här skidmask.

Om mannen i tvätteriet var samme som den på Snapchat-bilden så hade han alltså bättrat på den förklädnad som skulle dölja ett förstört ansikte. Tommy trummade med fingrarna på skrivbordet. Nu var inspirationen där, nu for synapserna runt som ivriga spindlar och kastade trådar mellan disparata fenomen.

Mask. Balaklava. Colombia. Farc. Kokain. Självmord.

Det var värt en chansning. Tommy skrev in sökorden i olika kombinationer utan att få någon bra träff. Övergick till engelska med samma klena resultat. Många grejer om Farcs smuggelmetoder, om deras balaklavamasker, om rekryteringen och en ledares självmord.

Tommys gymnasiespanska, som han bättrat på med ett par kurser, var inte den bästa, men han avslutade med att skriva in ord som *suicidio*, *cocaina*, *farc* och hittade en artikel i den Medellín-baserade tidningen *El Colombiano* som behandlade ett antal självmord i toppen av en kokainsmugglande familjeorganisation som konkurrerat med Farc.

Artikeln var daterad i november 2008 och medan Tommy skummade igenom den efter bästa förmåga började hans puls stiga. Han plockade fram ett lexikon och slog upp de ord han inte förstod, vilket var ganska många. Hans bristfälliga grammatikkunskaper låg också i vägen men till slut trodde han sig ha förstått lejonparten av artikeln.

Organisationen i vars toppskikt sex personer hade tagit livet av sig hade legat i konflikt med Farc om kontrollen över ett djungelområde där två stora kokainproducenter hade sin verksamhet. Konflikten hade under det senaste året lett till ett antal skärmytslingar där flera personer dödats.

Så långt inget konstigt, men sedan kom då dessa oförklarliga självmord. Inget tydde på att de var påtvingade, men de hade raserat organisationen och lämnat fältet fritt för Farc. Och det som verkligen fick Tommys puls att börja rusa: självmorden var relaterade till någon som kallades "el diablo rubio", den blonde Djävulen. I flera av fallen, möjligen alla, hade han träffat självmördarna före deras frånfälle.

Tidningen hade till och med en bild på personen som troddes vara den

blonde Djävulen. Tillsammans med tre andra personer, alla iförda balaklavor, syntes han på ett grynigt foto där de fyra stod framför en vägg av svartvit djungelgrönska och höjde sina gevär i luften.

Tommy zoomade in på bilden och slutade att andas. Bilden var så pixlig att det inte gick att säga något om den blonde djävulens utseende. Men handen som kramade om gevärskolven var täckt av en handske och fingrarnas grepp klumpigt, som om fingrarna var ovana, eller deformerade.

Tommy tog fram bilden från Snapchat och la den intill djungelbilden på datorns skrivbord. Fingrarnas klumpiga grepp om mobiltelefonen visavi fingrarnas klumpiga grepp om geväret. Med allt sammantaget var Tommy så gott som säker. Det var samma person.

Han slog av datorn och satt en stund med ansiktet lutat i händerna medan pulsen återgick till det normala. Han behövde verkligen, verkligen, prata med Ernesto nu.

Linus

1

Att springa på taket var mer ett sätt att koppla av än verklig löpträning. Huskroppen var etthundrafemtio meter lång och tolv meter bred, så varje varv blev ungefär trehundra meter eftersom Linus inte kunde röra sig längs kanterna. Han hade sprungit tio varv och tänkte springa tio till. Det molade i lillfingret men det störde inte löpningen. Fötterna fjädrade fram över betongen i sina Asicsfodral. Linus var på väg in i tillståndet då de medvetna tankarna upphörde till förmån för något som mer liknade sömn.

Kassandra satt i sin solstol med en filt omkring sig och lyssnade på Antony and the Johnsons på en bluetooth-högtalare. Varje gång Linus passerade ropade hon en kort, obscen hejaramsa. Hon hade kommit ur sin depression och var nu i en milt manisk fas. Hon hade ägnat hela dagen åt att städa sin lägenhet och unnade sig att pusta ut en stund.

Det var sen eftermiddag och de första stjärnorna blänkte på himlen ovanför Gårdsstugan. Under Linus fötter befann sig åtta av hans kunder i sina lägenheter, en eller ett par troligtvis höga på Linus senaste leverans. På två dagar hade han puttat halva det hekto som blivit honom tilldelat och trots sin tidigare tvekan hade han bestämt sig för att pröva lyckan på White Room framåt natten.

Det som inte växer är döende, vem var det som sagt det? Om han bara stod och stampade på stället eller snarare sprang sitt varv mellan de femton kunder han hittills skakat fram, skulle han bli som Kassandras kackerlacka – som ännu levde – och dö kvävningsdöden. Eller bli utmanövrerad av någon ny pick med mera karhu i sig.

Att växa var liktydigt med att expandera och fick han in foten i dörrarna kring Stureplan var det bara himlen som satte gränserna. Linus lyfte blicken mot stjärnorna och svävade iväg från det spruckna betongtaket och gjorde Vintergatan till sin löpyta.

Han passerade Kassandra och hon ropade: "Plattan i mattan, pitten i fittan, heja, heja", vilket hämtade tillbaka honom från rymden och gjorde honom medveten om en vibration över höften. Han fortsatte att springa medan han plockade fram mobilen. En av nackdelarna med att putta var att man måste vara *tillgänglig*, helst tjugofyra-sju. Displayen visade "Yeti", vilket var hans kodnamn för Alex. Snömannen. Linus stannade och satte

luren till örat.

”Ja?”

Han andades några snabba andetag för att syresätta blodet och inte behöva flåsa medan han pratade.

”Fan vad du låter”, sa Alex. ”Ligger du och pimplar, eller?”

”Nä. Springer.”

Ljudet lät burkigt på Alex sida, som om han hade luren på högtalarfunktion och Linus tyckte sig uppfatta en annan röst i rummet.

”Du”, sa Alex. ”En polare har trassel med bilen. Bromsarna har låst sig, så han har fixat nya såna här ...”

”Bromsbackar.”

”Precis. Fast nån ska sätta dit dom också.”

”Okej. Visst. Sjuhundra.”

”Va?”

”Jag vill ha sjuhundra för jobbet. Det är typ hälften av vad verkstaden tar.”

”Okej, inga problem. Såvida du inte vill ha det in natura i rumpan istället.”

”Din rumpa, i så fall.”

”Vad sa du, *Linus*?”

Linus drog ett djupt andetag och sa med klar och tydlig röst: ”Jag sa att det kan vara värt sjuhundra att se dig få det i rumpan.”

”Hå. Hå. Nu tar vi det *jävligt* lugnt här.”

”Jag jobbar bra. Du behöver inte sänka mig. Lägg ner det. Vill du slänga på mig ett hekto till kan du göra det. Jag fixar det på ett par dagar.”

Dämpade röster hördes på andra sidan linjen innan Alex återvände och sa: ”Får höra här att du är rolig, Linus. Det var ju tur för dig.”

”Vem säger det?”

”P-huset om en halvtimme.”

När Linus sänkte luren såg han att Cassandra hade rest sig från sin stol och nu stod ett par meter från honom och tittade på honom med en blandning av skräck, misstro och beundran.

”Var det där Alex?” frågade hon.

”Ja.”

Kassandra skakade på huvudet. ”Vet du vad du gör?”

Linus stoppade tillbaka mobilen i fickan och fortsatte att springa. Inte en chans att han nu skulle uppnå det eftersträlvade drömtillståndet. För mycket att tänka på. Nya balanser, nya möjligheter. Genom att dänga Alex när andra hörde hade han svällt en hel del. Lägg till detta att han i natt skulle ut och putta bland backslicken. Behövdes bara ett par

underhuggare utöver Cassandra så var han på god väg att bli en brorsa. Fanns inga tydliga gränser, men när man är där så *vet* man.

Och han *visste*. Att han var på väg. Det som inte växer är döende, och han kände sig så mycket vid liv som tänkas kunde. Han sprang vidare och jabbade ett par tag mot stjärnorna.

Nu kommer jag, era jävlar.

2

När Linus kom ner till garaget efter att ha varit hemma och hämtat verktygen han snott ihop på Biltema dagen innan, stod Alex intill en skruttig Mercedes tillsammans med en kille Linus inte sett tidigare. Han var i Alex ålder, en bit över tjugo, hade skarpskurna, koppärriga drag och djupt liggande, dystra ögon. Niketrackers och en träningsjacka som var en storlek för liten och framhävde hans muskler. Kortsnaggat hår. Alex presenterade honom som Sergej.

"Ryssland?" frågade Linus.

Sergej gjorde en min av äckel och sa: "Ukraina."

Linus hängde inte med i nyheterna, men visste att det var något tjafs mellan Ryssland och Ukraina. Han avstod från vidare kommentarer och riktade sin uppmärksamhet mot bilen. Femton år tidigare hade den varit ett lyxåk, men inte skötts om ordentligt och blivit en stekare på dekis. Rostfläckar i lacken och bucklor som bankats ut oskickligt. Linus nickade mot den och sa: "Lite mer gangster än Alex åk."

Sergej drog på munnen och blottade en uppsättning tänder i samma skick som hans bil och sa: "Fiestamannen."

Linus sneglade på Alex som mötte hans blick med halvslutna ögonlock och ett uttryck som sa: *Jag vet vad du gör. Ta det jävligt, jävligt försiktigt*, vilket Linus också hade för avsikt att göra. Han hade markerat och det fick räcka.

När han vevat upp bilen på domkraften och plockat loss hjulet, frågade han Sergej: "Är du också i verksamheten, eller?"

Sergej nickade. "Täby."

"Täby? Är inte det bara typ så här villor och direktörer och skit?"

"Nej."

Linus blev illa till mods av Sergej. Sa brorsan aldrig en mening som bestod av mer än ett ord? Han bröt rätt kraftigt och kanske var fåordigheten en strategi för att inte blotta bristande språkkunskap. Eller så var han sjukt kall.

"Grindtorp", sa Alex. "Storstugan. Typ samma skit som här."

"Lirar det bra där, då?" frågade Linus medan han skruvade loss den

gamla bromsbacken som var nedsliten i botten. Utan ett uns av entusiasm svarade Sergej: "Toppen."

Det var tydligt att Sergej inte var någon sällskapsmänniska så Linus arbetade vidare i tystnad och undvek att belasta lillfingret. När han nästan var färdig med det andra hjulet dristade han sig ändå till att fråga det han verkligen undrade över: "Hur känner ni varandra, då?"

"Jobbet", sa Sergej som om det var en självklarhet. Att han och Alex typ jobbade på samma kontor och brukade stå och garva vid kaffemaskinen.

När Linus var i färd med att skruva i den sista hjulbulten hände något riktigt konstigt. Sergej började nynna på en melodi och efter ett par sekunder hakade Alex på. Linus kände igen den. Det var sången som morbror Tommy hade frågat om och som även satt sig i hans egen skalle. Nån nånstans måste gilla mig. Linus sänkte domkraften, drog loss den och reste sig.

"Vad heter den där låten nu igen?" frågade han. De båda andra slutade nynna. Troligen hade de gjort det omedvetet.

"Ingen aning", sa Alex. "Hur så?"

"Men varför nynnar ni på den?"

"Hört den, bara."

"Av *honom*?" Alex och Sergej utbytte en blick. När de inte sa något pushade Linus en bit till. "Var det *han* som tyckte jag var rolig?"

Alex la handen på Linus axel och klämde till. "Lilla Linus", sa han. "Fresta inte din lycka mer. Den kommer att hoppa upp och bita kuken av dig, fattar du?" Alex tryckte till med tummen och träffade en nerv så att det gick en spasm genom Linus.

Sergej hade tagit fram sin plånbok och bläddrade med tummen över en tjock bunt sedlar. "Sju?"

"Fem", sa Linus. "Enkelt jobb. Kompispris."

Sergej drog på munnen igen som om han log åt det osannolika skämtet att han och Linus någonsin skulle bli kompisar.

3

Det var mörkt på gården när Linus gick hemåt och ännu mörkare kring hans port, där lyktan hade gått sönder under hans bortavaro. Någonting gjorde att han blev på sin vakt. Ur verktygspåsen plockade han fram en LED-lampa och lyste omkring sig. Han hade fem gram i fickan och det ökade tendensen till noja. Den gripande handen ur mörkret som skulle rycka varorna ifrån honom. Men ingenting syntes. Han drog upp porten.

De tre som stod och väntade i trapphusets mörker såg ut som folk från

norrgården. En av dem riktade en pistol mot Linus som insåg att han var bränd och låg stiftt illa till. LED-lampan blev hans räddning. Mannen med vapnet skyddade sina ögon mot det skarpa skenet med sin fria hand och tog ett steg mot Linus medan han sa: "Culo!" När han sänkte handen och höjde pistolen, sulade Linus verktygspåsen mot hans huvud, kastade sig ut genom porten och sprang.

Han hade fortfarande löpskorna på sig och slog omedelbart om till sprint. Det var ingen större risk att någon av dem som väntat på honom var lika snabb som han, men de hade järn och en kula kunde han inte springa ifrån. Linus hopp stod till att de inte skulle våga skjuta inne på gården.

Han hade kommit tio meter från porten när han hörde den slå i dörrstoppen med ett brak. Han kurade ihop sig så mycket han förmådde utan att tappa fart och vände åt höger, bort från huskroppen, där det var mörkare. Han hörde springande steg bakom sig, någon som svor på spanska. Bra. Det var löptävling som gällde, inte prickskytte på rörligt mål.

Medan han sprang försökte han tänka igenom alternativen. Fortsätta runt gården? Nej, de var flera och skulle genskjuta honom. Dessutom kunde det inte uteslutas att de skulle använda järnet när de insåg att han var för snabb. Springa upp till Cassandra? Nej, nästan säkert kände de inte till hennes medverkan och även om han fick ett försprång ville han inte leda dem till hennes port. Springa till P-huset? Ett bra alternativ om Alex och Sergej var kvar. Om inte så var han fångad i ett instängt utrymme.

Återstod bara den enklaste utvägen, varje villebråds omedelbara reflex: att lägga så mycket avstånd som möjligt mellan sig själv och förföljaren. Gömma sig någonstans, tänka över situationen. Linus lutade sig en aning mer framåt, la i den högsta växeln och sprang ut från gården, rundade det östra huset, korsade parkeringen och fortsatte upp mot norra Hagaparken.

Inte förrän han hade sprungit ytterligare hundra meter såg han sig om över axeln. En av hans förföljare hade gett upp och de andra två sprang över den strålkastarbelysta parkeringen.

Löpningen på taket hade inte förbrukat Linus resurser. Han kunde springa i god fart till Arlanda, om så krävdes.

Checka in på en jumbo, svina runt i Bangkok.

Ett ljud stöttes ur Linus, ett mellanting mellan ett skratt och en snyftning. Han hade inget annat kvar än sin flykt. Det fanns inget mål, ingenstans han kunde ta vägen. Bara så länge han sprang var han säker.

In på parkvägar som var bättre belysta än hans gård, genom skogspartier där fuktiga löv kletade fast under hans skor, över våta

gräsmattor som skimrade sidengrå i ljuset från halvmåne och stjärnor och allt i ett enda syfte: avstånd. Lägga avstånd. Han visste inte ens om han var förföljd längre.

När han passerade Gustav den tredjes paviljong slog han av på farten och lyssnade bakåt. Inget hördes, men ändå ökade han åter takten och sprang i full fart tills han nådde ekotemplet. Han satte sig i dess skugga med ryggen lutad mot en pelare och spejade åt det håll där hans eventuella förföljare skulle komma till synes. När ingen visat sig på fem minuter tillät han sig att släppa på vaksamheten.

Det kunde inte råda något tvivel om att det var Chivos folk som velat ta honom eftersom de nu kände till hans business. Om de fick fatt på honom skulle de se till att businessen upphörde, på ett eller annat sätt. Stegen som rests mot stjärnorna hade brutits mitt itu och hans plats var nu under jorden, levande eller död.

Linus hulkade till. Han kunde inte gå hem. Aldrig mer. De skulle hålla koll på hans port, vänta på honom. Och om han ändå lyckades ta sig hem kunde han aldrig mer gå ut.

En kall vindil letade sig in under hans tunna jacka, slickade svetten över hans rygg och fick honom att rysa. Två personer kom gående på stigen från Haga slott och Linus gled in bakom pelaren. Han började darra och visste inte om det var av skräck eller köld. När han kikade fram såg han att de två höll varandra i handen. Ändå var han så nogig att han inte vågade sig fram förrän de försvunnit utom synhåll.

Det fanns bara en sak att göra. Med skakande händer fick Linus fram mobilen och scrollade ner till Yeti, tryckte på lursymbolen. Alex svarade på tredje signalen.

”Ja, Linus lille?”

Linus hukade sig ner intill pelaren så att bara hans huvud och spejande ögon stack fram.

”Dom är efter mig nu”, sa Linus. ”Chivos folk. Försökte plocka mig i porten, men jag kom undan.”

Av ljudet på andra sidan linjen att döma befann sig Alex i en bil, kanske Sergejs Merca.

”Okej”, sa Alex. ”Vad behöver du?”

”Inte fan vet jag. Hjälp, på nåt sätt.”

”Du behöver hjälp nu?”

Linus sänkte huvudet. Så jävla oflytigt att han valt just den här dagen för att markera mot Alex. Det var bara att backa helt, blotta nacken.

”Ja, Alex. Jag behöver hjälp. Snälla Alex, hjälp mig. Jag vet inte vad jag ska göra.”

”Vänta.”

Dämpade röster hördes i luren. Linus kunde inte avgöra vad de sa, men det lät som om det var Alex och ytterligare två personer. När Alex återvände, frågade han: "Var är du nu?"

"Ekotemplet. I Hagaparken."

"Okej, vi är där om tio."

Linus blev så lättad att han bara förmådde släppa ut luft i en lång suck. Han trodde att Alex hade brutit samtalet, men efter ett par sekunder hörde han: "Vad sa du, Linus?"

"Tack", sa Linus. "Tack, Alex."

4

När tio minuter hade gått började Linus frysa på allvar. Han slog åkarbrasor och joggade på stället. Han skulle ha föredragit att springa för att hålla värmen, men vågade inte lämna platsen av rädsla för att missa Alex eller bli sedd.

När ytterligare tio minuter förflutit, skickade han ett mess till Yeti: "Var är ni?". Tänderna hackade när han tryckte på Sänd. Sedan höll han luren kramad i handen, stirrade på skärmen och småhoppade medan han väntade på svar. Inget kom. Efter ytterligare fem minuter ringde han igen. Inget svar. Linus lät tio signaler gå fram innan han gav upp. Vad fan hade hänt? Alex var också 24-7, han svarade *alltid*.

Hade Chivos folk plockat honom också? Var det här kvällen då norrgården gjorde en samlad attack för att få stopp på konkurrensen? Var alla utvägar slutligen stängda? Lusten att gråta kom över Linus igen. Han körde ner telefonen i fickan och ruskade på huvudet.

Det fanns ett sista alternativ. Morbror Tommy. Ett jävligt dåligt alternativ, men ändå. Tommy skulle aldrig gå på någon snyfthistoria om stora grabbar som var ute efter Linus, han skulle tvingas berätta det mesta och sedan skulle det vara slut med businessen, det skulle Tommy se till.

Linus ryckte till när luren som han kramade om i fickan vibrerade. Han slet upp den och läste meddelandet. Men det var inte från Alex utan från Burken, en av hans kunder, och löd kort och gott: "Tre? Nu?"

Tre gram på stört. Burken var en av hans mest entusiastiska kunder och hade redan lättat honom på sex gram. Senast Linus varit uppe hos honom hade han sålt sin kamera på Blocket för att finansiera sitt missbruk och började alltså luta åt pundarhållet. Skulle inte vara i evighet. Men än så länge fanns det alltså resurser.

Tio minuter, hade Alex sagt. Nu hade det gått fyrtio. Linus provade att ringa igen, men fortfarande inget svar. Han fattade inte vad som hade hänt, men var tvungen att överväga andra alternativ. Det som hette

morbror Tommy la han tills vidare på is. Det var det *sista*.

Han var på flykt nu, och det första man behöver när man är på flykt är markos. Det enda Linus hade i sin plånbok var de fem hundra han fått av Sergej och det räckte ingenstans. Han funderade en stund innan han svarade Burken. Med stelfrusna fingrar skrev han: "Fem, i så fall."

Svaret kom snorsnabbt, det fanns sug på andra sidan linjen: "OK!" Fanskapet hade till och med gjort sig besväret att bifoga en vilt leende smiley som gjorde tummen upp.

Fem tusen. Det var åtminstone *nåt*. Linus tankar flög iväg till Arlanda igen, sista-minuten-biljetten bort från alltihop. *Svina runt i Bangkok, i billiga bungalows*. Då behövdes pass. Han hade inget pass, hade aldrig haft någon anledning att skaffa. Europa då? Grekland, dit behövdes väl inget pass?

Linus visste att det bara var meningslösa fantasier. Han frös och tänkte på varma länder som den hungrige föreställer sig mat. Vad han hade att göra nu var att fixa fem tusen, sedan fick han planera nästa steg. Men först måste han tillbaka till gården.

5

Burken bodde lyckligtvis i nummer åtta, på andra sidan gården från Linus port. När Linus tog sig tillbaka brydde han sig inte om att han uppvisade ett klockrent småfågelsbeteende. Blicken fladdrade hetsigt, scannade omgivningen, huvudet knyckte från sida till sida, bakåt, framåt och kroppen var ständigt beredd till språng.

Men inga latinosar syntes till och Linus tog en omväg för att kunna röra sig i skydd av buskarna kring lekplatsen och inte komma i en vinkel där han syntes från sin port. Han nådde fram till åttan utan att något tydde på att han blivit sedd.

Det finns alltid ögon.

Linus stelnade till och kollade fasaden. Hade Chivo ögon även på södergården? Inte omöjligt, snarare rätt troligt. Kanske satt ett sådant ögonpar just nu bakom ett av de släckta fönstren och kollade in honom, kanske tog en hand just nu upp en telefon.

Linus tog ett par snabba steg fram till porten. *Om* det fanns getögon på södergården så kunde de åtminstone inte se genom väggar. Linus drog upp porten och lyssnade innan han klev in och tände trappbelysningen med småfågelshjärtat pickande i bröstet. Ingen. Inget.

Getögon.

Han skrattade till och slog handen för munnen, tvingade den att hålla

käft. Burken bodde på tredje våningen och med handen fortfarande för munnen smög Linus uppför trapporna, hukade sig ner när han passerade trapphusets fönster. Ingen skulle se vart han gick.

Precis så här hade han smugit omkring i trapphusen när han var liten och lekte hemlig agent. Samma rörelser, med skillnaden att det som då varit fantasier nu var blödande allvar. Han försökte intala sig att det var på låtsas, att han bara lekte, utan att lyckas. Han var så jävla rädd.

Bara han kom in i Burkens lägenhet skulle det kännas bättre. Kanske kunde han be att få stanna över natten? Vardagsrummet som hade tyckts honom sunkigt kändes plötsligt åtråvärt. Han ringde på dörrklockan medan han lystrade nedåt trapphuset, tyckte han hörde steg närma sig porten. När Burken öppnade slank han in utan att ens säga hej.

”Shit, alltså”, sa Linus medan Burken låste dörren. ”Vilken jävla kväll.”

”Sorry, alltså”, sa Burken. ”Så jävla sorry.”

Linus tittade upp. Burkens redan plufsiga högra kind var uppsvullen och huden kring ögat missfärgad. På en sekund fattade Linus sammanhanget. Han hade varit i så desperat behov av en fristad att han missat en uppenbar risk.

En av killarna som stått i hans trapphus klev ut i hallen från vardagsrummet och när Linus försökte snurra runt för att ta sig ut fick han en pistolpipa i ryggen.

”Hola, coño”, hörde han bakom sig. ”Färdigt med springa nu.”

”Du sa ... att du aldrig lättat Chivo”, viskade Linus till Burken som stod med skamset hängande huvud och upprepade: ”Sorry, alltså. Så jävla sorry.”

Det var det sista Linus förmådde säga innan de vettiga tankebanorna kollapsade. Det fanns ingen väg ut från det här rummet. Han var vid nollpunkten.

”Nån vill träffa dig”, sa rösten bakom honom och Linus förstod inte ens vad det betydde, hjärnan fungerade inte. Som för att fysiskt besegla hans inre tillstånd smällde ett hårt föremål in i hans tinning och slungade ner honom i ett rött hav som blev svart innan han nådde golvet.

6

Linus slets ur medvetlösheten av en sprittande våg som drog genom hans kropp och böjde den i båge. Hans ögon flög från stängda till vidöppna och han fann sig sitta ansikte mot ansikte med personen han så många gånger föreställt sig och fått beskriven för sig men aldrig sett i verkligheten.

Bortsett från bockskägget hade Chivo inte många likheter med en get. Hans ansikte var runt och pannan låg, hans långa, svarta hår hopsamlat i

en hästsvans som hängde längs halsen och ner på bröstet. Med lite krigsmålning skulle han varit schablonbilden av en indiankrigare. Bortsett från ögonen. En filmindian ska ha stora, visa ögon, men Chivos var smala, svarta och iskalla.

Chivo lyfte de skalade eltrådarna från Linus knän där de efterlämnat små mörknande sår och en lukt av bränt kroppsfsjun. Linus satt naken i en stol med händerna fjättrade bakom ryggen med samma slags tjocka buntband som var åtdragna kring hans vrister. Hans mage var en porös säck fylld med vätska och när han spände ringmuskeln för att inte skita på sig gick en stöt av smärta genom hans huvud, så stark att han ville spy. Han flämtade till och drog djupt efter andan. Huvudet ville sjunka ner mot bröstet, tillbaka ner i det förlåtande mörkret.

”Nä, nä”, sa Chivo och tryckte trådarna mot hans lår. Ett glödande spiggstim forsade genom Linus kropp och kastade av honom från stolen. Han tappade kontrollen över musklerna och varmt, löst bajs rann ut över hans vänstra skinka. Han var så rädd att han ryckte och gnydde okontrollerat där han låg på ett naket cementgolv.

Chivo viftade med handen framför näsan och gjorde en gest åt en av personerna som hämtat honom hemma hos Burken. Linus fattade inte vad som sedan hände. Det verkade som att den andre satte på honom kläder, åtminstone byxor. Var det över? Så fort? Sedan förstod han. Det som nu satt virat och tejpat över hans underliv var en vuxenblöja.

”Vi ska hålla på rätt länge här”, sa Chivo. ”Kan ju inte ha dig och skita ner hela stället.”

Linus lyftes upp i stolen igen. Det gick inte längre att hindra det. Tårarna började rinna och han snörvlade: ”Snälla, jag är bara sjutton.”

Chivo gjorde en grimas och sa: ”Du. Du kanske ska spara lite på det där. Tills du hänger där.” Han gjorde en gest med huvudet mot väggen, och där var den. Två meter över golvet satt en grov lampkrok inskruvad i väggen. Kroken. Cementgolvet under den var missfärgat av intorkade vätskor.

Fram till nu hade faran Linus utsatt sig för varit en abstraktion, ett allmänt *måste vara jävligt försiktig*. Kroken och det missfärgade golvet var all fara och all fasa samlad i en enda konkret punkt. Snor rann ner i Linus mun där käkarna hackade mot varandra.

”Okej”, sa Chivo. ”Så här är det. Jag tänker inte döda dig. Efter en stund på kroken kommer du *be* mig att göra det, men det kommer jag inte göra. Så där kan du vara lugn. Mmm ...”

Chivo la pekfingret mot läpparna som om han funderade på nästa punkt i sitt föredrag, om det var någon finess i argumentationen han glömt bort, innan han fortsatte: ”Sen är det då upp till dig hur bestående skadorna

blir. Om du fattar. Fattar du?”

Linus nickade. Han fattade. Han hade fattat allting redan i Burkens hall, innan hjärnan kortslöts.

”Bra”, sa Chivo. ”Då börjar vi enkelt. Hur många etjar du åt?”

”Bara några stycken.”

Trådarna kördes in i hans lår så hårt att de punkterade huden. Den glödande vågen fick Linus kropp att spärras rakt ut och han drog med sig stolen i fallet. Hans axel mötte den stumma betongen och en annan slags smärta sköt längs hans arm. Chivo körde in trådarna en gång till och Linus raspade sönder knät när hans ben ryckte över den skrovliga ytan. Det knastrade inne i huvudet som om en verklig, fysisk kortslutning av synapserna pågick. Han lyftes upp på stolen igen. Tunna blodstrimmor rann från låren. Chivo visade upp trådarna.

”Mina kompisar här. Plus och Minus. De gillar ärliga, exakta svar. Så nu tar vi det igen.”

”Femton.”

”Femton. Hur hittade du dom?”

”Jag sålde kakor.”

Trådarna sänktes mot punkterna i låren där blodet sipprade fram och Linus skrek: ”Det är sant! Jag sålde kakor och frågade om det fanns annat de ville ha, och vissa ville det!”

Chivo höjde först trådarna, sedan ögonbrynen. En sekund fick han något som liknade en känsla i ansiktet. Som om han hört allt och sett allt men nu mot all förmodan fick höra något nytt.

De tre som hade hämtat Linus satt i en nedsliten soffgrupp och slöglodde på något som oväntat nog såg ut som mjukporr. Softad lins och inga könsdelar. Kanske var det därför de såg så uttråkade ut. ”Hörde ni det?” sa Chivo till dem. ”Han sålde kakor.” De andra grymtade och tycktes lika intresserade av detta faktum som av de halvnakna kropparna på platteven.

”Coño”, sa Chivo ”Dig kunde man ha nytta av. Too bad jag måste krascha dig. Och vem fick du av?”

”Kakorna?”

Välviljan i rösten som antytts en sekund försvann och Chivo visade trådarna. Linus bet ihop käkarna och försökte göra sig redo. Trådarna kördes in högre upp på låren denna gång. Han lyckades hålla sig kvar på stolen men elchocken smärtade än värre när den inte fick någon avledning av fysisk smärta. Linus flämtade och svett rann över hans ansikte.

”Nästa gång blir det pappi”, sa Chivo och pekade med den ena tråden på Linus skrev. ”Vem. Säljer du åt?”

Linus drog in luft och vrålade ”HJÄÄÄÄLP!” med sådan kraft och djup att det kändes som om något gick sönder i halsen. Chivo ryggade tillbaka, släppte trådarna och höll händerna för öronen. Linus strupe hade redan börjat svullna när han drog in luft igen, men innan han hann skrika sönder halsen ytterligare kom ett par händer bakifrån och tryckte en tjock remsa silvertejp över hans mun.

All välvilja var nu försvunnen ur Chivos ansikte när han ruskade på huvudet och knyckte det ett par gånger från sida till sida som för att få ut vatten ur öronen. När han åter lyfte trådarna, blundade Linus.

Han blev chockad över kuken, han blev chockad över magen. När han blev chockad över tinningarna och tejpens slets bort från hans mun kändes det som om tungan blivit till slem i hans mun och han kunde bara gurgla på ett sätt som liknade hans pappa.

Händer kördes in i hans armveck och han lyftes från stolen medan hans huvud slängde lealöst. Ögonen såg genom en röd, rinnande hinna och allt var formlöst tills en ny smärta tog hans kropp i besittning. Hans armar veks uppåt bakom ryggen och det kändes som om axlarna skulle vridas ur led. Han var på Kroken. Han försökte skrika men hade ingen kontroll över stämbanden och det enda resultatet blev att snor sprutade ur hans näsa.

Det klirrade av metall. Det hördes ett väsande och sedan ett klick. Väsandet ändrade karaktär och ett blått streck trängde genom dimmorna i Linus synfält. Det tog honom flera sekunder att lyckas lyfta huvudet tillräckligt för att kunna se Chivo stå framför honom med en tänd skärbrännare i handen.

”Mmm”, sa Chivo. ”Ska du dra den där *jag är bara ett barn* nu? Annars tar vi det här en stund och sen vill jag ha lite bra svar.”

Linus gurglade, försökte säga att han kunde få sina svar nu, kunde ha fått dem för en stund sedan om han hade tillåtits prata, men vare sig tunga, stämband eller läppar lydde eftersom hela hans kropp var en varm, ond gröt. När Chivo närmade sig med den blå lågan förmådde Linus inte ens gråta, kunde bara skaka kraftlöst på huvudet.

Linus var så borta i hjärnan att han fick för sig att han drabbats av en sammanblandning av sinnesintryck när ett brak hördes. Han trodde att brakets ljudet av smärtan när den blå lågan svedde hans hud. Men lågan var ännu ett par decimeter bort, och stannade där. Chivo vred huvudet mot den stängda metalledörren och gorillorna kom på fötter.

Ett nytt brak och dörren flög upp. Två personer tumlade in i rummet bärande på en skivstång med tyngder som de använt som dörrbräcka. Stången föll i golvet så att betongflisor flög. Linus kisade mot de två personerna och blinkade. Fick upp ögonen lite till. Elektriciteten hade gjort något med hans huvud, ty personerna som hade forcerat dörren var

Barack Obama, i två upplagor. USA:s president och hans tvillingbror hade kommit för att rädda honom.

Gorillorna sträckte sig efter sina järn, men hejdade sig när en tredje person klev in i rummet. Barack Obama tre, men istället för en skivstång bar han en automatkarbin i behandskade händer. Fingrarna var krökta kring kolven i konstiga vinklar och pipan svepte över rummet. Gorillorna blev stående frusna som om hela rummet lekte Påven bannlyser.

De två första Obamorna plockade på sig järnen som låg på soffbordet och kroppsvisiterade Chivo som hade släppt skärbrännaren så att den slocknat. Täckta av Obaman med karbinen knuffade de ner Chivo i en fåtölj.

Det kändes som om Linus armar höll på att gå av och han tuggade luft innan han lyckades formulera ett sluddrigt: "Hjälp ... mig." Obaman med karbinen vände sig mot honom, drog fram en mobiltelefon i sina krokiga fingrar och tog ett kort. Sedan gjorde han en gest åt de två andra och med gemensamma krafter hakade de av honom från kroken medan den ene sa: "Fan, har du börjat med blöjor nu?"

Linus svalde saliv blandad med blod. "Alex?"

Obaman som var Alex vände sig mot den som bar karbinen och frågade: "Inga vittnen, va?" Den andre skakade på huvudet och Alex drog av sig gummimasken som täckte hela hans ansikte och hjassa, varpå Sergej drog av sig sin.

"Ta-daa", sa Alex. "Kavalleriet anländer."

"Jag väntade", sa Linus. "Ni kom inte."

"Nä", sa Alex med sänkt röst och nickade mot Obaman som fortfarande var Obama. "Han ville kolla lite vad du gick för."

"Ni ... visste?"

"Haka inte upp dig på det nu." Alex sneglade på kroken, flinade och klappade på Linus smärtande axel. "Fattar du? *Haka inte upp dig, va?*"

"Satans jävla ..."

"Scchh", sa Alex och sneglade mot mannen med karbinen som nu gick fram emot Chivo och hans gorillor. "Du klarade dig skitbra. Hundra procent stoff, trots blöjan. Jag är fan impad. Tror han är det också."

Alex tog fram en butterflykniv och kapade buntbanden runt Linus händer och fötter. Lättnaden i att kunna hålla armarna framför sig, att inte hänga på kroken var obeskrivlig. Linus andades frihet ett par tag och frågade sedan: "Är det *han?*"

Alex nickade och följde Obama med blicken när han ställde sig mitt framför de fyra männen i soffgruppen så att Linus bara kunde se hans bakhuvud täckt av Obamas kortklippta, grånande krullhår. Hans mask var mer nogsamt fastsatt än Alex och Sergejs hade varit och troligen limmad

för att följa ansiktets rörelser.

”Hej”, sa Obama med ljus, mjuk röst och pekade på de tre gorillorna med karbinpipan. ”Ni var dumma. Så jag ska döda er. Sen. Bara så ni vet. Sen ska ni bli borta. Alex?” Alex skyndade fram till Obama som räckte honom karbinen. ”Här. Ta.”

Det gick inte att missta sig på stoltheten i Alex uttryck när han tog emot karbinen och vakthållningen. Även Sergej plockade fram ett järn, satte sig på en stol och agerade backup. Obama vände sig mot Chivo vars fåtölj stod ett par meter ifrån de andras. Chivo pressade sig bakåt mot ryggstödet som om varje centimeter längre bort från Obama var värdefull.

”Och du ...” Obama drog av sig masken. Linus kunde inte se hans ansikte, bara testar av spretigt, råttfärgat hår och en smal nacke. Chivos ansikte förvreds till något som även det liknande en mask, en mask av renaste fasa när mannen lutade sig ner mot honom och sa: ”Vi ska prata lite.”

Tommy

1

Klockan var över ett och Tommy hade gått till sängs när ljudet av fallande droppe hördes från hans telefon och displayen kastade ett grönaktigt ljus över sovrumstaket. Han tände sänglampan och satte sig upp. Hagge, som låg vid hans fötter, spetsade öronen och såg undrande på honom.

”Ingen fara, gubben. Måste bara ...”

Tommy öppnade lådan i nattduksbordet och tog fram sina läsglasögon och en liten Ixuskamera. Tommy förstod inte varför Equis var så känslig för skärmdumpar när det gick lika bra att fotografera av skärmen manuellt. Kanske en ren formsak, och kvaliteten blev ju sämre när bilden passerat genom två filter.

Tommy la telefonen på golvet och zoomade in, varpå han lutade sig ner och tryckte på Snapchatikonen. Han lyckades ta två foton på skärmen och hann inte titta på bilden live innan den var borta. Han drog på sig morgonrocken, gick till datorn och tankade ner bilden till Aperture. Sedan klickade han fram den.

Den föreställde Semtex-Janne. Av hans ansiktsuttryck framgick att han inte var lycklig över att bilden togs. Högerhandens tumme som han höll upp för att visa att allt var toppen stod i kontrast till hans bekymrade min. I vänsterhanden höll han en fjärrkontroll, men inte av den typ som används för att styra en kamera.

Han befann sig i lagerlokalen där Tommy hade besökt honom tillsammans med Tomás. Vid hans fötter låg en avlång metallbehållare med öppet lock och inuti behållaren fanns ett oräkneligt antal paket invirade i plast. Många hundra kilo av vad som måste vara kokainet. Kanske så mycket som ett *ton*.

Av vissa observationer som Tommy hade gjort i Jannes lagerlokal hade han också haft vissa misstankar. Nu fick han dem bekräftade. Han gick tillbaka in i sovrummet, satte sig på sängkanten, tog fram Ernestos nummer och skrev med en svettig tumme: ”Vet hur kokset kom in. Parasit. Träffas och prata innan jag skriver?”

När meddelandet var skickat sträckte Tommy ut sig på sängen och tittade upp i taket med telefonen i handen. Varför i alla glödheta djävlers helvete hade Equis skickat honom bilden? Den avslöjade ju hela hans

operation, hans metod. Om syftet var att sätta dit Janne borde det finnas enklare sätt.

Visserligen hade bilden kommit från ett dolt nummer, men vem som inte var inblandad kunde tagit en sådan bild? Och vem annars kunde pressa en hårding som Janne till att ställa upp på bildbevis som räckte för en livstidsdom? Det måste vara Equis och hans handlande var hundra procentigt obegripligt.

Telefonen surrade till i Tommys hand. Ernesto. Meddelandet löd: "Imorgon klockan 10."

Tommy låg kvar med telefonen vilande mot hjärtat. Kanske skulle han äntligen få några svar. Han kände sina hjärtslag genom skärmen, hastigare än normalt. Han var på djupt vatten nu, djupare än han någonsin varit. Osedda, gigantiska monster rörde sig i mörkret under och omkring honom och kunde sluka honom på en sekund.

Mycket snart måste han blanda in polisen. Han kunde inte skriva förrän han delat all väsentlig information med dem och de gett klartecken. Annars hade han en garanterad fängelsedom att vänta. Att obstruera en sådan här enorm sak genom att bränna något i förtid skulle, förutom en rejäl volta, göra att ingen någonsin skulle prata med honom igen. Dessutom behövde han skydd. Då han inte hade några privata resurser att betala med, var det bara polisen som kunde ge honom det skyddet.

Ju mer Tommy tänkte på det, desto mer började en för honom så gott som okänd drift att växa. Att radera bilden ur kameran och hårddisken, låtsas att han aldrig hade fått den.

Varför, varför, varför skickade du den?

Där han låg i sin säng som inte längre kändes trygg växte en vrede mot Equis som försatt honom i den här livsfarliga situationen. Och det spelade ingen roll om han raderade bilden. Equis *trodde* ju att han hade den.

Varför? Varför?

Frågan löpte runt i Tommys skalle i olika variationer tills han somnade ovanpå sängen och sedan låg och kastade sig så oroligt att Hagge framåt fyratiden gick till sin korg.

Han vaknade av hjärtflimmer. Satte sig upp och flög med blicken runt rummet medan hjärtat hackade och surrade. Sedan hörde han mobilsignalen. Han höll fortfarande telefonen tryckt mot bröstet och det var vibrationen som skapat illusionen av förestående hjärtattack. Det stod "Betty" på skärmen och han lyfte telefonen till örat.

"Ja, hej du? Vad tidigt ..."

"Tommy, Linus är försvunnen."

Bettys röst var tunn och pressad av oro.

”Hur då *försvunnen*?” frågade Tommy.

”Du vet hur han är, han har så mycket för sig, men han har alltid, *alltid* kommit hem när han har sagt att han ska komma hem och nu har han inte kommit hem, inte på hela natten.”

”Har du försökt ringa honom?”

”Vad tror du? Jag upptäckte först nyss att han inte kommit hem inatt och jag har ringt och jag har messat, men han svarar inte, vad ska jag göra?”

”Har du ringt polisen?”

”Vad gör dom? Ingenting. Dom kommer bara säga ’vänta och se, han är hos nån kompis’, men jag *vet*, Tommy. Jag *vet*.”

”Okej. Jag kommer.”

Tommy avslutade samtalet och reste sig från sängen. Han var inte fullt så orolig som Betty. När Linus hade bott hos honom hade han ibland kunnat få för sig att springa en tremilsrunda mitt i natten, när oron kom över honom. Kanske hade han gjort något liknande nu.

Den korta, dåliga sömnen hade satt sina spår. Hjärnan kändes luddig och trög som om den var invirad i isoleringsmaterial. Innan han gjorde något annat skulle han ha en rejäl espresso.

Han var halvvägs in i processen och höll just på att hålla över det nymalda kaffet i silen, då droppljudet hördes från hans sovrum. Han la attiraljerna åt sidan, plockade fram Ixusen och la telefonen på golvet.

Han tryckte på Snapchatikonen. Denna gång kastade han en snabb blick på bilden innan han fotade. Fast han fotade aldrig. Så fort han såg vad bilden föreställde flämtade han till och tappade kameran. Han rev av sig morgonrocken och klädde sig så fort han förmådde innan han rusade ut genom dörren utan att ens säga hej då till Hagge. När han sprang nedför trapporna började tårarna rinna.

Linus, Linus ...

2. Innanför

Jag får pengar så det räcker
Till att ha det mer än bra
I det jobb jag trivs med
Och jag ville ha.

Peter Himmelstrand –
Nån däruppe måste gilla mig

Enhörningen och Geten

Likt alla andra platser där människor bor, hade Gårdsstugan med tiden fått en egen mytologi, en löst sammanhållen ansamling av bilder och berättelser som var lika mycket en del av huskropparnas själ som deras balkonger, hissar och lägenheter, om inte mer.

Vissa bilder var rena fantasifoster som bara på grund av sin suggestionskraft kunnat undgå att bli dödfödda. Till exempel så "visste" man att det på ett undre källarplan mellan portarna 54 till 58 fanns en jättelik, aldrig färdigbyggd swimmingpool där regn- och grundvatten samlats genom åren. Den var nu hemvist för allehanda vattenlevande organismer som i avsaknad av ljus var helt vita. Den föregivna hemliga, militära tunneln mellan Gårdsstugan och Karolinska sjukhuset hade aldrig hittats och inte heller gänget av förvildade flyktingbarn som bodde i tält på taken och med hjälp av rep kunde fira sig ner och ta sig in genom fönstren till lägenheterna.

Så mycket för fenomenen som bara existerade i människors fantasi. Därtill kom berättelserna. Vissa var rena påhitt. Spöket som bodde i lägenheten på femte våningen i port 72 och som bara visade sig när månen var i nedan; eller den rabiessmittade schäfern som bitit ihjäl fyra småbarn på lekplatsen i början av 80-talet.

Andra händelser hade faktiskt inträffat, men med tiden utbroderats och vidgats tills de alltmer liknade fiktion. En händelse av den karaktären var den som i folkmun gick under benämningen "Torgmassakern".

Den kriminella verksamhet som utgör navet i denna berättelse frodades redan på 1970-talet, om än i mindre utsträckning eftersom kokainet ännu inte hade blivit var och varannan människas verklighetsflykt. Förenklat kan man säga att finnarna på sydsidan sålde smuggelsprit och chilena i norr stöldgods, så de etniska svenskar som ville vara med och lira kunde välja lag och valde då ofta broderfolkets. Allt var frid och fröjd.

Av oklar anledning kom det till konflikt mellan de två grupperna, en konflikt som eskalerade och kulminerade i juni 1977, när två gäng, ett från norr och ett från söder strålade samman på Gårdsstugans torg för att göra upp. Inga skjutvapen var inblandade men däremot slagvapen och knivar.

Det blev ett otäckt slagsmål där en person från respektive sida hann mista livet innan polisen anlände efter tio minuter och fick stopp på misshandeln. En av de döda hade fallit i fontänen mitt på torget. Polisen arresterade ett antal av kombattanterna och skingrade de övriga. Senare dömdes tre personer för dråp. Det är hela historien, men med åren har den kollektiva fantasin broderat ut denna tragiska men i grunden banala händelse till något som mera hör hemma i sagans värld.

Först och främst så var det i denna värld *sju* personer som dog. Sju. Samtliga fick halsarna uppskurna och kastades i fontänen vilket ledde till att det normalt så klara vattnet färgades rött. Även strålarna som skjuter ut från älvans händer blev röda och en blodig imma täckte torget under *de två timmar* som slagsmålet pågick.

Under flera veckor efter händelsen fick Gårdsstugans invånare blod i sitt kranvatten. Blod fortsatte att läcka från fontänen och spred sig i rännilar över torget, blod trängde upp ur duscharnas avlopp. Detta är vad Gårdsstugans invånare vet och ännu berättar om torgmassakern 1977.

Under den tidiga morgontimmen den 23:e oktober 2017 skrevs ett nytt kapitel i torgets blodiga historia, ett kapitel som snart skulle infogas som en del i den berättelse som påbörjats fyrtio år tidigare.

Endast tre ögonvittnen fanns till förloppet och eftersom deras redogörelser är i stort sett samstämmiga och ännu inte beströtts med fantasins glitterpulver, får vi beteckna dem som trovärdiga.

Gryningen var fortfarande ett par timmar bort och torget endast belyst av ett fåtal oskadade gatlyktor då de tre vittnena klockan 05.25 från olika utsiktspunkter såg Enrique Morales, mer känd som Chivo eller Geten, komma gående över torget från norra sidan. Troligen skulle de inte ha fäst sig mer vid detta om det inte varit för att han bar på en trappstege i aluminium av den längre sorten.

Samtliga vittnen visste vem Chivo var även om de hävdade okunskap om de mer precisa detaljerna kring hans verksamhet. Att en sådan person kom gående med en trappstege under dygnets mörka timmar var ämnat att mana till observation, om än inte handling. Vittnena såg alltså till att sakta ner sina steg för att i smyg kunna följa Chivos förehavanden. Chivo själv föreföll omedveten om att han var iakttagen och det vittne som hade befunnit sig närmast sa att han hade verkat "helt borta".

Chivo gick fram till kanten av fontänen, där han fällde ut stegen. Med skakiga, osäkra rörelser började han klättra uppför de nio trappstegen. Samtliga vittnen hade vid det här laget stannat för att bättre kunna följa förloppet. Ingen kunde för sitt liv räkna ut vad det var han höll på med.

Fram till det ögonblick då Chivo når plattformen högst upp på stegen är

vittnesbörden identiska, därefter divergerar de en smula. Ett vittne hävdar att Chivo slog ut med armarna, ett annat att han viskade: "ayúdame". Det får betraktas som mindre viktigt, ty vittnena är överens om vad som sedan hände.

Chivo lutade sig bakåt för att ta sats så långt som stegens jämvikt tillät, varpå han vräkte sig framåt. Hans fötter hann precis lämna från aluminiumplattformen innan enhörningens spetsiga horn trängde in i hans bröst och ut genom ryggen strax nedanför vänster skulderblad och lämnade honom hängande med fötterna ett par meter ovanför fontänens botten.

Möjligen hade hans avsikt varit att spetsa hjärtat så att döden inträdde så fort som möjligt och med ett slags värdighet. Riktigt så blev det inte. Hornet trängde in något till höger om hjärtat, kilade sig in mellan två revben så att de knäcktes, och punkterade vänster lunga.

Fram till det ögonblicket hade operationen skett under fullständig tystnad. Nu var det som om Chivo vaknade upp ur en drömsk förlamning. Ben och armar började vifta och lågmälda, gurglande skrik trängde upp ur hans strupe tillsammans med en ansenlig mängd blod som droppade ner i fontänen. Chivo tog spjärn mot enhörningens hjässa och försökte trycka loss sig själv från hornet, men det var fruktlöst. Han kom ett par centimeter innan krafterna svek honom och han gled tillbaka mot bronset med en fuktig suck.

För första gången sökte de tre vittnena nu varandras blickar så gott de kunde i dunklet. *Ska vi ...?Borde vi ...?* Ingen rörde sig och medan Chivos sprattlande mattades tog samtliga upp sina telefoner. Två av vittnena ringde 112, ett av dem filmade. Någon minut senare var det över. Även om Chivo inte fått en direktträff så hade tillräckligt många artärer kring hjärtat slitits sönder för att uppnå den avsedda effekten. Chivo var död och hans infogande i mytologin kunde ta sin början.

Linus

1

”Du hittar på nån som lever och låtsas att det är du. Du är hopsatta bitar. Blivit gjord. Hjärnan ligger och tänker. Hittar på. Gör ljud. Ibland ord. Säger saker. Ligger i sitt mörker och säger saker. Betyder inget. Bara mörkret betyder. Du är inget. Bara mörkret är.”

Linus visste inte hur länge undervisningen hade pågått. Tiden hade tappat sin linjära kvalitet och blivit droppar som föll mot en yta och spred sig i alla riktningar. Det enda som fanns att hålla sig till var himlen som ljusnade över Järvafältet där han och Barack Obama, åter maskerad, stod mitt emot varandra medan undervisningen strömmade in i Linus skalle.

Han var i ett *välsignat tillstånd* eftersom tortyren hade gjort honom mottaglig för sanningen om människans villkor. Under den tid då han hängde på kroken hade han haft förmånen att kunna betrakta sig själv utifrån och se vad han verkligen var. En bit kött med förmåga att uppleva smärta. Ingenting mer. Snart skulle denna fysiska insikt målas över med glada färger av hjärnan som hade till uppgift att producera mening där ingen finns. Men ännu fanns det tid till undervisning. Så hade det förklarats för honom.

Linus lyfte blicken mot gryningshimlen och såg en obetydlig fernissa av atmosfär som dolde det oändliga mörkret bakom sig. På samma sätt frammanar hjärnan bländverk så att vi glömmar vår intighet. Självkänsla, ambition, nostalgi. Allt bara spökgestalter, substanslösa som molnen på himlen och frambesvurna av hjärnan på det att vi må fortsätta leva.

Barack Obama fäste sin blick i hans och kom en decimeter närmare. Kring ögonen syntes kanten av masken som en felfärgad flik mot den ljusare huden inunder.

”Du ser”, sa Obama. ”Nu ser du.”

Linus nickade. ”Ja. Jag ser.”

Obama grep tag strax ovanför sina nyckelben, knöt nävarna och drog uppåt. Ett sjok av mörk hud lossnade från hans bröst och hals med ett klistrigt ljud. Ansiktet skrynklades samman när gummilimmet släppte och med ett sista ryck drogs masken över huvudet och föll ner i gräset.

Under alla andra omständigheter skulle Linus ha skrikit när det verkliga ansiktet kom till synes, men nu var det inte ens ett alternativ, eftersom

han var bemäktigad av tillvarons *tinglighet*. Det han hade framför sig var på ett djupare plan bara ännu en mask, ännu en målad fond uppspänd framför mörkret.

Det sanna ansiktet var mindre ett ansikte än ett felläkt sår där ett par avgrundsdjupa ögon tittade ut. Mängder av större och mindre ärr som aldrig sytts, brännskador som inte kylts, områden av missfärgad eller flagnad hud, kaviteter över trasiga ben. En skada höjde sig över de andra likt korset på huvudskalleplatsen. Två centimeterbredda ärr som en gång måste ha varit skärsår ner till skelettet löpte från ögonbrynens ytterkanter till mungiporna och delade in ansiktet i fyra triangulära sektioner. De två vinkelräta linjerna möttes strax under en krossad näsa. Bokstaven eller symbolen "X" hade karvats in i ansiktet som Linus hade framför sig. Ett par händer las på hans axlar och en röst sa: "Kom in i mörkret."

Fram till det ögonblicket hade Linus trott att han tagit till sig undervisningen. På ett glidande plan hade X' ord och närvaro fått Linus att kana nedåt mot den djupast tänkbara förståelsen av livets och identitetens skenbarhet. Men den var just *tänkbar*. Det var trots allt den svekfulla hjärnan själv som skötte om utplåningen av sin egen betydelse.

Nu hände något annat.

Det som nyss hade varit intellektuell insikt blev till fysisk visshet. Världskulissen slets bort och Linus sveptes in i det mörker där han egentligen befunnit sig hela tiden. Det hade oöverskådlig volym och en viss värme. Han sträckte ut armarna och hans fingrar vidrörde någonting glatt och klibbigt med en aning av liv, likt inälvor i vardande.

Gud. Jag är inuti Gud.

Benen vek sig under honom och han föll in i en öppen famn.

När Linus slog upp ögonen fann han sig själv liggande i X' knä. Det vanställda ansiktet var lutat över hans eget och det bekom honom inte. Att äcklas skulle ha varit lika absurt som att känna avsmak inför sin egen handflata.

På ömse sidor om X stod Alex och Sergej. De såg oavvänt på Linus och ingen värdering kunde utläsas i deras blickar. På ett plan befann sig Linus på Järnafältet, på ett annat var han kvar i mörkret. Han hade inget innehåll, ingen substans. Om någon sagt åt honom att dansa så skulle han ha dansat, om någon beordrat honom att ta livet av sig skulle han ha gjort det. Det hade ändå ingen betydelse.

Likt en officiant gjorde X en rörelse med handflatorna uppåt och sa: "Fall ner".

Som om skeletten i ett slag avlägsnats ur Alex och Sergejs kroppar föll de handlöst till marken och landade i det mjuka gräset innan de kom

krypande och lutade sina huvuden mot X' lår, deras ansikten uppåtvända och nära intill Linus eget. De andades kort och flämtande såsom gripna av stark förväntan och Linus började själv andas på samma sätt utan att veta varför.

Toner nynnade i basregistret vibrerade genom X' kropp och fortplantades genom Linus skallben. Det var den där stenålderslåten som morbror Tommy hade nunnat, *nån däruppe måste gilla mig*. Något började tränga ut ur X' deformerade näsa. En svart substans, alltför kompakt för att vara blod eller snor, alltför formlös och rinnig för att vara kött. Substansen drogs ut till en seg sträng med en blänkande droppform längst ner.

Linus öppnade munnen för att ta emot den.

Tommy

1

Tommy fann Betty på balkongen där hon stod och kramade om räcket medan hon med rödgråtna ögon spejade ner mot gården. Han strök henne över ryggen och ställde sig intill henne så att deras armar nuddade vid varandra. Höjda röster bortifrån torget letade sig fram längs fasaderna och nådde balkongen som ett oartikulerat sorl.

”Det är nåt på torget”, sa Betty. ”Jag vågar inte gå dit. Tänk om det har med Linus att göra.”

”Det har det inte”, sa Tommy.

”Hur vet du det?”

”Jag fick ett meddelande. Från tidningen.”

Om Tommy hade haft fullt fokus på sin yrkesroll så skulle han ha befunnit sig på torget nu och följt upp vad som hänt med Chivo. Men figuren ”Tommy T” hade blivit suddig medan den vanlige Tommy, som brydde sig mer om sin syster än ett scoop, fick allt fastare konturer.

”Få se”, sa Betty och höll ut handen.

”Få se vadå?”

”Meddelandet.”

Tommy tvekade innan han överlämnade sin telefon. Även om Snapchat raderade bilder efter fem sekunder, så satt fotot av den torterade Linus upphängd på en krok så inbränd på Tommys näthinna att det verkade konstigt att den skulle vara försvunnen ur telefonen.

”Tror du mig inte?” frågade Tommy.

”Jag tror att du säger det som *du* tror är lämpligast för mig att höra.”

”Kan du inte lita på det, då?”

Betty skakade på huvudet och öppnade hans meddelandemapp.

Tommy hade alltid varit Bettys främsta auktoritet. Som liten var det till honom hon kom med sina frågor snarare än till föräldrarna. Hon skulle inte ha gift sig med Göran om inte Tommy givit äktenskapet sin entusiastiska välsignelse. Så blev de också lyckliga. Att det sedan gick som det gick var ju inget som Tommy kunnat förutse.

Bettys ifrågasättande av hans omdöme om vad som var lämpligt för henne att veta, var alltså ovanligt. Normalt svalde hon hans friserade sanningar som en tandlös sörplar sin soppa.

"Vem är Chivo?" frågade Betty medan hon med ögon smalnade till springor läste på hans skärm.

"Vet du inte det?"

"Då skulle jag inte fråga."

"Han sköter ruljangsen på norrgården. Skötte."

"Kan Linus vara inblandad i den här ... ruljangsen?"

"Nej. Inte på norrgården. Det går inte."

"Hur kan du vara så säker på det?"

"Jag är säker. Tro mig."

De sista två orden sa Tommy bara till Betty i speciella fall. De var en nödbroms, något absolut och oåterkalleligt. När Tommy sa *tro mig* så innebar det att han la sin auktoritet på obduktionsbordet. Hon kunde skära och karva så mycket hon ville, inget misstänkt fanns att hitta. Orden hade avsedd effekt. Bettys axlar sjönk ner och hon andades ut i en lång suck som övergick i en snyftning när hon återlämnade telefonen. "Man var *är* han då?"

Tommy hade inte ljugit. Han var övertygad om att Linus inte hade något med Chivos ruljangs att göra. Han hade däremot underlåtit att berätta att han var lika övertygad om att Chivos död och Linus försvinnande hängde samman. Vad han inte visste var *hur*.

"Hur har Linus verkat på senaste tiden?" frågade Tommy.

"Som vanligt. Stressad."

"Nåt utöver det vanliga, då? Har han gjort nåt han inte brukar göra?"

"Nä. Eller jo. Sålt kakor."

"Vadå för kakor?"

"Småkakor."

"Nu tar vi det här en gång till. Har Linus gått runt och sålt småkakor?"

"Ja. För att tjäna lite pengar, du vet, vi är ju tvungna att ta av hans ..."

"Jag vet, jag vet."

Tommy lämnade henne och gick till Linus rum. På vägen passerade han Göran som satt i sin stol i vardagsrummet. Ett pockande gurglande tydde på att han ville säga något, men att lyssna krävde ett tålamod som Tommy för ögonblicket inte ägde.

Att Linus skulle kubba runt som en pojkscout och sälja sötsaker var lika trovärdigt som *true crime* av Barbro Lindgren. Tommy fnös till när det första han fick se innanför Linus dörr var en ICA-kasse halvfull med just småkakor. Han öppnade ett paket innehållande Ballerinakex med citronkrämsfyllning. Nog var det kakor, alltid. Han tog ett försiktigt bett. Smakade som kakor också. Han klämde på de resterande paketen och det tycktes som om vartenda ett innehöll vad de utgav sig för att göra. Vanliga fucking jävla ballerinakakor för vars skull Linus blivit torterad

och upphängd på en krok. Inte en chans. Det krampade till kring hjärtat och Tommy tog sig för bröstet. Inga strålar ner längs armen, så troligen inte kärlekskramp. Bara gammal hederlig ångest.

Linus, Linus, vad har du gett dig in i?

Oavsett vad lärare och andra ansåg, så visste Tommy att Linus var smart. Han hade använt kakorna som en rökridå för att dölja något annat, något så allvarligt att det förlänat honom äran att bli torterad.

Det var en timme kvar tills han skulle träffa Ernesto och i brist på andra trådar kunde han lika gärna plocka upp den som var aktuell för ögonblicket. Enhörningen som dödade Geten. Han hoppades innerligt att sagan hade ett lyckligt slut.

2

När Tommy kom ut på gården hade ett lätt duggregn börjat falla, så vagt att det mera var en fuktig förtätning av luften, men parad med kylan och den mulna himlen över betongfasaderna var atmosfären en sinnebild av den svenska förortsdysterheten och Tommy kunde inte undgå att dras in i den. Han knäppte sin jacka upp i halsen, körde ner händerna i fickorna och gick mot torget medan en tunn film av vatten draperade hans ansikte och hjärtat sjönk i hans bröst.

Man dras in, och sedan dras man ner.

Nostalgiskt tänkte han tillbaka på hur det varit innan det fördömda telefonsamtalet från Ove Ahlin på Stockholmsnytt kom. Att sitta i sin fåtölj och käka någon färdigmat från Viktväktarna med Hagges huvud vilande över fötterna medan han tittade på Antikrundan. Det syntes honom som ett förlorat paradiset.

Hans telefon var full av missade samtal. Från Tomás som troligen ville prata artikel om boxningsklubben, från Janne med sin absurda självbiografi, från Ove Ahlin, från Anita. Folk som ville honom saker, ville ha saker av honom. I telefonen fanns alla dessa samtal och meddelanden prydligt uppräddade, i hans huvud studsade de runt som glödgade flipperkulor av stress, dåligt samvete och rädsla och han hade god lust att ge hela maskinen en spark så att den tiltade. Lägga ner skiten. Krypa tillbaka till fåtöljen.

Om det inte varit för Linus.

Linus var nödvändigheten som tvingade honom att fortsätta spela och hålla kulorna i rörelse. Ja, *kulorna*. Det var multiball nu och han hatade det eftersom han kände sig för gammal och trött för den split vision som uppdraget krävde och frispel var oändligt avlägset. Skit i metaforerna. Fortsätt gå.

Osedvanligt mycket folk stod och hängde på torget där duggregnet fört det goda med sig att den ständiga vinden hade svårare att virvla upp damm.

En polispiket och en omärkt van som troligen tillhörde SKL stod parkerade intill fontänen som var avspärrad med blåvitrandiga band i en vid omkrets. Chivo var nedplockad och bortforslad. Ett par tekniker i vita overaller stod och samtalade innanför avspärringen. Tommy kisade mot enhörningen där det blaskiga gryningsljuset föll över färska missfärgningar.

Meddelandet från redaktionen hade varit kortfattat: ”Chivo tagit livet av sig i Gårdsstugan. Spetsat sig på statyn. Tar du det?” Tommy hade inte svarat.

Han släntrade runt torget där ett par poliser pratade med människor som inte tycktes lyckliga över uppmärksamheten. Utanför affären stod en större grupp, samtliga riktade mot en biffig typ som skrev något i ett block. Det tog Tommy ett par sekunder att känna igen Mehdi som området till ära hade klätt sig i hoodie och trackers, den typ av förvandringsnummer som det skulle vara löjeväckande om Tommy försökte sig på.

När Tommy närmade sig gruppen upplöstes den och Mehdi vände sig om med ett irriterat uttryck. När han fick syn på Tommy skakade han på huvudet.

”Fan, Tommy. Du kommer som värsta vargen i fårhagen här.”

”Känner mig inte så varglik. Och dom där såg inte så fårlika ut heller.”

”Du vet vad jag menar. Du ser ut som aina.”

”Fimpa det där tugget. Vad gör du här?”

Det sista kom ut onödigt aggressivt och *fimpa det där tugget*, herregud. Som vanligt fick Mehdi Tommy att känna sig som en relik från Gutenbergs dagar. Mehdi rynkade sina kraftiga ögonbryn och såg sårad ut.

”Du tog det inte, så jag tog det. Är det nåt problem?”

”Nä, egentligen inte. Sorry. Det är bara ...”

Mehdis uttryck mjuknade och han nickade. ”Det här är din turf, liksom. Varför tog du det inte då?”

”Privata skäl.”

”Samma som förut?”

”Vadå?”

”När vi bowlade. Så frågade du om kristallkolan fanns här. Sa att du ville veta av privata skäl.”

”Fan vad du kommer ihåg. Ja, det är samma.”

”Och?”

”Vad säger folk?”

Mehdi sneglade på sitt block och drog det omedvetet åt sig, som om Tommy verkligen var nyss nämnda varg som kunde snappa åt sig blocket med sina sensationshungriga käftar. Tommy höjde tassarna för att visa att han inte hade några sådana avsikter, vare sig på det praktiska eller journalistiska planet.

”Det är ditt”, sa Tommy. ”Jag rör det inte. Men jag behöver veta. Av nyss nämnda skäl.”

”Har du nån som är inblandad i det här, eller?”

”Ja. Men låt det stanna vid det, är du snäll.”

Mehdi kliade sig i nacken med pennan och bläddrade i sitt block. ”Alltså”, sa han. ”Det är lika koko som det är straightforward. Chivo kommer här med en trappstege. Kliver upp, kastar sig på statyn, sprattlar ett tag, dör. End of story. Inget synligt tvång, ingenting.”

”Och före det?”

Mehdi körde in tungan under överläppen och såg för ett ögonblick ut som något så ovanligt som en snusande iranier. Tydligen rörde det sig om en vital del av storyn som han lyckats luska fram och ogärna delade med sig av. Han sneglade på Tommy och sa sedan: ”Okej, då. Det var tydligen nåt tjafs på Chivos kontor innan.”

”På gymmet? Vadå för tjafs?”

”Svårt tjafs, om man säger så.”

”Okej. Och?”

Mehdi suckade och hans blick sökte sig mot himlen som för att säga *kolla här hur jag släpper mina egna intressen för att hjälpa en kollega i nöd, skriv upp det i den stora boken.*

”Det var en skåpbil. Och ur den kom det tre stycken ... Barack Obama, varav en rätt tungt pyntad. Sen tjafs. Skott. Tre slängs in där bak. En leds ut. Bilen drar iväg. Sen kommer Chivo med stegen och resten vet du.”

Informationen som Mehdi droppade hade sådan täthet att det tog Tommy ett par sekunder att dra isär den och skapa en bild av förloppet. När han lyckats göra sig en skiss var det enda han fick ur sig: ”Barack Obama?”

”Ja. Barack Obama.”

”Tre?”

”Ja. Tre.”

Det var tydligt att Mehdi inte hade för avsikt att släppa minsta smul ytterligare så Tommy bytte strategi, försökte få honom att känna att de lirade i samma lag, trots allt.

”Liken”, sa Tommy. ”Vad gör dom med alla liken?”

”Nu hänger jag inte med.”

”Seriöst, Mehdi. Du måste tänka samma sak som jag. Att du är inne på min planhalva här. Självmorden. Men alla har ju inte tagit livet av sig. Många har bara försvunnit. Mer än tjugo pers. Och inte ett enda jävla lik har dykt upp.”

”Är väl bra på att gömma dom. Eldar upp dom, sänker dom, vad vet jag.”

”Inte så *många*. Det händer bara inte. Det är alltid nån som slarvar, nåt oförutsett som händer. Och så dyker kroppen upp, eller delar av den. En eller två skulle jag köpa. Men inte så här många. Så hur fan gör dom?”

Om inte frågeställningen hade upptagit Mehdi tidigare så gjorde den det nu och han såg sig tankfullt runt på torget som på span efter de saknade kropparna. Tommy utnyttjade distraktionen och frågade: ”Och skåpbilen? Stulen?”

Mehdi nickade långsamt och Tommy anade att han redan hade börjat formulera en krönika kring ämnet som hade hamnat i skuggan av de mer spektakulära självmorden. Tommy lät honom ha det, sa hejdå och gick mot norra gården.

”Hepp, hepp, här!” ropade Mehdi. ”Vart är du på väg?”

”Jag lovar”, sa Tommy över axeln. ”Det är ditt.”

Mehdi kubbade i kapp honom och slöt upp vid hans sida.

”Det är inte det att jag inte litar på dig, Tommy, det är bara att ...”

”... du inte gör det.”

Mehdi hade inget att tillägga och i tystnad gick de tillsammans mot Diablo Negro Gym.

3

När de gått en bit plockade Mehdi fram sin blaffa till telefon och tog några kort av folksamlingen och fontänen. Innan Tommy hann reagera skiftade han lins och fångade sig själv och Tommy på skärmen också. Först när det var ett fait accompli frågade han: ”Det gör inget, va?”

”Har du ingen fotograf med dig?”

”Han är runt och plåtar. Danne. Nä, det här är till Insta.”

”Instagram.”

”Mmm.”

Medan de fortsatte att gå fladdrade Mehdis fingrar över skärmen som en spinnarens ben på en vattenyta. Mehdi var *aktiv på sociala medier*. Instagram, Twitter, Facebook och troligen andra grejer som Tommy inte visste namnet på eftersom han var passiv på sociala medier och inte ens hade ett Facebookkonto.

Tommy övervägde att be Mehdi att plocka bort bilden som han nyss

tagit. Under den sekund som han hunnit se den hade han kunnat konstatera att den föreställde en passande allvarsam Mehdi i förgrunden och bakom honom en tufsigt birollsinnnehavare som på sin höjd kunde tillåtas en komisk monolog om publiken fick tråkigt. När Mehdi stoppat undan telefonen frågade han: "Hur går det med Snapchat?"

"Jag får bilder."

"Jag tänker inte fråga vad för bilder, men varför?"

Tommy hade ju frågat sig själv samma sak utan att komma fram till något rimligt svar. Att det var någon annan än den han kallade Equis som skickade dem hade han uteslutit, så vad återstod?

Ett alternativ var att Equis var ute efter ett *vittne*, någon som kunde se och förstå det storslagna i vad han höll på med och sprida ordet till pöbeln. Tommy hoppades att det förhöll sig på det viset även om det innebar att han agerade Johannes döparen åt en psykopat, ty det återstående alternativet var sämre. Att snapchatbilderna var en del i ett större spel där Tommy bara var en av pjäserna och från sin begränsade utsiktspunkt omöjligen kunde se hela brädet. Sammantaget kokade allt ner till det enda svar han kunde ge Mehdi: "Jag vet inte."

Även gymmet var avspärrat med blåvitrandiga band och tydligen var det fler än Mehdi som frågat runt. Bland de trettiotal plattskallar som stod samlade utanför ingången kunde Tommy urskilja en reporter från den konkurrerande kvällstidningen, samt en från en morgontidning, därtill en fotograf. En polisbil stod parkerad intill Lexusen med gymdekalen och ytterligare en körde just fram.

Det här var inte Tommys story längre, det var bara en sak han ville veta. När dörren till polisbilen öppnades, såg han sin chans. Polismannen som vek sig ur bilen var närmare två meter lång, hette Göran Wivallius och var någon som Tommy haft att göra med vid ett flertal tillfällen. En erfaren utredare som ofta hörde till de första på plats vid större incidenter med omfattande säkring av spår.

När Göran rörde sig mot den tätt packade gruppen framför entrén gled Tommy upp vid hans sida och sa: "Tjenare, Göran. Kan du bekräfta att den här lokalen var Chivos så kallade kontor?"

Först nu såg Tommy att Göran hade ett bluetooth-headset i ena örat och tydligen var inne i ett samtal eftersom han viftade åt Tommy att vara tyst, höll sig för örat och sa: "Ursäkta, jag hörde inte det sista?" Tommy tog rygg på Göran när han banade sig väg genom mängden, lyfte på det randiga bandet och klev in i gymmet. Tommy väntade tre sekunder, sedan följde han efter.

Göran gick med långa kliv genom den nu folktomma lokalen medan

han fortsatte sin konversation. Tommy uppfattade bara brottstycken, men den tycktes handla om sökandet efter skåpbilen. Dörren till det bakre rummet stod öppen och Tommy avvaktade medan Göran gick in. Dämpade röster hördes, korthuggna hälsningsfraser. Tommy smög fram och noterade att rester av silvertejp satt kvar på skivstången sedan hans förra besök. Han tog de sista stegen så att han kunde se rummet innanför stäldörren.

Två personer i skyddsmundering kröp runt på golvet som var fläckat av kroppsvätskor medan en tredje höll på med något intill väggen. Göran, som avvaktade innanför dörrposten för att inte kontaminera brottsplatsen, fick syn på Tommy.

”Men för helvete!” skrek han och grep tag om Tommys överarm. I samma ögonblick drog sig personen vid väggen tillbaka ett steg och Tommy såg den. Kroken. Den hade samma utseende som på bilden han fått. Texturen på väggytan var likadan. På den kroken hade Linus hängt några timmar tidigare.

Göran släpade iväg Tommy medan han gormade om hur han hade trott att Tommy var ett proffs. Greppet om överarmen hårdnade till nivån där det skulle komma att bli blåmärken.

”Ledsen, Göran”, sa Tommy. ”Men jag var tvungen.”

”Jaha, du. Och jag är tvungen att se till att du aldrig mer kommer inom synhåll från en brottsplats så länge jag har nåt att säga till om.”

”Du, jag kan gå själv.”

”Tack, det har vi märkt.”

Göran drog Tommy till entrén och föste omilt ut honom under plastbandet med ett sista ”djavla idiot” innan han stormade tillbaka in i lokalen. Tommy fick syn på Mehdi – och var där inte ett rätt belåtet leende över hans mun? Det försvann när hans ögon mötte Tommys och han vände sig till Dan Schyman, fotografen, och pekade ut vad han skulle fota. Tommy lät dem ha sitt roliga. Han ruskade på axlarna som för att skaka av sig alla blickar som klubbade fast vid honom och rörde sig bort från gymmet.

Tre slängs in där bak. En leds ut.

Om Tommys rekonstruktion var korrekt så hade Chivo fått tag i Linus och torterat honom, varpå han blivit räddad av Equis som hade tagit honom med sig. Hur insyltad Linus måste vara för att förtjäna en sådan bestraffning och en sådan räddning vågade Tommy knappt tänka på. En sak stod klar: Det handlade inte om några jävla småkakor.

Förutsatt att Linus nu verkligen befann sig i Equis våld så såg det ut som en tanke att Tommy nu var på väg till den ende som kunde berätta något om denna undanglidande gestalt. Klockan var tio. Tommy skyndade

på stegen mot Ernestos port.

4

I hissen på väg till våning tolv kände Tommy hur någonting ändrade färg inom honom. Den svårförutsägbare ljusmästaren i hans sinne vred på reglagen och tände nya ramper, så att scenen som var han själv kolorerades i en ny stämning.

En timme tidigare hade han varit sjuk av oro över Linus samtidigt som han känt en stark drift att med svansen mellan benen sjunka ner och bort i sin fåtölj. Efter ljusskiftet bestod oron, men var nu förenad med något han inte känt på länge: revanschlust. *Ska visa de jävlarna.*

Det handlade främst om Mehdi. Fanskapet var som den där taxen som nosat på Hagge. Fram med nosen överallt och hela tiden. Nere med kidsen, ute på fältet, inne i orten, uppe på Facebook, medan Tommy ... lunkade. Han visste att Mehdi var VIP på Riche där han stod och drog sina stories för en tindrande publik och aldrig behövde gå hem ensam om han inte ville. Kort sagt var han en något bättre version av Tommy själv för några år sedan. Det sved.

Till detta kom förnedringen när han blivit förvisad av Göran. Alla ögon på honom. *Men fan, är det inte Tommy T som blir utslängd som nåt gammalt fylla där!* Han skulle återupprätta sig själv, han skulle knäcka dem hela bunten, han skulle ...

Hissen stannade med en studs och ett gnissel. Tommy klev ur och möttes av den där svårdefinierade dödslukten. När han kom upp till trettonde våningen stod Miguel där och tittade dystert på honom. "Du är sen."

Tommy kollade sin klocka. "Sju minuter."

"Att vara sen", sa Miguel, "betyder att stjäla tid från någon. Du kanske vet vad Ernesto gillar att man stjälar grejer från honom?"

"Ledsen", sa Tommy. "Det ska inte upprepas."

Miguel klev åt sidan och gjorde en knyck med huvudet för att indikera att Tommy kunde fortsätta uppåt. När han passerade grep Miguel tag om hans ömmande överarm och synade hans ansikte. "Ernesto är känslig för infektioner. Är du sjuk på nåt sätt?"

"Nä", sa Tommy. "Jag bara ser ut så här."

På översta våningen ringde Tommy på en dörr där det inte stod något på brevinkastet eftersom brevbäraren ändå inte tilläts gå dit. Dörren öppnades omedelbart av ännu en bunt muskler. Ingen som Tommy kände, så han sa bara: "Jag är här för att träffa Ernesto."

”Och vem är du?”

”Tommy. Tommy Torstensson. Tommy T.”

”Hur ska du ha det?”

”Tommy T.”

”Kan du bevisa det?”

Tommy hade trott att Ernesto skulle ha lagt ner verksamheten i samband med att han blev sjuk, men vakterna och den petiga säkerheten talade ett annat språk. Tommy fick fram sin plånbok och bläddrade i den efter presskortet som han hoppades skulle övertyga musklerna som var hyfsat lik Vin Diesel, samma till synes okrossbara äggskalle och svårfixerade blick.

Innan Tommy hunnit få fram kortet hörde han en kvinnas röst. ”Kom in, Tommy. Está bien, Mario.”

Alma stod i hallen. Hon var så tunn och späd intill Super Mario att det såg ut som om han skulle kunna knäcka henne på mitten med pekfingret, men Tommy visste att hon var av tåligast tänkbara virke.

Hon och Ernesto hade träffats som tonåringar och hon hade varit med honom i djungeln under gerillastriderna som med tiden förråats till ett klankrig. Deras grupp hörde till dem som klarat sig bäst, mycket på grund av Almas taktiska begåvning i strid och psykologiska klarsyn i bivack. Vem man kunde lita på och vem som skulle ha en sup och en kula i nacken.

Till detta kom att hon var seg som eneträ. Efter ett bakhåll som hade skadat Ernesto svårt och i förlängningen lett till att de emigrerade, hade hon under tre dagar släpat honom två mil längs en uttorkad flodfåra tills de nådde en by där han kunde få vård. Allt detta hade Ernesto berättat för Tommy med en låga av stolthet fladdrande i blicken.

Tommy klev in och skakade hennes hand. Den var kall och benig som en fågelklo. Det fanns ingenting vänligt med Alma och åldern hade fått hennes drag att hårdna ytterligare. Den rynkiga huden som draperade hennes skalle fick henne att allt mer se ut som om hon verkligen var tillverkad av samma eneträ som var hennes själsliga material.

”Hur är det med honom?” frågade Tommy.

”Du får se”, sa Alma. ”Han ser fram emot att träffa dig.”

”Han var ovillig tills han var tvungen.”

”Säg det på ett annat sätt.”

Almas svenska var inte oklanderlig, vare sig i uttal eller ordkunskap och då det inte var hennes stil att säga *jag förstår inte* la hon istället över ansvaret på den som hade uttalat en för henne obegriplig mening och beordrade denne att omformulera sig.

”Jag fick honom att vilja träffa mig”, sa Tommy med betoning på varje

ord.

”Nej”, sa Alma. ”Han vill träffa dig nu.”

Tommy följde efter Alma genom en korridor till en ekdörr som ledde till Ernestos kontor. Tommy kom ihåg det som ett storstilat rum med antika möbler, sydamerikansk konst och cigarrdoftande mattor. Han hade förutsatt att Ernesto skulle befinna sig sängliggande i något av sovrummen, men så tycktes alltså inte vara fallet.

Alma knackade lätt på dörren och sa: ”Mi amor? Tommi está aqui.” Något som lät som: ”venga, venga” hördes inifrån rummet. Alma sköt upp dörren och nickade åt Tommy att kliva på.

Dödslukten som kändes i trapphuset hade varit starkare inne i lägenheten och nu befann sig Tommy i dess centrum. Underligt nog blev lukten mer angenäm när den var stark, när den var tinget-i-sig snarare än en hemsk föraning.

Rummet som Tommy mindes som rätt överlastat var nu vänt i sin motsats. Där fanns så gott som *ingenting*. Väggarna var kala och vita, parketten i avsaknad av mattor och de enda föremål som fanns i rummet var fåtöljen i vilken Ernesto satt, samt en pall framför den. Allt som återstod av rummets forna prakt var doften av cigarrök. Det ekade om Tommys steg när han klev in och dörren stängdes bakom honom.

Ernesto hade varit en kraftig man. Inte med samma omfång som Miguel eller musklerna, men tillräckligt stor och kompakt för att Almas bedrift på flodbädden skulle vara material för heroiska sånger. Nu skulle hon ha kunnat ta honom på ryggen och jogga i säkerhet.

Det var svårbegripligt hur mycket som kunde tuggas bort av en kropp inifrån utan att den gav upp andan. Ernesto såg ut som ett skelett med en nästan genomskinlig fernissa av hud. Han bar en kortärmad, vit skjorta där armar smala som skaften på innebandyklubbor stack fram. En pläd var virad över hans ben och intill honom stod en droppställning med en slang som löpte in i hans armveck. Tommy gick fram och tog en hand som var slapp och lealös.

”Hallå, Ernesto”, sa han. ”Var har du gjort av möblemanget?”

Ernesto vickade oförstående huvudet åt sidan. Hans svenska var bättre än Almas, men han verkade inte ha hört frågan eller så kunde han inte ordet *möblemanget*, så Tommy förtydligade: ”Möblerna. Var är möblerna?”

”Förråd”, sa Ernesto. ”I Kista.”

Tommys fråga hade ju gällt fenomenet att möblerna var borta snarare än var de faktiskt befann sig. Troligen förstod Ernesto det eftersom han plirade lurigt på honom och sa: ”Sätt dig.”

Tommy satte sig tillrätta så gott det gick på den lilla pallen där hans

rumpa som blivit onödigt voluminös av färdigmat svällde över kanterna. Det kändes som en *audiens*, vilket väl var avsikten. De satt mitt emot varandra i tystnad tillräckligt länge för att Tommy skulle tvingas ändra läge för att inte få kramp. Till slut sa Ernesto: "Reduktion."

"Förlåt?" sa Tommy och lutade sig framåt. "Reduktion?"

"Mmm", sa Ernesto och nickade så att den slappa huden under hans hals svajade. "Reduktion. Att ta bort, förstår du? Döden kommer att ta allt. Ingenting blir kvar. Ingenting. Därför tränar jag. Vänjer mig."

"Okej", sa Tommy. "Jag fattar idén. Men det verkar ju inte som om du har reducerat verksamheten, direkt."

"Hur fick du reda på det?" frågade Ernesto. "Med parasiten?"

Det var inte läge att redogöra för envägskommunikationen med Equis förrän Tommy visste hur Ernesto stod, så istället berättade han om detaljen som han kommit ihåg som signifikant först efter att Equis hade skickat bilden på kokainpartiet.

"Hälsade på Semtex-Janne", sa Tommy. "Visste att partiet var i omlopp, att det måste ha landat där. Såg våtdräkterna och gummibåten, la ihop två och två."

"Lät han det ligga framme, den dumma jäveln?"

För att inte oavsiktligt underteckna Jannes dödsdom, skyndade sig Tommy att säga: "Nä, det låg bland en massa annat skräp, men jag var redan inne på den linjen, så ..."

Ernest höjde handen i en trött stopp-gest och sa: "Varför skyddar du honom?"

"Jag ska skriva hans biografi."

I hopp om att leda bort Ernestos tankar från straffet Janne borde ha för sitt slarv, redogjorde Tommy för idén om äreminnet som skulle innehålla allt utom Jannes kriminella verksamhet, drog även liknelsen med Zlatan och David Lagercrantz. När han var klar stirrade Ernesto på honom i ett par sekunder, varpå han brast ut i ett skratt så djupt och långvarigt att det i hans nuvarande situation föreföll livshotande. Hans tunna kropp skakade av spasmer och luften drevs ur honom i väsende stötar.

När han skrattat färdigt, torkade han tårar ur ögonen och lutade sig med stort besvär mot golvet och tog upp ett silverskrin ur vilket han plockade fram en cigarr och en guldpläterad Ronsontändare. Medan han med långsamma, ceremoniella rörelser snoppade och tände cigarren tänkte Tommy ännu en gång igenom vilken vittomfattande organisation och vilken kvalitet på kontakterna som krävdes för att klara parasiten.

Framställandet av varan, lastningen i metallbehållaren han sett på bilden. Transporten till hamnen i Venezuela. Dykarna som fäste behållaren på oljetankern med en elektrisk magnet. Färden över havet

med en införstådd eller icke införstådd kapten. Mer troligt en matros. Ankomsten till redde utanför Stockholm. Behållaren som släpptes innan skrovinspektionen, förmodligen via den fjärrkontroll som Janne haft i handen på bilden. Sedan nya dykare, lastning på gummibåten. Lagring. Distribution.

Så många människor, så många led, så många punkter där någon eller några kunde besluta sig för att det var ett jävla trassel, bättre att kapa skiten och köpa sig en söderhavsö och en privatarmé för pengarna. Men icke. Stockholms kommunpolitiker hade en del att lära av disciplinen och hängivenheten i Equis importkanal.

Ernesto fick fyr på sin cigarr. Ur silverlådan plockade han fram ett askfat som han placerade på plåden över sina låar. Han tog ett bloss och de bräckliga ögonlocken skälvde av njutning när han blundade. Sedan kisade han mot Tommy genom röken och frågade: "Vad är det du undrar?"

"Allt."

"Allt har vi inte tid med", sa Ernesto. "Jag har max tre månader kvar att leva. Så du får nog vara lite mer, hur säger man, specifik."

"Vem är han? För det är ju samma person som höll på i tvätteriet, eller hur? Var du inblandad fast det var på södergården?"

Ernesto såg på Tommy. Längre. Av hans ansikte var det omöjligt att utläsa vad som rörde sig i hans huvud. Tre månader. Enligt Tommys erfarenhet så hade människor som stod i begrepp att dö en drift att *berätta*. Att skapa ett sammanhängande narrativ av sitt liv i syfte att förläna det något som liknade en mening.

Nu var Ernesto inte som de flesta människor, så kanske var det snarare hans egen idé om reduktion, att på samma sätt som han gjort sig av med föremålen även avhända sig en berättelse, som fick honom att till slut sätta igång.

5

"Jag vet inte var han kom ifrån", började Ernesto. "Han nämnde Huddinge någon gång, men det är allt."

"Huddinge som i sjukhuset eller orten?" frågade Tommy.

"Som sagt. En dag var han där. På tvätteriet. Jag hade ju begränsad verksamhet på södergården, men såg till att hålla mig, vad säger man, uppdaterad. Killen sålde piller. Kran på Karolinska som la mediciner som skulle slängas i lakanen som gick till tvätteriet."

Tommy kände till allt detta sedan förra vevan då han intresserat sig för tvätteriet, men hoppades att det bara var startsträckan och lät Ernesto hållas.

"Vet inte om du minns", fortsatte Ernesto, "men det var ju bröderna Mikkonen som höll i trådarna på södergården vid den här tiden och dom var ju inte att leka med. Så jag räknade med att killens karriär skulle bli kortsluten, nej, kortvarig."

Ernesto rynkade ögonbrynen och tittade på sin cigarr som om det var den som var skuld till hans felsägning. Tommy hade ett vagt minne av bröderna Mikkonen som busar av den gamla skolan med ständigt skinnflådda knogar. Minsta misstanke om att man gick dem emot så vaknade man i vita rum med hjärnskakning och krossad käke.

"Okej", sa Ernesto och askade av cigarren som han ännu inte tagit sitt andra bloss på. Kanske tyckte han bara om lukten, atmosfären av hans tidigare liv som den skapade. "Så bröderna Mikkonen blir kunniga om verksamheten. Skickar nån. Ingen rapport. Då går dom själva. Sedan ..."

Ernesto slog ut med händerna.

"Borta?"

"Puts väck. Båda två. Minns inte förnamnen. Har svårt att lägga på minnet, främmande namn. Kanske Antti. Nä. Vet inte. Men borta. Spårlöst."

"Vad hände med dom, då?"

Ernesto ignorerade Tommys fråga och fortsatte: "Så nu blir jag intresserad. Här finns ...", Ernesto knäppte med fingrarna nära tinningen och fann ordet, "... *potential*. Jag skickar en trevare. Finns det intresse för att sprida bättre saker än kassa mediciner? Intresse finns. Vi stämmer träff."

Ernesto sjönk tillbaka i fåtöljen och tog äntligen det där andra blosset, vilket utlöste en hostattack. Tommy skyndade fram och tog cigarren från honom så att han kunde hänge sig åt hostandet och harklandet med händerna fria. När det var över gjorde han en *ge mig*-gest. Tommy gav honom cigarren och sa: "Du kommer att ta livet av dig."

"Förstå", sa Ernesto. "Cigarr hela livet, försiktig med sprit, men var tar cangrejan? I levern. Inte rättvist, eller hur?"

Tommy skakade på huvudet men avstod från vidare kommentarer. *Rättvisa* var ett komplicerat koncept i relation till Ernestos tidigare livsföring. Nu var Ernesto ändå inte den som var benägen att älta sina olyckor, så han fortsatte.

"Han ser hemsk ut. *Terrible*. Vill ha mask när vi pratar, men jag säger nej. Vill se ansiktet på nån som ska bli partner. Så han tar av. Coño, vilket, det finns ett ord, pizzafejs. Såg mycket i Medellin, men det här. Mer sår än ansikte. Och tvärs över, så här ..." Med pekfingret markerade Ernesto två korsande linjer över sitt ansikte. "Djupa, djupa ärr som ett X."

"Equis ...", andades Tommy.

”Exacto. Equis. Jag rör inte en min. Som att: så där ser alla mina kompisar ut. Hela min familj.”

Ernesto hackade ur sig ett skratt som han med våld satte stopp för när det hotade att övergå i en hostattack. Han tog sig för magen och gjorde en grimas av smärta innan han fortsatte: ”Det blir bra kontakt. Förtroende. Viktigt. Så vi startar verksamhet. Bra verksamhet. Inget tjafs. Respekt. Fina pengar. Ett par år.”

Ernesto nickade för sig själv och fick något sorgset i blicken när han drog sig till minnes en gyllene period i sitt arbetsliv. Med risk för att bryta flödet var Tommy ändå tvungen att fråga: ”Och dom där som försvann? Fick du veta vad som hände?”

Ernesto skakade på huvudet. ”Ingen aning. Kom också över nån annan. Nån höjdare från Finland. Samma sak. Borta.”

”Undrade du aldrig?”

”Inte min sak. Han höll sin del av verksamheten, jag min. Vad vet jag? Kanske lut, köra i maskinerna. Borde kunna fungera. Det fungerar i tunna.”

Tommy avstod från att fråga hur Ernesto visste att det fungerade i tunna. Sedan förra gångerna de talats vid litade Ernesto förmodligen på att han hade meddelarfrihet, men att fråga om exakta detaljer var om inte annat oartigt, så Tommy lät bli.

”Okej”, sa Tommy. ”Några bra år med eran verksamhet. Vad hände sen?”

”Sen”, sa Ernesto och gjorde en min av äckel. ”Sen kom Chivo.”

Ernesto hade vid tillfället varit i de begynnande stadierna av den utredning som så småningom skulle rendera honom hans fängelsestraff, och var tvungen att ligga lågt. I det läget såg den unge geten sin chans och erbjöd sig att agera ny tillhandahållare åt killen i tvätteriet. Han vägrade. Om det var av lojalitet mot Ernesto eller att han inte litade på Chivo förtäljer inte historien.

”Så dom kom”, sa Ernesto. ”Fem. Hade väl hört om bröderna Mikkonen. Mina ögon på södergården gav rapport. Jag fick ihop tre killar. Vi väntade. De bär ut killen till bil. Mos. Bara mos. In i bakluckan. Inget att göra. Vi följer efter. Till Brunnsviken. De sänker killen med rep och sän här ...”

Ernesto gjorde en cirkelrörelse i luften med cigarren så att glödspån föll på parketten. ”Vad heter det? Till traktor. I hjul?”

”Fälg?”

”Exacto. Traktorfälg. För tyngd, va. Slarvigt. Nära land. De bär ut på bryggan, slänger i. Då. Vi hör. Skrik. Bara lite, men skrik. Killen lever. Chivo och andra skrattar när han sjunker. Går därifrån. Vi väntar en

minut. Sedan brådska, va. I och dyka, skära av, släpa upp.”

Ernestos andning blev allt grundare och meningarna stackatoartade. Han blundade och djupandades ett par gånger, varpå han viftade avfärdande.

”Lång historia kort, va. Killen får vård. Hemma. Överlever. Jag tänker: kan inte stanna här. Tar kontakt med folk. I Colombia. Mitt folk. Får iväg honom. Sedan åker jag in. Sju år. Hör inte mycket. Tydligt sköter han sig bra. Är resurs. Mer vet jag inte.”

Tommy tänkte på det gryniga fotot från jungeln, höjdarna i den konkurrerande fraktionen som förmått att ta livet av sig. *Resurs*.

Med kraftlösa rörelser släckte Ernesto cigarren och sjönk så djupt ner i fåtöljen att den mer liknade ett monster som höll på att sluka honom. Den långa berättelsen hade tärt på hans krafter och Tommy fick skynda sig om han skulle få ur honom något mer.

”Och nu?” frågade Tommy. ”Vad händer nu?”

Det dröjde en lång stund innan Ernesto svarade och hans stämma var då så klen att Tommy fruktade att han stod i begrepp att dö här och nu.

”Jag kom ut. Han kom tillbaka. Han har nu sina kontakter där. Aktuella. Jag har mina. Gamla. Tillsammans ...”, Ernesto flätade samman fingrarna på sina darrande händer, ”... bra affär. Respekt. Möjligheter.”

Tommy såg på den förkrympta gammelmanskroppen som passade så illa samman med begrepp som respekt och möjligheter. ”Varför gör du det, Ernesto? Om du nu har så kort tid kvar, varför fortsätter du?”

Ett leende drog över Ernestos insjunkna läppar och den allra svagaste glöd tändes i hans ögon. ”Vad tycker du jag ska göra, Tommy? Bingo? Nu orkar jag inte mer. Kan du hämta Alma?”

”Bara en sista fråga. Vet du var han håller till? Var jag kan hitta honom?”

Ernesto blinkade ett par gånger och drog sig med stor möda upp till sittande igen för att kunna luta sig närmare.

”Tommy”, sa han. ”Lyssna. Du går inte *nära* honom. Alla år. Allt jag gjort. Jag har aldrig träffat en så farlig människa. Han är galen. Han är ... ond. Han är Djävulen. El Diablo, entiendes? Håll dig långt borta.”

Linus

1

Nära. Jag är nära nu.

Ännu medan Linus befann sig på gränsen mellan två tillstånd visste han att han nu var närmare än han någonsin varit, utan att kunna definiera vad det var som han var nära.

Hans blick klarnade och allt han såg var grönt och blått. En grön, kortklippt gräsmatta som sträckte sig till horisonten där den övergick i blå himmel. När han tittade ner, fann han att avståndet mellan hans ögon och gräset bara var en dryg halvmeter eftersom han stod på alla fyra. Händerna med vilka han stödde sig hade antagit skepnaden av tassar med tillhörande klor.

Starka dofter, liggande i skikt, flöt in i hans näsa. Bränt kött, kossor och andra djur, stank av död och rostig metall. Hans luktsinne var förhöjt med många hundra procent eftersom han nu till en avsevärd del var ett större kattdjur, en jägare. Känslan var underbar, som att ha kastat av sig ett fult och falskt skal för att bli den han verkligen var. *Nära.*

”Linus.”

Trots förvandlingen så visste han att de två stavelserna uttalade bakom hans rygg betydde han, så han snurrade runt och fann under rörelsen dels att hans lårmuskler var enormt starka samt att han hade en svans för att hjälpa till med balansen. Han var, i allt väsentligt, en gepard.

Om hans egen förvandling syntes besynnerligt *naturlig* så var synen som mötte honom när han vände sig om något annat. Framför honom stod ett barn, en kanske fem år gammal pojke med klara, bruna ögon. På pojkens vänstra sida stod en björn, på den högra Jokern i Heath Ledgers gestaltning.

”Linus, kom.”

Det var barnet som talade med ett barns ljusa stämma men med en uråldrig persons auktoritet. Det blev en tillfällig kortslutning i Linus huvud. Å ena sidan ville han omedelbart lyda, å andra låta sig falla baklänges och skratta, slå med tassarna över magen som någon figur ur Nalle Puh. Det här var *för mycket*.

En rusning av glädje och kraft strömmade genom hans kropp och i sin animaliska förvirring valde han bort båda alternativen till förmån för det

som var hans nuvarande själ och essens: han sprang. I ett ryck satte han fart och accelerationen som möjliggjordes av hans explosionsförmögna benmuskler var sanslös. På två sekunder var han uppe i en hastighet långt över vad han kunnat prestera som människa och farten bara ökade. Han flög fram över gräset och kände knappt av nedslagen när han tog i och sköt ifrån.

Allt vad han dittills kallat skönt eller tillfredsställande flög bort som askflagor i fartvinden. En perfekt pizza, en orgasm, ett lyckat bryt, en packe sedlar. Ingenting. Bara isolerade händelser och föremål. Han löpte över oändligheten i sin perfekt kalibrerade, urstarka kropp och han ville göra det för evigt.

När han sprungit en stund och saktat ner till marschtempo, fortfarande snabbare än vad en människa kunde springa, blev doften av nötkreatur starkare. Han följde doftspåret och något kom glidande från horisonten och växte i hans synfält. En husvagn av ålderdomlig modell, kopplad till en lika antik Volvo. Det var därifrån doften av ko kom, sammanblandad med doften av hund och katt.

En ny känsla tog honom i besittning. Den började som en klåda i tandrötterna, blev till en metallisk smak i munnen och växte till en röd hinna av blodtörst över hans tunga. *Tamdjur. Bit. Äta.*

Där fanns doft av människa också, två människor, men om de kom i vägen för hans byte skulle även de hamna mellan hans käkar och malas tills de stillnade. Han lät tungan fara ut och slicka över läpparna medan han fortsatte att springa med njutningsfullt slutna ögon.

När han öppnade ögonen igen hade något tillkommit i synfältet, något som satt på gräset mellan honom själv och husvagnen. Han saktade ner på farten, lunkade några meter och stannade slutligen. Det var en tiger. En kolsvart tiger. Linus höjde nosen i vädret för att kunna uppfånga dess doft, men fann ingen. Tigerns existens var av en annan art än de övriga fenomenen på fältet.

Tigern såg på honom, reste sig och gick sakta emot honom. Trots att jaktinstinkten fortfarande hade honom i sitt våld och han rentav kunde skönja sitt tilltänkta byte, en liten beagle som låg under husvagnen, fick en annan instinkt honom att retirera. Med svansen slokande mellan benen och sänkt huvud backade Linus bort från husvagnen. Tigern var honom övermäktig på ett sätt som inte kunde mätas i styrka eller snabbhet. Den var något *annat*. Linus backade ytterligare några steg innan han vände sig om och sprang i en ny riktning.

Hans mänskliga tänkande hade börjat vänja sig vid att vara innefattat i djuriska instinkter och medan Linus sprang mot horisonten ställde han sig för första gången frågan: *Vad är det här för plats?*

Det sista han kom ihåg var Järvafältet, den sega droppen som fallit ner i hans mun, en svindlande känsla av fall över en gräns och sedan uppvaknandet till den här nya verkligheten där alla hans tidigare bekymmer och glädjeämnen syntes honom irrelevanta. Han ville stanna här. Oavsett vad det här var för plats så ville han bli här, inuti sin nyfunna, sanna kropp.

Han lyfte blicken mot den klarblå himlen och fick en känsla av *finn fem fel*. Något saknades. Han snurrade runt ett varv, sökte av himlakupolen och fann att det bara var *en* sak som fattades, så självklar att man tar för givet att den ska finnas där. Solen. Det fanns ingen sol, bara en himmel som tycktes lysa av ett eget, inre ljus.

En nydoft flöt in i hans nos, den där brända lukten som han känt tidigare och samtidigt som han anade en mänsklig gestalt vid horisonten var tigern där igen och spärrade av hans väg. Han vände och sprang i en ny riktning för att snart bli avskuren igen. Med tätare och tätare intervaller framträdde det oändligt mycket mäktigare djuret för hans syn och han förstod vad som pågick. Han *vallades*. Tillbaka till utgångspunkten.

”Färdig?”

Linus satt på marken med blottad nacke framför barnet vars armar låg i kors över den tunna bröstkorgen. Björnen betraktade honom med slött ointresse medan Jokern inte kunde göra annat än le med sina uppslitsade mungipor. Linus försökte forma ord med sin nya tunga och fann till sin förvåning att han kunde.

”Var är vi?” frågade han.

”En plats” sa barnet. ”Som jag gjorde för länge sen.”

”Gjorde?”

”Ja. Jag var på en dålig plats. Så jag gjorde en bra.”

”Varför finns det ingen sol?”

”Jag visste inte så mycket när jag gjorde den. Om solen.”

”Men hur ...”

”Tyst”, sa barnet och som om det tryckt på en knapp åkte Linus käkar ihop av sig själva.

Han hade vid det här laget förstått att liksom han själv var en gepard på den här platsen så var Sergej en björn och Alex Jokern. Återstod att barnet var mannen med äret i ansiktet. Som hade skapat den här platsen och bestämde här. Vem som skulle tala och vem som skulle vara tyst, till exempel.

”Det är så här”, sa barnet och satte sig på marken med knäna uppdragna till hakan, som om det verkligen var det lilla barn det såg ut

som, ”att det ska bara vara två. Så du får välja. Vem du vill ta bort. Eller om du ska gå bort.”

Linus behövde inte välja. Innan han hunnit greppa den fulla innebörden av uttalandet, hade Björnen som var Sergej tagit ett överrumplande smidigt språng emot honom. Den tunga ramen höjdes medan han var i luften och Linus hann se att dess klor var gjorda av någon glänsande metall med sylvassa spetsar innan de föll över hans huvud. Jokern bara log.

2

Linus nyvunna instinkter sände ett kommando om urladdning till hans böjda, vilande bakben och han flög snett bakåt och uppåt. Björnramen passerade så nära hans ansikte att han kunde känna vinddraget över nosen. Av doften på dess hastighet och tyngd visste han att han skulle ha varit död om den träffat. Han landade på alla fyra och såg björnen tumla åt sidan, satt ur balans av slaget i luften. Linus tvekade inte. Hans bakben som just landat fjädrade omedelbart tillbaka som om gräset varit en studsmatta och han sträckte ut sig i sin fulla längd när hans tänder trängde in i björnens tjocka nacke.

En ström av ljuvliga smaker rann in i hans mun. Senor, muskler, nervsträngar, och under allt, det livgivande, skimrande blodet. En kåre av njutning for ända ut i svanstippen och det svartnade för hans ögon av salighet. Sedan kom smärtan när han landade platt på rygg. Sergej hade utnyttjat hans ögonblick av ouppmärksamhet till att slå honom från sig och även ett så illa riktat slag hade räckt för att kasta iväg Linus flera meter. Det ringde i hans huvud och han hade svårt att fokusera, kunde bara se en dunkel massa vräka sig emot honom likt en skugga som ville sluka honom in i evigt mörker. Han rullade åt sidan, tog sig upp på fötter och sprang några steg.

Nu tar vi om det från början.

Han och Sergej stod på alla fyra och glodde på varandra. Sergejs osjyssta utnyttjande av överraskningsmomentet hade misslyckats. Nu visste båda vad som gällde. Hugget i Sergejs nacke hade tyvärr inte tagit i pulsådern men den tjocka pälsen över hans hals var mörk och blöt. Linus tog några trippande steg åt sidan och Sergej vred sig och följde honom med blicken.

Allt hängde på att inte bli träffad av den där ramen. En enda smäll så skulle det vara över. Om inte Linus dog på fläcken, så skulle han vara oförmögen att försvara sig när björnen högg in med sina käftar. Linus kretsade kring Sergej, blottade tänderna och väste.

På ett paradoxalt sätt var den nuvarande situationen minst lika underbar som när han löpt över fältet. Trots att han eventuellt stod i begrepp att bli dräpt av en björn så kände Linus ingen rädsla. Yttersta anspänning och hundra procentig koncentration, ja. Men inte rädsla. Han var här. Han var *nära*, på ett sätt han inte varit på så länge han kunde minnas. Och han kunde inte minnas.

Sergej grymtade till och gjorde ett utfall som Linus enkelt undvek. Ett till. Om björnen var överraskande snabb med tanke på sin kroppshydda så var ändå Linus snabbare. Sergej ruskade på huvudet, röt och höll upp ena framramen som om han efterfrågade en high five.

”Kom och slåss, fega jävel.”

Linus drog upp mungiporna som en hyena. Han hade redan hunnit glömma att mänskligt tal var något som kunde ingå. Att höra Sergejs röst ur den lurviga munnen var närmast komiskt, men han tillät inte sig själv att tappa fokus. I allt väsentligt var det en uppretad björn med knivar till klor han hade framför sig. Kanske hade Sergej en relation till Wolverine utan att för den skull vara järv i själ och hjärta.

Möjligen hade Linus hugg tagit bättre än han trott. Efter ytterligare en stund av kretsande och fruktlösa utfall från Sergej började hans huvud att sjunka. Pölar och fläckar av hans blod låg i gräset och fyllde Linus nos med metallisk blomning. Frustrationen som växte i Sergejs kropp darrade i luften. Linus satte sig på bakhasorna och slickade pälsen på sin högertass medan han med låtsat ointresse tittade bort från Sergej.

Han såg honom komma i ögonvrån, väntade till sista ögonblicket och hoppade sedan rakt upp mot himlen. Sergejs knivklor plöjde fåror genom gräset på den plats där Linus suttit sekunden innan. Han vände i luften och öppnade käften på vid gavel, lät den falla över Sergejs nacke samtidigt som han med utfällda klor slog mot hans ögon och voltade bort innan Sergej hann slå.

Sergejs ena öga var punkterat och Linus tuggade på en bit av hans nacke som var fylld av syrerikt, venöst blod. Bakom honom satt barnet och tittade på dem med huvudet vinklat åt sidan, medan Jokern satt intill och strök sig över ena ögonbrynet med en butterflykniv.

Sergej svajade där han stod. Linus bet honom över rumpan, över ryggen. Lät honom blöda en stund innan han hoppade upp och grävde in tänderna ända till stora kroppspulsådern. Sergej orkade inte längre slå. Linus låste käkarna kring den livgivande kanalen, ryckte huvudet bakåt och delade den i två. Blodet sprutade ur Sergej i takt med hjärtats slag.

De lämnade björnen bakom sig, en brun kulle i det gröna. Linus släppte en sten i sitt samvetes brunn och lyssnade efter det sönderslitande plasket. Det kom aldrig. Stenen bara föll och föll. Vilda djur har knappast förmågan att känna skuld. De gör vad deras natur bjuder dem att göra.

Alex gick vid hans sida med butterflykniven virvlande mellan fingrarna på ett sätt som inte skulle varit möjligt i den vanliga världen.

”Kroppen”, sa Linus. ”Vad händer med Sergejs kropp?”

Alex smackade med tungan på ett sätt som Linus kände igen från filmen och anlade Jokerns låtsasbeklagande röstläge när han sa: ”Det kommer ett syraregn. Då och då. Som gör rent. Tar bort allt.”

”Jag såg en husvagn. Hur kan den vara här då?”

”Inget jag känner till.”

Pojken, som gick några steg framför dem, vred huvudet mot axeln och sa: ”Det är Lennart och Olof. Jag låter inte regnet ta dom. Dom är snälla. Jag hälsar på dom ibland.”

En subtil förändring hade inträtt i horisonten framför dem. Om randen mellan himmel och gräs tidigare hade varit ett pennstreck så var den nu snarare en tuschlinje som växte i tjocklek tills Linus insåg att det var en vägg. En vägg av mörker.

Medan de fortsatte att gå växte linjen till ett allt bredare svart sorgband som sakta vevades upp ur marken. Linus blev inte klok på dess vidd eller höjd. Det som sett ut som en isolerad företeelse, en vägg, blev mer odefinierad och enorm ju närmare han kom. Det var världens ände, kanten bakom vilken inget finns.

Med låg röst förklarade Alex att de förr eller senare skulle ha återvänt till den vanliga världen när verkan av det de svalt hade upphört. Men det var ingen angenäm upplevelse. Återkomsten skedde gradvis och perioden när man stod med en fot i varje värld var plågsam. Linus skulle vara glad att han slapp, att de hade en följeslagare som kunde leda dem till utgången.

Utgången.

Den svarta väggen upptog allt större del av Linus synfält och injagade en bävan i hans hjärta som påminde om när han första gången *fått syn* på Gårdsstugan. Fram till det ögonblicket hade hans värld varit inskränkt till det han hade för händer och det han kunde se framför sina fötter. Lekplatsen, dagis, sandlådan. Men när han varit fyra eller fem hade han lyft blicken och *sett* fasadernas höjd och bredd, till fullo fattat hur många människor som levde sina liv där inuti. Bävan.

Gårdsstugan var ett intet mot väggen som tornade upp sig över honom och hans rovdjurshjärta pickade som en småfågels. Rädslan var bemängd med stråk av sorg. Han ville inte lämna den här platsen, lämna sina

förhöjda sinnen och sin smidiga, starka kropp till förmån för råttfejset Linus.

En impuls hetsade honom att vända och springa, löpa över fältet med tassarna trummande mot det oändliga tills han tonade bort eller blev sönderfrätt. Men han bemästrade impulsen. Så som pojken hade fått Linus käkar att falla ihop när det skulle vara tyst, kunde han säkerligen låsa hans tassar, stoppa hans hjärta, spränga hans huvud.

Pojken stod vid kanten av väggen. Alex gick fram till honom och Linus lommade efter. Jokern tog pojkens hand i sin ena och sträckte den andra mot Linus. Han förväntades alltså gå på baktassarna som en cirkuskatt?

”Jag följer er doft”, sa han.

Pojken tycktes vara på väg att komma med någon invändning eller befallning som Linus skulle ha hörsammat omedelbart. Istället ryckte pojken på axlarna, sa ”Lycka till” och klev in i väggen tätt följd av Alex. Linus vände sig om och såg ut över fältet en sista gång, friheten i det som saknar gränser. Sedan tassade han in i mörkret.

Det spelade ingen roll om han höll ögonen öppna eller stängda. Mörkret var fullständigt och trots att han bara gått någon meter var sikten bakåt kompakt svart som om en mörkläggningsgardin hade fallit framför fältet.

Han sniffade provande och fann Jokerns lukt av svett, otvättade kläder, smink och dåliga tänder. Han följde den medan han med hjälp av hörsel och doftsinne försökte skapa sig en föreställning om platsen där han nu befann sig. Om fältet varit svårt att greppa i avsaknad av orienteringspunkter var mörkret värre. Hörseln sa honom ingenting. Det kunde vara ett utrymme av kosmiska proportioner lika väl som en smal, ljudisolerad korridor.

Doften hjälpte en aning mer. Svaga stråk av lukter som var avlägsna, men inte *oändligt* avlägsna. Utrymmet var stort men hade begränsningar. Ett antal människor fanns här. Några levande, några döda. Här fanns duschtvål, rengöringsmedel, blod. Och distinkta slingor av rök. Långt borta tyckte sig Linus uppfatta glöden från en cigarrett som blev starkare när någon sög på den, för att sedan falna igen. Han fnös till och fortsatte att följa Jokerns spår.

Pojkens doft var svår att precisera. Han luktade som ett barn, en angenäm blandning av jord och vanilj, men under barndoften fanns en annan och mindre angenäm. Glödande järn, stillastående vatten och aska. *Hat*. Pojkens kropp var impregnerad med lukten av hat.

Hatlukten flöt bort och ersattes inte av någon annan. Linus visste inte hur länge han hade vandrat, men blev medveten om att han gick på två ben när han snubblade över något på marken och föll framstupa. Han

lyfte huvudet och ropade: "Alex?"

Under sitt funderande hade han avklänts gepardskepnaden och med den sitt exceptionella luktsinne. Hans mänskliga röst slukades av mörkret och inget svar kom. Han trevade omkring sig på underlaget, som kändes som marmor, för att se vad som hade fällt honom. En kropp. En orörlig, kall kropp. Ett lik. Linus svalde ner en kväljning. Hans mänskliga näsa dög för att säga honom att liket inte var färskt. Han drog sig baklänges och hans hand landade på ännu en orörlig kropp. Likstanken var överallt, som om han var den enda levande människan i en massgrav.

Människa. Jag är människa nu.

Han strök sig över magen och fann att han åter var klädd i sina vanliga kläder. Han kände efter i byxfickan och hittade sin mobiltelefon. Ingen mottagning, men han swipade fram ficklampan, höll skärmen över huvudet och lyste omkring sig. Vad han såg fick honom att stappla baklänges och vara nära att falla när hans hälar mötte dött kött.

Bilden av massgrav hade inte varit så fel, även om det inte var fråga om en grav. På alla sidor kring Linus låg döda kroppar utslängda på den svarta, marmorartade ytan. Ljuset från mobilskärmen räckte inte för att avgöra hur många det var. Tjugo, trettio, kanske fler. Vissa hade uppskurna halsar, andra skottsår i huvudet, samtliga med något i utseende, klädsel och fysik som Linus lärt sig att känna igen som *kriminellt*. Här låg de. Alla som hade försvunnit.

"AAAALLLEEEEX!"

Linus klarade inte att hålla nere paniken i sin röst. Han var vilse i mörkret, på dödsfältet, och när han lyste omkring sig med skärmen väntade han sig att någon av kropparna skulle resa sig med tomma, svarta ögon och säga *välkommen* och sedan skulle de andra kropparna resa sig och han skulle vara omringad av ruttande ...

En rörelse i ytterkanten av ljuskretsen. Linus käkar hackade till. *Nu kommer dom*. Men gestalterna som kom klivande över de döda hörde inte till deras krets. Det var Alex och den ärrade mannen som Linus inte hade något namn på. X. De höll varandra i handen som de sätaste vänner.

"Släck", sa X. "Nåt kan se dig."

Skärmen gled nästan ur Linus svettiga handflata när han fumlade efter knappen på sidan. Han hittade den och mörkret återvände.

Nåt kan se dig.

Linus lyckades få ner telefonen i fickan igen. En hand trevade över hans arm innan den grep tag om hans högerhand och tryckte till. "Idiot", väste Alex och slet Linus med sig så att strålar av smärta glödde till i hans söndersträckta arm- och bröstmuskler.

De hade inte gått många steg från ansamlingen av lik när Linus kunde

skönja någonting i mörkret framför dem. En tunn, gulaktig rektangel. Först när han var ett par meter från den förstod han att det var konturerna av en dörrkarm bakom vilken det fanns ljus. I samma ögonblick som han formulerat tanken, öppnades dörren av mannen längst fram.

Efter den långa tiden i mörkret bländades Linus av dagsljuset som attackerade hans ögon. Han såg därför inte att det saknades golv på andra sidan tröskeln. Han föll en halvmeter och vacklade när hans fot plaskade ner i lera, var nära att tappa balansen men lyckades hålla sig upprätt. Han vände sig om.

Dörren som han just kommit ut igenom satt på en husvagn. Det var inte ens en *stor* husvagn, tvärtom den minsta husvagn han någonsin sett. Dess yta var silvergrå och den hade en form som påminde om ett ägg. Bakom den rektangulära dörröppningen med rundade hörn gapade mörkret mot honom. Han strök sig över ansiktet och vände bort blicken.

Kan vara nog nu.

Mycket av vad han tagit för sant om världen och sig själv hade under några timmar vräkt över ända. Skallen kändes överhettad som när datorn har för många trådar öppna samtidigt. Fläktarna gick för fullt och moderkortet stod i begrepp att smälta. Han behövde stänga av.

Med halvslutna ögonlock såg han sig omkring. Några gistna träbyggnader, en minigolfbana där gräs och sly trängde upp genom sprickor. Utöver den äggformade fanns ytterligare två husvagnar med flagande färg och rostfläckar. Platsen där de befann sig tycktes vara eller ha varit en camping. Inkörd i ett buskage stod en vit van som Linus möjligen hade åkt i tidigare. Han kom inte ihåg.

X öppnade bakdörrarna på vanen och sa: "Jobb att göra. Kom." Linus manade benen att gå dit för att hjälpa till, men de vägrade att röra sig. Det slog gnistor om kretsarna i moderkortet när inkompatibla bilder och rutiner försökte samköras och Linus synfält fylldes med vita prickar.

"Sorry", lyckades han få ur sig. "Kan jag ta en liten ... paus?"

Mannen såg på Linus där han stod och svajade, nickade kort och pekade mot en stuga ett tiotal meter bort. Det var den största byggnaden på området, men i lika dåligt skick som de andra. Över dörren hängde en urblekt skylt där det stod: "Kontor". Linus stapplade dit och drog upp dörren. Det enda som fanns i rummet var en soffa och ett par fåtöljer. Ett litet element stod i hörnet och spred en bränd lukt och en smula värme.

Linus tittade bakom sig och såg X och Alex lasta ur liket efter en av Chivos gorillor och bära det mot den äggformade husvagnen. *Nog nu.* Linus stängde dörren bakom sig och dråsade ner på soffan. Han lirkade fram sin mobiltelefon i avsikt att sätta ett alarm. Han tittade på klockan.

Om han hade haft någon kraft kvar för tankar skulle hans medvetande ha protesterat när han såg att *fyra minuter* hade förflutit sedan de befann sig på Järvafältet. Fyra minuter under vilka han hade löpt långväga på det andra fältet, kämpat med Sergej, vandrat mot mörkret och genom mörkret. Men inget larm, inga tankar. Han somnade.

Tommy

1

Det hände att Tommy blandade ihop sig själv med Hagge. Under ett förbiillande ögonblick kunde han få för sig att han var sin hund. Han längtade då hem till korgen och matskålen. Att få vila huvudet på tassarna och tänka det en hund tänker. Det hände att Tommy trodde att han var död. Vad som normalt var en hastigt upplevd och upplöst känsla hade förvärrats av ryktet som gjort hans bortgång till ett faktum: Tommy T var död.

Medan Tommy vandrade från Gårdsstugan i riktning mot Norrtull gled de två koncepten samman och förenades. Tommy T var död och den som gick här var Hagge. Rationaliteten kickade som alltid in och sa honom att det inte var sant, men det spelade ingen roll, det *kändes* så.

Tommy stannade och blev nästan påkörd av en cyklist i neonfärgad kroppsstrumpa, en köttmissil som kom susande på gångvägen, touchade Tommys jacka och flög vidare utan att sakta ner. Cyklisten hade ett headset i örat och en liten skärm på styret.

Melankoli

Det var ordet för vad Tommy kände. En melankoli så stark och molande att den var att jämföra med att ha dött och blivit till en hund och därtill en dyster hund.

Tommy vände sig om och betraktade Gårdsstugan. Morgonens regn hade dragit bort och fasadernas rutnät av fönster blänkte under en oktobersol så föga värmande att den kunnat vara en LED-lampa. Sex tusen människor packade samman i fyra huskroppar som tillsammans bildade ett kryss, som om mannen han kände som X var en konsekvens eller essens av hela platsen, dess själ nedkokad till en ensam psykopats gestalt. *Gårdsstugan, det är jag.*

I Tommys nuvarande tillstånd syntes honom allting övermäktigt. Den revanschlusta som bubblat upp i honom var redan förbrukad. För många år sedan hade allt varit annorlunda. I dagar och veckor kunde han då piskas framåt av vrede eller ärelystnad tills jobbet var gjort. Numera var drivkrafter av det slaget något som bara tillfälligt stack upp sitt tryne ur melankolins gytja för att snart sjunka tillbaka.

Tommy suckade, körde ner händerna i jackfickorna och fortsatte att gå

mot stan. Han kände sig så trött och ledsen att det var snudd på njutbart. Han fantiserade om att kasta ut alla sina möbler ur sovrummet och i dess ställe placera en stor korg fylld med täcken och kuddar. Där skulle han krypa ner och kura ihop sig, låta världens maskineri tugga vidare utan hans medverkan.

Ljudet av en fallande droppe fick honom att lyfta nosen ur sin imaginära tillflykt och plocka fram telefonen ur fickan. Han tryckte på Snapchatikonen. Solen föll i en dum vinkel över skärmen och han förlorade ett par dyrbara sekunder medan han skuggade den med sin kropp. Bilden visade Linus som låg i en soffa, inget mer. Sedan försvann den.

Tommy blundade för att hålla kvar fotot på näthinnan. Den viktigaste informationen närminnet tillhandahöll var att Linus så gott som säkert inte var död. Tommy hade sett tillräckligt med döda kroppar i sina dagar för att kunna bedöma att Linus inte var ännu en. Det var ingen likstel hand som på bilden kramade en mobiltelefon, det var en utmattad hand.

Utöver det ingenting. Tommy försökte mana fram rummet där bilden tagits, men kunde inte få fatt i något eftersom han varit så inriktad på Linus. Soffans tyg var rutigt, det var allt. Linus låg och sov i en rutig soffa någonstans. Frågan som Mehdi ställt gällde fortfarande: varför? Varför hade han fått bilden?

Det var svårt att tänka sig att den skickats av omtanke och för att dämpa Tommys oro. Snarare handlade det om en önskan från X sida att till Tommy förmedla dels att han hade Linus, dels att han visste vem Linus var för Tommy. Men vad ville han i sådana fall uppnå med det? Om det hade stått en skylt på golvet framför Linus med texten: "Sluta skriva, annars ...", så hade Tommy slutat att skriva. Men ingen uppmaning, inget hot. Bara en dokumenterande bild.

Tommy lodade ner i sin bröstkorg och fann att mottagandet av bilden inte hade gjort ett skvatt för att tränga undan melankolins gyttja som skvalpade runt där inne. Däremot hade en glödande punkt strax innanför högerögat slutat att bränna. Han slog Bettys nummer och när hon svarade sa han: "Hej, det är jag. Linus lever."

Betty flämtade till. "Har du pratat med honom?"

"Nej. Jag fick en bild. Han sover."

"Vadå för bild? Av vem då?"

"Från den han är med."

"Men vem är det då, jag förstår inte, vem är det som skickar bilder till ..."

"Betty, han lever. Och han sover. Det är det jag vet för ögonblicket."

Efter ytterligare några frågor och svar av samma karaktär sa Tommy

hejdå och lovade att höra av sig så fort han visste mer. Han stoppade telefonen i fickan och fortsatte att gå. När han passerade Wennergren center kom en man med risigt utseende nedvaggande mellan Bellevueparkens avlövsade träd. Tommy fick en impuls att fråga om mannen hade en cigg att sälja, men la band på sig och vek av mot Roslagstull.

En liten nikotinkick skulle vara välkommen, eller vilken liten kick som helst. Suget krefsade runt i käften medan Tommy försökte lyfta sig i håret upp ur gyttjan som bromsade hans tankar.

Huddinge.

Ernesto hade sagt att X kom från Huddinge och med tanke på X' karaktär var det troligen sjukhuset som åsyftades. Öppenvården eller tvångsvården. I brist på andra trådar kunde Tommy lika gärna dra i den som ledde bakåt. Möjligen var det fruktlöst i relation till sökandet efter Linus, men Tommy skulle inte ha blivit journalist om han inte närt en drift att se övergripande bilder och skapa sammanhang.

Driften finns hos alla människor från späda ålder. Ge oss några runda, triangulära och fyrkantiga klossar, visa oss en bräda med motsvarande hål. Hur många barn, eller vuxna för den delen, kan låta bli att stoppa in klossarna i deras rätta utrymmen bara för att vi kan? Vi vill skapa ordning i det vi har för händer. Hos Tommy var den driften så stark att den blivit hans yrke.

Det var inte tillfredsställande att nöja sig med halva X' historia när han hade möjlighet att ta reda på hela. Han hade en fot inne på Huddinge, en hållhake. Nå, en hållhake var att uttrycka det milt. Mera en rejäl krok inkörd i Albin Palm, legitimerad psykolog.

2

Det var under arbetet med boken om trafficking som Albins namn hade dykt upp. Tommys intervjuer med Anita hade övergått till samtal och någon gång hade hon nämnt en psykolog som via tolk kunde ta sig an tjejer som brutit samman på grund av sin livssituation.

"Vadå", hade Tommy frågat. "Som nån barmhärtig samarit, då eller?"

"Nä nä. Om han lyckas styra upp dom så dom kan fortsätta jobba får han pengar i handen."

"Vilket as."

Anita log överseende. "Som vanligt så är det inte så enkelt. Han har hindrat några tjejer från att ta livet av sig. I ett par fall vet jag att han har lyckats övertyga hallickarna att låta tjejerna åka hem igen. Jag säger inte att han är någon god människa, men han gör vad han kan i det som är.

Och får betalt för det.”

”Han är som du.”

”Ja. Fast utan min charm.”

Det sista visade sig stämman med råge när Tommy hade lirkat ur Anita ett namn och stämt träff med personen i fråga under förevändning att han skrev en artikel om kriminalvården.

Albin Palm kunde vara den torraste och mest glanslösa person Tommy någonsin träffat. Från de fotriktiga skorna till den kalnande hjässan var han en trettioåring med en aura av desillusionerad pensionär. Hans kostym var ett nummer för stor eller snarare hans kropp ett nummer för liten. Tunna läppar, små ögon, smala händer, klena axlar och en stämman som knappt gick att urskilja i sorlet på det Espresso House där de satt.

De hallickar som Tommy träffat var i många fall stora, vältränade, tatuerade killar med latent våld i blicken och röster som inte tålde några invändningar. Albin var deras direkta motsats, och kanske var det därför tjejerna vågade prata med honom.

Tommy gick rakt på sak och sa att det där med kriminalvården bara var ett svepskäl, att han var insatt i Albins lönsamma extraknäck. Att han ville veta mer och om Albin var snäll och hjälpsam så kunde det hända att han lät honom uppträda under fingerat namn i boken.

Albins redan hopsjunkna gestalt drogs ännu några grader mot golvet och koppen med en dubbel espresso skallrade mot fatet när han försökte lyfta den mot läpparna. ”Vad vill du veta?” frågade han och ställde tillbaka koppen innan han hunnit spilla ut den över byxorna.

”Hur du kom in på det”, sa Tommy. ”Vad du gör, var du gör det, hur mycket du får betalt. Rubbet.”

”Det går inte.”

”Det är inte du som avgör. Om du berättar kan jag maska dig så att ingen känner igen dig och du kan fortsätta jobba. Huddinge, eller hur?”

”Det är inte det. *Dom* kommer känna igen mig. Jag är den enda som gör det här. Och då kommer tjejerna inte ha nån.”

Tommy log snett. ”Försöker du säga att du gör det här på grund av altruism? Du reparerar deras defekta investeringar och får betalt för det, det är vad det handlar om.”

Albin ögonlock slöts som i plåga. De såg så tunna och bräckliga ut att Tommy fick ett styng av medkänsla.

”Du är hård”, sa Albin.

”Näddå”, sa Tommy. ”Egentligen har jag ett hjärta av guld, precis som du.”

Albin tog espressokoppen med båda händerna och svepte i sig

innehållet. Sedan berättade han.

Det hade börjat med att en prostituerad som mördat en torsk hade gått i terapi hos honom. När han fått bukt med hennes värsta suicidala tendenser hade hon bönfallit honom att hjälpa en kompis till henne. Han hade träffat den andra kvinnan utanför arbetstid, det ena hade lett till det andra och så småningom var det till honom hallickarna ringde när någon mādde extra dåligt.

”Det bara blev så”, sa Albin. ”Hemska platser. Hemska människor. Först ville jag inte ha pengar, men de tvingade mig att ta emot dem. Några tusen. Jag önskar att jag gett dom till välgörenhet eller nåt, men det har jag inte gjort. Det har jag inte gjort.”

När Albin så småningom ville dra sig ur eftersom han inte orkade med åsynen av de unga kvinnorna med ömmande underliv inlåsta i skitiga lägenheter, blev han hotad. Han var alltför insatt i verksamheten för att dra sig ur. Så han fortsatte. Tog emot pengarna. Fortsatte.

Tommy fick luta sig över bordet för att uppfatta de sista meningarna som uttalades viskande medan Albin höll sitt lilla ansikte i sina smala händer. Han satt så en stund, drog sedan ett djupt andetag och rätade på sig, sa med viss värdighet: ”Jag är en så gott som död människa. Vill du skjuta den sista pilen, så varsågod.”

Tommy tyckte inte att den eventuella hänvisningen till Den helige Sebastian var på sin plats, men sa ändå: ”Okej.”

”Okej, vadå?”

”Jag låter dig vara. Men då är det en grej du måste fatta.”

Den lystenhet med vilken Albin mottog beskedet att han höll på att släppas från kroken fick Tommy att undra om han hade begått ett misstag. Desto större anledning att inskräpa det han hade att säga till den nu plötsligt alerte Albin.

”Jag gör dig en tjänst”, sa Tommy. ”Att inte ha med din story i boken är en förlust. Jag förlorar nåt, fattar du? Och en dag kan det hända att jag vill ha nåt tillbaka av dig. Det är inte säkert, men om det blir på det sättet, då kommer du att ge det till mig. Är vi överens?”

De var överens.

Under det vidare arbetet med boken hade det under samtal med brukare och säljare visat sig att Albin inte var så ren som han velat framställa sig. Till exempel hade han själv krävt högre betalning och vid några tillfällen tafsat på tjejerna han haft under behandling. Inga jättegrejer, men den pilgenomborrade martyr han velat framstå som var han inte.

Alltså hade Tommy inga som helst problem att så här fyra år senare plocka upp den släppta haken och hala in.

”Cigoteket e-cigarretter. Välkommen in för gratis rådgivning.”

Trottoarprataren visade en tjej med boxhandskar som gav en överdimensionerad cigarrett en roundkick. Tommy kikade in i lokalen bakom den gallerförsedda rutan. Ett par personer satt vid ett rangligt bord och blåste ut rök som snabbt upplöstes och det hela kändes mer Amsterdam än Stockholm. Han drog upp dörren.

Tio minuter senare stod han på Valhallavägen med en elektronisk cigarrett i handen och en flaska flytande nikotin i jackfickan. Försäljaren hade förklarat att han måste låta vätskan dra in i brännaren några minuter innan han började blossa. Andarna av forna tiders cigarretter hetsade över tunga och gom medan han vandrade mot Östra Station.

Han rundade blomsterhandeln på hörnet och var på väg ner i tunnelbanan när ännu en impuls fick honom att vända på klacken och gå upp till Järnvägsrestaurangen. Han hade brukat luncha där på 90-talet och noterade med tillfredsställelse att inte ett smack hade förändrats sedan dess. Samma sextiotalsinredning kring den cirkelrunda öppningen över entréhallen. Samma dukar och, herregud, samma servitris.

Tommy beställde en öl och en äggmacka med ansjovis. När grejerna stod på bordet tog han en klunk av ölen, tryckte på e-ciggens startknapp, drog ett djupt bloss och drabbades av en hostattack som fick andra lunchgäster att vända sig om och titta på honom. Han tog det försiktigare och drog grunda bloss. Med krökt nacke blåste han ut tunna rökmoln ner i knäet för att inte störa någon.

Det fungerade. Den förångade nikotinvätskan exorcerade andarna och röksuget dog ut. Det var en lisa tills han fick syn på sig själv, hur han satt sammankurad som en botfärdig syndare och försökte dölja sitt puffande. E-ciggen hade inget av rökningens tvivelaktiga glamour och ovanpå allt annat kände han sig patetisk. Det stack till i ögonen och han insåg att han höll på att börja gråta.

För helvete, Tommy! Nån jävla måtta!

Han blinkade och tog ett ilsket bett i smörgåsen, fick kämpa för att lyckas svälja ner tuggan förbi klumpen som bildats i halsen. Han var ur balans, så enkelt var det. Han hade aldrig, *aldrig* gråtit offentligt och han tänkte inte börja nu. En klunk öl, en tugga till. Så.

När ölen var urdrucken och mackan uppäten kändes det något bättre tills han gjorde misstaget att plocka upp telefonen och gå in på Mehdis instagramkonto. Det första som mötte honom var selfien som Mehdi tagit i Gårdsstugan. Över bilden stod det: ”Kollar upp självmordet på statyn med legenden Tommy T i släptåg.”

Tommy visste inte hur medvetet Mehdis ordval var, men om han tvingades gissa skulle han säga: hundra procent. Ordet *legenden* lät ju fint, men var i själva verket en ogiltighetsförklaring. En legend hörde till det förflutna och dess sanningshalt var tveksam. Vad gällde orden i *släptåg* var begreppsförvirringen än mindre. Det var en fet diss, som Mehdi skulle ha sagt.

Tommy zoomade in på sitt eget ansikte och fann att det till fullo matchade epitetet som Mehdi kastat åt det. Han såg gammal, trött, plufsig och tufsigt ut. Grå. I *släptåg*, som om det utanför bildramen fanns ett rep som Mehdi använde för att bogsera legenden i sitt kölvatten. Tommy tryckte bort bilden och lutade sig framåt med armbågarna stödda på knäna. Här satt legenden.

Han stirrade ner i det svarta stengolvet och kände döden komma närmare. Han hade gjort sin grej och levt sina år, det enda som återstod var avvecklingen, tynandet tills han var något väsentligt mindre än en legend. Någon som en gång funnits men inte längre fanns. Det var allt.

"Hej, vad gör du här?"

Tommy tittade upp och kanske hade han ändå börjat gråta utan att märka det eftersom hans blick var grumlig. Konturerna kring den ljusa gestalten som stod framför honom var upplösta i en gloria. Tommy gned sig i ögonen och uppenbarelsen fixerades till Anita i en benvit, stickad polotröja. Hon strök honom över kinden och frågade: "Gråter du?"

Tommy skakade på huvudet. Som om en plugg dragits ur längst ner i bröstkorgen rann den känslomässiga gyttjan ur honom och efterlämnade ett befriat tomrum som sakta fylldes med ljus. Han hade aldrig förut stött ihop med Anita på stan och att det skulle ske just nu såg ut som mer än en tanke. Som ödet.

"Okej", sa han.

"Okej, vadå?" frågade Anita och satte sig på andra sidan bordet.

För ovanlighetens skull hade Tommy svårt att finna ord. "Påsarna", sa han. "Slå ihop. Rubbet. Jag vill. Jag vill gärna. Om du fortfarande vill."

Anita skakade sakta på huvudet på ett sätt som troligen betydde *ja*. Hon plockade upp Tommys e-cigarrett från bordet och vred den mellan fingrarna medan hon frågade: "Vad fick dig att bestämma dig?"

"Jag håller på att dö", sa Tommy. "Och jag skulle vilja sluta med det."

Linus

1

En gång hade Linus sett en reklamfilm för trollkarlen Carl-Einar Häckner. Han bar frack och gick på en grusväg mellan åkrar. I ena handen höll han en svart ballong i ett snöre. Han saknade huvud. I gengäld hade ballongen hår och hatt, men inget ansikte.

Så kände sig Linus där han sökte sig fram på skogsstigar i närheten av Kymlinge. Som om hans medvetande hade separerats från kroppen, svävade en bit ovanför hans axlar och styrde hans rörelser medelst telepati. Kunskapen från tortyren och undervisningen satt kvar. Han var ett intet i den här världen och allt var på låtsas, en lek han var satt till att leka.

Det ville inte ens fästa och tynga att han hade dödat en annan människa. Visserligen i björnhamn, men Sergej skulle aldrig mer göra någon business i den här världen, vad Linus fattade. Ändå drog det inte ner eftersom det inte fanns någon verklig eller viktig kropp att dra ner. Det värkte djävul i uttänjda senor och elchockade muskler, men det hände någon annanstans. Inne i ballongen var allt lugnt.

Det var svindlande och behagligt på samma gång. Allt sedan puberteten hade han avskytt sin kropp. Att han velat ha ljuset släckt de gånger han legat med Cassandra hade inte bara med hennes degighet att göra. Han ville inte få syn på sina egna putande höftkular, taniga lår eller sin smala, hårlösa bröstkorg, det var lika avtändande som Kassandras daller.

Nu spelade det ingen roll. Sprattelgubben som han dirigerade mellan våta granar var bara något han hade att leva med. Han kände ingen skam, ingen rädsla. I hjärtat var han en gepard och det var det väsentliga som fanns att säga om honom. Han hade sett det, känt det, levt det.

Han hade bara sovit tre timmar och kanske det bidrog till upplevelsen, men det var knappast avgörande. *Titta på den där kroppen! Det är bara ett par plusgrader i luften och där snubblar den fram i genomblöta skor, T-shirt och en tunn jacka. Den är iskall, men fryser jag? Nej. Jag kan inte frysa eftersom jag ingenting är.*

Linus kom ut ur skogspartiet i höjd med stängslet kring Kymlinge station, tunnelbaneperrongen som aldrig tagits i bruk. Han, Henrik och Matti hade snackat om att göra en expedition dit, kolla upp stället där

spöktåget Silverpilen stannade för att plocka upp de döda, men det hade aldrig blivit av. Linus drog med vänsterhandens fingrar över stängslet medan han följde det i riktning mot Hallonbergen. Det pirrade i hans frusna fingertoppar men det skedde som på avstånd. I högerhanden bar han en plastpåse med ett innehåll värt en halv miljon. Det var bara ett faktum. I ena jackfickan hade han en glasburk värd mer, i den andra en pistol. Det var roligt.

X hade lagt de båda föremålen framför honom på bordet, pekat på pistolen, en liten Sig Sauer, och sagt: "Istället för att fly." Sedan hade han pekat på glasburken med dess innehåll och sagt: "Om du *måste* fly."

Det klafsade om Linus fötter medan han fortsatte längs stängslet och manade fram sommaren genom att nynna dess främsta plåga: "I got that sunshine in my pocket, got that good soul in my feet ..."

2

"Säg nåt."

I en halv minut hade Cassandra suttit och stirrat på paketet som Linus lagt framför henne på köksbordet. Själv satt han mitt emot henne insvept i en filt. Nedkylningen och smärtorna hade trots allt kommit ikapp honom när han slutligen kom in i värmen och hans byxor och T-shirt hängde på tork över elementet. Medan hon fixat med hans kläder hade han smugit ner Sig Sauern i en hallbyrå som hon aldrig använde.

Kassandras tystnad började bli irriterande och han upprepade: "Hör du. Säg nåt."

Hennes ögon var så tungt svartmålade att hon liknade en panda när hon såg på honom och sa: "Det här är nåt annat."

Linus ryckte på sina ömmande axlar. "Vadå, det är bara en fråga om mängd. Det är samma sak, fast tio gånger så mycket."

"Nej. Med en sån mängd *blir* det nåt annat."

Linus lyfte det plastinslagna paketet som var något större än en tegelsten. En glödande stråle for genom överarmarnas muskler och han lät paketet vårdslöst falla på bordsskivan med en dämpad duns.

"Det är ett kilo", sa han. "Ett föremål. En grej. Nåt vi ska hantera. Och för besväret får vi hundrafemtio tusen. Trettio till dig, alltså."

Äntligen tycktes Cassandra beredd att betrakta det hela ur en kommersiell synvinkel eftersom hon rynkade ögonbrynen och frågade: "Vadå, får du bara femton procent nu?"

"Nä. Trettio. Men det ska puttats för femhundra grammet."

"*Femhundra*? Det är ju billigare än fulsmack och det här är ju ..."

"Nu är det så, i alla fall."

Kassandra vek armarna över bröstet och huttrade till som om hon frös.
”Det är läskigt, Linus. Det är skitläskigt. Hur kan du inte tycka det?”

”Det har jag ju sagt. För att det inte är viktigt. För att det inte är den här världen som gäller.”

Han hade berättat allting för Cassandra, så gott han kom ihåg det. Hur han fångats in, torterats, hängts upp. Räddningen och vad som sedan hände. Hur han färdats till fältet och striden med Sergej. Vandringen genom mörkret och slutligen den nedlagda campingplatsen i utkanten av Järvafältet. Cassandra hade lyssnat utan att avbryta eller komma med invändningar och med ett lojt uttryck i sina pandaögon. Kanske hade hon överdoserat på något lugnande.

”Inget du undrar över?” hade han frågat med en antydning till ironi när han var färdig.

”Jo”, sa Cassandra. ”Varför är inte du död?”

”Hur menar du?”

”Alla andra som har fått ta del av den här ... undervisningen, som du kallar det, har ju tagit livet av sig. Varför har inte du gjort det?”

Problematiken hade inte ens slagit honom förrän Cassandra frågade. Han försökte dra sig till minnes undervisningen, vad den bestått av och det enda som kom för honom var ett mörker och kunskapen om att detta mörker var allt och han själv inget. Hur denna insikt strömmat genom honom som fysisk vetskap när X lagt händerna på hans axlar.

”För att han inte lät mig göra det”, sa Linus.

”Vadå? Undervisningen är väl undervisningen, vad jag fattar. Alla får veta samma sak, den sak som, ursäkt mig, jag har vetat ganska länge.”

”Nej”, sa Linus. ”Det finns olika *sätt* att veta det.”

”Mm-hm. Så du är typ buddhist nu, då?”

Förr skulle Kassandras sarkastiska tonfall kunnat göra honom rasande alternativt tillintetgjord. Men han visste vad han visste, även om han inte kunde sätta ord på det. Innan hon hunnit komma med ytterligare cynismer hade han halat fram kilot och lagt det på bordet, vilket effektivt täppte igen truten på henne.

Nu satt hon med armarna knutna över bröstet och glodde skrämt på det plastinslagna paketet som om det var det tunna höljet kring en kobra som låg hopringlad, spänd och redo för attack. Plötsligt hände något. Stämningen kring henne förändrades som om en dimmer vridits upp. Hon slappnade av, sänkte armarna och rentav log när hon sa: ”Du har rätt.”

”Om vadå?”

”Att det inte är viktigt. Vet du vad jag har börjat göra?”

”Nä.”

Kassandra gjorde högerhandens pek-och långfinger till två små ben som gick över bordsskivan. ”Jag har börjat gå upp på taket. Ända fram till kanten.” Fingrarna nådde fram till bordets kant så att de flagande, svartmålade naglarna stack utanför medan fingrarna svajade. ”En centimeter i taget hasar jag fram fötterna tills ungefär halva är utanför ...”

”Alltså, fan Kassandra.”

”Vänta. Du ska höra poängen. Jag hittar läget där jag bara precis, precis har tyngdpunkten på taksidan, där det skulle räcka med en vindpust i ryggen för att falla framåt. Sen står jag där och väntar. *Det* har jag börjat göra.”

”Var det inte du som sa typ att självmord är lika meningslöst som att leva och att du inte skulle göra det bara därför?”

”Det är inte självmord. Jag bara ger tillvaron en möjlighet att ta livet av mig.” Kassandra vägde paketet i händerna. ”Och du ska väl inte klaga. Det var det jag tänkte på nu och det gav lite perspektiv på den här skiten.”

”Jag vill inte att du håller på så där. Jag vill inte att du dör.”

”Jag kan sluta. Om du lovar mig en sak. Igen. Kommer du ihåg?”

”Vadå?”

”Att vi hoppar tillsammans om vi inte har kommit härifrån när vi fyller tjugo.”

Det var länge sedan Linus hade tänkt på löftet som hade avgivits i ett överspönt och berusat tillstånd och nu kändes det inte aktuellt. Insikten om tillvarons avsaknad av betydelse hade gjort honom mer livsbenägen än någonsin. Han fattade det inte, men så var det.

Han ville inte att Kassandra skulle utsätta sig för livsfara. Varför? Inte heller det visste han. Med det nya sättet att se hade alla bevekelsegrunder blivit luddiga då inget fundament fanns. Allt flöt. Eftersom ord därmed inte var annat än läten utstötta i tystnaden, var det enkelt för honom att se Kassandra i ögonen och säga: ”Absolut. Det gör vi. Jag lovar.”

De övergick så småningom till att prata logistik. Att putta *tusen gram* var inget man gjorde på en eftermiddag. Kassandra sa att det tog henne ungefär två minuter att fixa en engramspåse, alltså skulle det ta henne över trettio timmar bara att väga upp skiten.

”Vi gör fyragramspåsar”, sa Linus. ”Med det priset är det inget problem.”

”Okej”, sa Kassandra. ”Tio timmar, då. Men hur i helvete ska du lyckas putta tvåhundra femtio enheter?”

Linus flinade. ”*Enheter*, det gillar jag. Det blir liksom mer business.

Glida runt i kostym och ha transaktioner med enheter. Där har du mig.”

”Och? Hur ska du göra?”

”Ska snacka med Matti och Henrik.”

”Linus.” Cassandra lutade sig över bordet och sträckte ut handen så att hennes tröjärm gled upp en decimeter och blottade ett rutnät av tunna ärr på överarmen. Hon grep tag om Linus hand och kramade den hårt. ”Du behandlar det här som om det gällde att hiva iväg några dunkar fulsprit. Du fattar att det här är nåt *helt annat*, va? Som jag sa. Den här kullen, den här mängden. Du måste upp på ... överlagt mord för att få det tyngre.”

”Jag är inte straffmyndig. Och jag har inte åkt dit för att putta tidigare.”

”Tror inte det räcker. Inte med det här.”

Linus var inte intresserad av att diskutera ämnet vidare och svepte med blicken omkring sig. Den stannade på burken med kackerlackan som stod på fönsterbrädet. Han plockade upp den och vickade den fram och tillbaka. Insekten gled längs burkens botten och dess antenner trevade i luften. Linus skrattade till. ”Men vad fan! Är det samma?”

Kassandra nickade. Linus höll burken så nära ögonen som var möjligt utan att tappa skärpan och studerade den svarta precisionsmekanismen med sin till synes osläckbara lilla låga av liv. Den var så ömkelig och samtidigt så grymt respektingivande. Han förstod den nu. Inga som helst problem. Han behövde bara titta på sig själv så tittade han samtidigt på kackerlackan. Han ställde tillbaka burken där han tagit den och gjorde en gest mot paketet på bordet.

”Det är som du säger”, sa han. ”Det är enheter. Som ska portioneras ut. Det är allt.”

Kassandra skakade på huvudet. ”Vi är i mörkret, Linus. Jag har inget emot det. Men vi är i mörkret.”

”Jag har sett mörkret”, sa Linus. ”Och det är inte det här.”

Kassandra log overseende, som om han sagt något pretentiöst utan täckning. Hans jacka hängde över stolsryggen och han fick lust att plocka fram *sin* glasburk ur fickan och visa den för henne, men avstod. Den lilla klumpen med seg, svart substans såg inte ut för något i sig själv och den var hans hemlighet. Han visste precis vad han skulle ha den till, men det var inget Cassandra hade att göra med.

Justin Timberlake kunde ha sitt solsken i fickan. Linus hade en hel värld.

Efter pappans olycka hade Linus börjat hänga mer på gården eftersom lägenheten blivit som unken och klibbig. Både hans mamma och pappa hade varit aktiva, utåtriktade människor och illa lämpade för rollerna som vårdare respektive krympling. Luften blev genomsyrad av sorg och förbittring, så Linus drogs ner och ut. Till gården.

Med tiden kom han att umgås med två andra killar som hängde där av likartade orsaker. Henrik gick klassen över Linus i Gårdsskolan och Matti klassen under, men han hade fått gå om ettan. Han och Linus var elva och Henrik tolv. De hade väl stött ihop på gården när de var mindre, lekt någon gång, men det var först i samband med exilen från deras respektive familjer som de kom att bli vänner och björnbröder.

Mattis pappa var något av en celebritet i Stugan, men på trista grunder. När Matti var fem år gammal hade familjens pudel kissat på golvet eftersom Mattis föräldrar var så berusade att de inte orkade rasta den. Pappan hade då i fylledelirium hivat ut hunden från balkongen på nionde våningen.

Bara det skulle ha räckt för en viss ökändhet, men hunden landade dessutom på en sjuårig flicka som hoppade långrep med ett par kompisar. Hon slungades ner i asfalten med brutet nyckelben och bestående hjärnskador. Hunden avled på fläcken.

Händelsen blev uppslagen i tidningarna och skapade en omfattande hatkampanj på Flashback. Kombinationen grymhet mot djur och skadande av barn eldade skribenterna till detaljerade beskrivningar av vad de önskade skulle hända med Jokkum, Mattis pappa, vars namn man tagit reda på och såg till att skriva ut.

Oavsett vad allmänheten ansåg så var berusningsgraden och oavsiktligheten förmildrande omständigheter. Pappan dömdes till ett års fängelse för djurplågeri och grovt vållande till kroppsskada. Han hann avtjäna två månader av sitt straff innan han blev misshandlad till döds i uppehållsrummet.

Man kunde tänka sig att nyheten om dödsfallet skulle sätta p för hatkampanjen, men så skedde inte. Den skiftade fokus och inriktade sig istället på Mattis mamma, horan som knullat svinet. Telefonsamtal och brev, ibland hembesök och ord viskade genom brevinkastet, reducerade mamman till en dallrande klump av skräck som krävde en kombination av tabletter för att ta sig ur sängen, sprit för att kunna sova.

När Linus och Matti började umgås hade kampanjen för länge sedan dragit vidare till nya hatobjekt, men Mattis mamma vågade fortfarande knappt visa sig ute. Den enda person hon umgicks med var hennes bror, när han var hemma från sina europaturnéer med lastbilen. Hon satt mest hemma och rökte med neddragna persienner. Matti var den av grabbarna

som tillbringade mest tid på gården.

Med Henrik var det helt annorlunda. Det tog flera år innan Linus någorlunda fattade och Henrik hade språk att förklara varför även han tog sin tillflykt till gården.

Båda hans föräldrar hade fast jobb. Mamman på Karolinska sjukhusets lunchrestaurang, pappan på sjukhusets vaktmästeri. De hade träffats på en personalfest och snart frambringat två barn, Henrik och hans två år yngre syster Liisa. Henrik visste inte vad som sedan gått snett, eller om det alltid varit snett.

De gick till sina jobb och kom hem vid halv sex. Mamman lagade mat medan pappan läste tidningen. Familjen åt. Sedan tittade mamman och pappan på teve tills de gick och la sig vid elva. Det var allt. När Henrik första gången redogjorde för sin familjesituation hade Matti varit nära att klippa till honom där han satt i klätterställningen och hängde med huvudet.

"Vafan är det med dig?" hade Matti sagt. "Du har ju typ värsta drömfamiljen. Linus farsa är grönsak och min morsa psykfall och du bara ... *buhu, buhu, mina föräldrar går till jobbet och kommer hem och kollar teve.*"

Henrik hade inte kunnat förklara bättre den gången. Fortfarande med hängande huvud och med kutande rygg hade han lämnat Linus och Matti i klätterställningen och gått hem till Familjen Bra.

Med åren kom Linus att förstå bättre. En gång slumpade det sig så att han och Liisa kom ut från gården samtidigt och slog följe till skolan. Innan dess hade han aldrig pratat med henne och efter den evighetslånga sjuminuterspromenaden hade han inte för avsikt att göra det igen. Hon var den mest deprimerande tioåring han någonsin träffat. Hon var som en *fisk*.

De något utstående ögonen visade inga känslor och hon blinkade sällan. Håret var rakt och glanslöst. Hon sa nästan ingenting och de få ord hon yttrade utsades med monoton stämma som om mänskligt språk var henne främmande. Det var svårt att tänka sig att ett rött hjärta alls slog inuti hennes kropp, att det fanns varmt blod i hennes ådror.

Linus hade aldrig sett henne på gården annat än när hon gick till och från skolan, vilket måste innebära att hon tillbringade det mesta av sin lediga tid i hemmet och detta hade gjort henne till en amfibie, en fisk på land.

Så småningom kom Linus även att träffa Henriks föräldrar och de hade exakt samma utstrålning. Henrik hade vid det laget större förmåga till abstraktion och ordet han använde var *kallt*. Det var så kallt hemma hos honom. Även om det var vinter så måste han ut på gården för att inte

frysa ihjäl.

De tre pojkarna förenades av en brist med olika förtecken men samma resultat: De vantrivdes i sina hem och tvingades därför skapa ett nytt tillsammans. Ännu en gemensam nämnare var att de knappt fick några pengar hemifrån. Linus och Matti för att inga fanns, Henrik för att föräldrarna ansåg att han fick allt han behövde.

Dessa brister sammantagna skapade behovet av en verksamhet samt en lokal. Linus var redan igång med sin medicinbusiness och hade vissa kontakter, Matti hade sin lastbilskörande morbror som kunde plocka hem det ena och det andra. Henrik å sin sida hade en lokal.

Varje lägenhet i Gårdsstugan hade ett tillhörande källarförråd. Till allt som tycktes kajo med Henriks familj kunde läggas att de aldrig besökte sitt källarförråd eftersom där fanns plus minus ... ingenting.

"Vadå", hade Linus invänt. "Nåt har ni väl. Nån gammal, fan vet jag ... köksstol. Nån ful tavla."

"Nä", sa Henrik. "Mamma och pappa har bara nödvändiga saker. Och så använder dom dom tills dom går sönder. Och sen slänger dom dom."

"Men alltså, typ dina gamla leksaker och så?"

"Hade inte så mycket. Dom jag hade sålde dom. Sen när jag blev för gammal."

Matti skrattade till och knuffade Henrik. "Fy fan vad deppigt", sa han. "Säga vad man vill om min morsa men typ min bebikorg står iallafall där nere och möglar."

Henrik ryckte på axlarna. "Inte min. Vet inte om jag hade nån."

"Nä", sa Matti. "Du fick nog sova på golvet. Och äta grus."

"Kanske", sa Henrik utan att dra på munnen. "Ska vi kolla?"

"Har du nyckel, då?"

"Jag har nyckel."

Förrådet var mycket riktigt helt tomt och det enda som fanns var ett obrutet dammtäcke över golvet och en lika dammig lamparmatur i taket. Pojkarna stod med händerna i byxfickorna och visualiserade hur de sex kvadratmeterna skulle kunna användas, hur det skulle kunna se ut. Som på en given signal gick de och satte sig på golvet i varsitt hörn och tittade på utrymmet, och på varandra.

"Funkar, va?" sa Linus.

"Absolut", sa Matti. "Funkar."

Tolv kubik luft för ögonblicket bara fyllt med dammkorn som virvlat upp från golvet och dansade i lysrörsskenet, men tolv kubik som var deras. Redan samma eftermiddag hittade de en matta i soprummet och

under de kommande dagarna dök de i containers och övergivna förråd tills de hade en lokal värdig tre björnbröder och som de naturligt nog döpte till Idet.

Idet hade en tvåsitsig bäddsoffa och en fåtölj, ett hörnbord med en liten bluetooth-högtalare samt en sjömanskista angripen av trämask. En golvampa med stor skärm spred ett mjukt ljus sedan Matti hade dragit en ledning från taklampan som därefter aldrig tändes igen. Det var trångt och perfekt.

Eftersom Idet var direkt kopplat till Henrik var det olämpligt att ha det som lager ifall det blev tjafs. De hittade ett annat, mindre förråd som ingen använde och gjorde det till sitt genom att sätta på ett kraftigt hänglås till vilket de hade varsin nyckel. När verksamheten kommit igång var det där de förvarade smuggelspriten, cigaretterna och prylarna de kapat från olika lastkajer.

Medicinbusinessen skötte Linus ensam men delade med sig av förtjänsten till sjömanskistan som försågs med ytterligare ett hänglås. Även de två andra hade soloprojekt som gödde kistan med sedlar. De var bröder, de var Karhu, de var Stugans kungar.

Samtidigt visste de att de egentligen bara var småpickar. När de var fjorton respektive femton gjorde de ett halvhjärtat försök att steppa upp genom att skaffa sig egenhändiga tatueringar. De kollade hur man gjorde på nätet men då ingen av dem var konstnärligt lagd stannade det vid varsin hafsigt utförd triangel i blått bläck på överarmarna. Om inte annat så bekräftade den att de hörde ihop, att de hade varandras ryggar.

Linus LVU-volta blev ett avbräck i verksamheten och när han och Henrik börjat i gymnasiet och Matti fått praktikplats på en elfirma, gled de isär. De var fortfarande bröder och var och en visste att de båda andra ställde upp oavsett vad, men verksamheten och den intensiva gemenskapen föll i träda. Alla tre saknade de där gyllene åren då de suttit småfulla i Idet, lyssnat på musik och rafsat bland sedlarna medan de spann allt vildare planer för sin lysande framtid. Känslan av att allt var möjligt. De saknade den.

4

Henrik och Matti hade svarat på stört när Linus messat och sagt att han hade en skön grej på gång, kunde de träffas? Absolut. Var och när? När Linus skrev "Primavera om en timme" fick han en emoji med rynkade ögonbryn i retur från Henrik och från Matti en han aldrig sett förut: ett frågetecken drypande av blod. Linus skrev: "Det är lugnt. Trust me." Han var ingen emojianhängare och som en ironisk gest tillfogade han en galet

grinande djävul som gjorde tummen upp.

Han förstod deras tvekan. Under normala omständigheter skulle tre killar från södergården på Primavera vara liktydigt med att be om spö. Men det var nu inte normala omständigheter. Chivo hade stämt träff med enhörningen och hans crew låg lik i mörkret mellan världarna. Scenen var för tillfället tom och då handlade det om att visa upp sig, ta plats i den nya rollistan.

Huvudrollen var tänkt att tillfalla Alex som hade kontakter på norrgården och vars farsa var från Uruguay. Hans hela namn var Alejandro men han hade slutat att använda det sedan det tagits över av en handapa från Chile som pratade ekonomi och struktur. Med backning av X skulle han plocka upp Chivos fallna mantel och ta över hans verksamhet. Efter styrkedemonstrationen i gymmet var det fullt möjligt. Rykten färdades som vinden och att bli sammankopplad med X var en biffning av skarpaste sort.

Troligen viskade den där vinden även Linus namn och troligen kunde han därmed visa sig på Primavera utan risk för repressalier. Troligen. Men sådan var nu planen: etablera sig på norrgården. Visa närvaro och kapa åt sig både huvudroller och biroller innan yttre aktörer fick nys om att castingen var öppen, pyntade sig med järn och inställde sig till audition.

Linus hade varit på Primavera en gång tidigare, tillsammans med sin mamma och pappa när han var tio. Det var inget problem eftersom besöksrestriktionerna bara gällde folk som var i verksamheten, samt ungdomar. Det var ingenting som Linus visste vid tillfället, han tyckte bara att det var kul att gå på pizzeria.

Han kom inte ihåg mycket utom att den hade någon slags cowboyinredning, att pizzan han ätit var lite för stark samt att de haft ett flipperspel med Familjen Addams som han och pappa hade spelat genom att sköta en flipper var. Det hade varit en bra dag.

Linus stannade vid piskställningarna, plockade fram telefonen och tittade upp mot sitt fönster. Han hejdade sig innan han hunnit slå numret. Om det hade funnits någon möjlighet att hans pappa svarade så skulle han ha ringt. Minnet av flipperspelet hade gjort honom mjuk. Men pappan kunde inte prata och det var mammans hysteri som skulle strömma ur luren. Han pallade inte det just nu, behövde hålla fokus. Han la tillbaka telefonen i fickan och gick mot torget.

Latinosarna som brukade hänga utanför ICA syntes inte till. Genomgående var det ovanligt lite folk på torget, som om polisbanden runt fontänen hade en avskräckande effekt trots att kyttan inte fanns inom synhåll. Ett

undantag: en pick i tio-elvaårsåldern som stod och tog kort på sagda fontän med sin mobil. Linus gick fram till honom. "Hallå", sa han. "Varför fotar du den?"

Lillkillen ryckte till och synade Linus misstänksamt, bestämde sig för att han varken var polis eller hot och sa: "Har du inte hört?"

"Nä, vadå?"

"Chivo, du vet han Chivo. Han kom springande här imorse, hoppade så här rätt upp och bara ..." Killen slog med knytnäven över hjärtat, "splatt så här med hornet rätt in i bröstet. Ser du inte blodet?"

Linus tittade på missfärgningarna över enhörningens panna och mule. Med pekfingret indikerade han avståndet på tre meter mellan hornet och marken och sa: "Det var ett jävla hopp, hörrudu. Typ världsrekord. Hur fixade han det?"

Killen ryckte på axlarna. "Han var ju helt galen, ju, fattar du väl."

"Varför var han det?"

Killen såg sig omkring, mindre för att kolla att ingen lyssnade än för att markera att han stod i begrepp att droppa tung info. Linus smålog. Någon eller några i killens familj måste vara i verksamheten för att han i så ung ålder skulle kunna gesterna. Killen sänkte rösten, lutade sig mot Linus och sa: "Masken hade snackat med honom."

"Masken? Som daggmasken, då eller?"

Killen gjorde en min av att det var under hans värdighet att snacka med en idiot som Linus, men la ändå handflatan över ansiktet med spretande fingrar som monstret i *Alien* och sa: "Masken. Han har olika ansikten. Masker."

"Är det nån som är farlig, eller?"

"Skojar du? Han är typ det farligaste som finns. Träffar du honom är du stekt."

"Okej. Jag ska passa mig."

"Mm, gör det", sa killen overseende och fortsatte att fotografera. Linus gick mot pizzerian.

Doften som svepte över honom när han öppnade dörren fick en ihålig våg av hunger att dra genom magen. Han hade inte ätit på ett dygn men tuffat vidare på de klena kaloriresserver hans kropp bar på, samt ren viljestyrka. Nu när mat fanns inom räckhåll såg hungern till att göra sig påmind.

Henrik och Matti satt och hukade i en alkov längst in i hörnet där de syntes så lite som möjligt. Linus rushade inte utan tog god tid på sig att scanna av stället med avmätt blick, som en riktig brorsa. Klockan var strax före tolv och lunchen ännu inte igång. Utöver Henrik och Matti fanns där bara ett par alkisar som satt och långsög på sina öl vid ett

fönsterbord.

När Linus blick stannade vid hörnet intill disken krackelerade något av hans strama hållning och läpparna krusades. Familjen Addams fanns kvar. Helt otroligt. Måste vara flipperspelsvarianten av en evighetsmaskin. Linus kände efter i jackfickan och hittade en tiokrona, men att ta sig an Lurch och Morticia istället för Henrik och Matti vore inte coolt, bara taskigt. När de vinkade åt honom gick han till deras bord.

Han uthärdade hälsningen a la karhu och gled in i alkoven. Henrik kollade sin telefon och sa: "Måste vara tillbaka om fyrtio minuter. Fick dra en kvart tidigt för det här. Lunchrasten börjar egentligen ..."

"Okej", sa Linus. "Du har *bråttom*. Du då, Matti?"

Matti ryckte på axlarna. "Tog långlunch."

"Kan du göra det, bara så där?"

"Visar sig väl."

Av de två var det Matti som förändrats minst. Han hade bara växt någon decimeter sedan tolvårsåldern och var huvudet kortare än Linus, om än väsentligt biffigare. Det ostyriga, bruna håret hängde ner till de kraftiga ögonbrynen och kombinerat med hans vakna och luriga blick var han den där playern som glider in och tar för sig innan de andra pickarna fattat vad som händer.

Henrik var mer lik Linus till utseendet med långsmalt ansikte och rättfärgat hår vaxat i en spretig backslick som framhävde finnarna i pannan. Han hade lyckats komma in på Sam på Täby Enskilda där pickarna i hans klass företrädesvis kom från villor och nu *försökte* han så att det gjorde ont att se. Morriströjan och slicken rådde inte bot på den spända ödsligheten i hans blick, stugögonen. Hans fingrar rörde sig rastlöst över mobilen på bordet. Linus pekade på den och frågade: "Är det nåt viktigt?"

"Nä", sa Henrik, "det är bara ..."

"Ge fan i den då."

Henrik tittade upp och rynkade ögonbrynen åt Linus auktoritativa tonfall. Innan han hunnit invända något, sa Linus: "Har ni beställt?"

"Nä", sa Matti. "Låg på markos just nu, så att ..."

"Ta vad ni vill ha. Jag bjuder."

Matti såg på honom under lugg, flinade och frågade: "Är det *kakorna*, eller?"

"Ja", sa Linus. "Det är kakorna. Ta en öl."

Medan de väntade på pizzorna droppade fler lunchgäster in i lokalen. Trots hungern blev Linus varm i magen när ett par halvbrorsor som tillhört Chivos yttre besättning klev in och omedelbart slog ner blickarna

när de fick syn på honom. De visste uppenbarligen vem som backade hans rygg.

Träffar du honom är du stekt.

Linus avgjorde att det kunde vara ett lämpligt läge att visa Henrik och Matti hur landet låg, så han ropade: "Ey!" och viftade åt de två killarna att komma. De såg på varandra innan de hörsammade kallelsen. Henriks huvud sjönk ner mellan axlarna och han viskade: "Är du helt jävla kajo? Jag har fan ingen lust att komma till plugget med ..."

"Käft", sa Linus och sneglade på Matti som såg misstroget intresserad ut. Killarna kom fram till bordet och körde ner händerna i bakfickorna, nickade åt Linus. Egentligen var demonstrationen därmed genomförd. Killarna var ett par år äldre, skapligt stiffa med halstatueringar och guldlänkar. Att de skulle erkänt Linus existens i annat syfte än att ge honom på käften skulle ha varit otänkbart ett dygn tidigare.

Men makt är inte makt förrän den utövas, så Linus nickade mot hörnet vid disken och frågade: "Flippret, funkar det?"

Killen som såg hårdast ut och vars halstatuering sträckte sig till örsnibben nickade eftertänksamt medan han kollade in Henrik och Matti, likt en jägare som söker sig ett alternativt byte när det han har närmast är fridlyst.

"Sjysst", sa Linus. "Då behöver jag bara en tia."

Makt eller inte makt så handlar allting om att fatta *gränserna*. Linus sträckte till exempel inte fram handen. Det skulle ha varit skarpast tänkbara, men en risktagning som var onödig just nu. Killens blick sökte sig till Linus och Linus höll den. Orörliga stirrade de på varandra medan tysta frågor och svar studsade i luften mellan dem och information strömmade som i bästa wifi-uppkopplingen, tills killen nickade och sa: "Då får du väl fixa en, då."

Inte optimalt, men Linus visade inte med en min att killen presterat en svårtagen retur. Istället nickade han själv beklagande, plockade upp sin telefon och sa: "Får väl ringa Alex, då. Kolla om han har en. Vad heter du?"

Killens ögon smalnade och han drog på munnen. Det stod och vägde. Hans något mjukare kompis hade redan bestämt sig. Innan Linus motståndare hunnit göra eller säga något hade kompisens fått upp en tiokrona som han la på bordet. Den andre lät det hända medan han fortsatte att titta på Linus som likgiltigt tog myntet och gjorde en gest av *sjysst, tack*, innan han vände sig till Henrik och Matti igen och ignorerade blicken som brände över örat.

"Fan, vad hungrig jag är", sa Linus. "Beställde två, men tror jag skulle kunna kaka tre."

Henrik och Matti hade inget att säga om det eftersom de mordiska intentionerna som strålade ut från bordets kortända gjorde dem stumma. Linus vred sig sakta åt sidan, synade killen, höjde på ögonbrynen och sa: "Var det nåt mer?"

"Nej", sa killen. "Inte just nu."

"Okej", sa Linus. "Vi ses."

Han vände sig bort från killen som stirrade lite till innan han fnös och gick därifrån.

Game, set och match.

5

Någon minut senare var pizzorna färdiga och nu antog Matti erbjudandet om en öl. Linus gav Henrik en hundring och bad honom att gå och köpa.

"Vadå?" sa Henrik. "Ska du börja bossa med mig också nu, eller?"

"Ja, det ska jag. Men nu är det bara du som är arton. Som kan köpa."

"Vadå, verkar ju som att du bara behöver säga till så får du vad du vill ha."

"Så funkas det inte. Kom igen nu."

Trots att Henrik enligt egen utsago hade bråttom så släpade han fötterna efter sig när han gick mot disken. Linus inbillade sig inte att hans nyvunna status sträckte sig in i den vanliga världen och att bli nekad att köpa skulle vara ett tapp. Chivo skulle säkert bara behövt knäppa med fingrarna så skulle ölen kommit flygande, men där var inte Linus. Inte än.

Vare sig Henrik eller Matti hade sagt ett ljud sedan showdownen med latinokillen, bara suttit och glott på Linus med halvöppna munnar tills pizzorna kom på bordet. Linus rullade ihop sin capricciosa och tog ett stort bett, tuggade och svalde. Matti la handen på hans axel och sa: "Okej. Hur fan gick det där till?"

"Det har hänt grejer."

"Har det med Chivo att göra, eller?"

Linus nickade. "Jag var där. Han plockade mig. Torterade mig, hängde mig på kroken. Och sen blev jag räddad."

"Av vem då?"

Linus såg långt på Matti. "Av vem tror du?"

Matti gjorde en misstrogen grimas och skakade på huvudet. "Nä, nä. Nä, nä, nä. Inte en chans."

Henrik kom till bordet och smällde ner en öl framför Matti så att det skvimpade över kanten. "Vadå?" frågade han. "Vad är det som inte är en chans?"

"Linus", sa Matti och pekade på honom med hela handen som om han

förevisade en cirkusattraktion, "Linus sitter här och säger att den där brorsan med ansiktena eller maskerna eller vad fan det är. Att han räddade honom från Chivo."

"Jag är med honom nu", sa Linus. "Så är det bara."

Linus tog ännu ett jättebett medan Henrik gled in i båset där han tittade på sin Acapulco, svalde ett par gånger och skakade på huvudet. "Jag mår fan illa", sa han. "Kan inte käka det här. Fan ta dig, Linus. Vad skulle du göra så där för? Jag trodde den där brorsan skulle göra köttfärs av oss."

"Han var ingen brorsa", sa Linus. "Och hör du inte vad jag säger? Jag är med *honom* nu."

"Jag har inte hängt med", sa Henrik och sköt pizzan åt sidan. "Jag vet inte vad du snackar om."

Matti hade inte tagit lika illa vid sig som Henrik och en fjärdedel av hans Subcomandante Marcos var redan nedsväld ihop med ett par klunkar öl. Han fläktade med handen framför munnen och sa till Henrik: "Du kan inte ha missat det här. Det är brorsan som håller på att ta över. Alltihop. Dom som är emot honom tar livet av sig eller försvinner. Och han puttar nån kola som är det renaste nån sett. Linus morbror skriver ju för fan om det här."

"Har inte tid att läsa tidningen", sa Henrik. "Har så jävla mycket läxor att ..."

"Knip", sa Matti och såg på Linus. "Du är med honom, säger du. Vad innebär det?"

Under Mattis lilla föreläsning hade Linus hunnit mosa i sig hela sin första pizza och panikhungern var stillad. Nästa skulle han kunna njuta av. Han lutade sig fram över bordet och viftade åt de andra att göra likadant. När de var så nära att det räckte med att viska för att höras, sa Linus: "Det innebär. Bland annat. Att jag har tyngsta backningen. Ni såg latinosarna. Och det innebär. Att jag har *ett kilo*. Av den där kolan som Matti nämnde. Och det innebär. Att ni ska vara jävligt glada att ni känner mig."

I tystnaden som följde passade Linus på att redogöra för kvaliteten på varan och priset som var satt. De fick en hundring var av försäljningspriset per gram, var tillåtna att lägga på max en hundring själva. Sammantaget handlade det alltså om en möjlig förtjänst på två hundra tusen. När Linus nämnt siffran sänkte sig åter tystnaden kring bordet tills Henrik reste sig och sa: "Jag måste tillbaka nu."

"Sitt ner", sa Linus. "Hör du inte vad jag säger?"

"Ja", sa Matti. "Sitt ner."

Henrik damp ner i sätet igen, sneglade dystert på sin oätta pizza och sa: "Det låter jättebra och så, men ... jag går liksom i skolan nu."

”Varför det?” frågade Linus.

”För att få en utbildning, vad fan tror du?”

”Och vad ska du ha den till?”

”Inte vet jag. Komma in på universitet kanske.”

”Och sen?”

”Få ett jobb. Som normala människor.”

”Som vadå?”

Henrik skruvade på sig och fortsatte att glo på pizzan som om den bar skulden till hans bristande framtidsfokus. Linus visste att han inte hade en aning om *varför* han studerade, att det bara var något som hans mamma och pappa på sitt iskalla sätt hade fått honom att göra. Dåliga betyg hade han också.

”Nu tar vi om det här från början”, sa Matti. ”Du säger nittio procent, du säger femhundra grammet och vet du vad jag säger då? Då säger jag *bullshit*. Så kvalle går inte att få tag i, och om det gick skulle det kosta, nu är inte jag så insatt, men minst två lakan grammet. Minst.”

”Nu är det iallafall så det är”, sa Linus.

”Det tror jag när jag ser det.”

”Det ska du få göra.”

6

När Linus fått i sig sin andra pizza och magen kändes som om den var tillverkad av modellerare, sa han åt de två andra att gå till Idet och vänta. Henrik fortsatte att krångla, men till slut accepterade han att skolka från resten av lektionerna, men bara för att det var kul att träffas igen. Bara därför.

Linus lät dem få en minuts försprång och följde sedan efter dem, kollade så att de inte ställde sig på span för att ta reda på vart han gick. När Matti frågat var Linus förvarade den föga trovärdiga skiten hade Linus svarat att det skulle han inte bry sitt söta lilla huvud med.

Han ville inte dra in Cassandra, av flera orsaker. Dels för att han ville skydda henne, hålla henne utanför om det blev tjafs. Dels tycktes det honom som en allmänt bra ledarstil att hålla de två enheterna separerade. Det sista skälet var det sämsta och det viktigaste: han ville inte att Henrik och Matti skulle få nys om hans och Kassandras relation.

Henrik hade aldrig haft nån tjej, medan Mattis flickvän Julia hörde till Stugans absoluta toppsegment. En sådan där tjej som folk vände sig efter för att med ögonen få dricka in hennes gångstil, kolla om den var lika attraktiv som ansiktet de just sett. Att komma dragande med feta emobruden Cassandra var att inbjuda till gliringar, och det kunde inte

Linus kosta på sig längre.

De två andra försvann in i Henriks port och Linus gick snabbt över gården. I hissen upp till Cassandra tänkte han igenom det nuvarande läget, där han inte kunde *kosta på sig* saker. Han var inte längre en pick som fick svälja och ta emot skit som regnade uppifrån, men han var heller ingen brorsa som själv kunde diktera villkoren. Han var i mellanläget, där allt handlade om att inte tappa ansiktet

Kassandra började jiddra när han kom för att hämta kilot, kallade honom idiot, och från henne tålde han det, men bara från henne. Kanske var det bra. Man behövde ha *nån* som vågade säga emot och tvingade en att tänka efter. Han tänkte efter. Sedan frågade han: "Har du *nån* gammal ryggsäck eller så?"

Mera tjafs, men till slut kastade hon åt honom sin skolryggsäck från högstadiet. Den var sliten, svart och översållad med knappar där det stod saker som: "Meat is murder", "Reclaim the streets" och "Häng den sista prästen i den sista kungens tarmar". Den sista hade hon tillverkat själv. Linus stuvade ner kilot och drog igen blixtlåset.

"Vad skulle hända om någon tog det där för dig nu?" frågade Cassandra.

"Ingen kommer ta det."

"Hur kan du säga det?"

Linus plockade fram pistolen ur hallbyrån och stuvade ner den i bakre byxlinningen. "Därför att ingen kommer ta det."

Förvånansvärt nog jidrade inte Cassandra om pistolen. Hon bara stillnade så där igen, nickade och sa: "Vi är där, alltså."

"Jag är där. Var du är vet jag inte."

Kassandra tog hans ansikte mellan sina händer och kysste honom mjukt. Linus blundade och tog emot. Hennes läppar var det inget fel på, tvärtom. De skänkte honom ett ögonblicks ljuv vila under denna vassa dag. Deras läppar skiljdes åt, hon lutade sin panna mot hans och sa: "Jag är med dig."

Det kändes bra när Linus kom ut på gården igen. Solen tittade fram genom en glipa i molntäcket, pizzan hade lagt sig till rätta i magen och läpparna mindes kyssen. Han hade ett kilo finaste kola på ryggen, ett järn i byxlinningen och en annan värld i fickan.

Han kom ihåg hur han hade stått på sin balkong för bara ett par veckor sedan. Kramat kring räcket, spejat in mot stan och längtat efter att det skulle börja. Nu hade det börjat och mer än så. Han hade grejerna, han hade rörelsen. Han var äntligen på väg.

Det var något knas med stämningen när han kom ner till Idet. Linus hade förväntat sig att hans crew skulle sitta som tända ljus och vänta på att pappa skulle komma med godiset, men Matti satt i soffan och såg besvärad ut medan Henrik var hopsjunken i fåtöljen med en blank hinna över ögonen.

”Vad är det?” frågade Linus. ”Har det hänt nåt?”

Matti slog ut med händerna. ”Henke fick nåt psykbrut, jag vet inte.”

”Det är ingenting”, sa Henrik med tjock röst.

”Kom igen”, sa Linus. ”Snacka. Vi måste vara på samma sida här.”

Henrik vevade med handen och pekade ofokuserat på grejerna i Idet. ”Det är bara att ... det är så länge sen jag var här.”

”Och?”

”Vi hade det så bra där, ett par år. Det är den enda bra tiden i mitt liv. När vi satt här nere och grötade. Det kom tillbaks. Nuförtiden är det bara skit med allting.”

Henrik var på vippen att börja gråta. Linus kramade till om hans axel och sa: ”Du. Sätt dig i soffan. Så ska du få se.”

Henrik gjorde som Linus sa. Tågordningen måste sättas på samtliga punkter, stora som små. Linus basade, alltså satt han i fåtöljen. Underhuggarna i soffan, händerna på knäna. Matti makade sig åt sidan för att lämna plats för Henrik, men undvek att vidröra honom som om han fruktade att Henriks blöthet skulle rinna över till honom. Han kastade en sned blick på Linus för att visa att han hade uppfattat maktdemonstrationen.

Linus häktade av sig ryggsäcken, fiskade upp kilot och dängde ner det på det minimala soffbordet. Matti vek armarna över bröstet och tittade på plastförpackningen, på Linus. Han putade ut med underläppen och sa: ”Och det här vill du att jag ska tro på? Att det är vad du säger att det är?”

Pistolen skavde mot Linus ländrygg när han lutade sig bakåt i fåtöljen, pekade på kilot och sa: ”Att nosa det där. Är som tyngsta orgasmen, fast bättre.”

Matti skrockade till och sa: ”Vet ni vad Julia gjorde häromdan?”

Här skulle *inte* snackas om Mattis snuskheta tjeje, så Linus rappade till med knogarna i bordsskivan så att Henrik ryckte till och tittade upp.

”Jag skiter i vad Julia gjorde”, sa Linus. ”Ni måste fatta vad vi har här. Folk blir alltså helt jävla galna när dom har testat det och kan sälja sin morsa bara för att få en näsa till. Jag vet. Jag har puttat den här skiten ett tag nu och dom blir helt. Jävla. Galna. Det här ...”, Linus la handen på paketet och klappade det. ”Är ett kilo ren. Jävla. *Makt*.”

Linus tal hade viss verkan. Matti tittade på paketet med större respekt medan Henrik krympte ihop ytterligare i soffan. Sedan kom Matti på

något. Han pekade på paketet och sa: "Du har puttats här ett tag, säger du. Det har inte jag hört nåt om. Jag har inte sett några pengar av det."

Det tog emot att gå på defensiven, ändå sa Linus: "För att jag inte har fått några pengar."

"Vadå, så du har puttats finkola som en hobby då? För att det är kul?"

Linus suckade teatraliskt och la huvudet på sned. "Matti. Ibland måste man visa sitt värde. Innan man får vara med och leka."

"Och det gäller mig och Henke också, menar du?"

"Nej. Ni får vara med direkt. Så sluta vara så jävla misstänksam. Det är *mig* du snackar med här. Litar du inte på mig?"

Matti knep ihop läpparna, tittade på kilot och nickade sakta. I tystnaden passade Henrik på att häva upp sin röst från djupet av soffan: "Jag kan inte vara med", sa han. "Jag är ledsen, men det går inte. Jag är arton. Det går inte."

Äntligen tycktes Matti ha klivit över på rätt sida om gränsen. Han slog till Henriks knä och sa: "Stiffa till dig nu. Det var ju det här vi snackade om när vi satt här och *grötade*, som du säger. När vi skulle vara med på riktigt."

"Det var då, det", sa Henrik. "Det är ju det jag säger. Att det är borta. Och att jag är ledsen för det. Jävligt ledsen."

"Vad har du på armen?" frågade Linus.

"Va?"

"Visa vad du har på armen."

"Jaha, *det*", sa Henrik och strök med fingrarna över armen där hans tatuering satt. "Det var ju jävla dumt gjort. Ser inte klokt ut."

Linus och Matti utbytte en blick och när Matti återigen klappade till Henriks knä var det mindre vänskapligt. "Visa den", sa han. "Få se på den."

"Vadå?" sa Henrik. "Tror ni jag har opererat bort den, eller?"

"Jag tror ingenting", sa Matti. "Visa den, bara."

Henrik skakade på huvudet och for med blicken mellan sina björnbröder med ett uttryck av *är ni allvarliga*? När han inte fann något annat än hotfullt betraktande i deras ögon, ryckte han på axlarna och började knäppa upp skjortan.

Linus gillade läget. Matti hade snappat upp hans påtryckningsmetod och gjort den till sin, fört den vidare. Så lirade någon som bossade. En antydan bara och sedan fick underhuggarna göra jobbet. Linus krav att få se tatueringen hade bara varit ett infall, men nu tog en plan form. Han reste sig från fåtöljen, tog hängslåset som hängde öppet i byglarna på insidan och klickade igen det.

När han vände sig om hade Henrik fått av sig skjortan och dragit upp

ärmen på sin T-shirt så att den ojämna, blå triangeln på hans överarm kom till synes. "Nöjda?"

Linus pekade på tatueringen. "Vad betyder den där för dig?"

"Den betyder", sa Henrik, "att det fanns en tid när vi var jävligt nära. När det verkade som om grejer var möjliga. Så jag kommer att spara den. Alltid. Om det är det du undrar över."

"Nä", sa Linus. "Det är inte det jag undrar över. Jag undrar om du kommer ihåg vad den *betyder*?"

"Precis", ekade Matti. "Vad betyder den?"

"Fan, vad ni är jobbiga", sa Henrik och rullade ner sin T-shirtärm. "Det var en dum grej vi gjorde när vi var små. Vi gjorde många dumma grejer när vi var små."

"Det är inte så jag minns det", sa Linus. "Är det så *du* minns det, Matti?"

Matti skakade på huvudet. "Nä. Minns det som att vi lovade att vi skulle hänga ihop. Att vi hade varandras ryggar. Att vi skulle dela på allt. Att det var vi mot världen."

"Mmm", sa Linus. "Och det tycker du var en *dum grej*, Henke?"

Henriks ögon blev glansiga igen och han hulkade till när han drog på sig skjortan. "Jag menar bara ..."

"Jag skiter i vad du menar", sa Linus. "Jag hör vad du säger. Och du kan ge fan i skjortan."

Henrik stannade med högerarmen halvvägs in i ärmen. Med rynkade ögonbryn följde han Linus med blicken när han korsade rummet och drog ut lådan där de förvarade saker som kunde vara bra att ha. Just nu kunde en kartongkniv vara bra att ha. Linus plockade upp den smäckra metallhysan och klickade ut rakbladet med tummen.

"Om det är så du känner ...", sa Linus.

Henrik fnös till. "Lägg av nu, Linus. Det är inte kul." Hans röst var stadig, bara en smula kvävd av tillbakahållen gråt, men Linus noterade att hans blick flackade mot dörren och det stängda hänglåset. Linus ställde sig intill honom och pekade med bladet på hans överarm.

"När man gifter sig", sa Linus, "tar man på sig en ring. Sen om man vill skilja sig så tar man av sig ringen. Vad jag fattar vill du skilja dig. Då ska den där bort."

Matti flåsade till och nickade. "Helt rätt."

"Bra att du känner så", sa Linus och räckte Matti kniven. "För det är du som ska göra det."

Matti tog emot kniven och fuktade läpparna med tungan. Henrik lät skjortan ligga kvar i soffan och började resa sig medan han sa: "Jag är inte med på den här leken mer. Ni får ..."

Linus drog fram pistolen och höll den ett par decimeter från Henriks ansikte. "Sätt dig."

Henrik dråsade ner i soffan igen och en fet ängel skred långsamt genom rummet. Henrik och Matti stirrade på pistolen vars pipa Linus höll riktad mot Henriks högra öga. Ingen sa något. Linus pekade manande på Henriks överarm och Matti svalde klistrigt innan han frågade: "Var har du fått tag i den där? Är den ... riktig?"

Linus nickade. "Kom igen nu. Skär bort den."

Matti tittade på knivbladet i sin hand som om det hade fått en ny tyngd och skärpa och transformerats från en leksak till ett bruksföremål. Något man verkligen *gjorde* saker med. Gråten som legat på lur i Henrik brast slutligen fram och tårar rann längs hans kinder när han sa: "Nämen hör ni, sluta nu. Det här är inte kul. Sluta nu. Jag är fan *arton*, jag kan inte putta den där skiten. Jag skulle få typ livstid, hela mitt jävla skitliv skulle vara förstört, fattar ni inte det?"

Matti satt som förlamad och tittade på Henriks överarm där T-shirten dolde tatueringen. Linus drog in luft och skrek: "Skär!" så att Matti hoppade till och drog upp Henriks ärm. Den blå triangeln kom åter till synes och även Linus fick ett styng av melankoli när han mindes den oändligt avlägsna eftermiddag då han själv karvat in den i Henriks arm. Allt var så långt borta. Men nu var det rörelsen framåt som gällde.

Matti höjde knivbladet, skakade på huvudet och sänkte det igen. "Jag kan inte", sa han till Linus. "Det fattar du väl?"

Linus flyttade pistolmynningen från Henrik till Matti. "Du kan och du ska", sa han. "Jag beordrar dig."

Med mynningen en halvmeter från sin panna glodde Matti upp på Linus. Något passerade över hans ansikte och hans röst lät snudd på glättig när han sa: "Skjut om du vill. Jag tror inte att du gör det, tror inte vi är där. Men jag kan ha fel. Det är okej. Men jag skär inte."

Linus log. Han hade räknat med ungefär det här. Matti var stift och en bra kille att ha i sitt crew. "Du har helt rätt", sa Linus. "Jag pallar inte att skjuta dig och det vore en sån jävla waste. Men ..."

Linus flyttade pistolen så att mynningen vilade mot Henriks knä. Han tryckte till så att det blev rynkor i de mörkbruna märkeschinos à la Täby som Henrik börjat bära. "... här kan jag skjuta. *Där* är vi och det tror jag du vet. Så Henrik ...", Linus flyttade blicken till Henrik som satt med händerna knutna över magen och hackade tänder, "... nu får *du* välja. Knäet eller tatueringen?"

"Ta-ta-ta-tatueringen, men fan Linus ... Linus ..."

"Lägg ner det där", sa Linus. "Det funkar inte. Du är en svikare och jag skiter i dig. Kör nu, Matti, annars blåser jag bort knäet. Jag menar det och

det vet du.”

Matti tittade Linus i ögonen, såg att det var sant, tog ett djupt andetag som han långsamt blåste ut innan han åter höjde kniven och sa: ”Sorry, Henrik.” Med låg röst tillfogade han, mest till sig själv: ”Fan vad blaskigt det här blir ...”

”Okej!” skrek Henrik och höjde båda armarna i luften. ”Okej, okej, okej!”

”Okej vad då?” frågade Linus.

”Okej! Jag är med.”

”Vad är du med på?”

”Jag är med på att putta din skit! Jag gör det!”

Linus sänkte pistolen, lutade sig ner mot Henrik och viskade: ”Du kanske kan ta och prata lite tystare.”

8

”Vad fan har hänt med dig egentligen?”

Tonen i Mattis röst var en blandning av beundran och skepsis kryddad med en knivsudd vädjan och *kom tillbaka till oss*. Linus hade inte berättat om fältet och tänkte inte heller göra det. Det skulle låta som om han hade flippat ut fullständigt och kanske var det inte tillåtet att berätta, så han nöjde sig med att svara: ”Jag har fattat hur det ligger till. Det är allt.”

”Och då får man en pistol, menar du?”

”Bland annat. Okej. Nu är det så här ...”

Linus redogjorde för logistiken. Henrik och Matti skulle som ett test bli tilldelade tjugofem gram var. Fem fyragramspåsar och fem engrammare. Hundra spänn i provision och max hundra spänn påslag per gram. Fem tusen i förtjänst per skalle. Hur de bar sig åt för att putta skiten la sig inte Linus i, men om fem dagar ville han se tjugotusen på bordet.

”Vem är det som paketerar?” frågade Matti. ”Är det du?”

”Nä. Det är hon som kom trea i *Idol* 2014.”

”Vad säger du för nåt?”

”Jag säger att det ska du skita i.”

Det ryckte till i Mattis mungipor och han sjönk ihop en smula, som om han fått ett lagom hårt slag i magen. Det var en given aspekt av att basa: man blev ensam. Linus kunde inte längre dela med sig och älta sina grejer som förr, måste hålla en hög profil utan sprickor. Det kändes sorgligt och berusande.

Ända sedan Linus sagt åt Henrik att sänka rösten hade han suttit i soffan med händerna fastknipna mellan låren och uttrycket hos någon som leds bort från ett katastrofområde invirad i en foliefilt. Räddad, men

med allt i ruiner bakom sig. Nu hände något. Som om han dragit i sig en Red Bull och effekten äntligen började kicka in, rätade Henrik på sig, ruskade på axlarna och sa: "Det är en fest på skolan i övermorgon. Jag vet några som puffar, några som förmodligen nosar."

"Du kommer bli kungen", sa Linus. "Se till att förvarna bara, så att dom har markos."

"Kan ju swisha också."

"Registreras inte det så det kan spåras?"

"Jo, men det är ju inga jättebelopp. Borde vara lugnt."

"Okej, men jag är inte kall med att du swishar *mig* sen."

"Jag löser det."

Ett nytt ljus hade tänts i Henriks ögon, precis som Linus hade hoppats. Under Henriks långa stund av apati hade Linus fruktat att chockterapin slagit slint och att han skulle ha med en geléklump att göra. Men nu hade det landat, nu hade Henrik *accepterat* och det var nyckeln. I stort sett vilket läge som helst var lugnt, bara man accepterade. Inte sprattla, inte drömma om annat, inte ångra. Acceptera. Sedan var det bara att lägga rälsen framåt, en bit i taget.

Linus var övertygad om att han hade gjort Henrik en tjänst genom att tvinga honom till acceptans. Täby Enskilda? Vem fan var det han försökte lura? Linus var inte främmande för att en pick med skalle kunde flyga från Stugan på böckernas vingar, men Henrik var inte den picken, hade inte den skallen. Linus hade fått honom att fatta läget, lira med det han hade, och dessutom ...

"Det är en grej ni måste fatta", sa Linus. "Ni kan tycka att jag bossar, att jag har förändrats och visst, det har jag. Men det finns en anledning."

Linus gjorde en konstpaus för att kolla att han hade deras fullständiga uppmärksamhet. Det hade han. Båda satt nu intill varandra i soffan som de tända ljus han förväntat sig från början, hängde vid hans läppar för att få höra vad som komma skulle. Linus pekade på paketet och sa:

"Det här är *once in a lifetime*, fattar ni? Den här kvallen, det här priset, den här tunga kranen vi har. Vi står mitt i en jävla gulddusch och den rinner *nu*. Fixar vi det här snyggt med bra distribution så kan vi bara chilla sen, eller hur? Det blir sådana jävla markos, vi blir *set*. Lägenhet, bil, inga problem. Hänga på lyxhotell på nån strand, inga problem. Men det är nu det händer, inte sen. Då kan man inte stå och säga: "jag vet inte, jag törs inte". Det är nu vi har den här chansen, det är nu det händer. Och det måste ni fatta. Jag gör det här för er skull. Också."

Linus peptalk fungerade. Matti och Henrik blev gradvis till fjärrskådare, såg framför sig prylarna som Linus målade upp. Fram till den punkten var det som att de varit oförmögna att se kopplingen mellan plastpaketet på

bordet och de fröjder som Linus just beskrivit. Nu såg de.

Det blev en stunds rätt skönt tjafs där de bollade alla saker som blev möjliga när man var så laddad som de skulle komma att bli. Linus tillät sig att bli lite larvig och en i gänget och det var som gamla dagar och inte alls som gamla dagar. Till och med när Linus jidrade om hur han skulle köpa typ Bowserbilen från Mariocart så hängde en del av hans medvetande i den svarta ballongen och styrde honom. Det sköna tjafset var också en strategi, ett sätt att få hans crew att slappna av och tänka mer på sammanhållning och brödraskap än på sönderskjutna knäskålar.

När de tröttnat på sina gemensamma fantasier satt de en stund tysta och hängav sig åt sina privata tills Matti frågade: "Hur fick dom tag i dig?"

"Vilka då?"

"Du berättade ju det där med Chivo. Men hur fick dom tag i dig, innan? Vem fan springer ikapp dig?"

"Jag blev såld."

"Vadå, typ nån som ..."

"Ja. Nån som. Burken, kallas han."

"Okej. Vad ska du göra åt det, då?"

"Glad att du frågar för det är nästa, vad säger man, punkt på dagordningen. Henke, du hakar på."

Henrik hade inte följt med i samtalet. Hans inre fantasipump jobbade hårdare än någon annans eftersom det var så mycket han saknade. Han tittade yrvaket på Linus och sa: "Va?"

"Vi ska hälsa på en snörvlare. Som sålde ut mig. Det funkar inte i det nuvarande läget."

En anledning till Henriks dåliga betyg var hans bristande förmåga att se övergripande sammanhang och dra slutsatser av dem. Samma brist fick honom nu att fråga: "Vad är det som inte funkar?"

Matti himlade med ögonen och sa: "Hör du inte? Han sålde ut Linus. Tror du en brorsa kan låta sig bli såld som nåt jävla puffluder?"

Linus protesterade inte när Matti kallade honom brorsa. Fanns ingen anledning. Att bli en brorsa var bara en fråga om att tillräckligt många *ansåg* att man var en brorsa. Tydligen hörde Matti redan till den gruppen.

Henrik vred sina smala händer och sa: "Är det inte bättre med Matti?"

"Matti", sa Linus, "är söt som socker i solsken, men han ser ut som en jävla smågangster och det gör inte du. Därför ska du följa med."

Henrik protesterade kraftlöst ett par vändor till fast han visste att loppet var kört. Han var på banan nu. De lämnade Idet och gick ut i källaren. Där ventilationsrören krökte sig i taket ställde sig Linus på tå och trevade runt tills han hittade kofoten. Sedan gick de för att besöka

Efter det som hänt med Chivo borde Burken vara ett knippe nerver i en skinnsäck. Han hade böjt sig för någon som inte längre fanns och när hämnden anlände stod han ensam, så hans misstänksamhet var troligen på topp. Det gällde att gå försiktigt fram om det skulle bli något leka av.

Henrik ringde på dörrklockan medan Linus tryckte sig mot väggen halvvägs upp i trappan till nästa våning. Han hade själv dörrkikare och visste var gränsen för synfältet gick. Kilot i ryggsäcken tryckte mellan skulderbladen, pistolen skavde i byxlinningen och kofoten var varm i hans hand. Det pirrade i hans bröst och han njöt av varje sekund.

Ingen kom för att öppna och Linus pekade åt Henrik att ringa på igen, flera korta stötar. När signalerna klingat ut hördes smygande steg inifrån lägenheten. Nu stod Burken och kollade i kikaren. Henrik gjorde som Linus sagt åt honom och utförde en pantomim med budskapet att han hade något viktigt att berätta, men inte kunde stå och skrika i trapphuset. Extra tydligt gjorde han det grin och den trutning med läpparna som visade ett tyst "CHI-VO".

Henrik lät armarna falla och såg harmlös ut. Låset vreds om och dörren öppnades en halv decimeter. Linus uppfattade rasslet av säkerhetskedjan som han räknat med skulle ligga på. Inifrån lägenheten viskade Burken: "Vad är det? Vem är du?"

Henrik, idioten, sneglade upp mot Linus för att få vägledning och Linus fick kasta sig nedför trappan för att hinna trycka in kofoten i öppningen. Det var nära att Burken hunnit dra igen dörren, så nära att Linus projekt skulle ha gått i stöpet om inte kofoten varit tunnare i nedre änden. Nu hann han precis få in eggen i springan och la kroppen bakom för att trycka metallstången på plats. Dörren gick inte längre att stänga.

"Hallå Burken" sa Linus till det öga uppspärtrat i fasa som syntes innanför springan. "Vi ska snacka lite nu." Linus pressade kofoten mot väggen och tvingade upp dörren så långt det gick innan den hindrades av säkerhetskedjan.

Burken andades i grunda tag medan han skakade maniskt på huvudet. "Jag vill inte", sa han. "Det var inte mitt fel, jag var tvungen, de slog mig ..."

"Jag vet, jag vet", sa Linus. "Jag vet. Och om du gör som jag säger kommer det inte hända nånting."

"Jag tror inte på dig."

"Vad du tror spelar ingen roll. Jag kan trycka bort den där kedjan hur

lätt som helst, men *då* kommer jag bli sur.”

Linus höll masken trots att det där med kedjan var en lögn. Han hade glömt att ta med sig något att lägga mellan kofoten och karmen för att kunna bända. Det enda han kunde göra var att hålla dörren öppen, men det var knappast något som Burken i sitt nuvarande tillstånd var kapabel att räkna ut.

”Vad är det du vill snacka om?” sa Burken.

”Du sålde ut mig”, sa Linus. ”Jag vill snacka om hur du ska betala och det behöver inte vara med blod. Om du öppnar nu.”

Han hade underskattat Burken. Fanskapet lutade sitt huvud närmare dörren så att han kunde se kofoten, karmen och Linus brist på hävkraft. De såg varandra i ögonen. Dött lopp. De kunde bli stående här tills de ruttnade. Linus kände en hand som trevade över hans rygg och en rivande sveda när pistolen drogs upp ur linningen.

”Öppna dörrjäveln”, väste Henrik och tryckte in mynningen i springan så att den pekade mot Burkens O-formade mun. Linus var nära att tappa greppet om kofoten av pur häpnad, men samlade sig och återtog kommandot.

”Jag får tag i dig förr eller senare”, sa han. ”Och jag kommer bara att bli surare och surare. Öppna *nu* så kan det fortfarande gå bra.”

Några sekunder förflöt i tystnad. Burken hade mycket att tänka på. Linus och Henrik stod sammanträngda utanför dörren med sina respektive tillhyggen och det kändes inte *snycgt*. Den surhet som Linus flaggat för började växa. Lyckligtvis tog Burken sitt förnuft till fånga. Med darrande händer hakade han av kedjan och gav dem tillträde.

Burken backade så att han stod på ytterkanten av trasmattan som täckte hallgolvet. Han såg för jävlig ut. Linus visste att han jobbade som busschaufför men i nuläget borde han inte betros att framföra ens en sparkcykel. De plufsiga, bleka kinderna var orakade och svettpärlor trängde fram i det glesa hårfästet. Han bar en kortärmad, ljusblå skjorta som var slarvigt knäppt så att en hårig mage skymtade fram i glipan och under armarna syntes mörka svettfläckar. I högerhanden höll han en stor skiftnyckel som han nu höjde.

”Allvarligt?” sa Linus.

”Vad tänker du göra?” frågade Burken och hans ögon lyste av desperation gränsande till vansinne. Linus var på väg att säga något lugnande när pistolen åter kom till synes i hans ögonvrå. ”Lägg ner den annars skjuter jag dig din jävel”, väste Henrik med sitt eget vansinne och Linus kände stänk av saliv landa på sin kind. Han stod mitt emellan två dårar och det kunde sluta hur som helst.

Linus flyttade vänsterfoten från mattan, tryckte ner högerfoten så hårt

han förmådde och drog den sedan snabbt bakåt. Burken for baklänges, satte sig platt på sin breda rumpa och skiftnyckeln ramlade ur hans grepp. Linus pekade på honom med kofoten innan han vände sig till Henrik med utsträckt hand.

Ett ögonblick såg det ut som om Henrik skulle vägra att lämna ifrån sig pistolen men sedan löstes hinnan över hans ögon upp. Han blinkade stelt, räckte över vapnet och sa: "Alltså, jag bara ..."

"Shh", sa Linus och vände sig åter mot Burken som satt och glodde på pistolen med uppspärrade ögon. Linus visade den ordentligt för honom, varpå han med överdrivet långsamma rörelser satte tillbaka den i byxlinningen. Burken vände sin uppmärksamhet till kofoten. Med samma långsamhet, som om han sökte lugna en orolig häst, lutade Linus kofoten mot väggen och visade sina tomma händer innan han sjönk ner på huk intill Burken som stank av paniksvett.

"Så här är det", sa Linus, "att jag behöver nånstans att bo."

Burken nickade frenetiskt och Linus trodde inte att han egentligen förstod vad som sas. Om Linus hade sagt att det bodde en isbjörn i hans kylskåp skulle han ha nickat lika beredvilligt. Linus fortsatte: "Så därför tänkte jag ta och bo här."

Burken fortsatte att nicka. "Absolut, det är lugnt, inga problem."

"Bra", sa Linus. "Men *du* ska alltså inte bo här. Du ska betala hyran och räkningarna och så. Men du ska inte bo här."

Nu flackade Burkens ögon, men han fortsatte att nicka. "Var ... var ska jag bo, då?"

"Ja, det är ju inte mitt problem, eller hur? Du har fem minuter på dig att packa. Sen vill jag inte se dig mer."

Nu sjönk det in och Burkens ögon flackade mer seriöst när han sökte efter utvägar. Något att säga, någonstans att ta vägen, något som kunde göra att allt det här inte var på riktigt. Hans läppar öppnades och slöts medan han hyperventilerade och Linus kände att han ovanpå allt hade rätt taskig andedräkt.

Henrik klev förbi Linus och sparkade Burken över höften så att fläsket dallrade och han pep till. "Rör på dig, fetaschle", skrek Henrik. "Du hör vad han säger!"

Burken kom på fötter och vacklade in i sovrummet. Linus gjorde tecken åt Henrik att följa med honom till vardagsrummet.

Burken var i trettioårsåldern, men hans idéer om heminredning tycktes ha stagnerat i tonåren. På väggarna i vardagsrummet hängde några fult inramade fantasyplanscher där storbystade kvinnor svingade svärd lika stora som deras kläder var minimala. En nedsutten soffa, en stor teve och

en dvd-och blu-rayhylla som täckte en halv vägg. Hål gapade här och var i samlingen där Burken sålt av boxar för att finansiera sitt missbruk. Dammtussar längs listerna, intorkade ölfläckar på soffbordet, chips- och popcornsmulor på golvet framför soffan. Henrik såg sig omkring och flinade. "Fy fan, vilket sunkhål, eller hur?"

"Henrik."

"Mmm?"

Linus väntade tills Henrik hade vridit sitt ansikte mot honom, varpå han gav honom en örfil så kraftig att handflatan brände och senorna i axeln skrek. Det small till som av en pisksnärt och Henrik föll sidledes mot soffbordet, men hann få ut handen till stöd innan han dråsade i golvet. Tårar trängde upp i hans ögon och kinden blev illröd.

"Linus, vad fan ..."

"Lyssna nu", sa Linus och ställde sig så att hans ansikte var precis framför Henriks. "Du ska aldrig, under några omständigheter, ta nåt från mig om inte jag uttryckligen har sagt åt dig att göra det. Och speciellt ..."

Henrik rätade på sig och ett klistrigt ljud hördes när hans handflata drogs loss ur en kletig fläck på bordet. "Han skulle ju inte öppnat om jag inte ..."

Linus höjde sin hand som en varning och Henrik tystnade. Linus upprepade: "Och *speciellt* inte järnet. Du ska göra som jag säger och ta det jävligt lugnt. Inte så mycket egna initiativ, fattar du?"

Henrik putade ut med underläppen som ett tjurigt barn och la handen över sin slagna kind på ett anklagande sätt. Han fattade inte det nya läget, gjorde verkligen inte det och Linus hade börjat fundera på hur och var han skulle slå honom igen, när Henrik sa: "Jag fattar."

"Vad är det du fattar?"

"Att jag ska göra som du säger."

"Och varför ska du det?"

Linus högerhand ömmade efter slaget och han hoppades att Henrik skulle svara något annat än *för att du inte ska slå mig*, eftersom han då skulle tvingas att göra just det. Turligt nog för dem båda svarade Henrik istället: "För att du vet bäst" och det var ju rätt svar.

Linus slappnade av och plockade upp tråden där den lämnats. Han sa: "Det är ju inte Grand Hotell, direkt" och inspekterade filmhyllan som dominerades av fantasy och porr. Parat med vetskapen om Burkens kolakonsument kunde man dra slutsatsen att han var en snubbe med ett stort behov av verklighetsflykt. Rattade väl bussen på autopilot medan han längtade hem till sin håla där han körde skinnhissen och drömde om brudar i metallkorsetter.

Det var så dystert att Linus fick en släng av dåligt samvete. Att köra

bort Burken var som att kasta ut en hemmakatt i snön och låta den klara sig bäst den kunde. Sedan tänkte han på kroken, elchockerna och blöjan. Samvetet försvann och ersattes av en drift att skada Burken lite till. Men det fick vara, såvida han inte tjafsade.

Till skillnad från Henrik tycktes dock Burken fatta läget. Att han låg risigt till om han inte lydde. Efter fem minuter stod han i hallen med en sprängpackad resväska.

"Nyckeln", sa Linus och Burken pekade på en krok där en ensam nyckel hängde i en ring formad som Darth Vader.

"Hur länge ska du bo här?" frågade Burken försiktigt.

"Så länge det behövs. Reservnyckel."

"Har ingen."

"Jo, det har du."

"Nej."

Linus kunde höra Henrik röra sig otåligt bakom honom, men den här gången la han band på sin initiativförmåga. Det här var typiskt tjafs, så Linus plockade upp kofoten från golvet, vägde den i handen och frågade Burken: "Har du sett Oldboy?"

Burken nickade och hans blick drogs mot kofotens tänder som kunde användas till att vrida ut hans egna. "Bra", sa Linus. "Om du är så jävla dum att du inte har en extranyckel så förtjänar du att få käften fixad. Henrik, håll honom."

Henrik tog ett steg fram och Burken skakade på huvudet. "Okej, okej", sa han och grävde i fickan tills han fick upp en nyckel som han gav till Linus. Nyckelringen var fäst vid en plastplatta med en bild av en bikinibrud vars kläder försvann när man vickade på den.

"Du är en sorglig jävel, vet du det?" sa Linus och pekade på dörren med kofoten. "Stick nu innan du får en charmig glugg."

Burken tittade vädjande på Linus och tog ett steg närmare. En fläkt av hans taskiga andedräkt manade Linus att backa, men han stod still för så gjorde en brorsa. Burken sänkte rösten som om det var viktigt att inte Henrik hörde.

"Du Linus", sa han. "Skulle det gå att få en näsa, bara en liten en först?"

Det var *inte* vad Linus hade väntat sig. Han tittade inträngande på Burken, undrade vad han skulle säga om han visste att Linus på ryggen bar ett kilo av det som han bönade om att få ett halvt gram av.

"Burken", sa Linus och visade upp kofoten. "Du kommer inte ha nåt att snörvla med ifall du inte drar nu."

Fantastiskt nog så var det först när Linus sa så som Burken såg lite misslynt ut. Han hade just sumpat sin bostad och det mesta av sina prylar, men det var tydligen ingenting mot att missa en näsa. Killen var en bona

fide snorare. Ett ögonblick tycktes det som om han tänkte tjafsa, men sedan tog han sin jacka och med väskan gnekande efter sig gick han ut genom dörren utan att se sig om.

10

Medan Henrik kollade in filmhyllan, gick Linus på en inspektionsrunda i lägenheten. Det fanns inget bord i köket och med tanke på det kladdiga soffbordet hade Burken troligen intagit sina måltider framför teven. Köksutrustningen var klen och Linus hittade till exempel varken visp eller stekspade. Förklaringen kom när han öppnade frysen som var fylld med Gorbyspiroger, billiga färdigrätter och glass, glass, glass. I soppåsen under diskbänken låg två pizzakartonger nedknölade. Inte undra på att snubben hade hängmage.

Badrummet var inte så skitigt som han fruktat. På handdukstorken hängde en wunderbaumgran med doften "New Car" som blandades med en vass lukt av Ajax. På badrumsdörren satt en kalender med Star Wars-motiv och på karmen till badrumsfönstret stod några plastfigurer från Sagan om ringen uppradade. Det började mola inuti Linus bröst, ett tungt, ledsamt gnisslande.

Sovrummet, slutligen. En håla inuti hålan. En tunn, röd gardin som hängde för fönstret och en mångfärgad ljusslinga uppsatt på väggen försänkte rummet i en stämning av sämre nattklubb. På nattduksbordet låg några fantasy-böcker med färgglada omslag intill en 90-säng med ett virkat överkast. Gnisslandet inuti Linus ökade i styrka när han såg den vita nallebjörnen som satt lutad mot sänggaveln. Det kändes som om någon vägrade att sluta berätta en sorglig historia, utan bara fyllde på med nya detaljer.

Linus drog upp en garderobsdörr och möttes av förklaringen till Burkens namn. Hela dubbelgarderoben var fylld av tomma ölburkar, staplade på varandra med ömsint noggrannhet. Flera hundra och efter vad Linus kunde se fanns det inte två likadana. På insidan av dörren hängde en handskriven lista som upptog nästan hela utrymmet. Kolumn efter kolumn med namn på ölsorter och intill var och en ett betyg från noll till fem. Intill dem som fått fem satt en liten guldstjärna klistrad.

De där små guldstjärnorna blev droppen. Linus bröst kramades samman, som om ett par gigantiska händer vridit ur hans lungor som disktrasor. Det svartnade för hans ögon och han tvingades luta sig mot väggen för att inte sjunka samman. *Sorg och förbannad sorg och livets svarta jävla helvete och ensamhet, försök att skapa en mening den som kan.*

En klocka stor som hans kropp slog sina slag genom skelettet, det

dånade och susade i huvudet när kläppen mötte den mörka metallen och han började skaka av vibrationerna medan kallsvett trängde fram över ryggen. Ångest. Ren jävla ångest.

Vad har jag gjort?

Du har gjort dig själv.

Vem är jag?

Du är inget. Bara mörkret är.

Linus försökte dra ner luft i sina sammankrympta lungor och fann att han kunde. Djupare och djupare tills han förmådde räta på sig. Klockklangens tystnade och blev till ett eko i fjärran, skakningarna upphörde och svetten torkade över ryggen. Han gick till sängen, tog nallebjörnen och kastade in den i garderoben med ett skramlande, varpå han stängde dörren.

När Linus kom in i vardagsrummet var Henrik färdig med filmhyllan och satt och småmyste i soffan med en Coca-cola och en bok med bilder från inspelningen av *The Dark Knight*.

"Fan, vilken crib ändå", sa han.

Tydligt hade Henrik blivit så inspirerad av vad de gjort mot Burken att han nu trodde att han var en gangster.

"Försök inte ens", sa Linus. "Det låter bara löjligt."

Henrik svepte det sista av colan och la upp en sårad min. Linus brydde sig inte. Han hade haft sitt ögonblick av svaghet, men nu var det över. Det fanns saker kvar att göra den här dagen och han hade inte tid med tjafs.

"Vi drar nu", sa han och gick ut i hallen. Först när han öppnat ytterdörren märkte han att Henrik inte följt efter. Han skakade irriterat på huvudet och gick tillbaka in i vardagsrummet där Henrik satt och studerade dammtussarna på golvet. "Vi drar nu, sa jag. Det betyder att vi drar."

Henrik tittade upp på honom med ett uttryck som sa att det fanns något han ville säga men som var svårt att få fram. Linus gjorde en *kom*-gest med handen och sa: "Spotta ut det. På stört."

"Jo, alltså ... skulle jag kunna bo här också?"

"Var då?"

"Här. På soffan."

Linus funderade ett ögonblick och fick syn på ett upplägg som tilltalade honom. Han sa: "Okej. Men då får du vara typ Askungen."

Henriks ögon smalnade. Svårt att tänka sig något mindre gangsta än en Disneyprinsessa. Den sårade rynkan mellan ögonbrynen framträdde igen och han skakade på huvudet. "Vadå Askungen? Jag vill fan inte vara Askungen."

"Okej. Vill du hellre vara min bitch? Ska du bo här så får du städa. Diska. Tvätta. Laga mat."

"Det kan jag inte."

"Vad är det du inte kan?"

"Laga mat."

"Det andra då? Kan du det?"

"Kan jag väl."

"Okej. Bra. Jag ska hem nu, är tillbaka om några timmar och när jag kommer tillbaka är det städat här. Funkar det för dig?"

Henrik ryckte på axlarna och hans hållning uttryckte att det inte var okej någonstans. Ändå sa han: "Gör det väl."

"Bra. Vi ses."

I ett sista försök att bevara något slags värdighet gjorde Henrik en äcklad min och sa: "Var fan finns den jävla dammsugaren, då?"

"Henrik. Om du letar så hittar du den nog. Tillsammans med den *förbannade* moppen och den *satans* skurtrasan."

Medan Linus gick genom hallen mot ytterdörren visslade han på mössens arbetssång från julaftonsprogrammet.

11

Redan när Linus vred om nyckeln i låset kunde han höra springande steg inifrån lägenheten, klappret av mammans hemmatofflor. När han öppnade dörren stod Betty i hallen med högrött ansikte och armarna knutna över bröstet. Hon hade mörka ringar under sina uppspärrade ögon där pupillerna var lasersikten som dansade över hans ansikte.

"Var har du varit nånstans? Va? Var har du varit?"

"Ute."

Betty knep ihop ögonen i smärta så att kråksparkarna i hennes ögonvrår mer liknade tassavtryck. "Jag vet att du har varit ute!" skrikviskade hon. "Men vad har du gjort? Varför har du inte hört av dig? Fattar du hur oroliga pappa och jag har varit? Hur kan du göra så här mot oss? Vill du oss så illa?"

Det var väldigt många frågor som inte kunde besvaras på ett enkelt sätt. Linus sparkade av sig skorna, behöll jackan på och gick in i vardagsrummet där pappan satt i rullstolen med sitt förvridna, outgrundliga ansikte. Bakom honom fortsatte Betty att väsa, hennes ansikte så nära honom att han kunde känna hennes utandningsluft stryka över fjunen i hans nacke.

"Vi har inte kunnat sova, vi har inte kunnat äta, vi trodde du låg död nånstans. Du brukar alltid höra av dig, varför hörde du inte av dig, jag

trodde ... jag trodde ...”

Mammans röst upplöstes i gråt. Det tryckte över Linus tinningar och allt kändes så *tjockt*, en gröt han hade att vada igenom istället för de klara, kalla beslut han numera var kapabel till. Han nickade åt pappan och fortsatte ut på balkongen där han lutade händerna mot räcket. Lyckligtvis följde mamman inte efter.

Det hade börjat skymma och reklamskyltarna på hustaken kring Norrtull fick tydligare konturer när deras ljus tog spjörn mot mörkret för att tuta ut sina budskap. Linus kramade om den kalla aluminiumstången.

Jag har grejerna, jag har rörelsen. Det har börjat.

Ännu en gång såg han skillnaden mot när han stått här några veckor tidigare. Hur förändrat läget var, så förändrat att han var någon annan än då. Den Linus som nu stod här var tyngre, mörkare. Bättre. Han vände sig om.

Hans föräldrar satt respektive stod inne i vardagsrummets ljus och tittade på honom. Genom glasrutan såg han dem som figurer i ett akvarium, två ledsamma exemplar av arten människa uppställda till beskådan. Pappans nedåtvridna mun, mammans rödgråta ögon. Liksom förra gången prövade han att känna ömhet och lyckades till hälften, eftersom han kände medlidande.

Det mörker som tagit sin boning i hans kropp fanns även i pappan även om han inte kunde agera utifrån det. Hos mamman strömmade mörkret i diffusa rännilar, slog som taggtrådar av skugga över hennes inälvor. Samma mörker som hans, bara med så patetiska uttryck. Däri låg grunden till hans medlidande.

Linus gick in i vardagsrummet, sänkte armarna och visade sina handflator innan han sa: ”Jag är ledsen om jag gjorde er oroliga. Jag vill inte att ni ska vara det och jag ber så hemskt mycket om ursäkt.”

Betty hade varit på väg att säga något, men hennes mun föll igen med ett klick. Hon tittade på sin make som tittade tillbaka med den grad av lättnad hans ögon var kapabla att visa. Linus tog ännu ett steg emot dem och fortsatte: ”Jag vet hur svårt ni har det och jag vet hur ni kämpar. Jag har inte alltid varit den son som ni förtjänar, så förlåt mig. Jag tycker om er.”

Det var lätt att säga och i stort sett sant, upptäckte Linus när de aldrig tidigare utsagda orden lämnade hans mun. De var bara läten som hans kropp frambringade i syfte att uppnå en viss effekt, men icke desto mindre sanna. Så gott som. Han var inte säker på att han tyckte om sin mamma, men han kände för henne och det fick duga.

Effekten blev den avsedda. Betty höll händerna för munnen medan tårar vällde upp i hennes ögon. Hennes kropp riste till som om den

träffats av en plötslig stormby och hennes axlar skakade när hon snyftade kvävt. Hon mumlade: "Ursäkta, jag måste ...", varpå hon försvann in i sovrummet och stängde dörren om sig.

Om Linus nu tjuvlyssnat vid dörren, som han gjort ett par gånger, skulle han fått höra ljudet av en kork som skruvades av från en flaska, kluckandet och det slemmiga rinnandet när Baileys hällades från flaska till glas, och sedan klunkarna. Hans nya klarsyn tillät honom att se att hans mamma även på denna punkt var lik honom själv. Alltför häftiga känslor, vare sig det gällde glädje eller sorg, hade en tendens att gå överstyr och bli ohanterliga, så de måste dämpas. Alltså självmedicinerade hon, som det heter. Med Baileys.

"Iiinooo ..."

En sträng av dregel rann från pappans mungipa mot hans axel. Linus tog en servett ur kartongen som alltid stod beredd på bordet och torkade sin pappa över kinden och munnen. Sedan gick han till byrån och plockade ner fotot som pappan velat titta på den senaste gången de varit ensamma. Han satte sig i soffan intill rullstolen, ställde fotot i pappans knä och vinklade det så att han skulle se.

Pappan i jockeymunderingen med armarna om sin hustru och sin son. Solljuset som föll över dem. Linus kom inte ihåg det specifika tillfället, men han kom ihåg känslan när han fått se pappan vinna ett lopp. Att det var *hans* pappa som satt på hästen som sprang i mål före alla andra. Bland de tusentals åskådarna var det bara han som hade en pappa som just hade vunnit. Det fick honom att bli utvald och speciell.

Linus tittade på fotografiet och kände inget speciellt. Där var han, pappa och mamma för ungefär nio år sedan. Saker var på ett sätt då, men nu var de på ett annat sätt. Tillvaron förändrades, man själv förändrades. Det var bara att lyfta med kickarna och rulla med slagen.

Pappan kände uppenbarligen annorlunda. Han snörvlade och hulkade. Tårar rann längs hans kinder och snor ur hans näsa. Linus tog fler servetter och torkade av honom, smekte hans huvud och viskade: "Så, så ...", som till ett litet barn. Pappan kunde knappt säga eller göra något och inför honom kunde Linus känna den ömhet som var så svåråtkomlig gentemot mamman. När pappan lugnat sig, sjönk Linus ner på huk framför honom och vilade händerna på hans knän.

"Pappa", sa han. "Nån dag ska vi göra en resa, bara du och jag."

Pappan gjorde den lilla rörelsen med huvudet som Linus visste innebar ett nekande och sluddrade fram: "K-K-Kaaan Iii-Inte. Ffö-fö-förl-för."

Linus väntade inte på att pappan skulle lyckas utsäga "förlamad" eller "förlåt". Han tog fram glasburken ur fickan och visade den för pappan, vickade på den så att den sega, svarta substansen gled längs sidan.

”Du kommer kunna”, sa Linus. ”Jag lovar.”

Tommy

1

Tommy hade ägnat dagen åt att packa två resväskor. Det var en svår balansgång att avgöra hur mycket saker han skulle ta med sig till Anita. Om det blev för lite kunde det verka som att han inte tog projektet på allvar och att hyra en flyttbil och lasta in rubbet borde vara direkt skrämmande för henne. För honom själv också, om han skulle vara ärlig. Alltså hade han valt en medelväg: två rejäla resväskor, likt en resenär som bestämt sig för att stanna på en plats under en längre tid.

Hagge tassade runt honom och följde hans förehavanden med frågande blick och ängsligt kroppsspråk, som om han fruktade att Tommy hade för avsikt att resa iväg och lämna honom kvar. Tommy försäkrade honom att så inte var fallet.

”Du ska följa med, gubben. Du ska också bo hos Anita.”

Hagge slokade med öronen vid ljudet av Anitas namn. Det där var något som Tommy inte blev klok på och en liten oro som gnagde. Hagge hade omvittnat god personkännedom och de två gånger han varit hemma hos Anita hade han reagerat negativt, blivit nervös och velat gå därifrån. Andra gången hade Tommy fått släpa honom över tröskeln in i hallen.

Det kunde förstås bero på något annat än att Hagges radar hade fångat upp en väl dold ondsinhet hos Anita. Att det var något med själva lägenheten som inte tilltalade honom. Doften av stearin och rökelse kunde vara plågsam för hans känsliga hundnos och den stängda dörren till det okända rummet kanske gjorde honom misstänksam. Hagges tillvaro som valp hade lämnat spår i hans personlighet. När han kom till en ny plats började han alltid med en nogsam undersökning av alla utrymmen, troligen för att utesluta förekomsten av faror. Att förvägras tillträde till ett rum, trots att han kraftade på dörren med sin friska framtass, kunde vara anledningen till hans nervositet.

Väskorna var i stort sett färdigpackade när Betty ringde vid halv fem. Tommy hade hela dagen gått runt med telefonen i framfickan på byxorna för att omedelbart kunna höra om det kom ett mess, en bild eller om någon ringde. Tommy svarade omedelbart.

”Hej, hur är det?”

”Han är hemma”, sa Betty. ”Han har kommit hem.”

Tommy sjönk ner i fåtöljen och andades ut. Under dagen hade det känts som om han gått runt i en två nummer för liten skjorta som klämde över bröstet. Nu sprack knapparna och han kunde andas fritt. "Säger han nåt om vad han har gjort, var han har varit?"

"Han säger ingenting", svarade Betty och tog en klunk av något Tommy var så säker på var Baileys att han kunde känna den After Eight-liknande doften genom luren. Bettys röst skälvde till när hon fortsatte: "Eller, jo, han säger nånting. Men det är helt andra saker."

"Vadå för saker?"

Det blev tyst medan Betty tog ännu en klunk. När hon hade svalt ner den, sa hon: "Tommy, jag är rädd."

"Varför det? På grund av nåt han sa?"

"Ja. Han säger att han tycker om oss. Att han är ledsen för att han har varit en dålig son. Att han vill be om ursäkt."

Tommy skrattade till. "De flesta mammor skulle nog inte reagera med rädsla på ett sånt uttalande."

"De flesta mammor har inte Linus till son."

Tommy ångrade omedelbart sitt avfärdande av Bettys farhågor. Han visste ju att hon hade en poäng. Ömhetsbetygelser var inte Linus starkaste gren, för att uttrycka det milt. Tommy släppte sitt lättsamma tonfall och frågade: "Vad tänker du?"

"Jag tänker ingenting", sa Betty. "Men det känns som att ... han har lämnat oss. Att han säger hejdå i efterhand. Han tror inte att jag förstår det. Men det gör jag. Och jag är rädd. För jag vet inte var han är."

Vid några tillfällen hade Tommy häpnat över Bettys förmåga till klarsyn i krislägen. Till vardags var hon ofta försedd med ett par mentala skygglappar som gjorde henne sluten, fördomsfull och rent ut sagt dum i huvudet, men om det hettade till föll lapparna bort och hon hade både ögon att se med och språk för att beskriva vad ögonen såg.

"Finns det nåt jag kan göra?"

"Det gamla vanliga", sa Betty uppgivet. "Prata med honom. Se om du kan få reda på vad han håller på med."

"Det ska jag. Fast inte just idag."

När de avslutat samtalet blev Tommy sittande i fåtöljen. Hagge kröp ihop vid hans fötter, belåten med att den omstörtande flyttverksamheten hade upphört.

Han har lämnat oss.

Tommy förstod vad Betty menade. I varje relation med en annan människa finns ett element av rörelse, ett närmande eller ett fjärmande. Det går aldrig att komma så nära att man uppnår symbios, däremot går det utmärkt att röra sig så långt bort att man blir en främling. Någon som

har lämnat. Det var det som Betty ansåg hade hänt med Linus.

X

Personen bakom masken hade en förmåga att förändra människors inställning till livet på kort tid. Enligt vad Tommy visste så hade Linus tillbringat ett antal timmar i denna människas närhet. Vad hade sagts, vad hade gjorts? Tommy skulle ha gett mycket för att få veta.

Tommy sjönk djupare ner i fåtöljen, längre in i labyrinten av fakta, antydningar och möjligheter. Hagge böjde sig tillrätta med magen över hans fötter och grymtade nöjt tills Tommy spratt till och satte sig upp med ett ryck. Han viftade till med händerna som om han kastade isär ett osynligt draperi och sa högt: "Det räcker!"

Så attraktivt det vore att falla tillbaka i det gamla, att sitta i fåtöljen och spekulera tills magen kurrade och han kunde värma någon färdigrätt i mikron. Men han hade en egen rörelse nu, ett eget närmande att sköta. Under Hagges gnällande protester stängde han resväskorna och bar ner dem i trapphuset, varpå han kopplade Hagge och drog honom med sig. Innan Fåtölj-Tommy hunnit protestera hade Tommy-i-rörelse låst ytterdörren, hämtat bilen och lastat in både Hagge och väskorna.

Tommy trodde inte på dumheterna om "Ett nytt liv" som veckotidningarna kunde hävda att någon kändis hade skaffat sig. Man har sitt enda lilla tröga liv att förvalta och allt handlar om huruvida man är stilla eller i rörelse. Tommy skulle sätta sig i rörelse nu. Närmare mot Anita.

2

Eftersom Anita var en person med ett stort kontrollbehov, brukade hon hänvisa till prostitutionen som sitt "yrkesval", inte som något hon gradvis halkat in i. Vid en punkt när hon var över trettio hade hon sådan ordning på papperen att det gick att tala om ett genomtänkt beslut då hon valde att fortsätta som hon gjort, men innan dess var det luddigare.

Anitas pappa hade lämnat familjen när Anita var tre och hennes storsyster Ulrika fem, men det var något som Anita ogärna talade om eftersom det var så *typiskt*. Anita kände många kvinnor som hyrde ut sina kroppar och två av tre hade frånvarande fäder. Anita ville inte acceptera att hon skulle varit styrd av krafter utanför hennes kontroll när hon slog in på sin bana, att hon skulle vara *en av alla dom* och därtill ett offer. Därför drog hon hellre en vals om sin uppväxt i en kärleksfull kärnfamilj i Katrineholm, där bara detaljen "Katrineholm" var sann.

Första gången hon hyrde ut sig var under andra året på gymnasiet. Hon hade redan legat med ett par killar, stänk och bänk på fyllan och ingen

finess. Helt annorlunda var det med hennes syster som hade blivit en av de snyggaste tjejerna i stan och blev *uppvaktad* med presenter och turer i nya bilar av killar som var ett par år äldre. Anita trodde inte att de männen dräglade i Ulrikas öra om hon släppte in dem hela vägen.

En kväll hade Anita gått på Stadshotellet med två tjejkompisar från Duveholms. Efter en timme med öl och shots, studsade kompisarna upp på dansgolvet medan Anita satt kvar vid bordet och vaktade deras väskor. En man gled ner i stolen intill henne. Hon sneglade på honom, konstaterade att han såg okej ut *för att vara över trettio* och vände demonstrativt bort ansiktet.

"Hej, sa mannen, "och här sitter du på vakttjänst."

Anita var full, men inte tillräckligt full för att döva den konstanta sorgsenhet som gnagde på hennes hjärta och gjorde henne styv och svår. Utan att titta på mannen sa hon: "Försök inte ens. Du är för gammal."

"Jag vet", sa mannen, "men låt mig bara säga att du är den finaste tjejen på det här stället. Killarna borde surra kring dig som getingar runt en sockerbit istället för att lämna dig ensam."

Anita var inte van vid att någon talade till henne på det sättet och mot sin vilja drog hon på munnen och sa: "Så du är en geting, alltså?"

"Jag är nog mera ett bi. Du kan få honung av mig om du vill."

Nu vände sig Anita mot mannen och synade honom. Kostym, nyrakad, välklippt, tunna händer med naglar som såg *filade* ut. Gissningsvis någon affärsman på genomresa. Hon såg honom kort i ögonen och sa: "Det är fint att du säger fina saker och så men ... inte en chans. Testa nån i din egen ålder. Det funkade säkert."

Mannen lutade sig närmare henne och hon kände en doft av rakvatten som luktade dyrt. "Men nu är det dig jag vill ha. Du får femton hundra."

"Vad sa du?"

"Du hörde vad jag sa. Och jag lovar, jag är inte hårdhänt, inga konstigheter. Jag kan göra det fint för dig. Mjukt."

"Alltså, jag vet inte vad du tror, men ..."

"Jag tror ingenting. Jag fattar. Det är inte vad du gör normalt. Men jag väntar på dig. Där ute. Vid lyktan."

Mannen nickade mot väglyktan utanför järnvägsstationen och Anita kunde inte låta bli att titta dit. När hon vände sig mot mannen för att säga att det där kunde han bara glömma, hade han rest sig och log varmt mot henne innan han banade sig väg ut ur lokalen.

När Anitas kompisar kom tillbaka och frågade vem hon hade pratat med sa hon att det var någon snubbe som hade dejtat hennes syrra. När de svalde det kastade Anita en snabb blick på mannen som verkligen stod och väntade, lutad mot stolpen. Han såg faktiskt ut ungefär som männen

som plockade upp Ulrika i sina Audi och BMW, bara ett par år äldre. Definitivt inte den bild Anita hade av en ... torsk.

Under den följande timmen kastade Anita allt tätare blickar mot järnvägstationen. Det var november och ett par grader kallt. Mannen borde frysa där han stod i en elegant men inte alltför tjock överrock. Hon insåg att hon var orolig för att han skulle ge upp och gå därifrån.

Femton hundra var mycket pengar. Sällsynta månader då mamman fick ihop ekonomin blev Anita tilldelad sin månadspeng på tre hundra. Det hände att Ulrika som jobbade på café stack till henne en hundralapp, men det var allt. Femton hundra var mer pengar än vad Anita någonsin hållit i sina händer. Och utanpå det ...

Hon undrade, hennes kropp undrade, hur det kunde vara att ligga med någon som visste hur man gjorde och inte behandlade henne som en planka som spiken skulle in i, någon som var ... mjuk. Å andra sidan kunde mannen vara sjukaste pervot som halade fram kedjorna och läderdildon så fort han fått henne för sig själv. Men hon trodde inte det. Hon visste att hon skulle gå till honom förr eller senare, så det kunde lika gärna bli nu när hennes kompisar var upptagna med att fyllesvänga till *Living on a prayer* på dansgolvet.

Hon hämtade ut sin billiga dunjacka i garderoben och prövade ordet *tonårsluder* för sig själv medan hon gick över parkeringen i riktning mot mannen som lyste upp när han fick syn på henne. Tonårsluder i bylsig jacka, crackhora som spyr genom ett avloppsgaller, karriärvägen klar. Anita var intensivt medveten om sin kropp, rumpan, benen i de tajta jeansen när hon närmade sig mannen och viskade: "Var bor du?"

"Hotellet, jag ..."

"Vilket rum?"

"Tvåhundra tre."

"Vänta där."

Hon passerade utan att titta på honom och fortsatte mot vänthallen. Om någon sett henne inifrån restaurangen kunde denne inte ana att det fanns en *uppgörelse*. Hoppades hon. När hon kom in i vänthallen var hon belåten över att ha skött det hela så kort och proffsigt.

Som ett riktigt yrkesluder.

Hon skrattade till. Hon var nervös. Det hettade mellan skulderbladen och kändes kallt mellan benen. Hon var *inte* sugen på att mannen skulle köra in sin stela köttbit i henne, men hon var mycket sugen på att han skulle smeka henne och säga fler fina saker. Han hade väntat på henne ute i kölden och var villig att betala stora pengar för att få tillgång till hennes kropp. Hon kände sig värdefull och värdelös i en förvirrande blandning som fick henne att gå runt, runt på vänthallens marmorgolv.

Hon var inte dum i huvudet. Hon fattade att om hon gjorde det här så passerade hon en gräns och blev någon annan än den hon tidigare varit.

Och?

Hur pigg var hon på att vara den person hon var, på en skala? Vad hade hon som hon inte ville förlora? Typ noll bortsett från gosekaninen hon fått av sin pappa på sin treårsdag ett par månader innan han drog. Så. Jävla. Patetiskt. På rum tvåhundra-tre satt åtminstone någon och väntade på henne, någon som uppskattade henne, låt vara att han bara såg henne som en vara.

bara vara vara

Hon upprepade orden för sig själv, vevade dem runt, runt i skallen som ett mantra medan hon lämnade vänthallen och via en lång lov gick mot hotellet: *Bara vara vara*. Det fanns något befriande i att bara vara vara, en enkelhet. Hon gick in på hotellet och väntade i lobbyn tills tjejen i receptionen försvann till ett bakre rum. Då smög hon uppför trapporna.

bara vara

Låt det hända. Låt det bli vad det blir. Om inte annat så skulle hon få råd att köpa en ny jacka. En Moncler. Fast de kanske var för dyra. Hon knackade på dörren till rum 203.

3

Klockan var strax efter sex när Tommy svängde av från E18 mot Bergshamra. Han ville ogärna erkänna det för sig själv, men han var ängslig. Magen kändes som ett akvarium fyllt med slöjstjärter där någon vevade runt med en håv. De till vardags så loja fiskarna spratt omkring och kittlade kanterna med sina mjuka fenor när de flydde infångandet.

Han försökte trösta sig med att det inte var varje dag man slog ihop sina påsar med någon, eller snarare var det något han aldrig tidigare gjort och hans ängslan var naturlig. Mycket bra resonerat och föga hjälpte det. Tommy parkerade utanför något som såg ut som en bar, satte koppel på Hagge och gick in.

"Hund okej?" frågade Tommy mannen som satt bakom bardisken och höll på med sin mobil. Av fingrarnas hetsiga rörelser gissade Tommy att det rörde sig om ett spel. Mannen nickade utan att ta blicken från skärmen. Tommy sa: "En sexa Famous Grouse när det är game over", och sjönk ner på en barstol. Hagge satt på golvet vid hans fötter och tittade på honom med den där blicken som betydde *vet du att du behandlar mig som en hund?* Tommy fick sin whisky, sänkte den och bad om en till.

Mannen hällde upp direkt i det tomma glaset. Utan verkligt intresse frågade han: "Tuff dag?"

Tommy drabbades av en plötslig lust att dela sina bekymmer med en främling. Han tog en smutt av whiskyn och sa: "Tvärtom, egentligen. Men lycka kan ju också vara svår att hantera om man inte är van vid den, eller hur?"

Tommy kunde ha svurit på att han hörde Hagge *sucka* vid hans fötter. Mannen bakom disken tittade upp och något förändrades i hans hållning som Tommy så väl visste vad det innebar: han hade blivit igenkänd. Allt vad han sa från detta ögonblick skulle lagras i en särskild fil märkt: "grejer som Tommy T hävde ur sig på småfyllan." En mängd sådana filer fanns redan uppladdade på Flashback. Möjligheten att anförtro sig åt en främling var bortblåst eftersom han själv inte längre var en främling. Han var motherfucking *Tommy T*.

"Hur menar du?" frågade mannen med ett mer genuint intresse.

"Vunnit på tipset", sa Tommy. "Straffrihet för misshandel under resten av livet."

Mannen rynkade ögonbrynen och frågade: "Vad var det för tips?"

"Stryktips", sa Tommy. "Vad annars?"

En sekund. Två sekunder. Sedan trillade myntet ner och mannen brast ut i ett skratt som inte stod i rimlig proportion till skämtets kvalitet. Tommy sänkte den andra whiskyn, betalade med duktig dricks och lät Hagge dra honom mot dörren. När de åter satt i bilen, lutade Tommy pannan mot ratten. Han hade knappt ätit något under dagen och whiskyn hade gått rätt upp i skallen.

"Borde ha köpt blommor", mumlade han. "Eller hur, Hagge? Visst borde jag ha köpt blommor?"

Hagge fnös till. *Visst, hörrudu. Det är bergis där problemet ligger.*

"Men vad är det då?" frågade Tommy. "Vad är problemet? Vad är det jag är så jävla, till dig kan jag säga det, så jävla rädd för?"

Han visste. I djupet av sitt slöjstjärtshjärta så visste han. Han fruktade *nakenheten*. Den strikt fysiska rädslan hade han hanterat genom att avstå från den aktivitet med en annan människa som krävde nakenhet, men rädslan för den avklädda själen var något annat.

Han var mer avslappnad tillsammans med Anita än med någon annan människa och Tommy T syntes knappt till i hennes lägenhet. Ändå visste han att han på något plan spelade en roll även för Anita, att han *upprätthöll* någonting som var svårt att definiera men som vardagens nötning sakta skulle mala ner. Anita skulle få se den egentlige Tommy och det värsta var att inte ens han själv visste vem det var. Kanske en riktig skit som skulle få Anita att hålla för näsan och springa åt andra hållet när han väl trädde fram.

Tommy-för-Anita var hans sista positiva självbild och om han förlorade

den skulle Fåtölj-Tommy vara det enda som fanns kvar, vilket var liktydigt med ingenting. Han var rädd för att tappa den gnutta av självuppskattning som återstod.

Tommy höjde huvudet från ratten och tittade på Hagge som betraktade honom oavvänt från passagerarsätet. Tommy drog på munnen och sa: "Sorry, gubben. Jag tror att det här är över din horisont, faktiskt. Eller har du en självbild, du också? Kan du tvivla på vem du är?"

Hagge såg ut som om han verkligen begrundade frågan och Tommy blev på allvar rädd att han skulle öppna munnen och säga: "Jag känner mig som en Grand Danois fångad i en mops kropp, därav mina återkommande depressioner." Det var whiskyn som ångade fram bilder i skallen. Tommy startade bilen och krypkörde upp mot Anitas hus.

Han gillade Bergshamra. Området med trevånings stjärnhus var som om en ABC-förort väster eller söder om Stockholm hade fått fötter och begett sig norrut för att slutligen slå sig till ro och förbli en enklav av fridlyst femtiotal medan hetsig nybebyggelse ploppade upp runtomkring. Det vilade ett lugn under de höga tallarna mellan de asymmetriska, låga huskropparna.

Tommy parkerade utanför Anitas port. När han klev ur bilen var Hagge ovillig att följa med och gjorde sig tung när Tommy försökte fösa ner honom från sätet.

"Kom igen nu, Gubben. Nu är det så här. Vi fixar det tillsammans, eller hur?"

Hagges kroppshållning var ett *nej* lika tydligt som om han skulle ha ruskat på huvudet. Tommy ignorerade hans gnällande protester och bökade upp honom i famnen. Med svårighet fick han upp porten med Hagge krängande mellan händerna, gick till Anitas dörr och ringde på. Steg närmade sig inifrån. Tommy drog ett djupt andetag och lyckades prestera ett leende innan Anita öppnade dörren.

Han såg direkt på henne att även hon hade sugit i sig ett par whisky för att stärka sig inför denna stund och i hennes ögon kunde han läsa samma rädsla som plågade honom själv. Hagge slutade kämpa och hängde som en säck potatis under hans arm. "Jaha", sa Tommy och hystade upp Hagge i famnen. "Här har du oss."

"Jo", sa Anita. "Där har jag er."

Riktigt så mjuk och fin var nu inte mannen på rum 203. När han väl kommit in i henne var det ett stötande och frustande som inte skiljde sig

mycket från vad Anita upplevt tidigare. Men det hade funnits en rätt lång stund innan dess som varit okej. När han sakta klätt av henne och berömt olika delar av hennes kropp som han smekte och kysste. Om Anita inte varit så upptagen av gränsen hon passerade skulle hon kanske kunnat njuta av det, rentav bli kåt.

Nu blev det inte så. Hon var föga närvarande i sin kropp och betraktade bara med berusad häpnad vad som gjordes med den. Läpparna som strök över hennes lår, fingrarna över hennes höfter. Det var som att titta på någon som gjorde sig intim med en staty och den enda tillfredsställelsen var den abstrakta vetskapen att statyn var hon. Att den uppskattades.

När han så småningom la henne på rygg var hon knastertorr och han fick hjälpa till med saliv för att komma in efter att ha trätt på en kondom. Sedan låg hon och tittade i taket medan han gjorde sitt. In-ut, in-ut, in-ut. Det gjorde inte direkt ont och var inte direkt obehagligt, bara så fruktansvärt *tjatigt*. När han under någon minut tog det lite lugnare var hon nära att somna. Sedan fick han upp farten igen innan han krampade, gnydde och det var klart.

Han frågade om hon hade tyckt om det och hon sa att hon hade tyckt mycket om det. Medan han gick till badrummet klädde hon på sig och satt sedan på sängkanten och väntade. Hon kände sig tom och lika ledsen som innan, varken mer eller mindre, men ledsenheten var färgad med några droppar skräck, som om något mörkt och formlöst nalkades utan att hon kunde precisera vad det var.

Mannen kom ut från badrummet, hämtade sin plånbok, räknade upp tre femhundralappar och höll fram dem mot henne. Hon såg på sedlarna. På mannen. Han viftade med den hopvikta bunten för att mana henne att ta emot den, han var en man som höll vad han lovade. Hon tog pengarna mellan tummen och pekfingret, reste sig och knölade ner dem i framfickan på jeansen.

Det formlösa tog form. Hon var en hora nu. Ordet som grabbarna i högstadiet kunnat kasta ur sig, ordet som stod skrivet på toaletterna. HORA. Bara något dom sa, men ordet var nu kött i hennes kropp. Hon hade knullat mot betalning. Hon var en hora.

Hon lämnade rummet utan att titta på mannen och fortsatte ut i korridoren. Sedlarna kändes onaturligt stora och skavde i hennes ficka, tanken släppte inte taget. Hennes fötter som rörde sig över heltäckningsmattan var en horas fötter och när hon nådde trapporna tänkte hon *kolla vilken hora som kommer där i trappan*.

När hon kom ut från hotellet hade det börjat snöa. Små, korniga flingor som virvlade runt i luften och föll över hennes ansikte.

horans ansikte

Hon gned sig i ögonen och sög ner kall luft i lungorna. Hon fick faktiskt ta och sluta med det där nu. Hon hade fått betalt, bra betalt för en grej som hon tidigare hade gjort gratis. Hur lång tid hade det tagit? En kvart? Sex tusen i timlön. Hon körde ner händerna i jackfickorna och gick hemåt.

Snöflingorna ökade i storlek och intensitet och målade fram hennes konturer som när ett lakan kastas över ett spöke för att synliggöra det. Det molade en smula i hennes underliv, men det mest bestående intrycket av mötet på hotellrummet var inte vad mannen gjort utan vad han sagt. Nu när hon hade en snökylig distans till situationen kunde hon uppskatta den.

Hur all hans uppmärksamhet hade varit riktad mot henne, hans fingrar spelande över hennes kropp medan han kvävt viskade ur sig hur underbar hon var. Hans tunga i hennes navel, hans varma andhämtning över magen, hans hyllningar till hennes mjuka hud och ljuvliga bröst. Och för detta hade hon alltså fått *betalt*.

Ja, ja, det var det där in-utandet också, men det var som när gymnastiklärarinnan sa åt henne att göra tjugo armhävningar. Bara att bita ihop och få det överstökat. Ta det goda med det onda. Anita pejlade inåt bröstkorgen och fann att hon inte var särskilt ledsen. Bara en sådan sak.

Hon var över gränsen och fortsatte att utforska det nya landet, lärde sig vilka typer av män som var mottagliga för vilka vinkar och signaler. Alla ville eller kunde inte betala femton hundra, men hon gick aldrig under tusen. Hon fick återkommande kunder. Lärde sig den hårda vägen vilka typer som skulle undvikas, men aldrig med värre konsekvenser än en blåtira och en sprucken läpp.

En sak hade hon insett redan den första gången: hon *hatade* ögonblicket när pengarna skulle överlämnas. Trots att hon hyrde ut sin kropp till främmande män så var det först i och med den transaktionen som hon kände sig tom eller smutsig. Hon prövade att säga åt dem att bara lägga pengarna i hennes ficka, med resultatet att den dåliga känslan flyttade över till ögonblicket när hon instruerade dem.

Metoden hon landade i var okonventionell men fungerade. Hon präntade nogsamt på en lapp att när det hela var klart så skulle hon gå på toaletten och då skulle de lägga pengarna i hennes väska. Denna lapp lät hon dem läsa så fort det var klarlagt att det skulle bli affär.

Hon fick sina små kickar av uppskattningen som då och då sköljde över henne, de smeksamma orden och lovprisandet av hennes kropp, men med tiden blev de allt mindre verkningsfulla och sorgsenheten återvände redan

när in-utandet satte igång.

Det började gå rykten och ryktena blev till visshet och framåt mitten av tredje året i gymnasiet var det allmänt känt att Anita var Katrineholms värsta luder och killar frågade henne vad hon tog för en avsugning. I samma veva var det en återkommande klient som ville ta med henne till Stockholm och hyra en liten lägenhet åt henne mot att han fick komma på besök en gång i veckan. Hon accepterade.

Efter ett år tröttnade han på henne och hon blev vräkt, varpå den sämsta perioden i Anitas liv vidtog. Hon hade inga avgångsbetyg och inga speciella talanger utöver mottagandet av in-ut, så hon fortsatte på den inslagna vägen som kom att leda henne till allt mörkare länder.

Frifräsande av det slag hon ägnat sig åt i Katrineholm accepterades inte i Stockholm och hon hamnade i händerna på en hallick som raskt såg till att hon började använda kokain. Han behövde inte ens pusha över henne till heroin eftersom hon blev så tungt beroende av kokset som initialt kändes som lösningen på alla hennes bekymmer. Ledsenheten och tomheten sköljdes bort i silversprakande vågor av eufori och hon kände sig lycklig, kanske för första gången någonsin.

Så småningom blev lösningen problemet. Hon kunde inte längre leva utan den lättnad som pulvret skänkte henne och gick med på att göra saker som hon tidigt hade bestämt sig för att *aldrig* göra. Snart gjorde hon dem regelbundet och utstod sådant som närmast var tortyr bara för den där timmen, halvtimmen, kvarten av snövit lindring.

Hon tappade all styrsel och riktning, lät läskiga typer knulla henne som de ville bara för att ha någonstans att bo, drack, injicerade, snortade eller rökte vad hon råkade komma över. Hon brydde sig inte om sina kläder, sitt hår, sina naglar, sitt liv. Det var ändå snart över. Det slutgiltiga mörkret hängde över henne som en brandfilt och hon kände hur den sänkte sig närmare för att snart svepa in och svepa bort henne och det skulle bara bli skönt.

Det hände den tolfte juli år 2000. Klockan var strax efter två på eftermiddagen när Anita kom gående nedför Odengatan och vek in på Sveavägen. Hon kom inte ihåg var hon hade tillbringat föregående natt och visste inte var hon skulle tillbringa den följande. Hon hade inte duschat på ett par dagar. Hon bar ett par solkiga jeans och en T-shirt med Bamsemotiv. På fötterna hade hon ett par flipflops som var alldeles för stora och då och då halkade av. Rester av ett otal substanser flöt runt i hennes kropp och fick henne att må illa. Hon behövde en rejäl fix för att skrämma bort spökena av alla gamla fixar.

Någon felkoppling i skallen gjorde att solens gassande gav henne

frossbrytningar. När hon passerade McDonalds uteservering nappade hon åt sig en halv hamburgare som någon lämnat och mosade in den i käftan under gråsparvarnas protester. En liten flicka satt och stirrade på hennes T-shirt som om hon inte kunde fatta vad Bamse gjorde *där*. Anita log mot henne och flickan gjorde en grimas som om hon skulle börja gråta. Anita vacklade in i Observatorielunden och dråsade ner på en bänk medan frossbrytningarna och illamåendet härjade hennes hud och inälvor så att hon ville dö på fläcken.

Hon lutade huvudet i händerna, stirrade på sina fötter och såg att hon hade tappat den ena flipflopen, orkade inte ens vrida på sig för att titta efter den. Hon hulkade till men inga tårar kom.

"Gud", viskade hon. "Gud hjälp mig."

Avlägset eller djupt inne i huvudet hörde hon tonen av en tung klocka som slog ett enda slag. Sedan var det någon som lyfte henne. Hennes omedelbara tanke var att det rörde sig om en snut som inte ville låta henne förpesta det offentliga rummet i högsommarglädjen, så hon vevade framför sig och fräste: "Ge fan i mig."

Det fanns ingen där, men lyftandet fortsatte. Rent fysiskt kände hon hur hennes kropp rätades upp där hon satt på bänken. Även inuti henne lyftes något som när bilen bogseras upp ur träsket i *Psycho*. Hon lättade. Hela hon lättade. Hon lyfte huvudet och mera kände än såg ett ljus starkare än solen som gjorde himlen vit. Och det fanns en *närvaro* där, ja, hon tyckte sig kunna urskilja ett par enorma vingar i vitt mot vitt som sträckte sig över hela himlavalvet, sakta rörde sig och drog henne uppåt. Inuti sitt huvud hörde hon en röst som sa: "Det blir bra. Allt blir bra nu."

I efterhand skulle hon förundras över att hon inte för en sekund hade trott att hon höll på att dö utan bara låtit sig lyftas i den trygga förvisningen att hon blev *hjälpt*, att hennes bön hade blivit hörd.

Hon visste inte hur länge lyftandet pågick, men vid någon punkt fann hon att hon stod upp på fötterna och att närvaron hade försvunnit tillsammans med frossbrytningarna och illamåendet. Hon stod stilla och betraktade kastanjernas blad som darrade av en svag bris, hörde bilarna brusa bakom sig på Sveavägen.

Där och då bestämde hon sig för att ta sin uppenbarelse på allvar, att det här var den sista möjligheten som skulle tilldelas henne. Hon tog tunnelbanan till Mariapolikliniken och la in sig för avgiftning, varpå hon tillbringade ett par helvetiska veckor där hon förbannade den gud som gett henne livsviljan tillbaka. Men hon avvek inte. Tvärs genom kräkningarna och kramperna höll hon fast vid bilden av de vita vingarna, rösten och den lyftande kraften. Någon eller något fanns där och såg hennes kamp även om den aldrig mera visade sig.

När hon kom ut började hon bygga upp sitt liv från noll. Hon bytte SIM-kort i mobiltelefonen och raderade alla sina kontakter utom Goran som var en av de få hyggliga människor hon haft som kund de senaste åren och som dessutom var datakunnig. Hon hade tilldelats en utslussningslägenhet och den såg hon till att hålla blänkande ren. Hon lät aldrig disk ligga, duschade och bytte underkläder varje dag, gick på aerobics. Steg för steg erövrade hon en normal och hårt självkontrollerad tillvaro. Hon glömde inte sin välgörare och bad minst en gång per dag, uppsäende tacksägelser till en ansiktslös gud vars tystnad hon tog för ett godkännande.

När hon fick möjlighet att hyra lägenheten i Bergshamra började hon bygga upp verksamheten igen, men på sina egna villkor. Hon hade övervägt ett vanligt jobb, sökt några stycken, men med hennes brist på utbildning och yrkeserfarenhet var det mest städjobb som erbjöds. Hon städade en skola några dagar men fann det bedövande tråkigt och dåligt betalt. Det fanns *en* sak hon gjorde bra, det hade hon fått höra flera gånger, så varför skulle hon inte göra denna sak om det kunde skötas utan taskiga sidoeffekter?

Mot ett par gångers in-natura-betalning hjälpte Goran henne att fixa en webbsida med begränsad åtkomst och trådar till portaler där torskarna simmade genom nätets maskor. Anita var trettiofyra år gammal och såg åter bra ut, workouten hade stramat åt hennes skinn och självdisciplinen satt glans i hennes ögon. Hon anlidade en halvprofessionell fotograf för att ta några snygga bilder och hade snart byggt upp en ny kundkrets, en som hon själv sållat fram.

Slut med att kastas mellan snuskiga rum där ännu snuskigare män väntade med sina kompisar och sina tillbehör. Hennes nya kunder bodde ofta i villa och betalade för taxi, hon var sparsam med att låta dem komma på hembesök eftersom hon inte ville ha problem med grannarna. Hon tyckte fortfarande att själva in-utandet var ungefär lika tråkigt som att städa, men väsentligt bättre betalt. Hon skulle gärna ha löst korsord eller något medan det pågick, men istället la hon upp showen som krävdes för att betraktas som bra. Jubel och glada tillrop, böner om mer eller nej, nej, nej, allt efter tyckte och smak.

En dyrköpt lärdom hade hon fått under sina år på botten: låt dem aldrig komma in. I fysisk mening var det exakt det de gjorde, så desto viktigare att inte låta dem penetrera hennes egentliga väsen, innanför kroppen. Inte dela deras bekymmer, inte dela sina egna. Inte berätta ett enda sant ord om sig själv, inte ge dem något som de kunde pilla på och dra i tills hennes tätt vävda självbild började trådas upp. Hon hade ett antal alltigenom lögnaktiga storsisar som hon drog om sig själv och med detta

fick de nöja sig. Plus in-utet, givetvis.

Tills Tommy dök upp. Som så ofta när det handlar om kärlek så kunde hon inte säkert säga vad det var med honom som berörde henne och fick henne att mot alla odds öppna sig. Hon litade på honom och kände sig som en helare människa i hans sällskap. För honom hade hon berättat om sin uppväxt, om det där som hände i rum 203 och en del andra rum. Han lyssnade och varken dömde eller ömkade och dessutom var han ointresserad av in-utet. Hon kunde ligga sked med honom utan att behöva handskas med en pockande bulnad mot svanken.

Bara *en* viktig händelse i sitt liv hade hon medvetet undanhållit honom. Uppenbarelsen i Observatorielunden. Den var en drivande kraft för henne och hon ville inte ha den ifrågasatt eller överklagad genom att reduceras till en berättelse. Till detta kom att det vore som om trollkarlen på ett förnedrande sätt tvingades att avslöja sitt trick: *Titta, så här fungerar det, här är mekanismen bakom illusionen, Anita, bara rök, speglar och ett par vita vingar.*

Om det var en ängel som hade räddat henne, så måste det ha varit en demon som fick henne att föreslå att hon och Tommy skulle flytta ihop. Att önska sig närhet och ett någorlunda normalt förhållande var i sig inget konstigt, men när inflyttningen väl var bestämd började Anita tvivla.

Hon hade metodiskt byggt ihop sig själv av de spillror som påträffats i Observatorielunden och kunde uppträda som en hel och redig människa, men hon litade inte på hållfastheten i konstruktionen. Hon hade aldrig haft ett långvarigt förhållande och visste inte vilka psykiska prövningar det kunde innebära. Utan att mena det kunde Tommy ha sönder henne liksom ett barn utan illvilja klämmer ihjäl grodan som läggs i dess hand. Hon älskade Tommy och hon var rädd för honom.

Till detta kom den där fördömda hunden med sin dystra uppsyn och sin protes som tycktes ha förmågan att se rakt igenom en och veta vad man gick för. Anita visste att det var irrationellt, men hon var övertygad om att Hagge på ett outtalat sätt visste *exakt* vem hon var och hon avskydde det. Avskydde att bli genomskådad. Avskydde den där hunden.

Sådant var Anitas läge när hon mot sina principer småberusad på eftermiddagen öppnade sin dörr och släppte in Tommy och Hagge i sitt liv.

”Jaha, ja”, sa Tommy. Han satte ner Hagge på golvet och gnuggade handflatorna mot varandra medan Hagge kröp bort till ytterdörren och la sig så att nosen nästan vidrörde träet.

”Jo”, sa Anita och Tommy omfamnade henne på ett sätt som kändes mer formellt än ömsint.

”Väskorna är i bilen”, sa han. ”Och Hagges korg. Var kan vi ställa den?” Anita fick något panikartat i ögonen och flög med blicken över sina välordnade utrymmen. ”Han blir inte glad förrän han får sin korg”, förtydligade Tommy. ”Han måste ha någonstans att vara.”

Först i det ögonblicket slog det honom hur absurt det här projektet var. Hagges korg var väl en sak, men han själv? *Var skulle han vara?* Hur gjorde egentligen människor som levde samman på mindre ytor? Hur rörde man sig kring varandra, hur fick man plats?

Tommy drabbades av en mild klaustrofobi som om väggarna i Anitas lägenhet, som han alltid upplevt som så trivsam, slöt sig kring honom och gjorde det svårt att andas. Reptilhjärnan eller någon annan dålig hjärna ropade *Fly! Fly! Fly!* medan en mer civiliserad hjärna sublimerade impulsen till ett oroligt trampande på stället.

”Vill du ha lite kaffe?” frågade Anita. ”En whisky? Jag vet att det är tidigt, men ...”

”Båda låter bra”, sa Tommy. ”Måste bara ...”

Han gav efter för ödleskallen. Svansen riktigt vispade mellan benen på honom när han öppnade ytterdörren. Hagge sköt ut som en pil i trapphuset med protesen trummande mot betongen. När Tommy öppnade porten sprang Hagge bort till bilen och tittade menande på den. *Hem nu? Ja?*

Det var inte långt ifrån att Tommy verkligen hade satt sig i bilen och kört därifrån för att aldrig återvända. Han längtade så till sin fåtölj och det var just denna längtan som fick honom att låta bli. Han lyfte ut korgen, baxade ner Hagge i den och bar paketet mot porten. Hagge gnydde som om han forslades mot avlivningssprutans kalla nål men vågade inte hoppa ur korgen som Tommy bar så högt han förmådde. När han kom in i lägenheten ställde han den mitt på hallgolvet och sa: ”Vi får hitta en bättre plats sen.”

Han vände om för att hämta väskorna och både Hagge och Anita gav honom en blick som betydde *lämna mig inte ensam med den där*, men Tommy förhärade sig. Han bar in väskorna, flyttade bilen till en laglig parkering och gick åter mot Anitas port medan han undvek att tänka och bara koncentrerade sig på rörelsen tills han satt vid Anitas köksbord med det utlovade kaffet och whiskyn. Anita hade under tiden satt fram en skål med vatten åt Hagge som han nu låg i sin korg och blängde på som om den varit spetsad med arsenik.

”Skål, då”, sa Tommy. ”För hopslagningen av påsar.”

”Skål”, sa Anita och drog äntligen lite på munnen.

De drack under tystnad och en gnutta frid läckte in i det obekväma avståndet mellan dem. Nu var det som vanligt. De kunde prata om Hitchcockfilmer eller något de sett, läst, tänkt. Tommy var på väg att säga något om whiskyn när han i ögonvrån fick syn på sina resväskor som stod och stirrade på honom likt passivt aggressiva tjurar.

"Mina kläder och så där", sa Tommy. "Var ska jag ha dom?"

"Jag har inte tänkt på det."

"Du har inte tänkt på det?"

"Nej."

"Vad har du tänkt på då?"

"Hur menar du?"

"Du har inte tänkt på var Hagge kan ha sin korg, du har inte tänkt på var jag kan ha mina grejer, vad *har* du tänkt på när det gäller det här?"

"Jag har inte tänkt så mycket."

"För att du inte vill tänka på det? För att du egentligen inte vill?"

"Det har jag inte sagt."

"Nä. Men det verkar ju så."

"Du behöver inte bli arg."

"Vad ska jag bli då? Glad?"

Tystnad föll och de drack igen. Tommy kände hur avståndet mellan dem fylldes av giftiga gaser medan de grävde ner sig i sina skyttegravar. Det här var inte vad han hoppats på. Han hade föreställt sig hemkomst och istället hamnat i krig, vilket han hade nog av till vardags.

"Jag ville ha nåt slags samvaro", sa Anita. "Att du skulle vara här hela tiden. Men rent praktiskt, jag har inte kunnat ..."

"Vet du vad jag tror?" sa Tommy. "Jag tror att du omedvetet föreställer dig mig som något slags hund. Att jag ska finnas här men inte ställa några mänskliga krav."

"Nu är du inte snäll."

"Det är inte mycket till argument, att jag inte är snäll. Men jag tar tillbaks det. Om du ville ha mig som hund skulle du åtminstone ha fixat en plats åt min korg."

Anita suckade, reste sig och gick ut i hallen. När hon greppade tag om handtagen i Hagges korg skuttade han ur och tittade på Tommy med ett uttryck av *kolla vad hon gör! Hon är inte klok!* Anita bar in korgen i vardagsrummet och ställde den på glasbordet framför soffan, tog ur filten och bredde ut den över en av de vita skinnfåtöljerna. Från dörröppningen följde Hagge varje hennes rörelse.

Anita klappade på filten och sa: "Kom Hagge. Det här är din fåtölj nu. Här får du vara."

Hagge tittade på Tommy för att be om tillåtelse. Hemma hos Tommy

fick han aldrig ligga i fåtöljen. Tommy ryckte på axlarna och Hagge smög fram mot Anita som om det bokstavligen kunde ligga en hund begraven i fåtöljen. Slutligen tog han ändå ett skutt upp, snurrade runt tre varv och med en belåten suck la han sig med huvudet vilande på tassarna. Anita kliade honom bakom ena örat och han lät det ske utan att protestera.

"Vet du vad jag tror?" sa Anita. "Det kanske inte är *mycket till argument*, men du är inte alls nån hund. Du är en jävla katt. Du vill komma och gå som du vill och det ska alltid finnas mat och smekningar när man nån gång hedras med din närvaro."

Hagge tittade på Tommy för att se vad han skulle svara. Det där med "jävla katt" var troligen helt i hans smak.

"Det där är inte sant", sa Tommy. "Det är du som har satt upp de här begränsningarna för våran ..."

"Har jag det? Jag tror att du har glömt hur det var i början av vårt förhållande, eller vad man ska kalla det. Hur många gånger jag ringde och frågade om vi skulle träffas, men Herr Katt hade alltid nån soptunna han skulle rota i och hade inte tid. Så till slut lät jag Herr Katt bestämma när vi skulle träffas, men det har han nu glömt bort eftersom det passar honom."

Tommy såg på Hagge som fortfarande låg och lät sig bli kliad och han kände sig dunkelt *förrådd*. Hans främsta allierade hade korsat minfältet och gått över till fiendesidan. Han sökte i minnet och kunde komma ihåg ett par sådana samtal som Anita nämnt, men istället för att slå till reträtt gick han till attack.

"Dina klienter", sa han. "Har du sagt upp dom? Att du tänker sluta?" Anita flackade med blicken och det var svar nog, så Tommy intensifierade anfallet. "Okej, så hur har du tänkt dig *det*? Ska den här hunden eller katten, eller vad fan jag nu är, sitta vid sängkanten och heja på, eller ska jag gå ut? Sitta vid köksbordet? Vad ska jag göra?"

Anita tittade mörkt på Tommy medan Hagge vred sig ett kvarts varv så att han inte längre kunde se någon av dem. Med is i rösten sa Anita: "Naturligtvis tänker jag inte fortsätta. Jag har bara inte meddelat det."

"Jaha, ja. Och var har du tänkt dig att jag ska ha min arbetsplats, då? Vi vet ju var du har din."

"Det där var lågt, Tommy. Det trodde jag inte om dig."

"Det är mycket du inte vet om mig."

"Jag börjar inse det."

Anita hade mekaniskt fortsatt att klia Hagge, men nu drog han undan huvudet och ruskade på sig. Han ville inte vara en bricka i det här spelet längre. Anita satte sig vid ena soffhörnet medan Tommy vankade fram och tillbaka i rummet. Åter kände han hur väggarna slöt sig kring honom

och han längtade till sitt kattliv, sitt hundliv, vilket liv som helst utom det här.

”Det här var nog ingen bra idé”, sa Tommy.

”Nej”, sa Anita. ”Det var nog inte det.”

”Det blir svårt att reparera det här.”

”Jag tror inte att det går. Det är sönder nu.”

”Ja.”

All styrka rann ur Tommys kropp och han sjönk ner i andra änden av soffan. De kunde resonera lugnt och sakligt nu, men det spelade ingen roll. Skadan var skedd och den halvmeters tomrum som fanns mellan dem i soffan gick inte att överbrygga och de visste det båda två. Det enda som återstod var lite diplomatiska förhandlingar för att avsluta kriget innan de gick åt skilda håll.

Jävla skit. Satans jävla skit.

Fattar väl varenda människa att påsar inte kan slås ihop, vad skulle det vara för magiska, osmotiska påsar? Det enda de kan göra är att slå mot varandra och i värsta fall göra skada på innehållet. Tommy lutade huvudet mot nackstödet, slöt ögonen och gjorde en besiktning av sin själ. Den var urblåst och kall, bara ett skal kring ett tomrum. Det här hade varit den sista möjligheten och han hade bränt den.

Ett försynt klickande hördes och strax därefter ett gnissel av skinn, en rörelse i soffan. Något varmt och mjukt lades över Tommys högra lår och han öppnade ögonen. Hagge hade krupit upp och lagt sig utsträckt i soffan så att hans haka vilade mot Anitas lår och hans baktassar mot Tommys.

Tommy vågade inte titta på Anita, men i samma ögonblick som han sträckte ut handen för att klappa Hagge över ryggen, sträckte hon ut sin för att göra samma sak och deras fingertoppar nuddade vid varandra medan Hagges kroppsvärme strömmade upp i deras handflator, fortsatte längs armarna och vidare in i deras kroppar. Tommy smög sin hand närmare så att den vilade över Anitas, lyfte sin blick till hennes och sa: ”Förlåt.”

Anita nickade och sa: ”Förlåt mig också.”

”Absolut. Vi är som två barn.”

Anita rörde sin hand försiktigt under hans, smekte över Hagges rygg och sa: ”Tur att det finns *en* vuxen här i alla fall.”

De satt stilla så en stund tills Hagge bedömde att hans uppdrag var fullgjort och återvände till sin fåtölj. Då makade sig Tommy närmare Anita och la armen om hennes axel, drog henne intill sig och sa: ”Ska vi börja om?”

”Nu börjar vi om.”

”Var ska vi börja?”

Anita satt tyst en stund och andades mot hans bröst. Sedan sa hon: ”Jag ljög förut. När jag sa att jag inte har tänkt. Jag har tänkt.” Hon lyfte blicken och såg på Tommy med en sällan skådad skygghet innan hon frågade: ”Vill du se mitt rum?”

6

De höll varandra i handen när de reste sig från soffan. Hagge följde dem med blicken men stannade i fåtöljen. När de kom ut i hallen plockade Anita ner en sockerskål med änglamotiv från en hylla och tog fram en nyckel.

”Så det var låst”, sa Tommy. ”Jag har faktiskt undrat.”

”Du har aldrig ...?”

”Nej.”

”Trodde inte det heller.”

Anita stack nyckeln i låset och vred om innan hon vände sig till Tommy och sa: ”Du får inte skratta. Du får inte ... det finns ett ord. När nån har nåt som är som heligt och man drar ner det.”

”Profanera.”

”Ja. Du får inte profanera. Oavsett vad du anser.”

”Jag lovar.”

”Lovar du?”

”Ja. Jag lovar.”

Anita drog efter andan och tryckte sedan ner handtaget, öppnade dörren och släppte in Tommy i vad han uppfattade som en eklektisk helgedom. Persiennerna var nedfällda, men ljus från hallen föll in i rummet. På alla väggar hängde bilder av änglar så som de uppfattas i olika religioner. Från islams jättelika bevingade väsen till judendomens ljusvarelser och de allmogekristna bokmärkesänglarna som vakade över barn gående på en spång över en strid flod. Där fanns tecken på hebreiska, arabiska och språk som Tommy inte kunde namnet på, fraser på latin, svenska och engelska.

På socklar, piedestaler och hyllor fanns tredimensionella avbildningar av samma sak. Större och mindre statyer och skulpturer av bevingade väsen med eller utan glorio, med större eller mindre vingar och med uttryck skiftande från salig välvilja till strängt vakande.

Utspridda bland änglarna fanns mängder av ljusstakar och värmeljushållare, samt ett par rökelsestativ. Rummet var inpyrt med en behaglig doft av sandelträ och mysk. Mitt på golvet, som en fokuspunkt mot vilken alla änglarna var riktade, låg en utrullad yogamatta.

Tommy såg sig sakta omkring, glad med blicken över varje föremål och sa slutligen: "Wow."

"Inte vad du trodde, kanske."

"Jag trodde nog ingenting. Men det gör uppenbarligen du. Om du ursäktar."

"Jag vet inte vad jag tror", sa Anita. "Men jag vet vad jag vet. Hur är det med dina knän? Kan du sitta på golvet?"

"Det kan jag nog. Om jag kommer upp igen är en annan femma."

Tommy fick yogamattan och tog händerna till hjälp för att komma i skräddarställning medan Anita, efter att ha tänt ett par ljus, smidigt sjönk ner på knä framför honom. Tommy strök över mattan han satt på och frågade: "Mediterar du?"

"Jag vet inte", sa Anita. "Jag tror att jag ber på ett sätt som liknar meditation."

"Till änglarna?"

Anita svarade inte, utan såg på den största änglabilden medan hennes läppar rörde sig på ett sätt som Tommy visste betydde att hon höll på att fatta ett beslut. Hon drog åt sig blicken, klatschade sig prosaiskt över låren och sa: "Jag ska berätta nåt. Nåt som jag inte har berättat för nån annan."

"Varför inte?"

"Därför att ..." Anita slöt ögonen. Om det inte varit för de rynkade ögonbrynen skulle Tommy kunnat tro att hon bad. Sedan sa hon: "Jag tror att dom som överlever i det här yrket är dom som lyckas behålla nåt för sig själva. Nåt som inte är förhandlingsbart. Annars blir man bara ..." En grimas som fick henne att se tio år äldre ut drog över Anitas läppar. "Jag har aldrig berättat *hur* långt ner jag var. Och vad som hände."

Kortfattat redogjorde Anita för åren och händelserna som föregått uppenbarelsen i Observatorielunden. Hon berättade om sitt usla skick, den tappade flipflopen och slutligen ängeln som hade fått henne att omvärdera sitt liv. Tommy lyssnade utan att avbryta. När hon var färdig sa han: "Och det här rummet är ett slags ... tacksägelse?"

"Det kanske det är", sa Anita. "Men framförallt är det ett sätt att inte glömma. Det är så lätt att en sån där sak bara blir en berättelse. Nåt som hände. Men jag försöker hålla det levande."

"Hur går det, då?"

Anita sneglade på Tommy, avgjorde att frågan var ärligt menad och svarade: "Ganska bra. Inte alltid, men ofta kan jag komma tillbaka. Se det. Känna det. Bära det med mig."

"Fint."

"Tror du mig? Att det här verkligen var något som inträffade?"

"Vad jag tror och inte tror har ingen betydelse. Vad gäller sånt här har jag bara en devis: var och en blir salig efter sin fason. Nåt sånt har aldrig hänt mig, men för det så kan det ju ha hänt dig. Duger det?"

"Det duger." Anita nickade sakta medan hon såg sig runt i rummet med något liknande melankoli, varpå hon sa: "Jag tänker så här. Jag flyttar ett urval av de här sakerna till ena hörnet av sovrummet, lägger mattan framför. Sen blir det här ditt rum. Du kan ha ett skrivbord här, en säng om du känner att du vill sova ensam ibland. Hagges korg, kanske."

"Han verkar ha fäst sig vid fåtöljen."

"Men du förstår idén."

"Ja. Tack. Varför sa du inte det här tidigare?"

"Jag var inte säker."

"Men sedan blev du det?"

"Ja. När Hagge kom."

Tommy tittade på rummet med nya ögon nu när det stod i begrepp att bli hans. Jodå, det skulle fungera. Skrivbord vid fönstret och kanske, kanske en liten fåtölj. Säng fick bli en senare fråga. När han visualiserat färdigt kunde han ändå inte låta bli att undslippa sig: "Så tanken är alltså att jag ska ersätta dina änglar?"

"Skoja inte om det", sa Anita. "Det är alldeles för nära sanningen."

7

På väg till vardagsrummet passerade Tommy sina väskor och de bligade troskyldigt på honom, fromma som lamm. När han och Anita satte sig i soffan kastade Hagge en blick på dem, tycktes nöjd med vad han såg och återgick till att småslumra i sitt nya bo. Tommy lutade sig bakåt och kunde äntligen ta in att den här lägenheten skulle vara hans hem.

I kontrast till Anitas andaktsrum var resten av lägenheten sparsmakat inredd. Väggarna i vardagsrummet var gräddvita och pryddes endast av två inramade tavlor: Ovanför soffan en stor Lars Lerin-akvarell från Lofoten som Anita hade köpt tio år tidigare och som nu var värd fyra gånger så mycket som hon då betalat. På väggen mitt emot, bredvid 47-tums-teven, en inramad originalplansch till *Notorious!* där konturerna av en nyckel inramade de ömt omslingrade Ingrid Bergman och Cary Grant. I taket en kristallkrona av enklare modell. En beige röllakansmatta på golvet, barskåpet i hörnet, soffgruppen och glasbordet. Det var det hela. Tommy nickade för sig själv och Anita frågade vad han tänkte på.

"På att du har det fint", sa han. "Och på varför jag inte har det så här."

"Du har det så här nu."

"Ja. Tack."

Tommy vek händerna mellan låren och visste inte vad han skulle säga nu. Inte heller Anita sa något, så de satt tysta och lyssnade på Haggess snusande i fåtöljen.

”Hur gör man egentligen?” frågade Anita till slut.

”Med vad?”

”Med det här. Samvaron. Livet. Vardagen. Hur gör man med alla ... timmar?”

”Jag vet inte”, sa Tommy. ”Har ingen erfarenhet och det har väl inte du heller. Man får lite panik av att tänka på det.”

”Det kanske är så här”, sa Anita. ”Att hemligheten är att *inte* drabbas av panik. Att låta det vara som det är. Har man astråktigt så har man det.”

Tommy nickade och smekte hennes handrygg. Det hon sa var vettigt, men ändå kom kvävningsskänslan smygande. Inte så starkt som tidigare, men just smygande, tassande. De senaste åren hade han blivit van vid att ha astråktigt, men tanken på att ha det tillsammans med en annan människa kunde han inte ta med ro.

”Kommer du ihåg Albin, psykologen?” frågade Tommy. ”Har du haft någon kontakt med honom?”

”Var väl ett par år sen. Hur så?”

”Jag gjorde honom en tjänst en gång.”

”Och nu vill du ha en gentjänst. Berätta.”

Det Tommy tidigare hade sagt om att inte dra in Anita gällde fortfarande. Men blotta hans närvaro i hennes bostad var tillräckligt för att göra henne till måltavla, om det fanns någon som siktade. Det var ytterst olägligt att Anitas lägenhet låg i markplan. Tommy reste sig och gick fram till glasdörren som åtminstone hade ett rejält lås. Men fönstret. Det hade blivit på modet bland kriminella att kasta in handgranater till folk man hade något otalt med. Anita måste ha anat vad han tänkte eftersom hon sa: ”Knacka på det.”

Tommy rappade försiktigt på dörrglaset med pekfingrets knoge. Ljudet var stumt eftersom ytan var hård som sten.

”Pansarglas”, sa Anita. ”Tre centimeter.”

”Fönstret också?”

”Alla fönster.”

En gång när Tommy frågat om sjutillhållarlåset i ytterdörren hade Anita sagt att hon hade låtit ”säkra” lägenheten, men utan att precisera hur. För att skydda sig mot folk från hennes gamla liv som ansåg att hon stod i skuld till dem.

”Dyr livförsäkring”, sa Tommy.

”Hemförsäkring också”, sa Anita och pekade på akvarellen föreställande fiskebåtar i överjordisk midnattssol. ”Den där syns från fönstret och är

värd en halv miljon. Ska du berätta nu, eller?”

Tommy sjönk ner i soffan och knäppte händerna över magen. Anita borde i rättvisans namn veta vad hon gav sig in på, så han berättade vad han fått veta om X från Ernesto. Verksamheten i tvätteriet, mordförsöket, åren i Colombia, kokainpartiet i parasiten. Sedan om Chivos självmord och bortförandet av Linus, samt hans återkomst.

”Har du pratat med honom?” frågade Anita.

”Nej. Och han vill nog inte prata med mig.”

”Jag trodde ni var nära.”

”Vi *var* nära. Men på sista tiden ...” Det knöt sig i Tommys bröst. Allt sedan de stått på balkongen när Linus frågade om det rena kokainet, hade Tommy misstänkt att han var på väg ut i tassemarker från vilka få återvände och vad hade Tommy gjort för att förhindra det?

Han kunde trösta sig med att det enda verkamma skulle ha varit att låsa in Linus och hindra honom från att gå någonstans. Han hade anträtt sin brant störtande bana och det enda Linus kunde göra var att rusa vidare. Det var så det fungerade, Tommy visste det, men vad hjälpte det mot känslan av försumlighet? Tommy masserade sin bröstkorg med handflatan för att lösa upp klumpen där inne.

”Det är inte ditt fel”, sa Anita.

”Kanske inte”, sa Tommy. ”Men det känns så.”

”Varför vill du träffa Albin Papp?”

”Papp? Hette han så?”

”Nä, men han är ju som papper, hela han.”

Klumpen började släppa sitt grepp om Tommys revben. Det fanns ändå något han kunde göra. Eventuellt.

”Albin jobbade på Huddinge när X var där. Innan tvätteriet. Han kan ha nåt att berätta som gör att jag kan ... komma åt den här personen. Och i förlängningen få slut på hans verksamhet.”

”För Linus skull?”

”Bland annat. Som du förstår gör det mig till en rätt utsatt person, och jag bor i din lägenhet. Så du måste säga om du vill att jag ska flytta.”

”Nej. Men nu fattar jag varför du var så intresserad av fönstret.”

8

Anita hade numret till Albin Papp i sin telefon och eftersom han svarade med ett ”Anita!” på andra signalen hade han uppenbarligen även hennes. Anita hade berättat att han gjort några närmanden men att hon avvisat honom. Det kändes inte helt hundra att be henne ringa, men Tommy ville inte att Pappskallen skulle veta att det var han som var intressenten. Folk

av Albins kaliber hade en benägenhet att glömma vad de en gång lovat.

"Hallå, Albin", sa Anita. "Du, jag har en person som skulle behöva prata med dig ... jo, man får säga att det är akut ... nej, inte så här på telefon ... kan du det? Nämen toppen, vad gullig du är. Va? Nä, jag vet inte exakt ... Okej, vi ses."

Anita avslutade samtalet och sa: "Han är här om en timme."

"Bra jobbat", sa Tommy. "Vad var det du inte visste exakt?"

"Hur mycket pengar det rör sig om. Rör det sig om några pengar?"

"Inte ett korvöre."

"Bra."

Känslan av kvävning var bortblåst av jaktens friska vind. Nu skulle räven drivas i fällan. Även Anitas ögon glittrade på ett sätt som de inte gjort tidigare när hon sa: "Vi kanske skulle starta en detektivbyrå. Lite sådär Bogart och Bacall."

"Anita, jag måste säga det en gång till ..."

"Jag vet, jag vet. Det här är allvar. Men man måste väl få skämta lite?"

"Jag avskyr att vara en tråkmåns, men kommer du ihåg han med tungan genom halsen? Ett dygns tortyr. Det är där vi rör oss nu." Glittret slocknade när en skugga drog över Anitas ögon och Tommy skyndade sig att lägga till: "Jag säger inte att det kommer hända dig, det tror jag verkligen inte, men ..."

"Tommy, håll käften", sa Anita och svärtan i hennes ögon var direkt skrämmande. "Du vet inte hälften av vad jag har varit med om. De värsta grejerna har jag inte berättat. Men jag lever. Om vi ska bo ihop så kommer vi behöva slå fast vissa grundregler. Regel ett kan vi ta med en gång: Anita skämtar hur jävla mycket hon vill om precis vad fan hon har lust med. Behöver du skriva ner det? Nej? Vad är din första regel?"

"Att jag vill vara med dig."

Anita himlade med ögonen. "Försök inte ens."

Albin anlände fem minuter före utsatt tid. Tommy satt i köket och hörde honom och Anita utbyta hälsningsfraser. Trots att han inte kunde urskilja några ord så fanns det något slipprigt i Albins modulering. Det slamrade till när Anita vred om polislåset och fällan slog igen.

Ljudet av Albins röst närmade sig. "Jaha, vad har du åt farbror Albin idag, då, är det nån ...?"

Meningen kollapsade när Albin kom in i köket och fick syn på Tommy. En sekund såg han blank och desorienterad ut, en sekund senare gjorde han en ansats att fly och i den tredje sekunden kopplade han på ett blekt leende.

"Vi har en annan liten farbror", sa Tommy, "Som har några små

frågor.”

”Tjenare, Tommy”, sa Albin och sträckte fram handen. ”Det var inte igår.”

”Tio år sedan”, sa Tommy och tog emot handen som var lika smal och torr som han mindes den. ”Läste du boken?”

”Vilken bok?”

”Du vet vilken bok.”

Albin låtsades söka i minnet. Tommy var övertygad om att han lagt vantarna på boken om trafficking samma dag som den kom ut för att kontrollera att hans namn eller person inte figurerade, vilket de inte gjorde. Tommy hade hållit sitt löfte, annars skulle de inte ha stått här nu.

De tio år som förflutit hade inte gått så hårt åt Albin som Tommy ansåg att de gjort med honom själv. Albin hade den typen av utseende som snarare än att härjas och fåras mera torkade och styvnade, som om han genomgick en långsam mumifiering. Trots att han borde vara närmare sextio var huden slät, om än pergamentartad. Albin Papp, som sagt. Han knäppte med fingrarna och sa: ”Jaså, *den*. Ja, ja. Den var bra.”

Anita kom ut i köket och sa åt dem att sätta sig eftersom hon blev nervös av att folk stod upp och pratade när det inte var fest. Tommy och Albin satte sig vid varsin långgädda och Anita vid kortändan som om det var hon som basade över tillställningen och det var också hon som först tog till orda.

”Tommy undrar över en sak”, sa hon. ”Och både han och jag skulle bli jätteglada om du kunde berätta lite om den.”

”Vad är det för sak?”

”En person som du har stött på i ditt arbete.”

”Jag har ju tystnadsplikt, vet ni.” Albin lutade sig fram på stolen för att kunna kika inåt vardagsrummet. ”Den här som behövde hjälp, var har ni gömt henne?”

”Han sitter där”, sa Anita och pekade på Tommy. ”Och han behöver hjälp med det som jag just nämnde.”

Först nu trillade polletten ner hela vägen. Albin gjorde en missnöjd min och började resa sig från stolen. Tommy hade blivit så perplex av att Anita tagit kommandot att han inte kommit sig för med att säga något, men nu knackade han med pekfinger i bordsskivan och sa: ”Sätt dig. Jag gjorde dig en tjänst och nu ska du göra mig en gentjänst. Det är så det fungerar.”

”Jag har tystnadsplikt”, sa Albin. ”*Det* är så det fungerar.”

”Snälla Albin ...”, började Anita, men blev avbruten.

”Jag är inte snäll”, sa Albin som hade rest sig. ”Och var det inte mer så ...”

"Jag vet att du inte är snäll", sa Anita. "Och det vet Tommy med. Du är stygg. Du är så stygg att det som Tommy och jag vet om dig skulle räcka till en bok, eller vad säger du, Tommy?"

"Nja", sa Tommy. "Men ett par rejäla artiklar. Sex, kriminalitet och psykologi. Det blir inte mycket bättre, faktiskt. *Den prostituerade psykologen, terapeuten som torskade.*" Tommy pekade på den tomma stolen. "Sätt dig ner nu. Ska jag tala klarspråk? Om du inte hjälper mig så gör jag slut på dig. Jag gör det enkelt och jag gör det med glädje."

Ett ögonblick såg det ut som om Albin övervägde någon alternativ utväg, gissningsvis genom hot. Vilka han kände och vad dom kunde göra, men efter att ha kastat en blick på Tommys och Anitas uttryckslösa ansikten sjönk han ner på sin stol igen. Hans redan tunna mun var så sammanknipen att läpparna inte syntes. Anita klappade honom på handen och sa: "Det är inget farligt. Det är inget du råkar illa ut för."

Något av spändheten i Albins käkar släppte. Tommy häpnade. Instinktivt hade han och Anita fallit in i en good cop/bad cop-rutin som tycktes fungera utmärkt. Även om Albin hade tagit på sig en martyrmin så föreföll han nu tillräckligt uppmördad för utfrågning. Tommy plockade fram sin e-cigarrett och Albin sneglade ängsligt på den svarta metallhylsan som om den innehöll ett sanningsserum som skulle injiceras i honom. Tommy tog en puff, pekade på Albin med munstycket och sa: "Det rör sig om en person som var intagen på Huddinge i mitten av åttiotalet, och du jobbade ju där då."

"Jobbar där fortfarande."

"Mm. Och ungefär år 2000 blev då denna person tilldelad ett utslussningsjobb på tvätteriet i Gårdsstugan. Ringer det någon klocka då?"

Albin ryckte på axlarna. "Vi har mängder med såna platser, såna jobb. Det är ju sexton år sen, hur skulle jag kunna minnas det?"

"Jag tror att du kommer ihåg den här personen om du kommit i kontakt med honom." Tommy drog med pekfingret över pannan och vidare ner mot kinden. "Han har ett ärr, tvärs över hela ansiktet."

Albin ögon vidgades. Innan han hunnit komma med några undanflykter sa Tommy: "Albin. Om du säger att du inte vet, att du inte minns eller att du inte vill berätta spelar ingen roll. Får jag inte veta det jag vill veta så dödar jag dig, bildligt talat."

"Tommy", sa Anita. "Om han faktiskt inte vet nåt ..."

"Spelar ingen roll", sa Tommy. "Jag skriver ändå. Jag är trött på det här."

"Vänta", sa Albin. "Jag har inte sagt nåt av det där. Jag var där när han kom in. Åttiosex. Jag hade precis börjat. Han var på ungdomsenheten så jag hade ingen direkt kontakt med honom, men det pratades ju."

Tommy skulle ha velat säga något ironiskt om tystnadsplikten, men avstod. Istället sa han: "Kom in, säger du. Var kom han in ifrån?"

"Vad jag fattar så hade dom hittat honom i Brunkebergstunneln."

Tommys hjärta hoppade över ett slag och han och Anita utbytte en blick innan Anita frågade: "I själva tunneln?"

"Nä", sa Albin. "Det fanns nåt slags ventilationssystem. Ett fläktrum. Det var i samband med Palmemordet, när polisen letade efter vapnet. Och så hittade dom honom där och tog in honom. Han var i väldigt dåligt skick."

"Vad hette han?" frågade Tommy.

Albin hånlog. "Ja, han hade ju inte passet på sig. Han hade ingenting. När han började prata lite så sa han ofta "Sigge", men det var tydligen mer som att han sa det *till* nån."

"Till vem?"

"Jag var inte där. Det här är bara sånt jag hört."

Albin avslutade meningen i en fallande ton. Han var på väg att lägga ner. Anita grep hans hand över bordet och som om det bara var de två i rummet, såg hon Albin i ögonen och sa: "Vad bra att du kommer ihåg. Det är verkligen värdefullt. Minns du nåt mer?"

Så trovärdig var hennes föreställning, så sensuellt smeksam hennes röst att Tommy drabbades av svartsjuka. Så där pratade hon aldrig till honom. Han betvingade känslan eftersom han visste varför: därför att hon inte behövde. Men ändå.

Det hade avsedd effekt på Albin. Han gaskade upp sig och sa: "Jo, nåt mer minns jag väl." Han tittade konspiratoriskt på Anita, sänkte rösten och sa: "Han kallades för Väggarna."

"Väggarna?" sa Anita utan att släppa in Tommy i bubblan hon skapat kring sig och Albin.

"Mmm. Från början sa dom *Han som går genom väggarna*, men det är ju för långt att säga, så då blev det bara Väggarna." Tommy satt tyst eftersom han inte vågade bryta den förtrolighet som Anita hade upprättat med sin hand och sin röst. När Albin tyckte att han sugit tillräckligt länge på karamellen, fortsatte han: "Han kunde vara inlåst i ett rum och när dom kom och skulle göra nåt så var han inte där. Kunde vara i ett annat rum som också var låst."

"Hur gick det till?" frågade Anita.

"Det förtäljer inte historien. Men det fanns dom som blev riktigt skrärade. Som om det var nåt övernaturligt. Vad vet jag? Han hade väl nycklar. Fast det kunde visst hända när han låg i spänn också, efter att han haft nåt utbrott. Men det är ju bara snack, så klart."

Albin hade kommit igång med att berätta och nu drog historien honom

med sig utan att han vägde för eller emot.

”En annan grej”, sa han. ”Det har aldrig varit så mycket självmord på ungdomsenheten som under den perioden när han var där. Det var framförallt personer som hade jävlats med Väggarna på nåt sätt. Det är inte lätt att ta livet av sig på slutenvården, allt som kan användas är inlåst. Men är man tillräckligt hängiven, så. Skära upp halspulsådern med en plastkniv, det kräver en del karvande. Det pågick under nåt år och sen var det inga som jävlades mer.”

Albin gjorde en *puts väck*-gest med händerna som även markerade slutet på historien och Tommy vågade sig på att fråga: ”Har du läst nåt av vad jag skrivit på sistone?”

Albin gjorde en föraktfull grimas. ”Jag läser inte *kvällstidningar*.”

Anita kastade en varnande blick på Tommy och han retirerade med skallen bubblande av saker han skulle velat säga till den perversa lilla snobben som satt och höll hans tjej i handen.

Min tjej?

Tommy fick fullt upp med att överväga konnotationerna av det begreppet allt medan Anita lyckades baxa Albin en bit till. ”Hur blev det sen?” frågade hon. ”När han blev vuxen? När han skrevs ut?”

”Han var inte på min avdelning då heller, men jag tror att han blev bättre. Började prata. Efter några år började han få lite frigång, men han hade ju ingen familj, ingenstans att ta vägen så han blev kvar på nåt sätt. Tills han skrevs ut och då hamnade han väl på det där tvätteriet, om ni säger det.”

”Inget mer?” sa Anita.

”Nä, det är det. Sen får väl Farbror Tommy här bedöma om det är tillräckligt för att han ska låta bli att hämnas på nån som inte gjort honom nåt ont.”

”Jag funderar”, sa Tommy.

Anita släppte Albins hand och som om rörelsen frammanat något minne knäppte han med sina nu fria fingrar och sa: ”Jo, just det. Han hängde tydligen en hel del med Peter Himmelstrand där mot slutet.”

Ett stråk av yrsel drog genom Tommys skalle och det enda han fick ur sig var: ”Peter Himmelstrand?”

”Ja”, sa Albin. ”Han journalisten. Låtskrivaren. *Det börjar verka kärlek, banne ...*”

”Jag vet vem Peter Himmelstrand är”, sa Tommy. ”Men vadå *hängde med*? Hur då?”

”Jo, men han låg ju inne där då, på vanliga sjukhuset. För KOL. Rökningen. Och Väggarna var tydligen där rätt ofta mot slutet. Tror att Himmelstrand dog 1999 och det var väl strax efter det som Väggarna

skrevs ut.”

Albin flinade och nickade för sig själv som om han drog sig till minnes en lustig detalj.

”Vad är det?” frågade Anita. ”Det är nåt mer, eller hur?”

”Jo”, sa Albin. ”Huddinge är stort, va. Det händer grejer. Genom åren har det ju fått sin egen lilla mytologi, som i den där danska serien, Riket, och Peter Himmelstrand är en del av den.”

”På vilket sätt?”

”Nämen, KOL, du vet. Han var ju kopplad till en satans massa slangar och tuber och kunde knappt röra sig utan risk för lungkollaps. Och det här ska då ha mörkats i efterhand, men tydligen så *dog* han inte 1999.”

”Vad gjorde han då?”

”Han försvann. När de kom och skulle kolla honom låg alla kanyler och tuber lösa i sängen. Men av själva karln fanns inte ett spår. Som om han lösts upp i tomma luften.”

3. Bortanför

Jag har vänner jag kan gå till
Om det skulle trassla sig
Och den kvinna som jag älskar
Älskar mig.

Peter Himmelstrand –
Nån däruppe måste gilla mig

Staden och Pulvret

Det går inte obemärkt förbi när en stad får ett ton nittioprocentigt kokain utspätt i sitt blodomlopp. Det fina pulvret tycktes spridas med vinden och i början av november hade det landat i samtliga större förorter från Upplands Väsby i norr till Jordbro i söder. Stockholm var gripet av ett smärre vansinne och polisen hade händerna fulla.

Först var det alla som överdoserade. Kokain är inte lika oberäkneligt som heroin, men eftersom produkten var så ren hände det titt som tätt att någon drog i sig en stadig näsa som om det rört sig om den vanliga, svagare blandningen och drabbades av hjärtrusning med efterföljande kollaps. Många hittades med ett saligt leende på läpparna.

Lägg till detta alla som inte överdoserade men ändå nosade en puff som tog skarpare än vad de någonsin erfarit och blev bananas på kuppen. Satte sig i bilen och körde ut från en kaj i tron att det var en ubåt de rattade. Gick bärsärkagång på någon klubb eftersom dansgolvet invaderats av rymdvarelser. Hoppade ut från fönster för att pröva vingarna som vuxit ut på dem. Och så vidare. Antalet vansinnesdåd ökade mångfaldigt. Plus ett oräkneligt antal personer som fick tas om hand eftersom de lallade omkring helt okontaktbara. Teletubbies, som de kom att kallas.

Bara de fenomenen skulle ha räckt för att få polisen att gå på knäna, men det var ändå inte det värsta. Även den sekundära kriminaliteten skenade. Folk som nosade kristallkolan blev snabbt beroende och behövde mer. När pengarna tog slut gjorde de vad som helst för att skaffa nya. Kurvan för överfall, bilstöld, rån och inbrott steg mot himlen och även våldtäkterna ökade eftersom pulvret hos en del tycktes landa i testiklarna. Polisen hade knappt tid att ta emot alla anmälningar, än mindre att utreda dem. Trots att man fick extra anslag för övertidsersättning tvingades man att lägga stöld och inbrott på hög.

En svalkande fläkt i helvetet fanns det om man ville se det på det viset. Sedan självmordsvågen upphört förekom det ytterst lite gängrelaterat våld. Med en sådan mängd finkokain virvlande omkring borde det kommit till fientligheter mellan rivaliserande fraktioner som ville ha del av pudermolnet, men så skedde inte. Efter den inledande perioden av självmordsdöd och försvinnanden lugnade det ner sig på den fronten.

Vem eller vilka som än styrde verksamheten så gjordes det med fast hand.

Trots personalbristen hade polisen tvingats tillsätta en särskild spaningsgrupp som enbart var inriktad på kokainet och dess kolportörer "Pulvergruppen" hade lyckats knipa ett antal småhandlare med deras gram- och halvgramspåsar, men längre upp i kedjan hade man inte kommit.

Via vittnesuppgifter från olika delar av staden hade man fått klart för sig att det rörde sig om olika grupper av personer i respektive område. De bar alltid naturtrogna masker föreställande kända eller okända personer, men uppgifterna om kroppsbyggnad och hudfärg skiftade från plats till plats. Bara en konstant tycktes finnas. Uppgifter om en lång, lätt haltande person som hade krokiga fingrar och ofta bar handskar. Denna person hade fått behålla namnet "X" då det även var vad han kallades i pressen.

Pressen, ja. En gammal krimjournalist som hette Tommy Torstensson hade inkommit med ett antal uppslag som pulvergruppen gått igenom innan han tillåtits publicera. Man visste en del om X' bakgrund i Colombia, hans verksamhet i Gårdsstugan och hur kokainet förts till Sverige. Man visste dock inte var det landat och om detta sa sig Tommy T vara ovetande. Man behöll därför det lågintensiva spanet på Kapellskär och höll alla möjligheter öppna.

Drömmen var att komma åt X och en gång såg det ut som om man skulle lyckas. Av en informatör hade man fått veta att den svårfångade gestalten skulle komma till en adress i Sundbyberg en viss kväll. Civilspanare placerades ut på gården samt i en lägenhet med utsikt över det aktuella området. Folk från NOA väntade i en skåpbil som kunde vara där på en minut. Döm om upphetsningen när en lång, haltande gestalt som en äldre polis tyckte liknade Ola Ullsten närmade sig. Radiotrafiken gick varm medan han tog sig nerför trapporna till källarförråden och försvann genom en dörr.

Huset omringades och styrkan från NOA brakade in med skyddsvästar, hjälmar och automatvapen. Bakom dörren fanns bara två korridorer liggande i vinkel mot varandra mellan ett tjugotal källarförråd. Ingen utgång utöver den de kommit in igenom. Man finkammade varenda kvadratdecimeter utan att påträffa den gamle folktopledaren. Det hela syntes så omöjligt att insatschefen beordrade samtliga män att ta av sig sina hjälmar och visir för att kontrollera att X inte hade försökt med tricket som kan ses i vissa actionfilmer. Men alla bar sina välkända ansikten och inget av dem satt löst. Det var obegripligt.

En tröst i bedrävelsen var att man hittade ett kilo av kristallkolan i ett förråd som inte stod skrivet på någon. Det var ett tillslag värt insatsen men ändå en fjärt i universum. Hur i helvete hade mannen lyckats

försvinna? Efter "Sumpet i Sumpan" började mannen anta mer mytiska proportioner, även inom polisen. Informatören som kommit med tipset hittades två dagar senare hängd i samma källarförråd. Inget tydde på yttre våld.

I mitten av november fanns det tecken på att kokainet äntligen tycktes vara på upphällningen. Ett ton pulver hade sugits upp av Stockholms slemhinnor och spritt dårskap i dess blod, men både överdoserna, vansinnesdåden och den desperata jakten på pengar minskade till en mer hanterbar nivå.

Alla visste vad man nu hade att vänta, vad som var högsta prioritet utöver att ringa in och gripa X. Om han skulle behålla kontrollen över sitt förortsimperium så krävdes att han kunde tillhandahålla business. Det vill säga: en eller flera nya leveranser borde vara på väg. Denna gång skulle man förhindra att de nådde gatorna. Kväva sjukdomen i dess linda på det att staden inte ännu en gång skulle falla i frossa.

Tommy

Boxningsklubben *Todos Santos* var inrymd i en hörnlokal i ett av Rissnes symmetriskt utspridda bostadsblock. Under de trettio år som gått sedan byggnaderna uppfördes hade lokalen hunnit inhysa en närbutik, en sko- och nyckelservice, en videobutik, en ny närbutik med inriktning på halalmat, en datorreparatör och slutligen Tomás boxningsklubb. Det satt galler för fönstren och den enda utsmyckningen var en glittrig dekal med texten *Confiamos en Dios*, vi sätter vår tillit till Gud.

Tommy drog upp den tunga plåtdörren och klev in i doften av svett, liniment, talk och hormoner. Dämpade smällar, stön och det snabba trippandet av fötter hördes från boxningsringen där en ung, spenslig kille med asiatiskt utseende dansade runt en äldre och saftigare bit, möjligen med härkomst från mellanöstern. Tomás stod och hängde mot en hörnstolpe och följde deras rörelser med blicken.

Den asiatiske killens fötter rörde sig som om han hade fjädrar under sulorna och han studsade framåt, bakåt, vänster, höger medan han lät enstaka slag landa på den andres huvudskydd eller mellangärde. Emellanåt for den andre ut i en drömsk höger- eller vänsterkrok som asiaten lätt undvek med snabba huvudrörelser. Det var som att titta på en kamp mellan en kolibri och en valross.

Asiaten fintade vänster, duckade och gick in för en rejäl sväng med högern. I nästa ögonblick låg han på rygg och ruskade på huvudet. Tomás klappade handflatorna två gånger mot varandra och sa: "Okej. Lennart ..." Asiaten tittade olyckligt på honom och Tommys ögonbryn åkte upp. *Lennart?* Svårt att tänka sig ett mindre passande namn på den smidige, energiske pojken. Möjligen Rolf.

Tomás pekade på sin nästipp. "Kom ihåg. Det finns ett snöre. Från här. Till Mahmouds haka. Tappa inte det. Håll fokus. Fin energi, bra rörelse, men du måste ...", Tomás daskade näven i handflatan, "... måste få lite mer *tyngd*."

Lennart tog sig upp på fötter, ruskade på huvudet ännu en gång, pekade på Mahmoud och sa: "Han är ju som ... är ju som att slåss med en sandsäck."

"Mmm, och Mahmoud? Det finns nåt som heter *parera*."

"Finns inte att parera."

Lennarts svenska var felfri medan Mahmoud bröt rätt kraftigt. Tomás

skakade på huvudet. "Vad menar du att det inte finns? Du måste ..."

Lennart avbröt honom. "Han menar det *finns* inget att parera. Att jag slår så löst att han inte behöver."

Mahmoud flinade. "Precis. Lilla tassan, bara. Piff, piff."

"Jag kan åtminstone snacka rent."

"Då du får snacka omkull mig. Lycka till."

"Ey!" sa Tomás. "Ni vet att det här inte är match. Helt fel viktklass. Ni bara sparrar. Tekniken. Och Mahmoud, om du möter typ Alfonso eller Sebbe. Får du inte upp garden är det du som ligger där."

Tomás pekade på ringgolvet och hans blicklinje fortsatte vidare tills han fick syn på Tommy och höjde handen till hälsning. "Tommy! Stå inte där som nåt katten släpat in."

"Jag observerar", sa Tommy medan han gick mot ringen.

"Grabbar", sa Tomás. "Det här är Tommy. Tommy T. Sveriges fetaste journalist." Både Mahmoud och Lennart drog på munnen åt det påståendet och Tomás modifierade. "Tyngsta. Bästa. Han ska skriva om oss. Om er." Tomás kollade in Tommys kroppshydda och nickade. "Helt fel där. Du ser ju ut att vara fit. Fin form, va?"

"Nä", sa Tommy. "Tvärtom. Var magsjuk i tio dagar. Kunde inte äta. Tappade typ fem kilo där."

"Alla sätt är bra utom dom dåliga", sa Tomás.

Efter att Tommy skrivit färdigt sin sista artikel om X, där han undvek att lämna ut Semtex-Janne eftersom det enda bevis han hade var bilden X skickat, fick en extra jävlig variant av vinterkräksjuka honom i sitt grepp.

Anita hävdade att han var utarbetad, att det blivit för mycket spänning för honom på kort tid. Kanske var det så, men kräkningarna och diarrén var en realitet och han kände sig som en dålig människa där han låg i Anitas säng och lät sig bli omhändertagen. Som om han hade krupit hem till henne bara för att få vård. Men han orkade inte annat.

Han låg i sängen med en hink intill sig och följde Anitas arbete med att upprätta en miniversion av sitt andaktsrum i hörnet. När det andra rummet var tömt på änglar och Anita ordnat en säng, flyttade Tommy in dit på nätterna så hon kunde sova ostört medan han rusade in och ut på toaletten.

Det var Anita som gick ut med Hagge, och under Tommys sjukdomsperiod bondade de två. Som om Hagge ville be om ursäkt för sin tidigare avoghet blev han mer hundlik och ömsint gentemot Anita än vad han någonsin varit mot Tommy. Han började rulla runt på rygg så att Anita kunde klappa honom på magen, något som tidigare varit under hans värdighet.

När Tommy kryat på sig tillräckligt för att äntligen ta tag i den utlovade artikeln om Tomás boxningsklubb – som Ove gav honom ett helt uppslag till eftersom artiklarna om X gått bra – ville inte Hagge följa med utan föredrog att stanna hemma och soffa med Anita.

Tommy snackade en stund med Lennart och Mahmoud och tog några preliminära bilder med sin Ixus. Några var för sig och några där de stod med boxhandskar på och armarna om varandras axlar. Med sina mycket olika fysionomier var dom en fin bild av mänsklig förbrödring. Kanske skulle han inte ens behöva kalla in en fotograf.

Grabbarna fortsatte att sparra medan Tommy och Tomás drog sig tillbaka till det kombinerade fikarummet, kontoret och materielförrådet som hade en behaglig doft av kaffe från perkulatorn på diskbänken och gammalt skinn från boxhandskarna som hängde i par på väggen intill en affisch från Alis och Foremans "Rumble in the jungle".

Tomás hällde upp varsin kopp kaffe åt dem innan han sjönk ner i en knirrig kontorsstol intill ett skrivbord överfyllt med papper. Tommy satte sig på en kombinerad pall och trappstege. Mot den hårda ytan kunde han känna sitt övre lårben under huden. Kanske hade samtliga fem kilo försvunnit från rumpan.

"Hur går det med klubben nuförtiden?" frågade Tommy och blåste på sitt kaffe vars själva ångor luktade *svart*.

"Inte så bra", sa Tomás. "Några som brukade komma har slutat, tror ett par säljer och ett par sniffar den här cocainan som vi forskade på i Stugan. Men vinden vänder."

"Hur så? Jag har varit ute ur matchen ett tag." Tommy sippade på sitt kaffe som var brännhett och bittert, gissningsvis någon outblandad guatemalansk böna. Magen protesterade med en glödande ilning och han ställde ifrån sig koppen.

"Det håller på att ta slut", sa Tomás. "Bra eller dåligt, det är en smaksak. Det blir tjafs om ingen ny produkt kommer, kanske krig. Å andra sidan skönt att slippa alla locos som tror dom är Rambo för att dom har pudrat näsan."

"Är du säker på det här? Att det håller på att ta slut?"

"Jag vet", sa Tomás. "Säkert som Amen i kyrkan."

Numret till Linus hade upphört att fungera och troligen hade han bytt telefon eller SIM-kort eller båda. Betty visste inte var han bodde någonstans. En gång hade hon sett honom på gården och knappt känt igen honom eftersom han hade rakat huvudet. Han var vänlig och opersonlig mot henne, sa att han hade ordnat bostad och att hon inte skulle bekymra

sig. Allt var finemang.

När Betty ansatte honom med frågor om hur han hade "ordnat bostad" när han inte stått i någon kö och inte hade några pengar, ville inte Linus diskutera saken vidare utan bad henne hälsa till pappan att de skulle *göra den där grejen* någon dag när han hade tid, och sedan lämnat henne.

Tommy var i konvalescentfasen av sin sjukdom när Betty ringde. Hon frågade om han visste något om Linus eller *den där grejen*. Tommy hade ingen aning, men både uppgiften om Linus bostad och nya frisyr var oroande. Betty berättade också att han inte längre gick till skolan. Sammantaget tydde allt på att Linus var inblandad i försäljningen av den kola som nu enligt Tomás var på upphållningen.

Bra eller dåligt, det är en smaksak.

Tommy förstod hur Tomás menade, men ur hans eget perspektiv som innefattade Linus var det paradoxalt nog mest dåligt. Att vara ansvarig för krängandet av en produkt som sedan tog slut var minst sagt farligt. Det uppstod en tom yta och *säkert som Amen i kyrkan* kom då några nya för att fylla den.

"Han kommer inte låta det hända", sa Tommy.

"Vem? Equis?"

"Mmm. Han kommer ta in nytt."

"Har inte aina tokspan på alla kanaler?"

"Det är möjligt, men ..."

Tommy glömde sig och tog ännu en sipp av kaffet, gjorde en grimas som fick Tomás att flina och säga något om *la fuerza guatemalteca*. Tommy reste sig från pallen för att lindra träsmaken i rumpan, sköljde ur koppen i diskhon och ställde den i torkstället. Sedan lutade han svanken mot diskbänken och sa: "Du kan kalla mig tokig Tomás, men jag har på allvar börjat överväga om det kan vara nåt ... övernaturligt med den här Equis."

Tomás drog inte ens på munnen. "Hur då?"

Tommy berättade kortfattat vad han fått veta av Albin, om *Han som går genom väggar* och Peter Himmelstrands försvinnande. Till detta la han polisens omöjliga misslyckande med att fånga honom. I Tommys frånvaro hade Mehdi blivit tilldelad knäcket och Tommy hade läst hans artikel om Sumpet i Sumpan med en viss tillsats av bitterhet i de redan sura magsafterna.

"Så du säger vad då?" frågade Tomás. "Att han skulle kunna, vad heter det, *teleportación*?"

"Jag hör själv hur det låter", sa Tommy. "Skitlöst, men ..."

Tomás vaggade med pekfingeret som om han korrigerade en adept på villospår. "Vad som är skitlöst Tommy, är att inte titta dit näsan pekar.

Som den här kniven man har till rakning ...”

Tommy suckade. ”Occams rakkniv. Det låter som en pseudointellektuell deckare, Tomás. Då kommer alltid Occams rakkniv upp förr eller senare. Och Schrödingers katt.”

”Vet inget om nån katt. Men om allt pekar mot en enkel förklaring så är man blind som en höna om man inte tittar ditåt.”

”Skulle du kalla det för en enkel förklaring? Att vi har att göra med nån som kan *teleportera* sig?”

”Lyssna här”, sa Tomás och berättade sedan en historia om *brujería* från sin hemby. En kvinna hade haft förmågan att tillskansa sig folks prylar med eller utan trolldom och man hade satt henne i husarrest. Folk hade vaktat kring hennes hydda 24/7, men lik förbaskat hade hon tagit sig ut och fortsatt sitt tjuveri. En man hade till slut blivit så vred att han slagit ihjäl henne med en spade.

”Slut på historien”, sa Tommy.

”Nä. Hon blev begravd men efter några dagar började saker försvinna igen och gissa vad?”

”Man grävde upp hennes grav och då var hon inte där.”

”Har jag berättat den här förut?”

”Nej, men det är en viss skillnad ...”

Tomás slog ut med armarna. ”Vilken skillnad? Att det handlar om fördomsfulla bönder i Guatemala?”

”Det sa jag inte.”

”Nej, men du menar det. Det är *du* som är fördomsfull Tommy, och en blind höna hittar inget korn.”

Tomás såg så arg ut att Tommy inte vågade korrigera honom angående hönan och dessutom hade han i grunden rätt. När de naturliga förklaringarna inte dög måste man beakta de onaturliga. Det var inte första gången i Tommys yrkesliv som han hade snuddat vid den här typen av fenomen.

I slutet av 1982 bodde han ihop med en kompis från gymnasiet som hade en lägenhet vid Islandstorget. Han hörde utropet på polisradion och var första journalist på plats i Blackeberg och det han själv kom att döpa till ”Badhusmassakern”. Blodspåren i taket, som om dådet verkligen utförts av någon som *flög*. En vampyr, enligt vissas utsaga.

En mentalt fullt frisk kvinna som satte en påle i bröstet på en för henne okänd lastbilschaufför eftersom hon blivit tilldelad *uppgiften* att dräpa denna vampyr.

Interferenserna av *Nån däruppe måste gilla mig* på polisradion så fort det inträffade något i eller kring Brunkebergstunneln. Och nu det här med X som tycktes kunna förflytta sig oberoende av vad som låg i vägen.

”Jag är ledsen”, sa Tommy. ”Det var jag som började. Förlåt.”

Tomás grymtade på ett sätt som betydde att ursäkten accepterades. Tommy frågade honom om boxningsklubbens historia och dess roll i lokalsamhället, antecknade nogsamt och tog slutligen ett par bilder på Tomás med väggen av boxhandskar som fond. Innan Tommy gick, frågade han: ”Det här med att kolan håller på att ta slut, du är säker?”

”Skulle sätta min sista potatis, Tommy.”

”Fan, jag trodde att jag var klar med det här. Får ta och kolla lite med Janne.”

”Vill du att jag följer med?”

”Nä, han är nog mer benägen att snacka om det bara är jag.”

”Mer benägen att fimpa dig också, kanske. Säg inget om Zlatan.”

”Nä. Och *du* vet i alla fall att jag har åkt dit. Om det händer nåt.”

Tomás nickade och sträckte ut sin högerhand. ”Jag önskar dig all lycka, bror.” Tommy tog emot handen, skakade den och sa: ”*Confiamos en Dios.*”

Linus

1

”Fattar du?” väste Linus och vred guldringen med ormornamentet inåt handflatan innan han gav Wille ännu en örfil. Ormskallen gjorde en rispa i hans kind, hans huvud flög åt sidan och han skrek ”Aaaaj!” medan tårar steg i hans ögon.

Linus grep tag om hans haka med ena handen och la den andra handens pekfinger framför munnen. ”Shhh”, sa han. ”Grannarna. Håll käft, annars hämtar jag en hammare istället.”

Wille svalde, nickade och rätade upp sig på köksstolen som Linus ställt mitt i vardagsrummet. Linus strök sig över sitt snaggade huvud som om han funderade och gjorde ett utfall som fick Wille att rycka till. Linus flinade och när Wille slappnat av en smula gav han honom ännu en örfil. Denna gång mottog Wille den under tystnad.

Under hela förloppet hade Henrik suttit i soffan och tittat ut genom fönstret som om han var orimligt intresserad av de snötäckta tallgrenar som syntes genom den solkiga rutan. Nu klappade han sig på knäna och sa: ”Nä, tror jag tar och ...”

”Du går ingenstans”, sa Linus.

”Men middag ...”, protesterade Henrik lamt.

”Pallar inte din jävla köttfärssås nåt mer. Sitt ner.”

Linus vände sig till Wille igen. Willes händer var krampaktigt knutna kring köksstolens kanter och hans underläpp darrade så att han såg yngre ut än sina femton år.

”Nu tar vi det här igen”, sa Linus. ”Vilka fler än du har skummat?”

”Inga som jag vet”, sa Wille. ”Du måste tro ...”

”Henrik, hämta hammaren.” Henrik mumlade något om att han ju skulle sitta ner, och rörde sig inte. Linus knäppte med fingrarna. ”Nu! Och tången.”

Henrik såg djupt olycklig ut när han masade sig ur soffan och gick mot köket och verktygslådan. Linus fingrade på den tjocka guldlänken kring sin hals och såg ner på Wille som hade börjat ruska huvudet från sida till sida medan han utstötte ett lågmält, hundliknande gnyende.

”Linus, fan, schyssta”, snyftade han. ”Jag ska aldrig mer och jag lovar, jag vet inte.”

Linus lät fingrarna löpa över länken som om den vore ett radband avsett för förbannelser snarare än böner. Länken vägde ett hekto och han älskade den. Han hade köpt den två veckor tidigare i samma veva som han rakat skallen och bortsett från *tyngden* den skänkte honom, som var avsevärt större än ett hekto, så var det skarpt mysigt att knalla runt öppet med något så värdefullt och veta att det inte fanns en pick eller brorsa i Stugan som skulle våga kapa den.

Utan ett ord gav Henrik honom hammaren och hovtången varpå han återvände till soffan där han fortsatte att titta ut genom det mörka fönstret, på de vajande grenarna. Han trodde nog inte att Linus tänkte göra vad verktygen antydde och förmodligen hade han rätt. Förmodligen. Det kunde alltid bli läge för improvisation.

Vad Wille trodde var tydligt av hans nu hackande underkäke och strömmande tårar. Ändå måste Linus ge honom att han hade sisu nog att inte storböla eller skrika på hjälp så att grannarna blev perkolerade.

”Ge mig din hand”, sa Linus.

”Li-li-linus ...”

”Din hand.”

Wille var på väg att sträcka fram sin vänsterhand, men ångrade sig och sträckte fram högerhanden istället. Linus skrattade till. ”Tajar du med vänstern, eller?”

”S-s-skriver.”

I en annan tid, typ en månad tidigare, skulle Linus kunnat bli rörd över att killen ville rädda sin skrivhand. Inte längre. Mörkret var allt och han själv inget. Wille var bara en av miljarder fluktuationer inuti mörkret, hans fingrar oväsentliga som benen på en drömd harkrank.

Linus grep tag om Willes handled och plockade upp hovtången, särade på skänklarna och trädde tänderna över Willes pekfinger. Wille sluddrade något som Linus inte kunde uppfatta. Han la huvudet på sned och frågade: ”Va?”

”Fan, schyssta, snälla, alltså Gud, lillfingret. Snälla. Lillfingret.”

”Vad säger du Henrik?”

Henrik ryckte på axlarna där han satt i soffan. Han ville inte vara med och leka. Han var en duktig bitch som lagade makaroner med falukorv eller sin jävla köttfärssås, diskade, städade. Otroligt nog hade han dessutom skakat fram näsor på sin skola och ett par andra ställen och puttade nästan lika duktigt som Matti, trots att han i motsats till Matti och Linus fortfarande skötte sitt skolarbete. Männe saknade picken både sisu och leklynne, men disciplin hade han.

”Kom igen, Henke” sa Linus. ”Ska vi göra en Petyr Baelish här?”

”Skiter i vilket”, sa Henrik. ”Gör en Varys om du vill.”

Henrik ville inte gå ut på kvällarna, var inte ens med och festade på Primavera på helgerna när stället blev till nattklubb och Linus och Matti höll hov tillsammans med Alex och hans två närmsta ur Chivos gamla crew, som hade böjt nacken för den nya ledningen. Henrik stannade hemma och pluggade.

Det enda Linus och Henrik delade i underhållningsväg var att de kollade på *Game of Thrones* som Burken hade en komplett blu-raybox av, så klart. Även Wille tycktes vara bekant med serien och eunucken Varys eftersom han började skaka så att stolsbenen hoppade över golvet och han drog in luft för att äntligen skrika. Linus la sin fria hand över hans mun och sa: "Lugn, lugn. Så långt ska vi inte gå. Än. Är bara Henke här som är en crazy motherfucker."

Wille blåste ut luften han dragit in så att det pruttade under Linus handflata och han skakade den äcklat.

"Nu är det sista chansen här", sa Linus och ökade trycket över Willes pekfinger så att huden var nära att brista. "Vilka?"

Plötsligt var det som om en vind hade blåst över Wille, en vind med namnet *resignation*. Hans axlar föll ner, han slutade att skaka. Han slickade bort en droppe blod som runnit från såret i kinden ner till mungipan, såg på Linus med sorgsen blick och sa: "Jag vet inte. Om det är någon så vet jag inte."

Det hade kommit till Linus kännedom att Wille skummade, alltså la på några hundra extra på det överenskomna priset per gram och därmed tjänade dubbelt så mycket som han skulle göra, som alla andra gjorde. Linus hade tre grupper av killar mellan tretton och femton som puttade åt honom, så som han själv gjort åt Alex, och Wille var ledare för en av dessa grupper.

Allt som Linus underhuggare gjorde föll i slutändan tillbaka på honom själv. Det var han som var redovisningsskyldig inför X och om denne fick veta att produkten inte hanterades enligt order, var det Linus som fick stå till svars.

Genom hovtångens skänklar stod Linus fingrar och handflata i direkt kontakt med benet i Willes pekfinger, han kunde känna det lika tydligt som om han kramat det i handen och han drabbades av en stark impuls att bara göra handen till en näve. Krasandet. Skriket. Det sista fick honom att besinna sig och han drog undan hovtången och la den på bordet. Wille flämtade till och började bluddra ur sig en tacksägelse som Linus hejdade genom att höja handen.

"Så här är det", sa Linus. "Du har åtminstone inte micklat med produkten ..."

"Jag skulle aldr..."

"Håll käft. Lyssna. Om du micklat skulle det varit min kuk eller din och gissa vilken jag skulle ha valt? Men skummat har du gjort och det kostar fingret. Nu tog jag inte fingret. Kan du gissa varför?"

"För att du är sjsysst och verkligen, Linus ..."

"Nej. Fel svar. Dels för att du är en bra puttare och jag vill inte att du blir, vad heter det, desillusionerad. Jag tror att du kommer putta ännu skarpare efter det här, eller hur?"

"Absolut, tack ..."

"Och *dels* därför att alla de här markosarna som du har skummat, dom kommer du ju ge till mig nu, eller hur?"

En glimt av osäkerhet flög över Willes ögon. Kanske var skummet redan bortblåst med vinden eller snarare omvandlat till designerjeansen och Nikeskorna som nu trummade nervöst över golvet, med mera. Linus behövde bara snegla på hovtången för att Wille skulle säga: "Absolut. Självklart. När behöver du dom?"

"Om en timme vore fint." Willes blick flackade och det ryckte kring hans ögon. "Men vi kan säga imorgon."

Linus kunde riktigt se hur maskineriet i Willes skalle arbetade för högtryck. Enligt Linus överslag borde det röra sig om ungefär tjugo tusen som Wille hade att skaka fram och Linus trodde inte att han var typen som hade öppnat ett bankkonto. Till skillnad från Linus själv.

"Alltså ..." Wille lutade sig fram och sänkte rösten som för att hålla Henrik utanför. Linus uppskattade gesten, att Wille visste vem som var bossen, men samtidigt kunde han inte låta en pick dissa någon som, hur trist han än var, ändå hörde till Linus inre krets så han drog sig bakåt och sa högt: "Ja, Wille?"

Wille sneglade på Henrik som han kanske verkligen trodde var en *crazy motherfucker*. Med normalt tonläge sa han: "Produkten. Jag har typ slut och du vet ... folk väntar."

Tydligen var det så att Wille hade spenderat sitt skum och nu behövde ut på en puttarrunda av Guds nåde där vinsten skulle gå till Linus. Linus röjde inte med en min vad han tänkte och sa: "Det kommer."

"Gör det? För du vet, utan det ..."

"Inte mitt problem. Du har skummat, jag ska ha mina markos. Vill du att jag diskuterar min business med dig också? Vill du *veta*?"

"Nej, nej. Jag vill inte veta nåt. Jag fixar det."

"Bra. Då är vi klara här."

"Hur är det?" frågade Henrik när Wille hade vacklat ut från lägenheten.

”Kommer det nåt mer? Jag har också nästan slut. Har fått sälja nollfemmor till folk som vill ha tvåor.”

Utan att svara gick Linus ut i köket där han tog en Celsius från kylskåpet. Han satte sig vid det containerfyndade köksbordet och drog åt sig kvällstidningen som Henrik tagit med sig från skolan. Hans blick fastnade på en krönika av den där Mehdi som Tommy snackat om någon gång: ”Står kokainladan tom?”

Linus hade läst Tommys artiklar med stort intresse och fattade varken hur hans morbror hade tagit reda på så mycket eller varför han fortfarande levde. Stora delar av X’ operation avslöjades i artiklarna och kanske var det anledningen till att det inte kom någon ny leverans. Jävla Tommy, i så fall. När Linus överförde kontaktlistan till sin nya telefon hade han raderat sin morbror.

Linus hade inte träffat X sedan den där enda gången och av Mehdis artiklar om kokainet hade han fattat varför. Det var en omfattande operan som sträckte sig över hela Stockholm och Linus var bara en av många brorsor som puttade X’ oöverträffade skit.

Mehdis krönika handlade om hur just denna skit tycktes vara på upphållningen, helt i linje med Linus egen erfarenhet. Men det var ett helvete att det *stod i tidningen*. Så fort snörvlarna och snorarna fattade att kranen höll på att sina skulle de se sig om efter en ny och brorsor med fulkola som greppade att ytan låg öde skulle komma skuttande som på ett jävla kosläpp, minus glädjen. Mehdis krönika hade troligen påskyndat den processen med flera dagar. Det behövdes varor och det behövdes *nu*.

Linus enda kontakt med X hade varit några kortfattade meddelanden via Snapchat. Platser för upphämtning av varor, riktlinjer för försäljningen. Det senaste hade kommit en vecka tidigare. Han kunde inte själv ta kontakt och det vore ändå meningslöst. Om Mehdi hade rätt så stod varenda brorsa i varenda ort inför samma svårigheter som han själv.

”Har du läst det här?” ropade han till Henrik inne i vardagsrummet.

”Om kolan?” ropade Henrik tillbaka. ”Ja.”

Det hettade till över Linus kinder och han rusade in i vardagsrummet där han skrikviskade: ”För helvete! Ska du inte sätta upp en lapp i porten också? Jävla idiot!”

”Du frågade ju.”

Linus blick fångades av hammaren som fortfarande låg på bordet och en lust att slå ihjäl Henrik på stubben kom över honom. Hans händer öppnades och stängdes medan han flåsade genom näsan.

”Lugn”, sa Henrik och drog sig bakåt i soffan. ”Lugn.”

Linus var motsatsen till lugn. Det sprakade och gnistrade inne i skallen. De senaste veckorna hade kanske varit de bästa i hans liv. För första

gången levde han på ett sätt som stod i samklang med hans sjukdom eller diagnos eller bara fucking jävla *karaktär*. Det var snabba ryck, spänning och plötsliga explosioner av våld eller fest. Plus status. Ingen tid för rastlöshet eller självförakt. Han låg på topp och sov ändå gott på nätterna.

Nu höll det på att rinna ut i sanden och för ögonblicket var Henrik som satt och gapade i soffan sinnebilden för allt som var snett och hammaren blinkade på bordet som ett värdefullt föremål i *Resident Evil*. Här är jag, ta mig, använd mig. Linus fick slita sig mentalt i håret för att ta ett steg bakåt, tre åt sidan och plocka upp två tiokiloshantlar som låg i vardagsrummets hörn. Han pumpade dem ett tjugotal ryck tills den värsta vreden runnit ut i musklerna. Mellan flåsande andetag sa han: "Varför. Frågar du. Om det kommer. När du har läst?"

Henrik, som hade glidit tillbaka till sin tidigare position i soffan, ryckte på axlarna och sa: "Tänkte du visste nåt mer. Att du hade nån speciell kontakt. Fick det intrycket."

Linus bet ihop käkarna och fortsatte pumpa. *Fick det intrycket*. Jo, kanske hade Linus biffat sin koppling till X en aning. Vad skulle hända om den kopplingen försvann, om X var ute ur bilden? Dåliga grejer. Jävligt dåliga grejer. De senaste veckorna hade han jobbat med hantlarna minst tre gånger om dagen och bättrat på sin armmuskulatur, men föga skulle det hjälpa om de verkliga musklerna klev in och ingen hade hans rygg.

Linus pumpade tills svetten rann och armarna kändes som gelé. Han pallade inte den här skiten längre, behövde snacka med någon som fattade. Han hade inte träffat Cassandra sedan han hämtat några uppvägda hekton hos henne en vecka tidigare, inte fått något av hennes klarsynta cynism.

Han la tillbaka hantlarna och sa: "Drar ut ett tag."

"När kommer du hem? Ska jag göra middag?"

"Vi är fan inte gifta, Henrik."

3

När Linus kom ut på gården var det ett par plusgrader i luften och snön som hade kommit i en stöt ett par dagar tidigare låg tung på träden och som slask på marken. Det hade inte blivit av att köpa några vinterkängor och det klafsade om Linus plattsulade Adidas där väta trängde in framme vid tårna.

Inte blev det bättre när han såg att Farbror Aina satt i sin civila Volvo utanför solariet. Vem trodde han att han lurade? Liraren var klädd i en skinnjacka som ropade *Kytta* lika tydligt som om han suttit i en målad bil

med blåljusen på. Linus skulle bli tvungen att gå i slasket runt dungen med piskställningarna för att inte bli sedd.

Farbror Aina hade nosat runt på gården under två veckor. Krupit omkring med sin vita Volvo, snackat med folk, kollat i förråd och tomma lokaler, men lyckligtvis utan att få nys om Idet. Linus var så gott som säker på att det inte fanns några pykar i hans crew, men man kunde aldrig veta vad "allmänheten" råkat få se. Panschisar som inte hade bättre för sig än att sitta och glo ut genom fönstret. Kyttans närvaro var ett orosmoment, en störning och kanske var det precis det som fanskapet var ute efter.

Linus sparkade slask framför sig där han gick genom mörkret eftersom samtliga parklyktor kring dungen var trasiga. Vad var det med det här jävla samhället egentligen? Linus var sjutton, snart arton och basade över en komplex organisation för packning, lagring och distribution som omsatte miljoner medan statsapparaten inte ens kunde se till att det fanns glödlampor i lyktorna.

Tanken att han var mer kompetent än skitsamhället piggade upp honom en smula och ännu lite bättre blev det när han fick syn på sig själv. Här gick han i fetmörkret med händerna i jackfickorna, tittade i marken och tänkte på allt som var skit. Men var han rädd eller orolig, var han på sin vakt? Inte en sekund. Fanns inget att frukta eftersom ingen vågade röra honom. Han var i toppen av näringskedjan.

Linus lyfte blicken och stirrade in mot buskaget som bolmade upp framför honom som en svartare skugga inuti skuggorna. *Mörkret*. Han fruktade inte mörkret längre eftersom han var en del av det och mörkret hans essens. Så var det med alla människor, men skillnaden var att han visste det med hela sin kropp. Då fanns inget att frukta.

På något bättre humör rundade han buskaget och kom ut i det svaga skenet från portlyktorna. Han var utanför kyttans blickfång och fortsatte mot Kassandras port.

"Fan vad kul att se dig!"

Kassandra kramade om honom och gav honom en blöt puss på kinden. Han torkade av sig med handryggen och såg på henne där hon stod i sin hall och log mot honom.

"Vad är det med dig?" frågade Linus. "Vad har hänt?"

"Ingenting. Kul att se dig, bara."

"Jo, du sa det."

"Sluta vara så sur nu."

Linus visste att det var upp och ner med Cassandra men han hade aldrig sett henne så här *lättsam*. Hon hade tagit det lugnare med det svarta kring

ögonen, slutat att tupera upp håret till ett skatbo och under de senaste veckorna dessutom tappat några kilo så att man nu kunde ana att det fanns en hyfsat snygg tjej slumrande bakom emons törnroshäck.

Kassandra grep honom över kuken och sa: "Kom och ta mig nu. Kom." Hon knådade hans skrev och använde greppet för att dra honom mot sängen, men Linus föste undan hennes hand. Halvsnygg eller inte, han hade ingen lust, fick en dålig känsla av det här. Kassandra gjorde en teatraliskt butter min och putade med läpparna.

Linus hade hanterat så många kolapåsar att han fått en fingertoppskänsla för vikt och några gånger under den senaste tiden hade han tyckt sig ana att det saknats något i tvågramspåsarna. Kanske så lite som ett eller två tiondels gram. Han hade inte varit säker och inte heller skaffat grejerna för att kunna kolla, men i ljuset av denna aning gillade han inte alls Kassandras beteende.

Han grep tag om hennes axlar, såg in i hennes ögon där pupillerna var något förstorade och sa: "Har du börjat snörvla? Säg som det är. Har du skimmat skiten och börjat snörvla? Säg det nu, i såna fall."

Kassandra vred sig loss från hans händer med en knyck och sa: "Är du inte klok? Tror du jag skulle kapa från dig? Vad tror du om mig?"

"Vad fan är det då? Vad är det som har hänt med dig? Du är inte så här."

Kassandra gjorde en förnärmad grimas. "Om du absolut måste veta så har jag fått en ny medicin. Den kanske funkar, helt enkelt."

"Vad heter den?"

"Zoloft. Kan vi lägga ner det här nu? Om du inte vill knulla så kanske du kan ge mig något att jobba med, åtminstone. Annars kommer jag bara att sitta här och pilla på mig själv."

Kassandra pratade lite för fort och hennes fingrar trummade mot översidan av låret som om hon stod i begrepp att påbörja pillandet.

"Jag har inget", sa Linus.

"Vadå har inget? Det är nästan slut."

"Jag har inget."

Linus gick ut i kokvrån och Kassandra följde efter. Intill vågen låg tio fyllda plastpåsar som Linus med blotta ögat kunde se innehöll två gram styck. *Borde* innehålla två gram styck.

"Det där är allt som finns", sa Kassandra. "Sen är det slut, finito, nada."

"Mm-hm", sa Linus och kastade upp en av påsarna på vågen. Digitalmätaren visade 2.496. Påsen vägde ett halvt gram och frånvaron av fyra tusendelar var ingenting.

"Vad håller du på med?" sa Kassandra. "Tror du på allvar att jag sitter här och skimmar och snörvlar, tror du det om mig? I såna fall kan du bara

dra.”

”Jag tror vad fan jag vill”, sa Linus och lyfte upp burken med kackerlackan. Ingenting rörde sig på den, vare sig ben eller antenner. ”Är den död?”

”Nej”, sa Cassandra. ”Ibland har den flyttat sig lite. På natten.”

Linus vickade burken och kanske ryckte det till i en av antennerna, men det kunde vara vickandet som fortplantat sig i en stum kropp. ”Hur länge är det nu?” frågade han.

”Fem veckor, va?” sa Cassandra. ”Fem veckor sen vi började med den här skiten.”

Linus ställde tillbaka burken och pekade på påsarna. ”Dela upp dom där i tio engrams och tjugo halvgramspåsar”, sa han. ”Lägg dom på det vanliga stället.”

”Ja, chefen. Och vad tänker chefen göra sen? När det är slut?”

”Kan jag få se den där medicinen?”

”Va?”

”Medicinen. Zolof. Gärna receptet också. Med datumet.”

De stirrade på varandra. Det här var inte vad Linus hade hoppats få ut av mötet med Cassandra, men nu fanns det ingen återvändo. Han kunde inte ha en packare som satt och skimmade varorna. Om det kändes dåligt att pusha Cassandra som någon jävla socialarbetare kunde det rättfärdigas med att det var för *hennes* skull också.

Det var inte sant att Linus befann sig på toppen av näringskedjan. Männe saknade han för ögonblicket naturliga fiender, men i gengäld hade han en onaturlig chef som kunde sluka både honom och Cassandra i ett nafs om han fick anledning till det. Sanningen måste fram innan det var för sent och om Linus var tvungen att ta till våld så skulle han göra det.

Kassandra fortsatte att stirra på honom med armarna knutna över bröstet och Linus var på väg att påbörja arbetet med att krama, klämma, slå fram en bekännelse eller ett bevis, när ljudet av en fallande droppe hördes från hans telefon. Han slet fram den och tryckte på snapchatikonen.

Det var ett foto av en karta. En stor, grön yta med ett enda hus som genast drog till sig hans blick eftersom ett ”X” var ritat över det. I nederkanten av bilden stod skrivet med barnslig handstil: ”bromma golf klubbhus 1 tim mask”. Linus hann titta på huset ännu en gång innan bilden försvann.

Bromma. Fucking Bromma. Hur tar man sig dit? En timme och måste hämta masken först.

”Vad var det för nåt?” frågade Cassandra. ”Du verkar stressad.”

”Skit i det, du.”

”Är det varor på gång?”

”Det skulle du gilla, va?”

”Klart jag skulle. Är ju det vi gör.”

”Inga varor.”

Linus kastade en blick på Cassandra och tyckte sig uppfatta hur något *föll* i hennes ansikte, men han var inte säker. Han hade inte tid med den här skiten längre. Trots vad han sagt så kunde det mycket väl röra sig om en leverans. Om inte annat så var X fortfarande på banan och han skulle få *veta* något.

Han hade inte ens fått av sig sina blöta skor och det klafsade om hans fötter när han korsade det enda rummet med långa steg, öppnade ytterdörren och smällde igen den bakom sig varpå han sprang nedför trapporna.

Tommy

1

Det var mörkt i Jannes område av Värtahamnen. Barackerna låg nedsläckta och det lyste bara i ett enda fönster, Jannes kontor. Tommy parkerade intill Ferrarin, öppnade det reparerade låset på passagerarsidan och släppte ut Hagge.

Tommy hade tagit en vända till Bergshamra för att kolla med Anita om han skulle handla något till en sen middag, samt hämta upp Hagge. Det där med middagen kunde ha skötts på telefon, men han gillade känslan av att kunna *åka hem* och byta några ord och kanske en kram innan han for iväg. Lägenheten i Traneberg var en bostad, men det han hade i Bergshamra var mer likt ett hem och han fann till sin förvåning att han trivdes med det. Och han kunde ändå inte ha hämtat Hagge med telefonens hjälp, dit hade tekniken inte nått.

Han ville ha Hagges feeling som en dykare kan använda ett ekolod för att kolla att havet är hajfritt innan han plumsar i. Janne var oberäknelig och utan backning var det säkrast att låta Hagge loda hans djup innan Tommy steg in i ett rum med honom. Han hade ingen aning om vad Janne kände inför hans artiklar. Om han var tacksam för att ha utelämnats eller rabiät för att de ens publicerats.

Hagge fick koppel och småhaltade framåt genom slasket som om en alltför stor del av världens sorger vilade på hans hundrygg. Tommy gick uppför gallertrappan och knackade på.

"Vafan!" hördes Jannes röst inifrån utan att något vidare hände. Tommy knackade på igen och belönades med ett nytt "Vafan!" med tillägget "Stick!"

"Det är polisen!" sa Tommy. "Vi är här för att hämta din bil! Vi vill ha den!"

Ett nytt: "Vafan", men något närmare och med ett uns av uppskattning i tonen. Dörren låstes upp och öppnades. Janne avtecknade sig i silhuett mot ljuset från kontoret och Tommy kunde inte läsa hans ansiktsuttryck. Hagges huvud sjönk och drogs tillbaka några centimeter. Det här var ingen person han gillade, men han började inte skaka, morra eller ens gny, vilket var ett gott tecken.

"Vafan!" sa Janne för fjärde gången och Tommy kände en pust av

alkohol i hans andedräkt. ”Tommy”, sa han och kisade ner mot Hagge. ”Vafan har hänt med din revisor?”

”Jag bytte”, sa Tommy. ”Den gamla var inget bra.”

”Kom in”, sa Janne. ”Ta med dig revisorn. Tror jag har nåt sånt här ... ben åt han nånstans här.”

Innan Tommy klev över tröskeln kastade han en sista blick på Hagge som hade släppt sin vaksamhet och istället såg snäppet dystrare ut än vanligt när han tittade på Janne. Som om han ömkade honom.

Kristallkronorna var släckta och det var svårt att urskilja föremålen i dunklet. Tommy spejade mot området där han sett dykardräkterna och gummiflotten och fann att de var borta. Janne stod lutad mot dörrkarmen till kontoret och såg på honom. Han nickade och sa: ”Det där räknade du ut fint, din jävla murvel. Hur fan kom du på det?”

”Jag fick ett kort”, sa Tommy. ”På dig.”

Den antydning till ett leende som funnits i Jannes ansikte slocknade. ”Jaha, ja. Det. Det är fan obegripligt.”

”Vilket då?”

Janne tycktes vara på väg att svara något, men blinkade drucket och sa istället: ”Man vad fan står jag här för då? Varför är jag inte i häktet eller bunkern?”

”För att jag inte visade det för nån.”

Janne strök sig över ansiktet och ruskade på huvudet som för att skaka sig själv nykter. ”Nä. Det fattar jag inte. Såvida du inte är alldeles rysligt förtjust i stackars Janne.”

”Du kan vara lugn. Det är jag inte.”

”Trodde inte det heller. Kom in, för fan.”

Janne viftade åt honom att slå sig ner i den ena fåtöljen, hämtade en nästan urdrucken flaska Seagram's från skrivbordet och dråsade själv ner i den andra. Han höjde flaskan och frågade: ”Ska du ha en sup?”

”Nä, jag kör.”

”Vem fan kör inte? Är det sorten som inte duger? Gillar man sån där skit som heter som om man harklar sig?”

”Nä”, sa Tommy. ”Tvärtom.”

Janne tog en klunk direkt ur flaskan, begrundade etiketten och sa sedan: ”Jaha, uppe i smöret igen, fattar jag? Skjutjärnet från ... var fan är det du är från, sa du?”

”Ängby”, sa Tommy.

”Ängby.” Janne gjorde en min som om han fått en hel citron inkörd i käften. ”Ängby. Och dig snackar man med. Men du blåste ju upp hela skiten. Måste vara stora journalistspaden vad fan det heter för dig.”

"Gjorde jag det?"

"Vadå?"

"Blåste upp hela skiten?"

"De ... väsentliga bitarna."

"Det är mycket jag inte fattar."

"Mmm", sa Janne och tog en klunk ur flaskan så att bara bottenskyla återstod. "Mycket jag inte fattar också."

"Som vadå?"

Janne sänkte flaskan och tittade på Tommy. Något förändrades i hans blick och kroppshållning. Hagge, som legat vid Tommys fötter, reste på sig och frambringade ett lågmålt brummande. Med en snabbhet som var förvånande med tanke på hans tillstånd drömde Janne flaskan i bordet så att ett hörn av det brast samtidigt som flaskans botten splittrades. Janne kom på fötter med den taggiga halsen i handen. Han tog ett kliv mot Tommy och vrålade: "Kommer och fiskar! Kommer och försöker, jävlar!"

Janne vevade flaskan mot Tommys ansikte. Han knyckte tillbaka huvudet och det vassa glaset passerade en decimeter framför hans näsa. Janne vrålade igen, men nu oartikulerat. Hagge hade bitit sig fast i hans vad och slängde fram och tillbaka med benets rörelser. När Janne lyfte sitt skärvapen för att hugga efter Hagge kom Tommy på fötter och knuffade honom hårt i bröstet så att han stapplade två steg bakåt och kollapsade i fåtöljen, där han tappade flaskan.

Lika plötsligt som vreden kommit över Janne, lika plötsligt rann den av honom. Huvudet rörde sig vingligt upp och ner när han tittade på Hagge som fortfarande hade sin käke låst runt hans vad. Han suckade och sa: "Kan du be revisorn att släppa?"

"Hagge, släpp", sa Tommy.

Hagge lydde och backade bort från Janne utan att släppa honom med blicken. Janne undersökte sitt ben där jeansen var trasiga och fläckade av blod. Han petade på såret och sa: "Har revisorn rabies?"

"Inte vad jag vet", sa Tommy.

"Nå, då så", sa Janne och pekade på ett skåp bakom Tommy. "Tar du fram en ny flaska?"

Tommy avstod från en kommentar om vem i detta rum som kunde misstänkas ha rabies och öppnade en plåtdörr. Liksom Anita hade Janne ett barskåp och på samma sätt som med möblerna var det *sämre*. Kanske trettio flaskor Seagram's stod uppradade på hyllorna. Tommy tog en av dem, manövrerade över glassplittret och räckte flaskan till Janne som skruvade av korken och tog en klunk.

"Aahh, så där ja. Sorry om jag brusade upp lite där."

Om inte Tommy haft sinnesnärvaro nog att rycka undan ansiktet så

skulle han ha varit vanställd för livet, men det hade Janne redan glömt. Han hade *brusat upp lite*, inget att tjafsas om i hans tycke.

Det var en sak som både skrämde och attraherade Tommy med vissa kriminella: deras ofantliga kapacitet för sublimering och förträngning vad gällde deras egna handlingar. Ögonblicket efter att de utförts var det vatten under broarna och gjort är gjort och rota inte mer i det där. Han skrämdes av den totala moraliska relativismen och attraherades av bekymmerslösheten.

Det var å andra sidan något helt annat med grejer som utförts *mot* dem. Där var deras minne bättre än vad som kunde kallas friskt. Ett förfluget ord eller en ovänlig knuff kunde sitta kvar som en skavande granat i årtal och plötsligt explodera i ansiktet på den som råkat brista i respekt. Även Hagge skulle troligtvis haft en dödsdom hängande över sig om han bitit Janne oprovocerat.

Janne rev upp byxbenet och studerade den dubbla raden av tandmärken som det fortfarande blödde från. Han vickade flaskan och sa: "Är det bara i westernfilmer som ... äh." Han tippade flaskan, hällde whisky över såret och skrek: "Jamen aj fan då! Aaaaj! Ja, jävlar, nu då!"

När han rätade på sig såg han piggare ut än vad han gjort sedan han öppnat dörren, nästan upplivad. Tillståndet varade bara ett par sekunder, sedan var det som om han kom ihåg hur det egentligen förhöll sig. Han sjönk tillbaka i fåtöljen, suckade och tog ännu en klunk.

"Du tror att du vet allt du, Tommy. Men du vet inte ett skit."

"Jag tänker inte fråga vad det är jag inte vet."

"Nä. Gör inte det. Den som gett sig in i leken och så vidare, eller hur?"

Tommy trodde sig ha funnit en strategi för att hantera Jannes volatila humör, så han fortsatte på samma spår: "Jag tänker inte fråga vad du menar."

"Nä. Jag har fan god lust att berätta alltihop för dig bara för att få se dig tappa dubbelhakan."

"Jag tänker inte be dig att göra det."

"Nä. Vi vill ju inte att Janne ska sluta som han i Brunkebergstunneln, eller hur?"

"Jag tänker inte ..."

"Men vad fan! Har du hakat upp dig?"

"Försöker bara undvika att du brusar upp. Det kanske är svårt att tro, men jag trivs rätt skapligt med det här ansiktet."

"Det var ett jävla tjat om det där. Ta en sup och var som folk nu."

Janne sträckte fram flaskan och Tommy tog en försiktig sipp, bara någon centiliter. Han tyckte att det var väsentligt godare än Anitas sorter vars namn *lät som en harkling*, en formulering han lagt på minnet. Han

lämnade tillbaka flaskan och Janne skakade på huvudet. "Du dricker ju som en jävla fröken. Trodde alla murvlar var alkisar."

"Just därför. Du? Angående den där biografen ..."

"Vilken jävla biografi?"

"Den om dig."

"Jaså, *det*." Jannes ögon smalnade. Tommy gissade att han drog sig till minnes det där med Zlatan. Hagge rörde på sig vid Tommys fötter. Sedan tycktes Janne anse att det inte var mödan värt och viftade avvärjande. "Det sprack."

Tommy tog till en variant av sin tidigare strategi och sa: "Är det okej om jag frågar *vad* som sprack?"

"Du vet Jeanette, min dotter."

"Ja. Hon skulle gifta sig med en läkare. Någon adlig typ."

"Mmm. Det sprack. Hennes familj kollade upp mig. Eller pröjsade nån för att göra det. Sen skulle snubben typ bli arvlös om han gifte sig med Jeanette och det passade honom inte alls." Janne nickade sakta för sig själv. "Jag får nog ta och utplåna hela den där familjen."

Det sista sa Janne helt utan övertygelse så Tommy fäste ingen vikt vid det. Hagge hade återgått till att titta på Janne med det där ömkande uttrycket.

"Är det därför du är ledsen?" frågade Tommy.

"Vem har sagt att jag är ledsen?"

Tommy nickade mot Hagge. "Han."

Janne lutade sig fram i fåtöljen och studerade Hagge som fortsatte att se på honom med samma uttryck. "När sa han det?"

"Han säger det hela tiden."

Janne la huvudet på sned som om han lystrade efter en viskning. När han inte hörde något gned han sig i ena ögat och sa: "Du är inte klok du heller, Tommy. Kanske är därför man kan tåla dig." Janne plockade upp sin mobiltelefon från bordet, en gammal Nokia med en diagonal spricka över glaset. "Vad har du för nummer?" Tommy gav honom sitt mobilnummer och tungspetsen stack fram i Jannes mungipa när han med möda la till det i sin kontaktklista, varpå Tommy fick hans.

"Tänker du ringa?" frågade Tommy.

"Man vet aldrig", sa Janne och sjönk än djupare ner i fåtöljen där han blev sittande och stirrade på glasbordets trasiga hörn. Någon minut förflöt så och Tommy hade börjat överväga att gå därifrån, när Janne plötsligt sa: "Jag är inte ledsen, Tommy. Jag är helt jävla förstörd. Du skulle bara veta. Stick härifrån nu. Innan jag berättar något."

Så fort Tommy hade kommit in i bilen öppnade han handskfacket och plockade fram en kexchoklad. Han tog bort omslagspapperet, bröt den i mindre bitar och la alltihop framför Hagge som satt i passagerarsätet och tittade misstroget på honom. Tommy strök honom över huvudet. ”Du är en duktig hund”, sa han. ”Världens duktigaste och modigaste hund.”

Hagge tryckte huvudet mot Tommys handflata och även om han uppskattade berömmet tycktes han inte tillfullo förstå det. När han ätit upp sin sedvanliga fjärdedel av kexchokladen tittade han frågande på Tommy som gjorde en gest mot de återstående bitarna. ”Det är ditt. Alltihop. Du har förtjänat det med råge.”

Hagge tittade på chokladbitarna som om han inte kunde tro sin tur och inte visste var han skulle börja. Sedan slök han den minsta biten och kollade på Tommy en sista gång, varpå han tog sig an resten.

Innan jag berättar något.

Faktum var att Janne antydningssvis hade berättat en hel del. *Den som ger sig in i leken* syftade väl på att han en gång börjat göra affärer med Equis och nu inte kunde dra sig ur. *Helt jävla förstörd.* Den lek som Janne hade gett sig in i hade tagit en vändning som gjorde honom djupt olycklig. Han hade tvingats eller skulle tvingas att göra något som han inte ville. *Tappa dubbelhakan.* Något alldeles extra.

En konkret detalj hade Janne råkat undslippa sig. Den torterade polisen i Brunkebergstunneln *hade* ett direkt samband med Equis, som själv hade hittats i tunnelns ventilationssystem i mitten av 80-talet. Interferenserna på polisradion. *Nån däruppe måste gilla mig.*

Tommy lät Hagge äta färdigt sin kexchoklad innan han körde ut från hamnplanen. Först när han krånglat sig loss från Slussen och körde ner mot Gamla Stan slog det honom: *Fan, nu är jag igång igen.* Klockan var strax före åtta när Tommy fulparkerade på Luntmakargatan i den branta backen ner till Tunnelgatan. Han drog åt handbromsen, klev ur och blev sedan stående och tittade på porten mitt emot, nummer fjorton.

Vad var det nu?

Ungefär trettio år tidigare hade han haft känn på ett knäck här, som sedan gått till en mer erfaren reporter. Tommy blundade och lät minnets spindlar väva samman sina trådar.

Palmemordet ... kamera ... kroppar ... blod ... par ... symbios.

Tommy slog upp ögonen.

Herrejävlar, det var *här* det, ja. Ett gift par som aldrig gjort något väsen av sig hade försökt att bli en enda kropp. Tagit sig in i varandras håligheter och skurit upp nya för att komma ännu längre in. När man hittade deras lik som var stadda i förruttnelse hade de varit fullproppade med starka smärtstillande medel för att klara av projektet.

Om inte Tommy mindes fel så hade man senare hittat några decimeter videoband uppe vid Johannes kyrka. Det låg intill en askhög som tydde på att en större mängd band hade eldats upp och denna snutt var det enda som klarat sig. Den visade några sekunder av den fysiska symbiosens utförande och skulle tydligen vara tillräckligt för att vända magen ut och in på även den mest härdade.

Knappast något som hade med Tommys nuvarande undersökning att göra, men var det inte en eller ett par personer som försvann i samma veva? Folk hade en tendens att försvinna när Equis fanns i närheten, så kanske borde det kollas upp vid tillfälle.

Han öppnade passagerardörren och när Hagge skuttade ur bilen landade han i en slaskdriva och föll omkull. Han kom på fötter, ruskade missnöjt på sig och höll upp protesen som för att säga: *egentligen är jag en gracil hund, men den här gör mig klumpig*. Tommy fick vika in läpparna i munnen för att inte skratta. Hagge hatade när man skrattade åt honom. De fortsatte nedför backen.

Tunnelmyningen var inglasad och lyste med ett grönaktigt sken. Tommy lyfte blicken till gjutjärnsskylten som var fastsatt i ett räck ovanför.

1886

KNUT LINDMARK

INGENIÖR

Hur var det nu? Knut Lindmark hade även låtit bygga Katarinahissen och det blev succé, men tunnelbygget mellan malmarna hade varit kantat av problem och dödsfall. Hade inte karln tagit livet av sig till slut? Där var åtminstone ett självmord som inte Equis kunde lastas för. Fast vad visste Tommy? I slutändan hör allting samman och kanske var även Knut Lindmarks självmord via en serie länkar kopplat till samma fenomen.

Tommy hade varit försjunken i tankar och inte märkt att Hagge slutat att gå förrän det drog till i kopplet. Tommy gick ytterligare några steg. Hagge satte tassarna i backen och släpades genom modden. Han kurade ihop sig, gjorde sig liten och gnydde medan han tittade mot tunnelmyningen.

”Vad är det?” frågade Tommy. ”Vill du inte gå in där?”

Hagge behövde inte svara för att uttrycka sin aversion. Han stretade och drog i riktning bort från tunneln. Protesen halkade på det hala underlaget och baktassarnas trummande kastade slask över Tommys byxor.

”Okej, okej”, sa Tommy. ”Du behöver inte.”

Tommy gick tillbaka till bilen och släppte in Hagge i passagerarsätet där han la sig med huvudet på tassarna och tittade vädjande på Tommy.

”Det är ingen fara, Gubben. Jag är strax tillbaka. Flytta bilen om det kommer en P-lisa.” När Tommy stängde dörren för Hagge på fötter och skällde. Skallen följde honom hela vägen nedför Luntmakargatan.

Det var inte utan att Tommy påverkades av Hagges beteende. I stort sett litade han på sin hunds instinkter och när Tommy närmade sig tunneln gjorde han det med långsamma steg och en vaksamhet i kroppen. Han kunde inte föreställa sig vad som fått Hagge att reagera, men *nåt* måste det vara.

Tommy sköt upp dörren och fann att han inte kunde se längs hela tunnelns längd eftersom den krökte sig åt höger ett tiotal meter fram. Han stannade och lyssnade. Ingenting hördes utöver ett svagt knäppande som han inte kunde identifiera. Han önskade att han hade kunnat se hela tunneln.

Skärp dig, Tommy.

Tunneln var ordentligt upplyst av lampor längs sidorna som reflekterades i de grönskimrande plåtar som täckte dess undre del medan taket lämnats som det var, en skrovlig, mörk stenytta. Tommy tittade bakom sig och såg en dam med rullator närma sig mynningen med snigelfart och det fick honom att äntligen börja gå. Han ville vara ensam. Han passerade kröken och kunde se hela tunnelns sträckning ända bort mot Birger Jarlsgatan. Den var tom och det fanns ingenstans där någon eller något kunde gömma sig.

Utom ...

Medan han fortsatte gå tittade Tommy uppåt och fann efter ett tiotal meter ett ventilationsgaller i taket. Han kom ihåg att den före detta polisens sargade kropp hade påträffats hängande i ett galler närmare Tunnelgatan. Det kunde mycket väl vara det galler som Tommy just nu stod och tittade på. Bakom det fanns bara mörker. Ett iskallt finger strök över Tommys nacke och vidare ner över ryggen och han blev övertygad om att han var på rätt plats. I det gallret hade mannen hängt med tungan utdragen genom halsen. Bakom det gallret hade Equis hittats trettio år innan dess. Det kunde inte vara ett sammanträffande.

Det kalla fingrets strykande över hans nacke upphörde inte, som om det kommit ett svagt men koncentrerat drag från tunnelväggen bakom honom. Han vände sig om och studerade plåten. Inga sprickor, ingen vind. Men det *var* något. Han gick fram och la handen mot den släta, kalla ytan, blundade och kunde förnimma det massiva, uråldriga berget bakom civilisationens tunna plåt. Fortfarande blundande sänkte han huvudet. Något hände.

Mörkret bakom hans ögonlock började skifta i grönt. Först trodde han att han omedvetet hade öppnat ögonen och såg plåten. Men det var en

annan grön nyans, med en annan textur. En gräsmatta som tonade fram för hans inre syn. Han var inte *där*, men han observerade den som genom ett par ensamma ögon hängande i luften. Han kunde även lyfta dessa ögon mot en klarblå himmel utan sol.

Mellan fältet och himlen vandrade två gestalter bort från honom. Ett litet barn och ett kolsvart kattdjur med lång, svängande svans. Dess rygg och barnets huvud var precis i jämnhöjd där de gick intill varandra. Tommy blev inte klok på vad det var för ett djur. Dess päls var för raggig för att vara en panter och den var alltför stor för att vara en puma.

Och barnet? Det var klätt i mjukisbyxor och vit T-shirt. Bakifrån gick det inte att se om det var en pojke eller en flicka, men det gick med målmedvetna och självsäkra steg som om det ägde hela platsen. Plötsligt stannade de två gestalterna och såg på varandra, varpå de sakta vände sig om.

Barnet var en fem- eller sexårig pojke med djupa, bruna ögon och runda kinder. Djuret vid dess sida var, trots sin svarta päls, en tiger. Huvudets form och storlek, de gulaktiga, blodsprängda ögonen. En tiger. De vred sig halva varvet runt och deras blickar mötte Tommys.

De ser mig!

Tommy *befann* sig inte på det där fältet som föreföll sträcka sig mot oändligheten. Han var bara på ett obegripligt sätt en kroppslös observatör, men på samma obegripliga sätt kunde barnet och tigern se honom. Han tyckte inte om det. Tyckte inte om det alls. Med en mental ansträngning tog han sig loss från visionen och släppte väggen. Han var tillbaka i tunneln.

Han stod och flämtade med händerna lutade mot knäna. Han visste inte hur länge han befunnit sig inuti visionen. Det där barnet. Dess blick hade inte varit ett barns. Ögonen var klara men djupa som bottenlösa skogstjärnor. *Han som går genom väggar*. Tommy smulade sönder sin sista skepsis mot det övernaturliga som askflagor mellan fingrarna. Han var övertygad om att han just hade fått se Equis, eller någon aspekt av honom. Och han hade sett Tommy.

Ett gnisslande ljud växte i styrka och Tommy såg damen med rullatorn närma sig, en decimeter i taget. Hon var så gammal och sliten att det inte gick att bedöma hennes ålder – åttio? nittio? – och hon såg ut som om hon klivit upp från sin dödsbädd för att ta en sista vända med rullatorn. Tommy tyckte att han kände igen henne. Kvinnan stannade och tittade på honom med grumliga ögon och ett namn blinkade till i Tommys skalle: *Morahoran*.

Hon hade varit hemma hos Anita en gång för några år sedan och tiggat pengar "för gammal vänskaps skull". Anita hade senare berättat att

kvinnan under sin verksamhets dagar hade kallats för Morahoran eftersom hon alltid bar med sig en morakniv till skydd mot fultorskar.

”Jag vet vem du är”, sa kvinnan med raspig röst och pekade på Tommy. Han var inte ovan vid den kommentaren och tänkte säga något Tommy Taktigt, när kvinnan fortsatte: ”Du är Anitas snubbe. Är du det? Fortfarande? Anitas snubbe?”

”Ja”, sa Tommy. ”Jag är Anitas snubbe. Primärt.”

Kvinnan nickade, belåten med att ha fiskat upp en korrekt detalj ur minnet. Hon plirade mot Tommy och frågade: ”Vad gör du här?”

Tommy sneglade mot väggen och när kvinnan såg vad han tittade på, nickade hon och sa: ”Jaha, ja.”

”Vet du nåt om ... det där?”

Med oändligt långsamma rörelser låste kvinnan rullatorn, tog sig runt den och sjönk ner på sittplattan. Med samma långsamhet fiskade hon upp ett paket Camel och en tändare ur kappfickan. Med darrande hand fick hon fyr på cigaretten och tog ett grunt bloss. Vad var det med döende människor och rökning? Till skillnad från Ernesto drabbades kvinnan åtminstone inte av någon hostattack.

”Det var nån gång”, sa hon och viftade med cigaretten mot tunnelväggen. ”En snubbe bad mig känna efter. Där. Femtio spänn.”

”Vad var det för snubbe?”

”Ingen aning. Nån ung jävel. Blunda och känn här, sa han. Och så gjorde jag det.”

”Och?”

”Vadå och? Du såg väl själv? Verkade så på dig i alla fall. Jag blev skitskraj. Gick inte här på många år. Sen ...”

Kvinnan ryckte på axlarna och tog ännu ett bloss. En man kom gående mot dem från Tunnelgatan. Han var i trettioårsåldern, bar den obligatoriska, tunna dunjackan och gick med spänstiga steg. Han rynkade näsan åt rökluften, stannade intill kvinnan och sa: ”Du, vi röker inte här.”

”Gööör vi inte?” sa hon. ”Men kyss mig i aschlet, då.”

”Helst inte, hör du.”

Hon nickade mot Tommy. ”Tänk om han där tvingar dig då?”

Tommy höjde händerna för att visa att han inte hade några sådana avsikter. Mannen kliade sig i sitt konstfullt vildvuxna skägg, skakade på huvudet och sa: ”Idiot”, varpå han fortsatte mot Birger Jarlsgatan.

”Är det det bästa du kan komma på, jävla skäggapa!” kraxade kvinnan efter honom innan hon åter vände sig till Tommy. ”Var var jag?”

”Du såg fältet. Tigern.”

”Just det. Sigge.”

”Vad sa du?”

”Sigge.”

”Vilken Sigge?” frågade Tommy. ”Sigge Cedergren?” Det var den enda association som kom för honom eftersom Sigge Cedergren dels hade varit aktiv i området och dels figurerat i samband med Palmemordet. Kvinnan tittade på honom som om han var fullständigt dum i huvudet och sa: ”Ska du dra in *den jäveln* nu också?”

”Förlåt. Fortsätt.”

Sigge. Sigge. Tommy hade hört det namnet i något annat sammanhang nyligen. Just det. Det var det som Equis hade sagt när han var nyintagen på Huddinge.

”Jag var skraj”, fortsatte kvinnan. ”Många år. Men sen, ja vad fan, jag blev väl för gammal för sånt. Och det är ju en jävla omväg. Så jag började gå här igen. Ibland ser jag nåt eller hör nåt. Blev väl som inställd på rätt frekvens den där gången.”

”Och Sigge?” frågade Tommy. ”Vem är Sigge? Är det tigern som är Sigge?”

Kvinnan kastade ifrån sig cigaretten utan att bry sig om att fimpa den så att den låg intill väggen och rykte. ”Äh”, sa hon. ”Det där är bara nåt den gör när den ska synas.”

”Den?”

Kvinnan tog sig upp från sittplattan och började med stöd av handtagen ta sig runt rullatorn igen medan hon sa: ”Den, ja. Har du inte fattat det? Det är nåt i berget här. Nåt gammalt. Den där jävla Lundmark eller vad han hette satte väl fart på det när han grävde ut den här skiten.”

”Och det här gamla heter Sigge?”

”Låter så. Lyssna själv så hör du.”

Kvinnan låste upp hjulen, rullade fram till Tommy och sa: ”Du har inte en hundring eller så? För gammal vänskaps skull.”

Tommy gav henne de två hundralappar som var vad han hade av papperspengar i plånboken. Hon tackade med ett tandlöst grin och rullade vidare mot Birger Jarlsgatan. När hon kommit ett par meter stannade hon. Troligen var en etthundraåttiograders vändning ett alltför stort projekt så hon ropade över axeln så att det ekade genom tunneln: ”Hälsa Anita, hördu! Hälsa från Morahoran, då vet hon!” Innan kvinnan åter grep om rullatorn klappade hon över ena kappfickan som en indikation på att hon åtminstone hade sin signaturtand i behåll.

Tommy hade inte för avsikt att lyssna eller åter sätta sig i kontakt med det där fältet. Han trampade på kvinnans fortfarande rykande cigarett och lämnade tunneln samma väg som han kommit.

När Tommy hade satt sig i förarsätet och dragit igen dörren, gjorde Hagge något som han aldrig gjort sedan han var valp. Han hoppade över i Tommys knä och slickade honom i ansiktet. Hans andedräkt luktade fortfarande av kexchoklad och Tommy vred på huvudet så att han bara kom åt att slicka på kinden. ”Såja, såja”, sa han. ”Jag lever fortfarande. Nu är det bra.”

Hagge upphörde så småningom med sin ömhetsbetygelse och kröp över till passagerarsätet där han satte sig och tittade på Tommy med en min av: *Let's hear it*.

”Jo”, sa Tommy. ”Du hade rätt. Det var nåt där. Men vad det var för nåt vet jag inte.”

Tommy blev inte klok på vad han hade sett, men eftersom även kvinnan sett det så måste han acceptera det som något som bar verklighetens prägel. Ett till synes oändligt grönt fält med kortklippt gräs, en blå himmel utan sol, ett barn och en svart tiger. Det fanns något av *illustration* över bilden. Om inte de två gestalterna hade reagerat på hans observation kunde Tommy låtit sig nöja med att det var något statiskt han betraktat. Men dels hade de reagerat och dels hade kvinnan inte sett barnet, bara tigern.

Sigge. Bara nåt den gör när den ska synas.

Om historien hade varit underlig från början så hade den nu tagit ett rejält kliv mot begrepp som mytologi, delirium, saga. Det passade inte Tommy alls. Han älskade berättelser, men de skulle vara förankrade i konkreta fakta och trovärdiga mänskliga beteenden. Det han nu upplevde var inte trovärdigt, nej, det kunde knappt ens kallas ...

”Det är fan inte *realistiskt!*” sa Tommy och gav sig själv en smäll över tinningen så att Hagge gnydde till som om det var han själv som blivit slagen.

Tommy skulle skita i det här nu och hålla sig till det som var hans kompetensområde. Bevis och fakta. Gärna blodiga sådana, när verkligheten var på det humöret. Och han hade en tråd som fortfarande hängde och dinglade. Han tog fram telefonen och scrollade till ”Don Juan Johansson.”

Trots att klockan var över åtta hördes ingen musik i bakgrunden när Henry svarade och hans röst var spak.

”Tommy”, sa han. ”Läget?”

”Jodå”, sa Tommy. ”Själv då? Har du inte hunnit ut än, eller?”

”Ligger däckad med nån sån där kräxsjuka. Inte så dansant för ögonblicket. Men det är på bättringsvägen.”

”Skönt att höra. Du? Jag har en grej till dig. Du vet Semtex-Janne. Jag är tämligen övertygad om att han står i begrepp att hjälpa Equis med en

leverans till. En stor.”

”Håller inte han till i Värtan?”

”Jo. Jag var där och pratade med honom nyss.”

”Kapellskär, då? Den förra kom ju in i Kapellskär.”

”En minimal del av partiet låg i en kartong från en färja som anlöper Kapellskär. Det är inte samma sak som att det landade där.”

”Det menar du inte?” Trots Henrys ironiska ton så visste Tommy att han hade lagt en hel del krut på Kapellskärsspåret. Det enda resultatet var att beslagen av sprit och cigaretter hade ökat till det fyrdubbla, vilket hade förlänat Henry det tillfälliga öknamnet ”Motboken”. Hans röst hade surnat ett snäpp när han sa: ”Det var du som tipsade om det där, kanske du minns.”

Henry hade gjort om historien med kolan som hittats i Hans-Åkes bil så att den passade hans självuppfattning. *Hans-Åke*, herregud. Det kändes som ett annat liv nu. Tommy suckade och kände sig med ens dyster, orkade inte bråka med Henry. Han fick ha sin bild som han ville.

”Och nu tipsar jag om det här”, sa Tommy. ”Du får ta det för vad det är, men om jag var du så skulle jag sätta rätt bra span på Janne. Han har gjort nåt eller kommer göra nåt. Vilket vet jag inte.”

Tommy hörde hur Henry skrev något så troligen skulle hans tips inte falla på hälleberget. Janne kunde vara kul att snacka med, men han hörde hemma bakom lås och bom.

”Var det nåt mer innan jag kubbar på toa igen?” frågade Henry. ”Det trycker på här så det får gå fort.”

”Ja”, sa Tommy. ”Svante Forsberg. Han som hängde i ...”

”Jag vet, jag vet” avbröt Henry. ”Vi kollade upp det där. Ingen koppling till Colombia, ingenting. Så där hade du fel. *Också*.”

Tommy avstod från att påminna om hur mycket han hade tillfört utredningen, det var inte läge, så istället sa han bara: ”Jag vill veta allt om honom.”

”Men hör du inte vad jag ...”

Nu var det Tommys tur att avbryta. ”Jag snackar inte om det. Jag menar vad han gjorde *innan*. Hela hans liv. Han var läskig, sa du. Okej. När blev han det? Vad höll han på med?”

”Du menar alltså att jag ska ...”, längre kom inte Henry i sitt sedvanliga upplägg innan han gnydde till av smärta. Tommy visste vad han var med om. Det kostade på att hålla emot och inte skita i kalsongerna. Henry stönade lättat, strök prologen och sa bara: ”Vad fan skulle jag göra det för?”

”För att jag tipsade dig om Janne. Du känner folk på alla nivåer. Du kan ta reda på det här.”

"För ett tips som förmodligen är värdelöst? Bättre kan du, Tommy."

"Jag fattar att det tar lite tid, men ..."

"Helvete! Helvete!"

Samtalet bröts. Tommy ringde inte upp igen utan lät Henry vara ifred och byta kalsonger och lakan. I friskt tillstånd månade han vara Flickornas Knut, men när han var sjuk hade han ingen som brydde sig om honom. I motsats till Tommy. Han startade bilen, drog ur handbromsen och rullade hemåt mot Anita.

4

"Skulle hälsa från Morahoran."

"Oj, lever hon?"

"Nätt och jämnt. Träffade henne i Brunkebergstunneln idag."

"Vad gjorde du där?"

Tommy berättade alltihop för Anita, från Semtex-Janne och Hagges heroiska ingripande till tunneln, fältet och tigern, Morahoran och samtalet med Henry.

De hade ätit en sen middag med ris och överblivna kycklingbitar som Anita piffat upp med saffran och kanel. När Tommy berättat färdigt var det särskilt ett moment i historien som Anita hade fäst sig vid. Lågmält visslade hon två toner och det hördes en duns från vardagsrummet när Hagge hoppade ner från fåtöljen och kom fram till henne. Hon strök honom över huvudet och sa: "Är du en duktig hund? Är du en superduktig hund som skyddar min Tommy?"

Utan att kolla med Tommy tog hon den återstående kycklingbiten ur pannan och sträckte fram den mot Hagge. Han hade aldrig tillåtit sig tigga vid bordet och till skillnad från Anita gav han Tommy en blick för att kolla att det var okej. Tommy ryckte på axlarna och Hagge nappade åt sig godbiten, tuggade och slickade sig om nosen.

"Alltså", sa Tommy. "Han brukar inte få grejer så där."

"Han räddade ju livet på dig!"

"Jo, jo", sa Tommy och hörde själv hur ynkligt det lät när han försvarade sig med: "Fast han fick en kexchoklad."

"Och nu fick han en kycklingbit."

"Ja, ja. Bara det inte blir en vana."

Det var inte konfliktfritt att leva samman med Anita och de hade brakat samman flera gånger. Hon kom in oförhappandes i hans rum när han satt och skrev för att hon behövde något i garderoben, och bröt hans koncentration. Hon kunde väcka honom mitt i natten för att hon drömt något konstigt. Hemmavid hade hon mer eller mindre tagit över Hagge.

Varje gång hon gjorde något som irriterade eller störde Tommy, återvände han till sitt credo *bara det inte blir en vana*, trots att ett antal av dessa saker redan hade blivit det.

Anita störde sig på att Tommy sov så oroligt, att han kunde vara en sådan jävla besserwisser som inte lämnade luft åt hennes tankar, att han stånkade som en gubbe när han satte sig på en stol, att han istället för att ta en konflikt drog sig in i sig själv och blev vrång. Med mera.

Under Tommys sjukdomsperiod hade konflikterna tillfälligt lagts på hyllan och flera av dem hade fått ligga där sedan dess. De höll sakta på att vänja sig vid varandra.

”Den här Svante Forsberg”, sa Anita. ”Varför är han så viktig?”

”Det finns ett hål där”, sa Tommy. ”Resten av historien hänger ihop skapligt, men där finns det ett glapp. Något jag inte alls förstår.”

”Så du förstår det här som du såg i tunneln?”

”Det”, sa Tommy, ”vill jag helst inte tänka på.”

När Anita hade gått och lagt sig och Tommy satt vid sitt skrivbord för att färdigställa artikeln om Tomás boxningsklubb kom ändå bilden tillbaka. Fältet, barnet, tigern.

Det är nåt i berget här. Nåt gammalt.

Han hade aldrig varit i direkt kontakt med något som kunde kallas övernaturligt. Det där i Blackeberg gick att konstruera en förklaring till. Blodet i taket kunde kommit dit si och så och barnen som vittnade om någon som flög var i chock och föga tillförlitliga. Den gången hade han dessutom bara ställts inför ett fait accompli som var över när han anlände. Nu var han mitt i det. Fältet, barnet, tigern.

Sigge.

Kanske skulle han kunnat skjuta tankarna åt sidan om det inte varit för den där blicken. När de vände sig om och såg på honom. *Du hör inte hemma här. Du ser nåt som du inte ska se.*

Så småningom lyckades ändå Tommy återvända till Lennart, Mahmoud och Tomás. Som han anat så dög bilderna han själv tagit utmärkt och med tanke på klubbens namn, *Todos Santos*, tänkte han kalla texten för ”Alla Rissnes änglar”, om Tomás inte tyckte att det var för smetigt.

Han skulle inte skicka in texten förrän dagen därpå och tänkte unna sig lyxen av en sista redigering när han sovit en natt på den. Normalt fanns det inte tid för sådant. Han hade precis sparat texten när messplinget hördes från hans telefon. I det läge som rådde var han tacksam att slippa höra ljudet av en fallande droppe. Han tog upp skärmen och läste. Meddelandet kom från ett tidigare okänt nummer och löd:

Linus här. Du såg honom. Han vill se dig. Jag gav adressen. Svara inte

på det här.

Tommy sänkte telefonen och tittade på sin egen reflektion i den släckta datorskärmen. *Han vill se dig.* Plötsligt såg han sitt eget ansikte stelna till. Det fanns någon i rummet. Någon som stod bakom honom fast han inte kunde se honom. Tommy tog spjärn mot bordsskivan och snurrade runt ett halvt varv.

Det fanns ingen där, men när han sänkte blicken fick han förklaringen till att närvaron inte syntes i skärmspeglingen. Hagge stod på golvet och tittade upp på honom med den där blicken som han bara alltför väl kände igen: *Vad var det jag sa?*

Linus

1

Linus kunde ha befunnit sig på en sämre maskerad. Omkring honom fanns ett tjugotal personer där ingen visade sitt rätta ansikte. Ungefär hälften bar gummimasker som föreställde kända personer, allt från Freddy Krueger till Donald Trump, medan den andra hälftens masker föreställde vem som helst, bara inte dem själva. Den enda Linus kände igen var Alex som hade överfört sin gestalt från fältet och bar en mask föreställande Jokern.

Själv hade Linus valt en neutral mask föreställande en färgad man med hårt utseende. Han var inte säker, det kunde också vara någon rappare, men i sådana fall ingen han kände till.

Det enda ljuset kom från en månskära på himlen som kastade ett blekt sken över klubbhuset, den snötäckta marken och den silverfärgade husvagnen som blänkte blåaktigt. Alla var vända mot den och ingen pratade. Han och Alex hade nickat mot varandra men det var den enda kommunikation Linus hade deltagit i sedan han anlänt fem minuter före utsatt tid.

Han förstod idén med maskerna. Om ingen visste vem någon annan var kunde ingen pyka ner gruppen och inte heller kunde det ske någon samordnad aktion om några var missnöjda med ledningen. Men det fanns också en risk. Vad var det som sa att inte hälften av de församlade var kyttan med järn och allt som de kunde slita fram när föreställningen började?

Linus såg sig omkring och försökte föreställa sig vilken typ av mask kyttan kunde ta på sig när den ville glida inkognito. Djävulsfejan i ytterkanten? Den gamla gubben som stod och slog åkarbrakor? Han kunde åtminstone inte se någon sådan där Farbror Aina-jacka som civilaren på gården höll sig med.

Ett par minuter över åtta slogs dörren till husvagnen upp och de församlade rätade på sig som kyrkobesökare när prästen kliver upp i predikstolen. Linus hade varit nyfiken på vad X skulle bära för ansikte, men han bar inget. Det vill säga han bar sitt eget, det vill säga inget. Linus var tacksam för det svaga ljuset som besparade honom detaljerna i det där ansiktet som han inte förstod hur det hade kunnat uppstå, vad det hade

varit med om. Månljuset räckte till för att han skulle kunna se skuggorna av det djupa X som skurits in i det och det dög fint för att göra honom illa till mods.

X klev ner från husvagnen och stod en stund tyst och såg på församlingen som om han räknade skallarna eller väntade på ett ifrågasättande, en utmaning. När inget kom, höjde han händerna, gjorde gesten med handflatorna och sa: "Fall ner."

Linus var inte säker på om han gjorde det av fri vilja eller om något tvingade honom. Benen vek sig, eller han lät dem vikas, och han föll framstupa i den kalla, blöta snön. Vätan trängde omedelbart igenom hans byxor och kylde hans lår där han låg och tittade ner i det mörkblå slasket. Medan han föll hörde han ljudet av andra fallande kroppar, dämpade plaskanden. Här låg de nu.

Långsamma, klafsande fotsteg hördes framför honom när X kom närmare och han drabbades av en ny tanke: Alla som låg i snön på den vintertomma golfbanan skulle nu *avrättas*. Det var hans utsatta position med nacken blottad och X' sugande fotsteg som födde fram bilden och den fick honom att huttra till där han låg.

Ytterligare någon minut förflöt i tystnad. Linus hade tid att vrida och vända på sin tanke och fann den inte oangenäm, eller snarare: det spelade ingen roll. Han hade alltid varit skarpt rädd för döden, men när han nu kände efter fann han att det var honom likgiltigt om han levde eller var död eftersom det i grunden var samma sak. Så varför oron, rädslan?

Det var väl själva *förfarandet*. Typ om det skulle ske med kniv snarare än med nackskott. Fast det tog väl inte så lång tid, det heller. Linus slappnade av medan vätan även trängde genom jackan. Allt var lugnt. Det var knappt att han frös längre.

Kanske hade alla omkring honom gått igenom samma tankeprocess som han själv och kanske var det vad X hade väntat på, som en extraundervisning innan han tog till orda. Den förvånansvärt ljusa och barnsliga rösten hördes strax ovanför Linus huvud och han blundade.

"Ni har det jobbigt", sa X. "Jag vet. Men snart blir det bra. Det kommer saker. Massor av saker. Alla kommer få. Imorgon."

Om det var så som Linus misstänkte, att alla omkring honom hade förlikat sig med sin snart förestående död, så satte X' besked fart på livsandarna igen. En kollektiv utandning av lättnad gick genom den liggande skaran och någonstans till höger om sig hörde Linus ett lågmält: "Yesss."

"Alla får hundra kilo", fortsatte X och utandningen förbyttes i ett insugande av luft, en flämtning. *Hundra kilo*. Linus kunde inte föreställa sig hur han skulle lyckas putta en sådan mängd, men en sak stod klar: Om

han lyckades var han *set for life*. Två hundra i provision per gram gav en vinst på ... Linus dubbelkollade summan han kom fram till: tjugo miljoner. Helt otroligt. Men fan, *hundra kilo*.

Alla de andra måste vara invecklade i liknande beräkningar och en oro kändes i sättet folk andades på, hur de rörde på sina kroppar i snön. Skarpare än så här blev det inte, det skulle bli total jävla *madness*. För att kyla överhettade skallar sa X: "Ni får lång tid. Jättelång tid. Men det kommer imorgon. Ni ska få adresser. På lappar som jag har gjort. Alla ska få en lapp. Sen ska ni vara där klockan åtta. På kvällen. Där det står på lappen."

Liksom förra gången flöt Linus bort i det hypnotiska ljudet av X' ljusa stämman och hans enkla, barnsliga konstateranden. Ljudet av X' steg avlägsnades genom slasket, en dörr öppnades och stängdes. När Linus tittade upp såg han ett vitt lysrörssken falla över snön från fönstret i klubbstugan. Alla drog sig upp på fötter, borstade slask från sina kläder och såg på varandra. Killen i Donald Trump-masken som var nästan två meter lång kliade sig över sin halstatuering, gjorde en gest mot klubbhuset och sa: "Alltså, ska vi ...?"

När ingen svarade tog han själv initiativet och stegade bort till klubbstugan. Han stannade framför dörren och hans breda bringa hävdes när han drog efter andan innan han öppnade. De övriga stod kvar och väntade, gummiansiktena spöklika i det kalla ljuset. Linus blick drogs till husvagnen som var fasthakad vid en Toyota RAV. Vad var den för något, var kom den ifrån? Blänket i metallen och den äggliknande formen fick den att se ut som något som hörde rymden till. Fältet och himlen där innanför.

Linus fattade ett beslut. Om allt gick bra nu, så skulle han se till att göra den där resan med pappan, så snart som möjligt.

När någon minut passerat kom Donald Trump ut från klubbstugan. Som om han stod i begrepp att avlägga en röst på sig själv viftade han med en lapp som han sedan nogsamt vek ihop och stoppade i plånboken. När han gjorde tummen upp liknade han ännu mer den verkliga Trump som sniffat sig till en bra affär och kommit kutande. Utan att se sig om gick Trump bort över golfbanan.

Gruppen kom i rörelse. Som på ett givet kommando radade de upp sig utanför klubbstugan. Måhända var de brorsor eller gangsters hela bunten, men den svenska kökulturen sitter djupt. Linus hamnade någonstans i mitten och såg nästa brorsa öppna dörren och kliva in. Också det här påminde honom om något med kyrkan, det där när folk knäar för att få kex och vin, *nattvard*. Som en nattvard var det.

Det dröjde tio minuter innan det var Linus tur. Efter Trump var det

ingen som hade viftat med sin lapp, alla bara dröp iväg över det snöklädda fältet utan att säga eller göra något. Även om inget tydde på att någon råkat illa ut inne i klubbstugan var det torrt och klabbigt i Linus mun när han drog upp dörren.

Rummet han kom in i var något slags reception och det var inte många grader varmare än utomhus. Golfsnobbarna hade väl bara snålvärme igång så här på vintern. Väggarna var klädda med diplom och certifikat och bilder på folk i vita kläder som såg skarpt trista ut.

X satt bakom en disk som receptionisten i *Hotell Transylvanien*. Den spexiga tanken hjälpte inte. Det var en jävla plåga att tvingas titta på X' ansikte i det kliniska lysrörsskenet, det gick inte att förstå att det satt på en levande människa och ännu en oanmäl原因 tanke trängde sig på: *Han är död. Det är därför han kan göra sånt han gör.*

Död eller inte, när X tittade upp tvingade Linus sig själv att gå närmare och försökte visa upp en oberörd front inför det animerade såret som sa: "Hundra kilo. Du klarar det."

X' röst var så entonig att det inte gick att avgöra om det var en fråga eller ett påstående. Oavsett vilket så svarade Linus: "Absolut."

"Du tycker inte det är svårt?"

När de träffats första gången hade Linus tyckt att X hade mycket smala läppar. När han nu rörde dem i det skarpa ljuset såg Linus att det berodde på att de var bortskurna och bara bestod av ärrvävnad. Linus undvek att fara med tungspetsen över sina egna läppar och sa: "Svårt, ja. Men inte omöjligt."

"Bra."

Handen med de sneda fingrarna kom till synes över disken och i sitt kloliknande grepp höll den ett papper. När Linus sträckte ut handen för att ta det, drogs det undan och X sa: "Det var en sak."

"Jaha?" Linus fick kämpa för att hålla rösten stadig. Det här bådade inte gott.

"Du har en morbror."

"Jag har ingen kontakt med honom! Jag har inget att göra med den där skiten han har skrivit!"

X såg Linus i ögonen och han fick göra en enorm mental ansträngning för att slänga upp sitt medvetande i den svarta ballongen och kommendera kroppen att stå fast och möta den där blicken.

"Frågade jag det?" sa X och i den spåda stämman hördes antydning till en höjning i slutet av meningen, som om han verkligen undrade.

"Nej", sa Linus.

X skakade på huvudet. "Men varför säger du så då?"

"Jag vet inte. Förlåt."

X tittade ner i disken framför sig som om Linus beteende verkligen var en svår mänsklig nöt att knäcka. Om han hade haft några ögonbryn skulle de säkert ha varit rynkade och Linus hade *ingen aning* om vad som nu skulle hända. X föreföll ha knäckt nöten eller befunnit den oknäckbar. Han tittade upp igen och sa: "Var är han?"

"Jag vet inte" sa Linus. "Har ingen kontakt."

"Du sa det. Var bor han?"

Det kunde ju inte vara särskilt svårt att ta reda på för vem som helst, så Linus sa: "Traneberg. Margretelunds ..."

X avbröt honom. "Nej. Han är inte där. Var är han?"

Linus kände paniken komma krypande. Det började som en pirring i fingrarna och spred sig vidare som en förflamning i armarna. Det blev tomt i huvudet, i ballongen, överallt. X reste sig bakom disken och lutade sig närmare Linus, vars ben lyckligtvis var oförmögna att röra sig och backa.

"Han såg mig", sa X. "Jag vill se honom. Var är han? Svara."

Förflamningen spred sig vidare till halsen och blev en klump. I vilket ögonblick som helst skulle Linus börja gråta och sedan skulle han bli dödad. Då blinkade ett namn till i tomheten: *Anita*, och i nästa ögonblick var det ute ur hans mun.

"Anita!" nästan skrek han. "Det gamla ludret! I Bergshamra! Han har flyttat ihop med henne!"

"En adress", sa X. "Till det gamla ludret."

Linus sökte i minnet utan att något dök upp. Först i det ögonblicket slog det honom att han varit så upptagen av att rädda sitt eget skinn att han hade sålt morbror Tommys. Bergshamra var inte stort. Det skulle knappast vara några problem att hitta Anita. Tydligt tänkte X samma sak. När Linus skakade på huvudet räckte X åter fram papperet och sa: "Bra. Det var allt."

Linus tog emot papperet och lämnade rummet.

Han såg mig. Jag vill se honom.

Linus kläder var genomblöta. Han vågade inte lägga papperet i någon ficka och riskera att fukten gjorde det oläsligt så istället vek han det flera gånger och höll det mellan handflatorna som om han förrättade bön när han vinglade bort över golfbanan där en stig hade bildats i slasket.

Han förstod inte vad X menade. Hur hade Tommy *sett* honom, och än akutare: vad menade han med att han ville se Tommy? Hade Linus just undertecknat sin morbrors dödsdom mot en ersättning på tjugo miljoner? Men vad fan skulle han i annat fall ha gjort? Om han inte hade svarat skulle X ha dödat honom eller snarare fått honom att ta livet av sig. Att

han var förlikad med tanken på döden innebar inte att han *ville* dö, bara att han accepterade om så skedde.

Det hade varit han eller Tommy, svårare än så var det inte. Ändå gnydde och gnagde det i Linus där han blöt och frusen tog sig fram över fältet som endast var belyst av måne och stjärnor. Han var så upptagen av fruktlösa skamtankar att det dröjde några hundra meter innan han insåg att han fortfarande hade masken på. Han drog den av sig och vek den som skydd kring papperslappen innan han stuvade ner den i jackfickan och noggrant drog igen blixtlåset.

Han ville resa nu. Åka ifrån allt det här. Han småjoggade mot Åkeshovs tunnelbanestation.

2

Under resan tillbaka till Gårdsstugan med tunnelbana och buss lyckades Linus hålla undan tankarna på sin morbror genom att koncentrera sig på *mängden*. Han kom ihåg vad Cassandra hade sagt när han langat upp kilot på hennes köksbord. *Det här är nåt annat*. Han undrade vad hon skulle säga om hundra.

Naturligtvis gick det inte att lira som han gjort förut. Det här *var* verkligen något annat, åtminstone rent logistiskt. Cassandra kunde inte längre vara ensam ansvarig för lagring och packning, det var praktiskt omöjligt.

Hundra fucking kilo.

Ju mer han tänkte på det, desto mindre förmådde han egentligen tänka på det. Hundra kilo var bortom skarpt, det var överkligt. Kyttan brukade jubla om de kapade ett kilo, ha klang- och jubelparty när det rörde sig om fem eller sex. Det var ett *beslag som kändes*. Linus skulle basa för hundra.

Och någonstans skulle alltså *två ton* föras in över landets gränser. Linus hade läst Tommys artiklar med beundran inför den superavancerade metoden med parasiten. Men den vägen måste väl nu vara stängd efter att Tommy avslöjat hela processen? Kyttan måste ha typ ubåtar ute.

Linus plockade fram papperet han fått och vecklade upp det. Det var en karta med ett kryss över en rektangel intill Gårdsstugans fotbollsplan. Linus visste vilken byggnad det rörde sig om. Heilhallen. En gång hade den varit gymnastiksal, tills man på åttioalet kommit på att asbest inte var någon bra grej och gymnastiksalen var typ *byggd* av skiten. En sanering skulle vara för kostsam, så man gjorde som man brukade med saker i Gårdsstugan: stängde, lät det vara och hoppades att det skulle falla i glömska.

I början av nittioalet hade en otippat graffitibegåvad BSS:are dekorerat

hallens kortsida med ett stort hakkors och en glatt heilande Hitler. *Det* hade man haft råd att sanera bort, men namnet fastnade. Heilhallen, imorgon, klockan åtta.

Klockan var tjugo över nio när Linus låste upp dörren till sin gamla bostad. Han hade varit uppe i lägenheten, lämnat masken och hämtat burken med den svarta substansen. Kartan hade han eldat upp på väg från tunnelbanestationen. Henrik hade frågat om de skulle kolla på *Game of Thrones* och när Linus sagt att han inte hade tid blev Henrik så där *besviken*. Det började bli lite väl mycket som att ha en tjej, trodde Linus. Han hade aldrig haft någon tjej på det viset, men han gissade att det handlade om sådana grejer. *Vart ska du gå? Du är ju aldrig hemma.*

Det var Bettys schemalagda bingokväll. När som helst kunde en bonusbingo eller två kastas in i rutinen, men onsdagskvällarna var givna. Hallen stängde vid tio och sedan tog det Betty en kvart att ta sig hem, så Linus hade gott om tid, speciellt om tiden uppförde sig så som han tyckt sig förstå att den gjorde på fältet.

Ingen teve stod på i vardagsrummet, pappan bara satt och småslumrade i Frankensteinmode i hörnets skuggor. När han hörde ljudet av Linus steg lyfte han på huvudet och sa: "Fö-fö-GÖM-MM-aooomme".

När Linus var liten hade pappan läst *Emil i Lönneberga* högt för honom och lagt extra tryck i det där som Emils pappa kunde ropa: "Förgrömmade unge!" Det hade blivit ett privat skämt dem emellan. Det var länge sedan pappan sagt eller försökt säga det och Linus hade trott att det var glömt. Det gladdde honom att det inte var det.

"Det var inte jag!" sa Linus och höll upp händerna. "Eller: det var jag, men det var inte meningen!"

Pappan grymtade, nöjd med att Linus både hade förstått vad han sa och vad han menade. Linus satte sig i soffan intill honom, lutade sig över armstödet och sa: "Du, vi ska göra en grej nu, du och jag. Det där som jag sa. Men det måste bli innan morsan kommer hem."

Linus tog fram burken och visade den för honom. Pappans ögonlock ryckte till och han sa: "NNNAAAK?"

"Nej", sa Linus. "Det är inte knark, det är ... det är omöjligt att förklara utan att det låter som knark, men det är något helt annat."

Pappan stönade och knyckte med huvudet från sida till sida och Linus insåg att det var precis så som han sagt: det gick inte att förklara.

"Kan du inte bara lita på mig?" sa Linus.

Pappan fnös. Även om han med sin Emilgrej hade visat att han för ögonblicket kunde strunta i skiten som Betty troligen malde på om, så innebar det inte att han hade förtroende för Linus där han satt *gangsta*

style med sitt snagg och sin kedja. Linus bytte strategi.

”Okej”, sa han och höll fram burken. ”Så här då. Om vi säger att det här är skarpaste jävla fulknarket som jag vill att vi ska ta. Vad spelar det för roll? Va, pappa? Vad spelar det för jävla roll? Har du något bättre för dig?”

Pappan stillnade och Linus tänkte på alla gånger han plågat Linus med sitt eviga *döda mig*. När det kom till kritan vågade han inte ens riskera en snedtripp och Linus kände ett förakt börja växa som ett slemmigt foster inne i bröstkorgen. Sedan sa pappan: ”Innnntteee-uuu”.

Okej, det var där skon klämde. Fostret dödföddes och sköljdes bort på en sekund. ”Det är lugnt, pappa”, sa Linus. ”Jag har gjort det här förut. Det är inte farligt. Och det *är* inte knark.”

Pappans huvud riste och han bubblade ur sig fler ord som Linus tolkade som att, visst, Linus kunde hålla i honom vad fan han hade lust med så länge inte Linus själv tog något av det.

”Okej”, sa Linus. ”Då gör vi så. Jag vill bara att du ska få vara med om det här.”

Linus gick ut i köket, hämtade en tesked och återvände till soffan. Han skruvade av locket på burken och det var först i det ögonblicket han tvekade. Tänk om det inte fungerade? Den svarta substansen kanske var en färskvara. Linus hade haft burken i nästan en månad och kanske hade dess innehåll ... dött under tiden.

Bara ett sätt att ta reda på det. Linus körde ner teskeden i den sega massan och förstod att hans farhågor var ogrundade. Det pirrade i hans fingertoppar, skeden blev ljummen och han visste att det svarta levde på samma sätt som han vetat att kropparna som legat i mörkret varit döda. Det levde, som Kassandras kackerlacka i sin burk.

Den flyttar sig ibland. På natten.

Linus lyfte den bräddfulla skeden till pappans mun. Pappan tittade skeptiskt på honom och Linus sa: ”Ska jag behöva klämma till näsan på dig? Lita på mig nu, för helvete.”

Pappan öppnade munnen. Linus körde in skeden och väntade tills han såg pappans adamsäpple röra sig när substansen gled ner. Sedan tryckte han ner skeden i burken, skopade upp det som var kvar och svalde det.

3

Nära. Så nära nu.

Ännu en gång känslan av att närma sig något oerhört som var porten till något obeskrivligt. Att simma på djupet med slutna ögon och när ögonen slås upp befinna sig ansikte mot ansikte med en blåval. Att bli

slukad av valen och slungas ut i universum och samtidigt *nära, så nära*. Kaoset eller mysteriet på en armlängds avstånd, men ingen arm att sträcka ut för att röra vid det. Linus visste inte om han föll eller steg, vad som var upp eller ner förrän han kände gräs under sina handflator

Trampdynor

och öppnade ögonen.

Fältet sträckte ut sig framför honom, den blå himlen välvde sig över honom. I sin vänstra ögonvrå skymtade han en mörk kropp som var mycket större än hans egen. Linus tittade ditåt, stapplade bakåt ett steg och satte sig på bakhasorna. Det han såg var lika svindlande som självklart. Hans pappa var en häst. Ett välväxt, blänkande svart arabiskt fullblod.

Det ryckte i hästens hud, den kastade med huvudet och rullade med ögonen medan benen vinglade som på ett nyfött föl. Linus reste sig, gick runt så att pappan kunde se honom, tittade upp på honom och sa: "Pappa? Pappa? Det är lugnt. Det är så här det ska vara."

Hästen tuggade luft som om ett obekvämt betsel hade körts in i dess mun. Tungan vispade runt i munhålan medan den utstötte provande ljud. Hästen sänkte huvudet till Linus nivå. Näsborrarna vidgades när den drog in luft och sa: "Linus?"

Linus kunde ha skrattat av förtjusning, men hans nuvarande kropp tillät inte den känsloyttringen. Det som kom ut var ett spinnande djupt nedifrån magen och ett par glättiga slag med svansen. "Ja", sa han. "Det är jag. Det här är jag."

"Jag ...", sa pappan och såg sig omkring, men tydligen var varken omgivningarna eller hans förvandling det som förvånade honom mest eftersom han sedan sa: "Jag kan prata igen."

"Ja, pappa. Du är en häst och du kan prata."

Pappan tittade ner på sina framben med dess kraftiga lårmuskler, vred på huvudet och strök med mulen över sin breda flank, ruskade på sig så att manen fladdrade och slog ett par slag med svansen innan han åter tittade på Linus.

"Det är en hallucination, eller hur?" sa han. "Något som ... som blev av det där." Först nu kom han ihåg och drog tillbaka läpparna så att tänderna syntes och frustade. "Du sa att du inte skulle ..."

"Jag kanske bara är en del av hallucinationen."

Pappan sänkte huvudet och klippte med öronen, blinkade ett par gånger. Det gladdde Linus att han var en sådan kraftig, praktfull häst. Inte lika kul om han varit en skabbig åsna. Linus insåg att pappan kunde fundera tills hovarna ruttnade utan att säkert kunna säga om allt detta var hans egen upplevelse eller om de var två om den.

"Pappa", sa Linus. "Skit i det där. Vi är här båda två nu. Du kan gå, du kan springa, du kan prata. Njut av det istället."

Pappan la huvudet på sned när han tittade på Linus. "Du är en gepard."

"Ja. Och du är en häst. Så är det med det."

"Är det här på riktigt?"

"Ja. Vi är på en annan plats och här ser vi ut som vi egentligen är."

"Vad var det i den där burken? Hur har du fått tag i det?"

Pappan sänkte huvudet ytterligare och stirrade på Linus. Nu var det Linus tur att dra tillbaka läpparna och visa tänderna medan ett morrande steg i hans strupe. Utan att fälla ut klorna daskade han till pappan över mulen.

"Seriöst, pappa! Lägg fan ner nu! Du sitter inte i den där förbannade stolen längre. Du är en jävla häst på ett fält! Fatta det nån gång!"

Pappans huvud rycktes bakåt av smärta och förvåning. Sedan lyfte han blicken och såg sig omkring med fladdrande näsborrar och vidgade ögon. Äntligen tyckte Linus att han hade den rätta tonen i rösten när han andlöst frågade: "Vad ... är det här för plats?"

"Det är en rimlig fråga", sa Linus. "Och jag har inte den blekaste jävla aning. Men jag vet att vi inte kommer vara här hur länge som helst. Om ett tag kommer vi vara tillbaka i den vanliga skiten."

Pappan såg sig omkring igen och Linus kunde se den blå himlen spegla sig i hans stora, svarta ögon. Plötsligt reste han sig på bakbenen och gnäggade medan han slog i luften med frambenen. När hans framkropp slagit ner i gräset med en tung duns, tog han ett kraftigt skutt framåt. Sedan började han springa. Linus stod kvar och såg honom öka farten. Hovarna trummade över gräsmattan så att vibrationerna fortplantades in i Linus känsliga trampdynor. Han gav pappan femtio meters försprång, sedan lät han bakbenen explodera framåt och satte efter honom.

Han var ikapp på några sekunder och sedan sprang de jämsides. Marken flög fram under deras tassar och hovar. Pappan ökade farten så att manen fladdrade av fartvinden, men Linus hade inga problem att hålla jämna steg, han var ju en fucking *gepard*.

Pappan sneglade på honom medan han fortsatte att springa, ruskade på sitt mäktiga huvud och utstötte någonting mitt emellan att mänskligt glädjeskri och en gnäggning innan han la i sin översta växel och Linus för första gången fick anstränga sig en smula för att hänga med. Sin högsta fart kunde han bara hålla på korta distanser.

Pappans kraftiga ben rörde sig så fort att de bara blev ett flimmer för ögonen och det dundrade rytmiskt i marken. Ta-da-damm, ta-da-damm, ta-da-damm. En doft av bränt kött flöt in i Linus nos. På sin vänstra sida fick han syn på något som liknade tre människor som med några meters

avstånd rörde sig längs en linje. Deras hud var sönderbränd som om de grillats och det var svårt att förstå att de levde, än mindre att de *rörde* sig.

Pappan tycktes inte ha noterat figurerna. Linus satte fart förbi honom och vek av åt höger. Den här platsen hade hemligheter. Någon gång skulle han kanske lära känna dem, men inte nu. Linus fortsatte gira åt höger tills han slog in på samma linje som figurerna rörde sig längs, men bort från dem.

Åter sprang han och pappan sida vid sida. Det var det här Linus hade drömt om sedan han fått burken med den svarta substansen och längre tillbaka än så. Kanske hade han drömt om det ända sedan pappans olycka och inte kunnat formulera drömmen förrän den fanns inom räckhåll. Men nu var de här. Nu sprang de. *Nära. Så nära.* De fortsatte i marschtempo tills den gamla vita husvagnen dök upp vid horisonten och kom närmare. Pappan sprang rakt emot den.

"Nej!" ropade Linus. "Inte ditåt!"

"Varför?" sa pappan. "Det är människor där."

Utanför husvagnen stod verkligen två gubbar i typ femtioårsåldern som såg ut som bönder. De skuggade ögonen med händerna mot det skarpa, solbefriade himmelsljuset medan de såg mot Linus och hans pappa.

Det är Lennart och Olof. Dom är snälla. Jag hälsar på dom ibland.

Linus hann inte se närmare efter hur de såg ut eftersom just det han fruktat inträffade. Den svarta tigern dök upp på fältet och spärrade vägen mot husvagnen. Med sänkt huvud betraktade den Linus och pappan som närmade sig.

"Nej, pappa!" skrek Linus. "Nej!"

Pappan var så upptagen av kraften i sin egen rörelse att han inte hörde. Linus kastade sig uppåt och åt sidan, fällde ut klorna och rev pappan över flanken så att han skriade till av smärta och bromsade in.

"Vad gör du?" skrek han och tittade misstroget på sin vänstersida där blodet rann från fyra rispor i huden. Linus släppte inte tigern med blicken. Den var bara ett tiotal meter bort och hade rest sig och kom emot dem. Linus kunde känna den där varken mänskliga eller djuriska kraften som pulserade ut ifrån den.

"Backa", väste Linus. "Pappa, för helvete, backa."

Nu tycktes även pappan ana vidden av faran som närmade sig. Han såg på tigern och gjorde en släng åt sidan varpå han galopperade bort i rät vinkel mot linjen de följt. Linus sprang efter och såg sig om bakåt. Tigern hade satt sig igen. Lojt slickade den sig om munnen som för att säga: *Nästa gång, lilla gepard. Nästa gång.*

Svett rann löddrande över pappans flank och blandade sig med blodet som fartvinden strök bakåt över hans kropp i kurviga slingor. "Vad var

det för något?" frågade han flämtande.

"Ingen aning", sa Linus. "Men inget bra."

De fortsatte att springa och Linus var så upptagen av tigern att han inte kunde njuta. Han visste att den kunde förflytta sig som den ville över fältet och dyka upp var som helst. Så upptagen var han av att speja bakåt och åt sidorna att han inte såg randen av mörker vid horisonten förrän den redan hade börjat anta karaktären av en vägg.

De rörde sig i så hög hastighet att det inte dröjde länge förrän väggen täckte en försvarlig del av himlen och bredde ut sig så långt Linus kunde se åt höger och vänster. Samtidigt började något annat att hända. Ett pirrande i musklerna och skelettet inte olikt det han känt när han stuckit ner skeden i den svarta substansen, som om kolsyra sakta läckte in i hans kropp och löste upp hans fasta konturer. Han förstod.

Vi är på väg tillbaka.

"Känner du?" frågade han pappan.

"Jag känner", svarade han och knuckte med huvudet mot den svarta väggen. "Vad är det?"

"Mörkret", sa Linus. "Det går inte att hitta ut. Man blir kvar där."

Vid de sista orden ökade pappan farten och Linus hörde själv vad han hade sagt. Väggen av mörker välvde sig över dem och täckte himlen medan kolsyran tillrade allt kraftigare genom Linus blod.

"Nej, pappa!" skrek han. "Det är bara mörker, det är ingenting!"

"Tack", sa pappan utan att vrida huvudet mot Linus. "Tack för att du tog mig hit."

Linus uppbådade allt vad han hade av kraft i bakbenen och tog ett väldigt språng uppåt och framåt så att han landade på pappans rygg där han borrade in klorna för att hålla sig kvar. Pappans muskler arbetade under hans tassar som en knut av ilskna ormar medan svett stänkte över Linus nos. Mörkret flög emot honom. Pappan ruskade på sig för att skaka av honom och Linus halkade över den hala huden.

"Pappa, pappa!" skrek Linus. Sedan täckte mörkret allt. Han tog ett språng bakåt från hästryggen, landade i gräset fem meter från gränsen mot mörkret och såg pappans svarta kropp slukas av det djupare svarta medan kolsyran blev till virvlande, stickande is.

Det gjorde så fruktansvärt ont att Linus kastade huvudet bakåt och skrek, tjöt av smärta, förtvivlan och förvirring medan världen omkring honom löstes upp. Hans kropp blev ett med den virvlande isen, han sköljdes bort i en flod av is. Kroppen bröts och bändes sönder, lederna töjdes ut och omvandlades. Han krossades. Han skrek.

Kroppen skakade och ryckte som när han fått elstötarna och leder och senor smärtade som när han hängt på kroken. Skillnaden var att det ändå klingade av och han kunde känna den yttre smärtan av något som rev honom i ansiktet och på händerna.

Han befann sig i ett buskage. Inte taggbuskar, men ändå något som hade tillräckligt med vassa spetsar för att hans skakningar skulle frambringa rivsår över huden. Han knöt armarna kring kroppen och rullade ut ur grenhävorna.

Buskaget stod några meter från en strandkant där issörja och enstaka små flak rörde sig sugande upp och ner. Han hade ingen aning om var han befann sig. Han tittade ut över vattenytan och tänkte att det var en jävla tur att han inte landat *där*. Fast där vattnet nu befann sig hade ju mörkret varit. På den andra platsen.

Pappa!

Linus såg ut över det svarta vattnet där strimmor av ljus reflekterades från bostadshus på den andra stranden. Inget rörde sig utöver det loja hävandet som tycktes komma inifrån vattnet självt. Om pappan landat där borde det ju synas rörelser.

Jomen visst, kajo.

I den här världen var pappan förlamad. Om han hade landat i sjön skulle han ha sjunkit som en sten. Men det borde väl då synas bubblor från hans ... Linus knöt armarna över magen och vek sig dubbel. Han gillade inte den bilden. Pappan som sjönk i det kalla, svarta vattnet medan hans sista andetag lämnade honom i form av luftbubblor och steg mot ytan.

Kajo, kajo, kajo. Hur fan tänkte jag?

Han visste hur han hade tänkt: som pappan. Att den svarta substansen trots allt var något som fick den som tog den att zona ut och försvinna bort i skallen på ett tidigare okänt sätt, men att man lik förbannat landade på samma plats som där man tog det, såvida man inte gick ut i mörkret.

Först nu fattade han hur dumdristig han varit. De bodde för fan på våning *tretton*. Han och pappan kunde ha kommit till den andra platsen trettio meter upp i luften. Inte ens en gepard klarade den fallhöjden och samtliga hans nio liv skulle ha blåst bort med ett smack. Just det hade inte hänt. Fältet kanske inte tog hänsyn till höjdskillnader eftersom det inte fanns några höjdskillnader *där*. Men ändå. Så jävla dumt.

Hans enda ursäkt var att han inte trott att man färdades fysiskt. Det förklarade ju X' förmåga att ta sig ur kniviga situationer. Linus satte händerna runt munnen och ropade "Pappa?" och lystrade efter ett ljud, ett svar. Ingenting. Han gick några meter längs strandkanten och ropade igen.

En brygga löpte ut från stranden vid hans vänstra sida och han visste var han befann sig. Brunnsviken. När han tittade söderut kunde han över trädtopparna skymta de översta våningarna på Gårdsstugan. Fältet var inte oändligt, men han fattade inte dess geografi. Han kollade mobilens klocka. *Sex minuter* hade han varit borta från den här världen, hur länge han varit i den andra visste han inte. Men längre. Mycket längre.

”Pappa! Var är du?”

Det enda som hördes var enstaka droppar av smältande snö som föll från träden. Om pappan befunnit sig i närheten skulle han ha hört honom. Linus tog sin tillflykt till att han inte fattade hur fältet fungerade. Pappan hade kastat sig in i mörkret. Kanske *det* gjorde att han kom tillbaka till utgångspunkten?

Det var den sista möjligheten att det här skulle sluta bra. Om Linus hade haft den ringaste gudstro så skulle han ha uppsänt böner till denna gud medan han sprang genom slasket mot Gårdsstugan. Men han trodde inte på någon gud, så det enda som vevades i hans skalle medan han sprang var ett riktningslöst *Snälla, snälla, snälla ...*

Klockan var strax före tio när han åter stod utanför ytterdörren han ännu tänkte på som *sin*. Han torkade av vänsterfotens skosula mot höger byxben och vice versa, ville inte lämna några spår i lägenheten. Han knöt handen så hårt om sin nyckelknippa att den gjorde avtryck i handflatan, hittade nyckeln och satte den i låset.

”Pappa? Pappa?”

Lägenheten var knäpp tyst. Betty hade åtminstone inte kommit hem. Linus korsade hallen med långa steg och blev sedan stående i dörröppningen till vardagsrummet. Rullstolen var tom. Linus sjönk ner på huk och vek armarna kring huvudet.

Helvete. Helvetes jävla helvete.

Han drabbades av en impuls att söka igenom lägenheten, men visste att det var meningslöst. Det där uttrycket som användes om en person som tappat inflytande flög genom skallen: *Han är i mörkret*. Pappan var i mörkret nu. Linus djupandades några gånger där han satt nedhukad.

Nu har jag ingen.

Trots pappans kassa tillstånd och trots att Linus ägnat det mesta av sin tid åt att undvika honom så hade det ändå funnits *något*. Den där sista blicken Darth Vader ger Luke Skywalker. En gnutta värme. Nu var den borta. Nu var den i mörkret.

Linus reste sig och gick ut i köket. Betty var så gammalmodig att hon fortfarande hade en telefonbok. Linus bläddrade fram Tommys nummer och kopierade det till sin telefon. *En* person hade Linus ändå kvar. Och

honom hade han sålt ut ett par timmar tidigare.

Helvetes jävla helvete.

Linus tittade en sista gång på rullstolen, som om pappan skulle ha materialiserats medan Linus höll på i köket. Det hade han inte. Bara avtrycken av hans kropp fanns kvar i de slitna dynorna och det nedskavda nackstödet. Innan Linus lämnade lägenheten vinkade han till den tomma stolen och sa: "Hejdå, pappa."

När han kommit ut i trapphuset hörde han att hissen var på väg upp. Han smög nedåt, men hissen stannade ett par våningar under honom. Ännu skulle det dröja en stund innan Betty kom hem och upptäckte ... Linus skakade på huvudet medan han joggade nedför trapporna. Han kunde inte ens föreställa sig vad hans mamma skulle tro.

När han kommit ut på gården gick han till buskaget med piskställningarna och sjönk ner med ryggen lutad mot kaninkillens stolpe. Innan han hunnit ångra sig tog han fram Tommys nummer och skrev ett mess: Linus här. Du såg honom. Han vill se dig. Jag gav adressen. Svara inte på det här.

Han sänkte luren där ett gäng meddelanden från snorare och snörvlare som ville ha en näsa eller fem låg obesvarade. Sedan tryckte han på "sänd". Han tittade upp mot natthimlen och det lättade en smula i bröstet. Det fanns en grej han inte hade tänkt på i paniken: Pappan hade själv valt att göra som han gjorde. Linus hade försökt hindra honom på alla sätt, men pappan hade självmant störtat ut i mörkret. Kanske var det ... *bra?*

Allt sedan olyckan hade pappan inte velat annat än att dö och bli befriad från instängdheten i sin kvaddade kropp. Nu hade han blivit det. Han hade föredragit att vara en häst inuti mörkret framför en människa byggd av mörker. Det var begripligt.

Linus skrattade till. Ju mer han tänkte på det, desto mindre skuldyngd kände han sig. Han hade gjort pappan en fantastisk tjänst och de hade fått en sista resa ihop. Äntligen kunde han tänka på det, på upplevelsen de delat på fältet. Linus skratt tystnade och blev till ett leende som stannade kvar i ansiktet.

Lycka till, pappa. Trava på. Akta dig för utgången, då blir du människa igen.

Och Tommy? Leendet dog ut. Där gick det inte att snacka om en tjänst hur han än vred på det, men nog fan skulle X ha varit kapabel att ta reda på var Tommy bodde utan Linus hjälp? Tommy var ju inte Lars Vilks direkt och efter sina artiklar måste han vara medveten om att folk kunde tjura till.

Och hallå! Om inte X hade frågat Linus om Tommys adress så skulle Linus inte vetat att X ville se honom, vad det nu innebar, och då skulle

Linus inte kunnat skicka messet och varna Tommy. Även det var i slutändan fan *bra*.

Allt var bra. Bara en fråga om hur man såg på det. Som brorsa kunde man inte kosta på sig att älta. Gjort var gjort och gick det att se det från den ljusa sidan, desto bättre. Linus hade inte längre några problem med att se kvällens händelser på det viset. Som en brorsa.

Han tog fram telefonen och scrollade igenom meddelandena från de allt mer desperata snorarna och snörvlarna. Sedan skickade han ett mess till Matti: "Idet om tio."

Slut med nötandet. Dags för lite skadereglering.

5

Matti hade haft den goda smaken att lägga ner hälsningen a la karhu sedan de blev brorsor – jo, Matti fick betraktas som en brorsa också, han puttade sådana mängder och hade den attityden – men problemet var att ingen annan hälsning hade ersatt den. När de träffades i korridoren utanför Idet hade de inget enkelt sätt att bekräfta sin samhörighet. Det blev bara en kort nick.

I motsats till Linus hade Mattis utseende inte förändrats sedan han blev brorsa. Fortfarande det där långa, bruna håret som gav honom en air av Italian lover boy men som snarare var det kaléromska som visade sig. Pumpat skrot hade han gjort redan innan, möjligen hade han stramat upp sin redan spända bröstkorg ytterligare ett snäpp sedan han på allvar börjat rulla med markosarna. Kortväxtheten var inte mycket att göra åt.

Det enda attribut han hade skaffat sig var ett armband med äkta rubiner som såg så blingigt ut att det närmast var bögigt, men Matti hävdade att Julia gick igång på det och vilken pick skulle våga slänga B-ordet efter en brorsa?

Matti drog handen genom håret så att armbandet glittrade till i lysrörsskenet och frågade: "Läget?"

"Lugnt. Du?"

"Du vet ..."

"Jag vet. Men det är på gång."

En spricka öppnades i Mattis avmätta attityd och ljus sipprade in. "Inget kappo här nu."

"Nej", sa Linus. "Ville snacka med dig om det."

"Henrik, då?"

"Henrik är en bra bitch, men jag litar inte på honom."

Mattis ögon smalnade. "Henrik pyka? Skulle inte tro."

"Nej, men han skulle skita i byxan. Vi snackar hundra kilo."

Sprickan vidgades tills fasaden rännade. Mattis underkäke föll ner och hans pupiller fladdrade runt som flipperkulor. "Hundra?"

"Ja, hundra."

Matti lyfte händerna och tryckte handflatorna mot ömse sidor av skallen medan han drog in luft som han sakta blåste ut igen. Hans djupa, bruna ögon fästes vid Linus och han sa: "Du är seriös."

"Helt seriös. Hundra kilo. Imorgon kväll klockan åtta."

"Men hur fan ska vi ... jag menar ... det är ju ..." Matti hade släppt taget om huvudet för att på ett föga brorsigt sätt vifta nervöst i luften framför sig medan han vankade fram och tillbaka.

"Det är svårt", sa Linus. "Men vi får fixa det. Bygga upp en organisation för det."

"Men det är ju ... hundra kilo ... jag, alltså ... *var*?"

"Jag messar det en halvtimme innan. Halv åtta."

Matti upphörde med sitt vankande. Han tog ett steg närmare Linus och ilska blixtrade i hans blick när han sa: "Vadå, tror du jag skulle ..."

"Jag tror ingenting", sa Linus. "Men det är så vi lilar."

Matti återtog sitt vankande, nu med tillägget att han flåsade genom näsan som en uppretad tjur. Det handlade inte så mycket om att Linus inte litade på Matti som att Matti behövde hålla klart för sig vem som bestämde. Och litade han för övrigt på honom? Ja, till nittionio procent. Men den där sista procenten räckte för att det skulle vara befogat att dippa Matti, tjurshow eller inte.

"Lägg ner nu", sa Linus. "Du är inne. Det är du och jag som gör det här."

"Gillar inte det heller", sa Matti. "Att Henke är i mörkret."

Bilden av pappan som försvann in i den svarta väggen blinkade till och Linus tappade tålamodet. "Matti", sa han. "Jag fattar inte mina beslut efter vad du gillar och inte gillar, utan efter vad som är *rätt*. För övrigt är det där armbandet helt jävla gay."

Matti stannade, slutade flåsa och sneglade inte ens på armbandet innan han lugnt och kallt mötte Linus blick och sa: "Okej, Linus. Jag fattar."

"Vad är det du fattar?"

"Jag fattar. Mess en halvtimme innan. Okej."

Linus gillade inte den plötsliga friden som hade kommit över Matti, den hade något av stillheten som uppstår ögonblicket efter att en pistol osäkrats och man väntar på smällen. I syfte att få säkringen på plats igen, sa Linus: "Fattar du vilka markos det här rör sig om för oss? Vad vi kommer kunna göra? Allt det där vi har snackat om. Fast på riktigt."

Linus medvetna användande av oss och vi smälte bort den värsta kylan i Mattis blick och han nickade. "Jag fattar det också."

”Så nu måste vi bara hålla ställningarna. Dröjer ju några dagar innan vi kan börja putta den skiten och du har väl också näsor som är despo?”

”Tror du?”

Linus gick till Idet, hämtade pinnstolen som var ditställd för ändamålet och placerade den under varmvattenröret där han hade skurit ut en lucka i isoleringen. Han klev upp på stolen, trevade runt med handen och fann till sin lättnad att Cassandra hade skött sin uppgift. Tio engramspåsar och tjugo halvgrams. Utan att visa det för Matti vägde han en av engrammarna i handen. Verkade okej.

Han gav Matti hälften av påsarna och sa: ”Var strategisk, va? Börja med dom hetaste näsorna och fortsätt ...”

”Jag fattar”, sa Matti.

”Fan, vad du fattar idag”, sa Linus. ”Och *antyd* att det är ny skit på gång så dom inte kubbar iväg till någon bajskran under tiden.”

”Det är gjort”, sa Matti.

Matti svarade som han skulle, men ändå kändes det snett. Linus visste att bossandet var ett solojobb och krävde viss distans, men nu var det som att avståndet hade blivit *för stort*. Han visste inte var han hade Matti och det var inte hållbart med tanke på grejen de skulle göra.

”Det *är* en jävla utmaning”, sa Linus och såg varmt på Matti. ”Men tillsammans fixar vi det, eller hur? Fram tills nu har vi fixat allt, så vi fixar det här också.” Linus svalde stoltheten och höll fram högerhanden med fingrarna spretande uppåt. ”Tass på det?”

Matti såg på honom, på hans hand. Sedan log han ett leende som möjligen var ironiskt, möjligen äkta, sträckte fram sin egen hand och krokade i Linus. ”Tass på det.”

När Linus lämnade källaren kändes det okej. Han behövde inte Mattis kärlek eller ens gillande, men han behövde veta att han var lojal. Produkten de skulle motta, prylen de var inblandade i var inte bara att ta sig vatten över huvudet, det var att knalla runt med en jävla swimmingpool på skallen. Det borde vara omöjligt och just därför fick det Linus livsandar att spritta. Inget triggade honom så som när någon sa att han inte kunde, att det inte gick. Bara det inte gällde läsning så nog fan såg han till att hitta ett sätt. Han skulle göra det den här gången också.

Klockan var över elva men han kände sig på hugget och klarvaken. Det skulle ta halva natten att lugna alla näsor som satt och frustade i tomme. Linus kramade om påsarna i sin jackficka. Det kändes bara kul att gå en sista leveransrunda. Efter morgondagens kväll skulle allt fungera annorlunda och försäljningen till snorarna och snörvlarna skötas av andra händer. Han gick igenom sina mess för att se vilka som verkade hetast,

gjorde en lista, skickade några meddelanden och fick snabba svar.

När han kommit ut på gården och konstaterat att farbror Aina hade tagit natti-natti, kollade han upp mot fönstret till sin lägenhet. Det var tänt och såg hur normalt ut som helst, trots att det omöjligen kunde vara det. Han ville inte veta. Det var inte hans problem längre.

Tommy

1

"Han är borta, Tommy! Han är borta!"

Tommy hade inte hunnit lämna sitt skrivbord när telefonen ringde och Bettys hysteriska röst hördes i andra änden. Tommy gned sig över tinningarna och frågade: "Vem är det som är borta? Linus? Han har ju ..."

"Nej, Göran! Göran är borta, Tommy!"

Tommy tittade på Hagge som fortfarande satt på golvet nedanför hans stol med uttrycket av *vad var det jag sa?*

"Göran?" sa Tommy. "Han kan väl inte ..."

Betty avbröt honom genom att utstöta ett ljud som kunde betyda vad som helst. Hon lyckades slutligen få ur sig: "Jag var på bingon. När jag kom hem. Var Göran borta."

"Menar du att nån har kört iväg med ..."

"Nej, Tommy! Stolen är kvar!"

"Va?"

"Rullstolen är kvar! Det är bara ... spännena, kuddarna, avtrycket efter ... han är *borta*, Tommy! Han ..."

Orden fortsatte att forsa ur Betty som om hon snarare än att berätta något försökte besvärja en tomhet, bryta tystnaden som måste råda i lägenheten. Tommy sänkte luren. Han kände igen det här.

Alla kanyler och tuber låg lösa i sängen. Men av själva karln fanns inte ett spår.

Peter Himmelstrands försvinnande från Huddinge 1999. Även han hade i stort sett varit oförmögen att röra sig och X, Equis, Vaggarna hade funnits i närheten.

Du såg honom. Han vill se dig.

Vad kunde Linus pappa rimligtvis ha med någonting av detta att göra? Var det en bestraffning? En varning? Det verkade så långsökt.

"Kan nån ha burit iväg honom?" sa Tommy.

"Jag vet inte!" skrek Betty. "Jag vet ingenting! Han är borta, Tommy!"

"Okej, jag kommer så fort jag kan."

Anita sov på ett sammanbitet sätt, som om sömnen var något hon var tvungen att hålla fast med våld, även när Tommy inte låg intill och riste

och vevade. Vissa människor kan få något fridfullt och änglalikt över sig när de sover. Med Anita var det tvärtom mer som om hennes inre demoner passade på att ta hennes ansikte i besittning när hon inte hade kontroll över det och hon såg närmast ut som en ond människa.

Tommy fäste blicken på hennes höftlinje som avtecknade sig under det tunna täcket, ruskade försiktigt i hennes axel och sa: "Anita, vännen. Det har hänt nåt."

Anita tappade greppet om sömnen och satte sig omedelbart upp i sängen med vilt stirrande blick. "Va?" sa hon. "Vad säger du?"

Det var därför Tommys oroliga sömn var så störande för henne. Ensam kunde hon sova hela nätter, men någon del av henne var alltid på sin vakt och så fort en rörelse eller ett ljud utifrån trängde in var hon klarvaken på ett par sekunder. I just det här fallet var det en fördel.

"Göran", sa Tommy, "Linus pappa. Han har försvunnit."

"Men är inte han totalförlamad?"

"Jo. Det är det som är problemet. Vi måste åka dit."

"Vi? Vad kan jag göra där?"

"Jag törs inte lämna dig ensam här. Det har hänt en annan sak också. Jag berättar på vägen."

2

Under bilresan till Gårdsstugan redogjorde Tommy för meddelandet han fått från Linus, att Anitas lägenhet inte kunde betraktas som säker.

"Men pansarglasen?" invände Anita. "Låsen?"

"Jag tror inte det hindrar honom."

"Hur menar du?"

"Jag tror att han använder det där fältet för att ... förflytta sig. Att han kan försvinna nånstans i den här världen, gå över fältet och dyka upp nån annanstans."

"Det låter ju fullständigt vansinnigt."

"Jag vet. Men jag tror att det var det jag råkade få se. I tunneln. Och det tyckte han inte om. Så nu ..."

Tommy gjorde en gest som omfattade E18, gatlyktorna, Universitetet som de just passerade, Circle K-macken längre fram. Att det här var hans område nu, som en fredlös utan plats att säkert vila huvudet.

"Tror du verkligen på det här?" frågade Anita.

"Jag vet inte vad jag tror", svarade Tommy. "Men en sak vet jag. Jag kan fan inte skriva nån artikel om det här."

Det blev tyst i bilen och det enda som hördes var Hagges misslynta fnysande från baksätet. Han tyckte varken om att bli iväggkörd mitt i

natten eller att bli frångagen sin plats, även om det var till förmån för Anita.

”Okej”, sa Anita när de körde ut från Roslagstull.

”Okej vadå?”

”Jag kan inte säga att jag tror på att det här är sant. Men jag är villig att agera som om det vore det. Eftersom du tror på det.”

”Tack.”

Anitas ifrågasättande av nyttan med sin närvaro visade sig ogrundad. Så fort de kommit in i lägenheten tog hon sig an Betty som i sin bedrövelse släppte alla tvivel hon haft på Tommys val av livskamrat.

Det var inte första gången Anita haft att göra med förkrossade kvinnor och hon tröstade Betty med mjuka ord och lagom beröring där de satt intill varandra vid köksbordet, medan Tommy gick in i vardagsrummet.

Rullstolen var tom, givetvis. Ändå var Tommy tvungen att se det med egna ögon. Balkongdörren stod öppen en glipa. Tommy drog upp den, gick över plastgräset som frasade under hans fötter och lutade sig över räcket. Samma sak där. Han visste, men var tvungen att kolla. Betty hade noterat hans rörelse.

”Du är inte klok!” ropade hon från köket. ”Tror du inte att jag kollade det?” Hennes röst bröts och blev gurglig när hon vände sig till Anita. ”Fast jag visste så var jag tvungen att ... kolla.”

”Samma med mig”, sa Tommy för sig själv.

Oavsett vad han trodde om X' förmågor så var han tvungen att utesluta de naturliga förklaringarna. Som att någon hade tagit sig in i lägenheten, burit ut Göran på balkongen och kastat honom över räcket. Mycket naturligt. Men ingen slutgiltigt sönderbruten kropp fanns att se nere på den dunkla gården.

Göran, var är du?

Tommy struntade i vad Linus ansåg, tog fram sin telefon och skrev ett svar på hans meddelande: ”Din pappa är försvunnen. Vet du något? Svara nu.” När inget svar hade kommit på en halv minut skrev han ett meddelande till. Och ett till. Bettys snyftande i köket hade under Anitas händer gått från hysteri till sorg.

Ungjävel.

Nästa gång Tommy träffade Linus var det silkesvantarna av och hårdhandskarna på. Det här hade gått långt, långt överstyr och även om Linus inte brydde sig om huruvida han skadade dem som älskade honom så gjorde Tommy det. Ruska lite vett i ungjäveln. Tommy insåg att han var rasande.

Det plingade till i hans telefon och något av vreden rann av honom.

Ungjäveln hade åtminstone vett att svara. Men meddelandet kom inte från Linus utan från Semtex-Janne och löd: "Koden till skåpet är 23-13-9-12-45." Det var allt.

Vad var det med den här jävla natten? Koden till Jannes kassaskåp var troligen hårdvaluta om man ville få reda på något om hans verksamhet, så varför hade han skickat den till en murvel från Ängby? För att det fanns något han ville ha ut, något han ville berätta.

Tommy stod och trampade på plastgräset en stund innan han gick in i köket. Betty satt sammankurad på en pinnstol medan Anita sakta smekte henne över ryggen. Hagge hade lagt sig vid Bettys fötter. Han kunde inte gärna lämna dem ensamma för att åka till Värtahamnen. Det fick bli imorgon.

Det plingade till i telefonen igen. Betty tittade upp med gråtsvullna ögon och sa: "Är det ...?"

Tommy skakade på huvudet. Ännu ett meddelande från Janne. Det var ännu kortare än det första och löd: "So long."

Tommy gned sig i ögonen och såg på den lilla treenigheten vid köksbordet. "Klarar ni er en stund?" frågade han. "Jag måste dra."

3

Klockan närmade sig halv ett när Tommy svängde in på hamnplanen. Jannes bil stod där den stått några timmar tidigare och området var lika nedsläckt som då. Bakom fördragna gardiner lyste det fortfarande på Jannes kontor. Trots omständigheterna kunde Tommy inte kväva en gäspning. Han var inte längre mannen för nattvak och knäckjakt oavsett tid på dygnet, men det där *so long* var alltför oroväckande för att inte följas upp.

Han började ångra att han inte tagit med sig Hagge. Både hans sällskap och hans *feeling* gjorde att Tommy kände sig tryggare och idag hade Hagge dessutom visat att han var att räkna med när det hettade till. Men just därför hade han fått stanna med Betty och Anita. Man kan bara kräva så mycket av en tio år gammal mops med benprotes. Dessutom hade han verkat ur slag. Kanske var en hel kexchoklad för mycket även för honom. Hagge var värd sin vila.

Till skillnad från Tommy, uppenbarligen. Han hade ingen som helst lust att kliva ur bilen. Den här dagen hade varit fullmatad med intryck att processa redan innan Betty ringde. Och nu detta. Det var inte bara brist på sömn, han orkade inte ta in mer.

Han lutade sig bakåt i sätet och slöt ögonen, försökte rensa hårddisken på slagg, men däri låg problemet. Han visste inte vad som var slagg. Han

hade så mycket information, och visst hängde en del av den ihop, men det som verkade så tröttande var bristen på *sammanhang* och en övergripande berättelse. Allt var så mycket enklare att bära när det var en prydligt paketerad story, gärna också skriven och publicerad.

Det som slutligen fick honom att öppna bildörren var utsikten att det som fanns i Jannes kassaskåp kunde vara en av de länkar han behövde. Något som kunde sammanfoga denna berättelse så att den äntligen lämnade honom i fred.

Dörren till Jannes barack var inte låst. Tommy öppnade och gick in, lyste omkring sig med LED-lampan han hade på bilnyckeln och hittade ett tre decimeter långt kopparrör som han tog upp och vägde i handen. Den betryggande vikten som egentligen var värdelös eftersom han var en sopa på att slåss.

”Janne? Hallå? Janne?”

Dörren till kontoret stod på glänt och smygande närmade sig Tommy spjutet av ljus som kastades över det dammiga betonggolvet. Så jävla dumt. Först skrika och sedan smyga, men nu var det den rörelsen han hade så han fortsatte den tills han var framme vid dörren och kunde peta den öppna med röret. Han blev stående i dörröppningen, suckade och släppte röret så att det ekade metalliskt i den vidsträckta lokalen.

Janne satt i en av de vita skinnfåtöljerna. *Före detta* vita. Båda dess armstöd var nedsölade med blod, blod täckte fronten av Jannes T-shirt, blod hade pulsåderspumpat och stänkt över väggar, golv och skrivbord. Jannes huvud hängde ner över bröstet och Tommy kunde se att hans hår hade börjat glesna vid en punkt på bakre delen av hjässan.

Hans vänstra hand vilade på ena låret och de stela fingrarna var knutna kring en kartongkniv. Den högra låg på armstödet och kramade kring mobiltelefonen. Allt var kladdigt av blod som fyllde rummet med en doft av rostig spik inkörd i rått kött. Janne hade suttit i fåtöljen, messat sitt *so long* till Tommy, varpå han skurit halsen av sig.

Jag är helt jävla förstörd. Du skulle bara veta.

Det fanns två alternativ. Antingen hade Janne verkligen varit så fylld av kval inför det han gjort med eller för X att han inte kunnat bära det och valt att checka ut. Eller så var han ännu ett i raden av självmord som X skapade omkring sig där han gick fram.

Trots Jannes hårdförhet så lutade Tommy åt det första. Janne hade verkligen varit under isen och möjligen hade han försökt sig på en sista botgöring. Kanske innehöll kassaskåpet information som kunde förstöra för X. I och med att Janne skickade koden var han ju så gott som död och valde då hellre att lämna in för egen hand.

Vi vill ju inte att Janne ska sluta som han i Brunkebergstunneln, eller hur?

Nej, den risken hade han satt P för. Ingenting med rummet eller Jannes kropp tydde på att han blivit utsatt för våld eller tvång. Fast det gällde å andra sidan alla självmorden. Men ingen tortyr hade förekommit och Janne hade fått blöda ihjäl i sin ensamhet.

Noga med att inte kliva i några blodfläckar manövrerade Tommy över rummet bort till kassaskåpet under skrivbordet. När han sträckte fram handen för att slå in koden kom nojan över honom. Han flög med blicken över skrivbordet där papper, en del blodbestänkta, låg utströdda eller i högar tills han hittade en tejphållare. Han drog loss en remsa och fäste den över sitt högra pekfinger.

Det han höll på med var sabotering av utredning och kontaminerande av brottsplats. Förr eller senare skulle polisen komma hit och de skulle inte bli lyckliga om de fick veta att en liten murvel hade varit här och nosat först. Tommy drog fram sin mobil och tog några kort på Janne och på rummet. Sedan satte han sig på huk.

Med det tejptäckta fingret slog Tommy in koden och rättfärdigade sitt handlande med att det var till *honom* Janne hade skickat siffrorna. Han följde bara en död mans sista vilja. Han må vara på fel sida om lagen, men på rätt sida om ... såja. Nu räcker det. Tommy visste att han var helt snett ute och att han inget annat kunde göra.

Ett klick hördes och Tommy petade med pekfingret så att den tunga dörren gled upp. Skåpet innehöll bara ett par pärmar samt fyra enkilostackor med guld, helt i Jannes stil. Ovanpå pärmarna låg ett handskrivet papper. Ett avskedsbrev?

Tommy tittade på Janne. Från den här vinkeln kunde han se den djupa, mörkröda skåran i halsen där snittet hade påbörjats och han rös till. Han trodde inte att han själv skulle vara kapabel till samma sak, oavsett omständigheterna. Han tog upp papperet som visade sig vara två papper och brydde sig inte om fingeravtryck eftersom han inte hade för avsikt att lägga tillbaka dem.

Det var inget avskedsbrev. Nej, det var inte ens Janne som hade skrivit det, pennan såg närmast ut att ha förts av någon som just hade lärt sig skriva, alternativt höll pennan i knuten näve. Spretiga, tunna bokstäver som tillsammans utgjorde en lista.

Tommy ögnade igenom listan och det svindlade till i rött framför hans ögon så att han var nära att ta stöd mot skrivbordet. Hans misstankar hade varit korrekta. Janne hade velat köra en käpp eller snarare en stock i hjulet på X' operation innan han lämnade scenen. Det Tommy höll i sina händer var en lista på tjugo adresser i Stockholmsområdet dit *hundra kilo* skulle levereras följande kväll klockan 20.00.

Tommy tittade på klockan och korrigerade sig. *Samma* kväll. Om drygt nitton timmar. Tommy fick svårt att andas. Det här var *väl* stort. I fyrtio år hade han murvlat runt utan att vara i närheten av att sitta på info av den här digniteten innan polisen gjorde det. Han var på väg att lägga tillbaka papperen där han tagit dem, kom ihåg fingeravtrycken och hejdade sig, snurrade runt ett halvt varv och tittade på Janne.

Vad fan har du dragit in mig i?

Det kunde inte uteslutas att Janne hade haft ytterligare ett skäl att skicka koden till Tommy snarare än till polisen. För att som en sista lustighet försätta Tommy i exakt den här situationen, för att få killen från Ängby att *tappa dubbelhakorna* och även om Janne inte fick se det med egna ögon så var han åtminstone i samma rum, i någon mån. Tommy viftade med papperen mot den döda kroppen och viskade: "Vad ska jag göra med det här? Va? Vad tycker du jag ska göra med det här?"

Tommy slutade att vifta medan en plan tog form i hans huvud. Naturligtvis måste han överlämna listan till polisen, men det var också en fråga om *hur* han gjorde det.

Han la listan i innerfickan, stängde kassaskåpet och dubbelkollade mentalt att han inte hade vidrört något annat i rummet. Han kom ihåg kopparröret, men nöjde sig med att sparka in det i ett hörn av lagret. Han tittade en sista gång på Janne där han satt som utslagen i sin fåtölj med whiskyflaskan framför sig på bordet.

"So long", sa Tommy. "Och tack."

2

"Vad fan, Tommy. Klockan är halv två."

"Trodde din kväll började då, Henry."

"Inte när jag varit sjuk. Det här får fan vara bra."

"Det är det. Hur mår du?"

"Bättre. Men det skiter väl du i."

"Faktiskt inte. Det vore praktiskt om du var på benen imorgon."

Tommy hade stannat i en parkeringsficka utanför Norrtull. På vägen från Värtahamnen hade han gått igenom upplägget, vad han kunde säga till Henry utan att riskera att råka illa ut. Det hängde givetvis på att det var just den karriärsugne Henry han hade att göra med, men ändå var det ett vågspel.

"Vad surrar du om?" frågade Henry och lät något vaknare.

"Jag har information till dig och den är så tung att det är typ medalj av kungen-nivå på den. Men då är frågan: har du nåt till mig?"

"Om vadå?"

”Svante Forsberg.”

Det blev tyst i andra änden, sedan kunde Tommy höra fraset av sängkläder när Henry drog benen över kanten. Han harklade sig upp ur sömnen och anlade en myndig ton när han sa: ”Om du undanhåller information av karaktären ...”

”Jag har inte för avsikt att undanhålla någon information, jag är beredd att dela den med polisen. Frågan är bara *vem* inom polisen jag ska dela den med. Jag kanske bara ska ringa ett ett två?”

”Så, ja” sa Henry och utstötte något mitt emellan ett skrockande och en hostning. ”Nu ska vi inte vara såna. Faktum är att jag har hört mig för lite, träffade till och med en snubbe tidigare i kväll. *Igår* kväll. Fan, Tommy.”

”Vad var det för snubbe?”

Henry ignorerade frågan och Tommy kunde i andanom se hur han Göran Persson-style höll upp ett pekfinger framför sig i luften när han i mästrande ton sa: ”Så här är det, Tommy. Du kan inte skriva om det här. Den här snubben visste bara saker ryktesvägen, men det han berättade ... det finns läskiga människor där ute, riktigt läskiga, och just den här *Svante*”, Henry sa namnet som om han spottade en fluga ur munnen, ”råkade tyvärr vara polis. Det skulle stänka skit på hela kåren om det skrevs om honom.”

”Du kan vara lugn även på den punkten. Jag tänker inte skriva nåt.”

”*Varför* ska du inte skriva nåt?”

Tommy drog på munnen och spelade med. ”Därför att du säger att jag inte ska göra det, Henry, och uppriktigt sagt så börjar det här anta karaktären av nåt som ingen skulle tro på.”

Henry suckade på ett oteatraliskt och mycket mänskligt vis. Hans röst var svag när han sa: ”Så här mycket kan jag säga. Den där Svante dog väl på typ det jävligaste vis som går att tänka sig. Om det fanns nån rättvisa skulle han fått göra det flera gånger om.”

”Vad kan han ha gjort som ...”

Henrys momentana mänsklighet föll bort och han avbröt med den karshet han i sitt nuvarande tillstånd kunde uppbåda. ”Vi sitter inte och småpratar här, Tommy. Du är inte min *vän*. Vad är det du har till mig?”

Genom jacktyget strök Tommy över lappen i sin innerficka. ”Jag kan inte berätta på telefon, men som jag sa: om det fanns ett Nobelpris för polisarbete så skulle det gå till vad du kan göra med det jag har.”

Henry andades tungt i luren och Tommy kunde inte avgöra om det var av trötthet eller för att han yrvaket satt och föreställde sig Blå hallen och Konserthuset. Till slut sa han bara: ”När och var?”

”Järnvägsrestaurangen vid Östra station. Imorgon bitti klockan åtta.”

"Hellre nio."

"Du borde säga 'Hellre sju'. Träffas vi åtta kommer du ha tolv timmar på dig att skramla ihop folk."

"Vad är det för folk?"

"Typ allt folk du kan få tag i. Jag kan upprepa det en gång till. Det här är *stort*."

"Jamen sju, då."

"Åtta är bra. Vi är gamla människor, Henry. Vi behöver vår sömn."

"Snacka för dig själv."

När Tommy lagt på satt han kvar utan att starta bilen och tittade bort mot Gårdsstugan där bara enstaka fönster lyste, företrädesvis med ett blåaktigt flimmer. Folk sov eller satt vid sina skärmar, omedvetna om de enorma rörelser som pågick i mörkret omkring dem. Tommy önskade att han kunde vara en av dem. Han *hade* varit en av dem, han kunde *bli* en av dem igen, om Gud ville. Och Djävulen. Den blonde Djävulen.

När Tommy kom in genom dörren till Bettys och Görans lägenhet, stod Anita i hallen med pekfinger framför munnen och viskade: "Shh. Tror att hon somnat."

"Bara så?"

Anita höjde på ena ögonbrynet. "Det råder ingen brist på piller i det här huset, om man säger så. Vi går till köket."

Tommy stängde dörren och de satte sig intill varandra vid köksbordet. Tommy behövde inte fråga om Göran hade återfunnits, Anita skulle ha sagt det. Han tog hennes händer i sina och sa: "Jag måste be dig om en stor tjänst. *Två* stora tjänster, faktiskt. Skulle du kunna stanna här med Betty?"

Anitas panna skrynklades. "Du då? Var ska du vara?"

"Han vill få tag i mig. Han kommer få tag i mig. Och då vill jag inte vara på samma ställe som du. Eller Hagge, för den delen." Tommy var på väg att fortsätta, men hejdade sig och skakade på huvudet. "Eller Betty, så klart."

"Var ska du vara, då?"

"Traneberg."

Nu var det Anitas tur att skaka på huvudet. "Den adressen måste han ju känna till, den är ju hur enkel som helst att ..."

Tommy höjde handen för att tysta henne. Han ogillade gesten, men ville inte stanna i samma lägenhet som hon längre än vad som var absolut nödvändigt. "Förr eller senare får han tag i mig, oavsett var jag är. Så jag kan lika gärna vara i Traneberg. Och jag tillåter inte att du är i närheten då. Det spelar ingen roll vad du säger. Jag *tillåter* det inte."

Anita såg på honom. Länge. Hennes blick uttryckte så många olika känslor att resultatet blev som när samtliga färger blandas. Svart. Blankt. Hon nickade och sa mekaniskt: "Och den andra tjänsten?"

Tommy tog fram de handskrivna papperen ur fickan och slätade ut dem på köksbordet. "Jag vill att du tar ett kort på dom här med din telefon."

"Vad är det för nåt?"

"Det spelar ingen roll. Ta ett kort på dom."

Anita gjorde som han bad och efter att Tommy kontrollerat att adresserna kunde läsas om man zoomade in på fotot, programmerade han även in Henrys nummer i hennes kontaktlista och visade fram det. "Om nåt skulle hända mig ..."

"Tommy, snälla ..."

"Nej. Det är så här nu. Det är inget att göra åt. Om nåt skulle hända mig. Om du inte har hört av mig senast klockan nio imorgon bitti. Då skickar du fotot till det här numret. Okej?"

Anita synade papperen och Tommy skyndade sig att stoppa tillbaka dem i fickan, men för sent. Med en grimas av misstro sa hon: "Två. Ton?"

"Jag vill inte att du vet nåt om det här. Jag skrev om ett ton, vad är det för skillnad?"

Tommy insåg att hans hoprafsande av papperen var meningslöst när Anita tog fram fotot på sin telefon, zoomade och läste. "Skillnaden", sa hon. "Är att jag såg datumet och tiden. Den här gången kommer du stoppa det. Inte skriva om det i efterhand. Det är en jävla skillnad."

"Precis", sa Tommy. "Och därför ska jag gå nu."

3

Efter ytterligare några hårda repliker, därefter ett par uppgivna och slutligen några ömsinta, omfamnade de varandra i hallen. Hagge kom ut och tittade bedjande på dem. Även om han knappast förstod exakt vad det rörde sig om, så uppfattade han den allmänna stämningen av sorgesamt uppbrott och började gny.

"Hejdå, Gubben", sa Tommy och kliade honom under hakan. "Du får vara med Anita ett tag. Jag kommer tillbaka sen. Du är världens bästa hund."

Ett ögonblick såg Hagge ut som om han stod i begrepp att kasta sig om Tommys ben och ropa "Gå inte, gå inte!" men sedan sänkte han huvudet och lommade tillbaka in i vardagsrummet där han funnit en fristad i den lediga rullstolen.

"Ta hand om Betty", sa Tommy och kysste Anita.

"Ta hand om *dig*", sa Anita. "Jag älskar dig."

Orden låg kvar i Tommys överhettade skalle som zinkpasta över ett brännsår när han satte sig i bilen och körde mot Traneberg. De där tre orden. Att de utsagda på rätt sätt kunde betyda så mycket. Månne stod han i begrepp att köra mot sin död, men han gjorde det som någon som var *älskad* och det innebar en kvalitetsskillnad. Även om han inte ville skada Anita så kändes det värdefullt att *nån* skulle sakna honom om han försvann.

Hagge, givetvis. Det stack till i Tommys ögon när han körde över Tranebergsbron. Trots värdet av Anitas mänskliga kärlek så var det bilden av Hagge som fick en tår att rinna längs hans kind. Hur Hagge skulle stå och vänta vid dörren, vänta på att Tommy skulle komma tillbaka och inte förstå varför han inte gjorde det, varför han övergivit sin hund. Tommy strök bort tåren och daskade till ratten. Han fick fan se till att överleva det här. För *Hagges* skull.

Han hade inte varit i lägenheten på ett par veckor och under tiden hade den hunnit få den där *öde* lukten av damm som lagt sig till vila och frånvaron av mänskliga odörer. Han gick in och stängde dörren bakom sig, stod i mörkret och sa: "Hallå?" När inget svar kom, tände han hallampan.

En driva av post och reklam låg på golvet nedanför brevinkastet. Försenade räkningar var det minsta av hans problem just nu. Han klev över högen och gick runt i lägenheten och tände lampor i alla rum. Ingen var där. Han messade till Anita att han kommit hem säkert, varpå han skickade kvällens kanske tjugonde meddelande till Linus.

Klockan var nästan tre och han borde vara utmattad, men han hade passerat gränsen för övertrötthet och kände sig stum men inte sömnig. Han la papperen på köksbordet, tog ett eget foto av dem och bifogade det i ett mess till Henry som han inte skickade, bara ställde iordning för snabbsändning ifall det blev bråttom.

Tommy hade beaktat att Linus kunde vara inblandad i mottagandet av paketen, att han genom att lämna listan till Henry eventuellt skickade sin systerson i fängelse. Men Linus hade förbrukat de sista resterna av Tommys välvilja och dessutom var det bättre att han var i fängelse än under X' svarta vingar.

Med mobiltelefonen i handen sjönk Tommy ner i fåtöljen. Om några timmar skulle han träffa Henry och bränna den största kokainleveransen i Sveriges historia. Det var inte utan att han grämde sig över att hans egen roll i avslöjandet måste förbli en hemlighet. Han skulle inte gå säker någonstans om han gav sig till känna. Längs hela kedjan från Colombias djungler till Stockholms förorter skulle det finnas folk som blev av med

mycket pengar och när den typen av människor torskade blev de elaka.

Helvete!

Det sög till i Tommys bröst som om en avgrund öppnat sig innanför revbenen. *Jannes mess!* Om X eller någon annan kollade Jannes telefon så skulle de se meddelandet med koden som han skickat. Till Tommy.

Han kom på fötter och grävde i sin skrivbordslåda tills han hittade kontantkortet som han sparat för tillfällen som det här. Med svettiga fingrar bytte han SIM-kortet i sin telefon och ringde 112 som vilken laglydig medborgare som helst och bad att få bli kopplad till polisen. När en kvinna svarade, sa han: "Ja, hallå. Det ligger en död person inne i en av barackerna i Värtahamnen. Fönstret där det lyser."

Tommy ringde av innan hon hunnit fråga hur han visste detta eller vem han var. Enligt hans erfarenhet brukade polisen ändå tämligen snabbt kolla upp den typen av tips och han *hoppades, hoppades* att de var först på plats. Utöver honom själv. Tommy bytte till sitt vanliga SIM-kort och vankade runt i rummet, hade inte längre ro att sitta i fåtöljen.

X hade redan siktet inställt på att *se honom*, så det handlade om att hindra *andra* personer från att läsa Jannes mess. Vanliga, mänskliga kriminella. Hade han upphört att betrakta X som mänsklig? Vad var han i sådana fall? Han tänkte på barnet han sett på fältet och den spretiga, klumpiga handstilen som adresslistan var skriven med. Kanske kunde Henrys berättelse fylla i luckorna, om Tommy fick leva länge nog för att höra den.

Han vankade en stund till och framåt fyratiden satte han sig på sängen. Han ställde ett alarm för säkerhets skull, la sig på sidan och stirrade in i väggen. Om X kom till honom, på vilket sätt skulle det ske? Vad skulle han göra?

Någonstans under dessa tankar föll Tommys ögon igen. När han slog upp dem till alarmsignalen tre timmar senare fann han till sin förvåning att han hade ögon att se med och en hand att sträcka ut för att stänga av alarmet.

En ny dag hade börjat och Tommy T var fortfarande med i matchen. Han messade Anita att allt var okej, klev ur sängen och påbörjade den omständliga proceduren för att göra sig en kopp kaffe.

Linus

Det hade varit en kul natt. När Linus kom hem vid fyratiden på morgonen hade samtliga ziplockpåsar bytts ut mot packar eller rullar med sedlar.

Efter att ha gjort upp om tid med näsorna hade Linus stängt av sin telefon eftersom han inte pallade det ständiga plingandet när Tommy messade. Linus samvete var rent i förhållande till pappan, men hejsan vad det skulle gå bra att förklara det för Tommy eller Betty.

Jo, du fattar vi tog det här svarta snoret, va, och då blev pappa en häst och jag en gepard. Så jävla najs tills pappa sprang in i typ en vägg gjord av mörker. Men sånt som händer, eller hur?

Om det någonsin kom till konfrontation skulle Linus helt enkelt blåneka. Han hade ingen som helst jävla aning om vad som hänt med pappan. Kanske hade han återfått rörelseförmågan och dragit till Kanarieöarna? Det var åtminstone en rimligare förklaring än sanningen.

I vilket fall orkade han inte med det ständiga plingandet och pockandet från fickan, och utöver Tommy var det enstaka snörvlare som han inte hade nog med varor till. Trots att det var oproffsigt stängde han av telefonen för att få ha den sista natten med småputtandet som ett slags betald semester.

Han hade en skelettnyckel och kunde komma och gå som han ville mellan portarna, men i mån av möjlighet använde han sig av källarkontoren som förband dem, och i vissa fall taken som hade fyra uppgångar i varje länga. Genom att kombinera de undre och de övre vägarna behövde han knappt visa sig på gården och det fick honom att känna sig som en skugga, en superhjälte eller åtminstone en skarpt slipad brorsa som osedd gled genom natten.

Han möttes med klang och jubel vart han kom och även om snorarna mulnade en smula när de fattade att han bara hade en näsa eller två att erbjuda för ögonblicket, så blev det annat ljud i skällan när han antydde att det var grejer på gång och om de hade resurser skulle kranen stå vidöppen och de kunde suga i sig tills de storknade.

När de frågade efter detaljer, typ *när*, så behandlade Linus dem så avmätt som hans nuvarande position tillät. Han sa att de fick ge sig till tåls och om de fick för sig att snutta på någon fulkran i mellantiden så var det morsning och goodbye med kristallkolan för deras del.

Han såg också till att rekrytera. Sju eller åtta av pickarna han puttade

till hade trots sitt missbruk bra ordning på papperen och av dessa hade tre frågat efter att få köpa större mängder, till kompisar och kompisars kompisar.

Med de tre hade Linus längre samtal, förklarade att de kunde få seriös del i verksamheten men utifrån de fastslagna villkoren. Si och så många procent på vad de sålde, ingen fri prissättning och vad Linus ansåg om skimmande och micklande kanske de hade hört talas om?

De hävdade att de hade det trots att Linus bara hade gjort grejer som den med Wille, ännu inte utfört någon *skarp* bestraffning typ plocka bort större eller mindre kroppsdelar. Inget han såg fram emot, men förr eller senare skulle det troligen bli tvunget, för att sätta sig i respekt. Kanske gå på det han hade direkt erfarenhet av, elen och kroken. Bra effekt och inte mycket att visa upp för kyttan, om någon var på det humöret.

Slutligen förklarade Linus för sina framtida underhuggare att han skulle hålla koll på dem. Om de på grund av en större tillgång började nosa så illa att de misskötte affärerna, hur skulle det då bli med kristallkolan?

”Morsning och goodbye”, upprepade alla tre lydigt.

Linus kom inte håg var han hört frasen, men den hade i hans öron den magiska kvaliteten av att vara så töntig att den blev skarp.

Naturligtvis kunde inte Linus hålla ordning på varenda näsa som snorade hans skit, men liksom Varys i *Game of Thrones* hade han sina små fåglar i de yngre killarna och enstaka tjejerna som puttade åt honom, och deras polare. Om något hände fick han förr eller senare veta det. Till detta kom att även X tycktes ha koll på vad som hände på gården och hade ett eget nät av rapportörer i de förorter han kontrollerade. Vad som kunde se ut som ett kriminellt kaos hade i själva verket stasikvalitet på kontrollen.

När Linus låste upp sin ytterdörr vid fyra på morgonen var han trött och glad. Det hade varit en produktiv natt. Hundra kilo var fortfarande en sanslös mängd men han hade påbörjat arbetet för att göra det omöjliga möjligt. Han var en brorsa att räkna med.

Linus kickade av sig skorna i hallen och stod sedan en stund lutad mot dörrposten till vardagsrummet och tittade på Henrik i soffan. Lampljuset från gården föll över honom där han låg under en tunn filt och sov hopkrupen som ett barn. Bara tummen i käften som saknades. Linus kände under en sekund ömhet innan känslan slog om till den vanliga irritationen över att Henke var så jävla ynko-pynko. Det måste bli en ändring. Snart.

Linus gick till sovrummet och öste ut pengarna ur sina jackfickor på sängen, hängde jackan över en stol och stod sedan och kollade in de sköna papperslapparna som låg strödda på det virkade överdraget.

En kontakt till Alex hade hjälpt honom att fixa ett konto i en bank registrerad på Santa Lucia – jo, öjäveln hette faktiskt så – och via en serie transaktioner hamnade Linus pengar där utan att någon kunde spåra dem. Linus hade hajat typ en tiondel av vad snubben sagt men Alex hade garanterat att han var solid.

Linus gäspade och gled med blicken över sedlarna. När den nya businessen kom igång skulle han kunna köpa en lägenhet och i denna lägenhet skulle han *inte* ha någon ynk sovande på soffan. Vad han skulle ha istället hade han ännu inte drömt fram utöver att det skulle vara vitt som snö och kola.

Den tunga sömnigheten kom över honom. En trasig sandsäck som föll genom skallen, böjde hans nacke och strödde korn under hans ögonlock. Han gäspade så att käken höll på att gå ur led, kollade på sedelmattan framför sig, log lojt och tänkte *äh, vad fan*, varpå han sträckte ut sig på rygg ovanpå den och blundade.

Det sista Linus normalt gjorde när han la sig var att kolla sin mobiltelefon. Nu somnade han på två sekunder och glömde bort det. Kom inte ens ihåg att sätta på den.

Tommy

Tommy ställde bilen på den vanliga platsen, parkeringen norr om Östra Station där något måste gått snett i planeringen för allmänt jävelskap eftersom det *alltid* fanns plats. Klockan var tio i åtta när han gick till automaten och betalade för en timme. När Henry väl sett listan skulle han få eld i baken och inte vara på humör för någon långsittning.

Det var ett par plusgrader i luften och det mesta av slasket hade smält bort, bara enstaka avgasgrå klumpar dröjde sig kvar under träden intill Valhallavägen där morgonrusningen var i full gång. Tommy strövade bort mot torget där människor som såg lika sega ut som han själv kände sig klev av och på bussar. När han hamnade i en ström av folk på väg upp från tunnelbanan, höll han reflexmässigt handen över innerfickan där papperen låg.

Uppe i restaurangen fann han Henry i hörnet längst bort från baren. Han satt bortvänd från rummet och glodde ner i en stor kopp kaffe. Det var bara slokhatt och trenchcoat som saknades. När Tommy kom närmare såg han att kräksjukan hade härjat honom duktigt. Hyn var blek, kinderna insjunkna och till och med hans transplanterade tjujarlugg hade fått sig en knäck och hängde platt och livlös över pannan.

"Hallå", sa Tommy och satte sig mitt emot. "Hård natt?"

"Det ringer ju idioter hela tiden", sa Henry utan att se på Tommy. "Och då måste man ringa andra idioter."

"Vad är det för idioter?"

"Idioter som vet nåt om det som den första idioten undrar över."

"Men, Henry, nu blir jag rörd. Har du suttit uppe och ringt bara för att jag ... men jag trodde du hade snackat med en *snubbe*?"

"Det hade jag. Men jag litar inte riktigt på den snubben, så jag ville kolla med ett par idioter också."

Tommy förstod inte. Henry hade inte för vana att lägga fler strån i kors än vad han absolut måste, men här hade han alltså ringt och troligen väckt folk mitt i natten för att dubbelkolla storyn som Tommy var ute efter.

"Inte likt dig", sa han.

Henry gjorde en grimas, lyfte sin kaffekopp och tittade på den med avsmak varpå han ställde ner den igen. Något av det där okaraktäristiskt mänskliga smög sig in i hans röst när han sa: "Jag ville också veta. Har

aldrig hört talas om nåt liknande. Inte i verkligheten.”

”Och?”

”Och. Vad har du åt mig?”

Tommy klappade på sin bröstficka. ”Jag vill att du berättar först. När du har fått det som jag har kommer du att bli ... stressad.”

Äntligen tittade Henry på Tommy. Hans blå ögon var urblekta och han hade mörka ringar under dem. Han gjorde en gest för att markera att han var så trött att han sket i allt och sa: ”Jag säger det igen. Allt det här är hörsägen och sekundära uppgifter. Och du får absolut inte skriva om det.”

”Du har mitt ord”, sa Tommy.

”Ditt ord har tappat något av sin strålgans sedan det där stuntet du drog på gymmet i Gårdsstugan.”

”Jaså, det känner du till.”

”Alla känner till det. Men sen har du bidragit till utredningen, så det är väl nåt slags balans, förmodar jag.”

Det var första gången Tommy hört Henry uttryckligen säga att den kunskap om X' metoder som Tommy förmedlat till polisen faktiskt hade ett värde. ”Den här Svante”, sa Henry. ”Att han var en läskig jävel är årtiondets understatement. Han var direkt ond och som kronan på verket var han dessutom nåt slags satanist.”

”Som ... djävulsdyrkare?”

”Han hade någon idé om *mörkret*. Att mörkret inte bara är avsaknad av ljus utan att det finns ett, hur ska man säga, ett *absolut* mörker som samtidigt är nåt slags gud. Att det gick att komma åt det här mörkret, få kontroll över det och då ... skulle nåt hända.”

”Vad?”

”Det förtäljer inte historien. Men tydligen lyckades han få in ett par kollegor på de här tankarna och det är då kollegor till de här kollegorna som jag har pratat med.”

”Det här låter ju mer knäppt än hemskt. Och jag vet att det finns en del poliser som gärna ser ondska som nåt absolut. Som dom har att bekämpa, visserligen.”

”Är du klar?” frågade Henry och lutade hakan i handen. ”Dina insikter i polispsykologi är häpnadsväckande och jag skulle kunna sitta här hela dagen och lyssna på dig, men det kanske är bättre att *jag* berättar?”

”Sorry”, sa Tommy. ”Fortsätt.”

”Han hade en husvagn”, sa Henry. ”En silverfärgad sådan här Ägget, du vet dom där små. Och i den här husvagnen hade han ... ett barn. En liten pojke.” Henry suckade, drog handen genom håret och som om ansiktslyftet plötsligt släppt såg han ut som sin ålder, eller äldre.

”Vad han gjorde med den där pojken ...”, sa Henry. ”Vad jag fattar så

gjorde han typ allt man kan tänka sig utom att döda honom. Han våldförde sig på honom, slog honom, skar honom och brände honom. Knäckte hans fingrar och hans ben, slog ut hans tänder, stack nålar i öronen på honom. Och det här pågick i *åratat*. Inuti den där husvagnen. Då kanske du fattar varför jag sa att det var synd att det inte gick att dra fler slipsar ur Svante?”

Tommy hade planerat att beställa en ostmacka till frukost, men när servitrisen kom till bordet nöjde han sig med en slät kopp kaffe som han var tveksam till om han skulle få ner. Om han inte fullständigt misstog sig så var det alltså X' barndomshistoria som Henry satt och berättade. Men det fanns ju en fråga. Den grundläggande, eviga.

”Varför?” frågade Tommy. ”*Varför* gjorde han det här?”

”För att komma åt mörkret”, sa Henry. ”Jag vet inte var han hade hittat den här pojken, men tydligen ansåg han att det var ett speciellt barn, som hade mörkret i sig. Det handlade bara om att tvinga fram det. Med systematisk tortyr.” Henry strök sig över ögonen och upprepade: ”I *åratat*.”

”Lyckades han, då?”

Henry tittade äcklat på Tommy, som om han sagt ett opassande skämt, innan han åter gjorde sin *så trött att jag skiter i allt*-gest och sa: ”Han flyttade runt den där husvagnen. Och ibland ... hände det tydligen grejer i närheten av den.”

”Vadå för grejer?”

”Nåt med ett fält. Men det här var bara något som snubben sa. Inget som idioterna hört talas om.”

Tommys kaffe kom på bordet och han såg ner i den blanka, svarta ytan som om den varit en öppning in mot det där mörkret, och sedan vidare till fältet han sett i Brunkebergstunneln. Han kunde inte säga att han *förstod*, men några av sammanhangen hade klarnat genom Henrys berättelse.

Med tanke på vad X tycktes kapabel till så var det inte omöjligt att Svante Forsberg hade haft rätt. Att han verkligen hade kommit över ett barn med potentiella förmågor. Eller gick det att skapa mörker utifrån ingenting om man bara var tillräckligt målmedveten? Kanske hade pojken varit en vanlig pojke tills Svante bröt ner honom till X och mörkret läckte ut. Tommy såg det framför sig. Den äggformade husvagnen, barnet som forslas runt och slås sönder, bryts ner under *åratat*. En husvagn fylld med mörker.

”Och nu”, sa Henry och sköt undan sin kaffekopp som han slutgiltigt hade förlorat intresset för. ”Nu är det jag som lyssnar.”

”En sak först”, sa Tommy. ”Den här X som ni är ute efter och pojken du

just har berättat om är samma person. Så gott som säkert.”

”Knappast troligt”, sa Henry. ”När han var typ tolv gjorde sig Svante av med honom. Hur och var vet jag inte, men han är död.”

”Mycket troligt”, sa Tommy, ”är att han på nåt sätt hamnade i Brunkebergstunneln. Han hittades där och forslades till Huddinge barnpsyk. Sen växte han upp där och slussades så småningom ut och satte igång med sina affärer i Gårdsstugan.”

”Låter rätt orimligt.”

”Tycker du att det du just har berättat för mig låter rimligare? Skillnaden är att jag tror på det du säger eftersom jag vet vad jag vet. Jag skulle kunna berätta vidare, men jag tror att du för ögonblicket är mer intresserad av det här.” Tommy tog fram papperen ur innerfickan, vek upp dem och placerade dem på bordet framför Henry. ”Rätt skönt att bli av med dom där, kan jag säga.”

Henry läste igenom raden av adresser på det övre bladet, vek det åt sidan och läste igenom det undre också, varpå han sa: ”Du hävdar alltså att det här är vad det ser ut att vara?”

”Ja. En lista över leveranser på hundra kilo per ställe som ska ske ikväll klockan åtta.”

”Ser ju ut som om det är en unge som skrivit det.”

”Det är *hans* handstil. På nåt plan tror jag att han har ... fastnat i barnstadiet.”

”Jävligt styggt barn, i såna fall.”

”Betänk hans uppväxt.”

Henrys hand for upp till munnen och han började bita på naglarna. Tommy förstod att han pendlade mellan tro och misstro. Givetvis *ville* han mycket gärna tro att papperen var den äkta varan men samtidigt fruktade han för blamagen det skulle innebära att ropa ”Vargen kommer!” om det visade sig vara en kattunge eller snarare ingenting.

”Du kan väl ha en insats i beredskap”, sa Tommy. ”Hålla småspan på de där adresserna och se om det verkar vara nån rörelse på gång. Sätta in kavalleriet om det visar sig vara så.”

Henry suckade och sa: ”Jag säger det igen, Tommy. Din insikt i polisarbete är så omfattande att det är obegripligt att du inte sitter som rikspolischef just nu. Frågan är var i helvete du fått tag i det här?”

Henry knackade med pekfingeren på papperen framför sig. Tommy hade vetat att frågan skulle komma och hade det givna svaret färdigt: ”Meddelarskydd.”

”Meddelarskydd”, sa Henry. ”Aha. Nån har *meddelat* dig det här. Nån har *gett* dig det här, helt frivilligt.”

”Ungefär.”

”Jag kan berätta nåt intressant”, sa Henry. ”Du tyckte ju att vi skulle sätta span på Janne i Värtan.”

En klump av smutsig snö som den han sett på Valhallavägen bildades i Tommys mage och han såg sig ointresserat runt i lokalen för att dölja kylan som spred sig i hans kropp. *Helvete. Nån såg mig.*

Henry anade troligen vad som pågick i hans inre och sög på ögonblicket innan han sa: ”Nu gjorde vi inte det. Som jag kanske har antytt så är jag inte så förtjust i att låta dig diktera villkoren för hur vi ska sköta vårt arbete.”

Tommy var tillfälligtvis av från kroken, men då återstod problemet med Jannes mess. Att Tommy hade fått koden till kassaskåpet *bevisade* inte att han hade varit där, även om Henry givetvis insåg att han varit det.

”I morse kom ett samtal till larmcentralen”, sa Henry. ”Anonym tipsare som berättade om en döing i Värtan. Patrull åkte dit och bingo, där satt din Janne med uppskuren hals.”

”Tråkigt att höra.”

”Eller hur?”

Han bara leker med mig, tänkte Tommy medan han i huvudet gick igenom sina rörelser på Jannes kontor. Om Henry visste att Janne hade skickat koden till Tommy så skulle han inte ge sig förrän han hittat spår som bekräftade att Tommy varit på kontoret.

”Så nu frågar jag dig”, sa Henry. ”Är de här listorna och Jannes självmord på nåt sätt relaterade?”

”Inte vad jag vet”, sa Tommy.

Henry såg honom i ögonen men visste väl att Tommy var alltför slipad för att låta sig stirras ner, så han gav upp och vände åter sitt intresse till papperen. Hans fingrar rörde sig omedvetet som om han kalkylerade något i huvudet. Troligen hade de ännu inte hunnit kolla Jannes telefon.

”Du får tro vad du vill”, sa Tommy. ”Men jag kan så gott som säkert garantera dig att de där listorna är *the shit* och det vore ett stort misstag att inte agera utifrån det.”

Henry nickade och föreföll slutligen ha accepterat att vargen närmade sig och att blamageguden skulle banka ner ännu hårdare på honom om han *inte* ropade ut det.

”Okej”, sa han och slog handflatorna i bordet. ”Som du så riktigt förutsåg har jag en del att göra nu. Du kanske vill följa med och leda spaningsarbetet?”

”En gnutta tacksamhet duger fint”, sa Tommy. ”Inget mer du fått veta om den här Svante?”

”Nä, det var det.” Henry reste sig från bordet och såg väsentligt mer livfull ut än när Tommy kommit. Noggrannheten och snudd på

ömsinetheten med vilken han vek listorna och stoppade dem i fickan tydde på att han höll dem för värdefulla. Han knackade sig i tinningen och sa: "Jo, en grej. Så jävla creepy detalj. När fanskapet höll på med ungen där inne i husvagnen så spelade han alltid musik och vet du vad för musik? Kommer du ihåg han journalisten på Expressen, han som ..."

"Peter Himmelstrand."

"Precis. Hur visste du det? Fanskapet spelade bara låtar av honom och speciellt förtjust var han tydligen i den här med Jan Sparring."

"Nån däruppe måste gilla mig."

"Just det. Fatta att liksom ha den låten på repeat medan man håller på och plågar ett barn. Så jävla läskigt."

"Ja", sa Tommy. "Verkligen."

Linus

1

Det prasslade om Linus när han vände sig i sängen och slog upp ögonen. Hans blick mötte Ingmar Bergmans som glodde på honom från en tvåhundraåring. Skynket framför fönstret glödde ljusrött vilket tydde på att solen stod så högt som den pallade i november. Han måste ha sovit länge.

Aj, fan. Satan.

I samma ögonblick som han sträckte sig efter jackfickan och sin telefon för att kolla klockan, kom han ihåg att han haft den avstängd sedan föregående natt. Det var satan nummer ett. Satan nummer två var att telefonen inte låg i hans jackficka.

Linus kom på fötter och några sedlar sveptes ner på golvet. Han klämde över sin jacka för att se om telefonen låg i någon annan ficka. Det gjorde den inte. Tankarna virvlade i skallen och paniken steg i bröstet som kvicksilvret i en termometer. Att tappa bort telefonen var typ som att tappa bort sitt *liv*. Alla kontakter, alla mess. Visserligen kodade, men om kyttan la vantarna på hans lur skulle de garanterat ha nytta av den.

Han tittade under sängen, bakom sängen, under kudden. Han skakade det virkade överkastet så att sedlarna spreds över golvet. Telefonjäveln var borta. Han fattade inte hur, men den var borta. Han kände sig illamående på gränsen till spyfärdig.

Han kom ihåg hur han på morgonen hade kommit innanför dörren, tittat på Henrik och sedan gått direkt till sitt rum och lagt sig. Telefonen kunde inte finnas någon annanstans i lägenheten. Ändå slet han upp sin dörr och undersökte hallgolvet. I ögonvrån såg han Henrik sitta i soffan.

"God morgon", sa Henrik.

"Håll käften", sa Linus. "Min telefon är borta."

"Nej då."

"Jo då, jävla idiot, hör du inte vad jag säger?"

"Din telefon är här."

Linus kastade en ilsken blick mot Henrik som satt i soffan med händerna på knäna som en fröken som väntade på att bli uppbjuden till dans. På bordet framför honom låg Linus telefon. Enorm lättnad blandad med svår förvirring fick Linus att vackla till när han gick in i vardagsrummet.

”Sätt dig”, sa Henrik.

”Har inte tid, fattar du väl”, sa Linus och sträckte sig efter telefonen.

”Måste kolla ...”

”Jag sa: sätt dig.” Något i Henriks ton fick Linus att titta upp innan han fått tag i telefonen. I sin högra hand höll Henrik järnet som han snott en gång tidigare och det var riktat mot Linus.

”Nu, Henrik, är du *way out of line*”, sa Linus och drog tillbaka handen.

”Var det du som tog telefonen också? Ur min jackficka?”

”Ja”, sa Henrik och viftade med pistolpipan mot fåtöljen. ”Sätt dig.”

Linus kollade in Henrik, mätte honom. Han hade det där kalla, dämpade vansinnet i ögonen som väl var ett arv hemifrån men som sällan kom till synes bakom det ynkdystra fejs han bar till vardags. Det var som att titta på en galen hund i en kedja på vippen att brista. Linus höjde händerna och sjönk ner i fåtöljen.

”Det här är inte bra, Henrik”, sa han. ”Det här är inte alls bra. Kommer du ihåg vad jag sa om ...”

”Jag kommer ihåg *allt* vad du har sagt”, fräste Henrik så att spottdroppar landade på bordet. ”Vartenda. Jävla. Ord. Men nu vill *jag* prata lite och det här tycks vara enda sättet.”

”Prata på, du. Men du ligger jävligt risigt till, det hoppas jag du fattar.”

”Så här risigt ligger jag till”, sa Henrik och satte pistolmynningen mot sin egen tinning. Ett blodkärl brast i hans ena öga och Linus bet samman käkarna när det såg ut som om Henrik skulle trycka av. Han glodde hatiskt på Linus innan han sänkte pistolen och sa: ”Egentligen är det bara en sak jag vill säga. Att du har blivit en riktig skit, Linus.”

”Okej, då har du sagt det. Kan jag kolla telefonen nu?”

Henrik skakade på huvudet. ”Jag ska utveckla lite. Du är en skit därför att du behandlar andra, och särskilt mig, som skit. Du snackar om respekt, men själv har du noll respekt. Du tror att du är Kungen för att du har en massa små plastpåsar i fickorna, fatta hur patetiskt.”

”Så där lät det inte när ...”

”Håll käft. Nu är det jag som pratar. Du står här med dina hantlar och ditt snagg och tror att du är en riktig gangster, men det enda du är, är *arrogant*. Vet inte om du kan det ordet, men det betyder ungefär att man bara bryr sig om sig själv. Vi var *vänner*, Linus. Vi har växt upp tillsammans, vi hade varandras ryggar, men nu? Det är bara du, du, du och du är *ensam*.”

”Du är också ensam, Henrik. Jävligt ensam.”

”Ja, men skillnaden är att jag har vett att fatta det och sörja över det. Jag har försökt, Linus. Jag har verkligen försökt och jag har suttit ensam här som en liten kärring och *gråtit* över att du som var min bästa vän är så

jävla elak. Men det är slut med det nu. Jag hoppas att du dör, Linus, och jag tänker inte komma på din begravning.”

Det sista tog. Linus hade på något sätt betraktat hans och Henriks maktbalans och relation som *naturlig* i det nuvarande läget, hade inte på allvar beaktat hur det kunde kännas för Henrik som mycket riktigt hade varit hans bästa vän under perioder. Med pistolpipan mot sig såg han saker i ett nytt ljus. Att *be om ursäkt* fanns inte på kartan, så istället sa han: ”Så här är det, Henrik. Det kommer in en jätteleverans ikväll. Du kan vara med och ta emot den. Vi snackar *miljoner* här. Matti är redan på. Björnbrorsorna rider igen, va?”

Henrik reste sig från soffan, fortsatte rikta pistolen mot Linus. ”Du lyssnar inte”, sa han. ”Du lyssnar verkligen inte. Det har gått sönder. Du har haft sönder det. Det kan inte lagas. Jag vill inte ha med dig och din business att göra längre, Linus. Jag skiter i pengarna. Jag gjorde det mest för din skull. Plus att du hotade mig, förstås. Så började det. Och nu slutar det. Jag lägger ner, Linus, och jag säger det en gång till: jag hoppas du dör.”

Linus satt kvar i fåtöljen medan Henrik backade ut ur rummet. Linus hörde honom låsa upp ytterdörren innan han sa: ”Jag lägger järnet här på hatthyllan. Jag gissar att du inte vågar skjuta mig i trappen.”

Ytterdörren öppnades och stängdes. Steg avlängsnade sig i trapphuset. Linus satt kvar i fåtöljen.

2

Linus satt med händerna vilande på armstödet och glodde på hantlarna i hörnet. Sedan businessen kom igång på allvar hade ingen vågat sig på att ge en alternativ beskrivning av hans beteende. Det enda som mötte honom var uppskattning, respekt eller rädsla. Det var deppigt att se sig själv på det sätt som Henrik målade fram honom. Det var visserligen bara *en* åsikt, *ett* sätt att se på saken, men det var hans barndomsväns sätt och därför blev Linus sittande i fåtöljen.

Det var först när bilden av Michael Corleone kom för honom som han förmådde röra sig igen. Hur han sitter i fåtöljen efter att ha gett ordern om att mörda sin bror Fredo. Den tomma blicken, det där som hårdnar inuti honom. Ensamheten. Sorgligt eller snarare tragiskt, men nödvändigt. Nu var inte Linus någon Corleone, men problematiken var likartad. Man kom inte till toppen genom att vara snäll och det blev ingen omelett om man bara stod och klappade äggen. Tråkigt, men ett faktum.

Linus tog telefonen och satte igång den. Medan startmelodin spelades funderade han på vad han skulle göra åt Henrik. Han hade hotat Linus

med hans eget järn, han hade *lämnat*. Så enkelt kunde det inte gå. Var man inne så var man inne och det måste straffa sig att ...

Linus tankebana bröts när han såg att ett tjugotal olästa meddelanden väntade på honom och bara ett par av dem var från Tommy. Han öppnade det översta och läste det. Sedan kastade han sig upp från fåtöljen, rusade ut genom dörren och sprang nedför trapporna.

”Kassandra? Kassandra?” väste Linus genom brevinkastet. ”Svara för helvete, jag vet att du är där.”

På vägen till hennes port hade han försökt messa och ringa. Han hade tryckt på hennes dörrklocka, han hade bankat på dörren och slutligen förfallit till den sista återstående möjligheten till kommunikation. Han pressade brevinkastet öppet så långt det gick och kunde se delar av Kassandras dunkla lägenhet men troligen stod hon och tryckte i något hörn.

”Du ligger så jävla risigt till nu”, fortsatte Linus med samma väsande som han hoppades inte hördes till någon annan lägenhet. ”Vi ligger *båda* så jävla risigt till. Om han får veta är vi döda, så snacka med mig för helvete.”

Meddelandena i Linus telefon hade kommit från näsorna han puttats till under natten. Med olika formuleringar sa de alla samma sak: *vad var det för kass skit han börjat med, den var ju inte i närheten av kristallkolan.*

Kassandra hade micklat.

Precis som han misstänkt och försökt bevisa när han blivit avbruten av meddelandet från X så hade Kassandra själv börjat nosa skiten. Först hade hon fixat det genom att skimma små mängder från många påsar och när bara ett fåtal påsar återstod hade hon micklat och blandat ut skiten med koffeinpulver eller annat.

Linus bankade pannan mot överkanten av brevinkastet. Han hade *ju vetat*. Kassandra var aldrig så där glad och bekymmersfri som hon var sist de sågs, inte utan rejäl kemisk hjälp. *Zoloft*, hade Kassandra sagt och Linus hade till slut valt att tro henne eftersom det var enklast så. Han hade brustit i vaksamhet och nu var de rökta.

Matti hade fått hälften av Kassandras micklade skit och mycket riktigt kom flera meddelanden i Linus telefon från Matti som fått samma reaktioner från sina näsor som Linus fått från sina. Det var ute, det var allmänt bekant att Linus och Matti puttade svagskit.

Klockan var lite över två på eftermiddagen. Sex timmar kvar tills leveransen anlände. Kassandra svarade inte. Linus lät hennes brevinkast smälla igen och sjönk ihop intill dörren med armarna runt huvudet. Det var tomt där inne. Han hade ingen aning om vad han skulle ta sig till.

Ett par minuter låg han så. Inga ljud hördes inifrån lägenheten, däremot gick hissen igång. Linus kom på fötter. Rökt eller inte, han kunde inte låta någon se honom i det här tillståndet och när ingenting fanns att göra hade han åtminstone *en* sak kvar.

Han gick hem för att hämta sina löpskor.

3

En kvart senare var Linus uppe på taket. Skymningen kom krypande och nederdelen av gården låg i skugga. Linus tittade västerut och såg solen glöda bakom talltopparna och i Heilhallens rostande plåttak. Han tittade på telefonen. Fem timmar och trettiofem minuter till leverans. Han hade gjort det till en vidskeplig nedräkning. Klarade han sig *dit* så skulle allt gå bra.

Han stoppade telefonen i träningsjackans bröstficka och började springa. Varv efter varv sprang han, men klumpen i magen ville inte krympa. Det mörknade över himlen, de fåtal hela gårdslyktorna tändes och han fortsatte springa. När han hade sprungit ungefär trettio varv, det vill säga en mil, hade det blivit något lättare i kroppen.

Han stannade vid kortsidan som vette mot Stugtorget och klev upp på kanten. Människor gick kors och tvärs över torget, med eller utan kassar i händerna. Sedda från det här avståndet verkade deras strävanden så meningslösa.

Och han själv?

Du är en skit, Linus. Så jävla patetisk. Jag hoppas att du dör.

Det fanns ju en lösning. Nu när den värsta röran av röster i huvudet hade stillnat blev allting tydligare och enklare. Han flyttade fötterna några centimeter framåt så att de yttersta tåspetsarna stack över kanten och ett mäktigt sug gick genom magen. Vad var det Cassandra hade sagt? *Jag bara ger tillvaron en möjlighet att ta livet av mig.*

Fan, vad han hatade henne. Och typ älskade henne. Fan, vad hopsnärjd med henne han var. Linus flyttade fötterna ytterligare någon centimeter, breddade ut armarna och ett ögonblick kändes allt helt okej. Sedan surrade det till i hans bröstficka och ljudet av en fallande droppe hördes.

Den droppen höll på att bli just droppen. Ljudet fick Linus att rycka till och han var nära att falla framlänges. Han vevade med armarna och den minimala friktionen mot luften räckte för att han skulle återfå jämvikten och kunna kliva ner från kanten. Han tog fram telefonen och öppnade Snapchat.

Meddelandet var en bild på Cassandra och såg ut att vara från någon gammal skolkatalog under hennes värsta emoperiod. Hon glodde hånfullt

in i kameran med sina tungt svartmålade ögon. På bilden stod skrivet med den spretiga handstilen: "hon eller du två timmar." Bilden försvann.

Informationen hade nått X. Inom två timmar skulle Cassandra eller Linus vara död som straff för micklandet med skiten. Linus sänkte telefonen och kände en paradoxal frid.

4

"Kassandra, han vet om det. Jag fick ett meddelande. Om två timmar ska antingen du eller jag vara död. Annars dödar han oss båda två, skulle jag gissa. Ska vi bespara honom besväret, eller nöjet? Vi kommer inte att komma härifrån. Och vi hade ju en plan. Det där vi lovade. Jag är med på det nu."

Linus stängde brevinkastet och hasade undan så att han kunde sitta med ryggen lutad mot väggen och spretande ben. Händerna låg öppna mellan hans lår med knogarna vilande mot betongen. Han begrep det inte själv, men han kände sig nästan lycklig. Åtminstone väsentligt lugnare än vad han gjort sedan han vaknat.

Ett försynt prasslande hördes inifrån lägenheten, som när en mus letar sig fram genom isolering. Prasslandet blev till smygande steg och strax därefter vreds låset om. Cassandra tittade ut i trapphuset och fick syn på Linus där han satt på golvet. Hennes ögon var blodsprängda och mascaran hade runnit.

"Förlåt", viskade hon. "Förlåt, jag ..."

"Det är okej", sa Linus.

Han kom på fötter och Cassandra skälvde till och sa: "Ska du döda mig nu?"

"Hörde du inte? Vi skiter i det här nu. Båda två. Som vi sa."

"Vill du det, då?"

"Vill och vill. Det har blivit så. Det är läge."

"Jag är så ledsen."

"Var inte det."

Kassandra suckade och såg sig runt i trapphuset som om hon ville göra en sista koll huruvida världen var något att ha, varpå ett vilande lugn föll även över hennes ansikte. Hon gjorde en gest mot Linus träningskläder och sa: "Ska du ha det där, då?"

Linus ryckte på axlarna. "Det här är väl jag, liksom. Så det är ju passande."

Kassandra drog i den urblekta collegetröjan med Marilyn Monroes ansikte som hon bar och sa: "Jag skulle vilja byta."

"Okej", sa Linus och tittade på mobilen. En timme och trettiofem

minuter kvar. "Bara det inte tar för lång tid, så."

Det tog Cassandra tjugo minuter att tjocksminka sig och byta om till flera lager tyllkjolar med fickor som fick henne att se ut som en korsning mellan en zigenarkvinna och en sagoprinsessa, minus den upptuperade luggen som hon sprejat med rosa färg. Hon ställde sig framför Linus och slog ut med händerna. "Hur ser jag ut?"

"För jävlig", sa Linus. "Det var en ljusning där ett tag, men ... nu är du tillbaka."

Kassandra tog inte illa upp, bara nickade mot Linus och sa: "Tänkte att om det där är du så är väl det här jag."

"Det är för jävligt. Ska vi gå?"

När de kom ut i trapphuset, sa Cassandra: "Vänta. Jag ska skriva en lapp, bara."

"Vadå för lapp?"

"Nämen, du vet. Det är ingens fel, jag gör det här för att jag själv vill och så där. Har inte du skrivit nåt?"

"Har inte riktigt hunnit. Och uppriktigt sagt skiter jag i det. Men skriv, du. Jag går upp på taket så länge."

När Linus åter kom upp på den vidsträckta betongytan hade det blivit några grader kallare. Inga moln på himlen och stjärnorna gnistrade likgiltiga som de gjort i miljarder år innan människan klättrade ner från träden och började jiddra. Allt så stort och långvarigt, en enskild människa så liten och fjärtig.

Men ändå. Det var en fin kväll. Ånga steg ur Linus mun när han gick bort till hörnet mellan gården och Stugtorget. Med armarna i kors stod han och såg ner på platsen där han vuxit upp. Fortfarande var han helt lugn, hade väl passerat någon kritisk gräns.

Han kollade in sandlådan där han, Henrik och Matti hade lekt med plastsoldater, byggt befästningar av sand som de sedan bombade med stenar. Cykelförrådet där han och Cassandra brukat sitta och viska tills Linus fick spatt och måste kubba ett varv. Bänken där Alex fått syn på honom när han satt med sin medicin. Alla pangade lyktor som försänkte gården i ständigt halvmörker. En riktig skitplats, men han hade ingen annan.

Han tittade mot lägenheten på andra sidan gården där han vuxit upp och såg en kvinna som inte var hans mor passera köksfönstret. Hade Betty redan flyttat? Det var snabba ryck i sådana fall och för Linus gjorde det varken till eller från. Den tiden var förbi, liksom så mycket annat.

Det var mindre än en timme till deadline och Linus hade börjat tro att

Kassandra fått kalla fötter när hon slutligen kom ut genom plåtdörren, stängde den bakom sig och gick emot honom. Hon hade lagt en tunn kofta över axlarna. Som om det spelade någon roll. Hon såg ner över Gårdsstugan och sedan upp mot stjärnorna som reflekterades i hennes mörka ögon typ som på Lady i julaftonsprogrammet. Linus strök henne över kinden och frågade: "Är du rädd?"

Kassandra drog koftan tätare om sig och huttrade till. "Lite", sa hon. "Ganska. Du då?"

"Jo."

"Det är så jävla högt."

"Det är ju liksom poängen."

Linus tog hennes hand och sida vid sida klev de upp på kanten. Kassandra svajade när hon tittade ner på Stugtorget fyrtio meter under dem, där fler människor än förut var ute och handlade efter jobbet. Rakt under deras fötter fanns det inga affärer sedan videobutiken slagit igen. Ingen hel lampa där heller. Bara mörker.

"Fan", sa Kassandra, kramade Linus hand hårt och flyttade fötterna så att tårna var framme vid kanten. "Fan, fan, fan."

Linus lyfte blicken mot norrgården och sa: "Titta inte ner."

Kassandra gjorde som han sa och greppet om hans hand mildrades, men hennes handflata var våt av svett och hon andades flåsande likt någon som koncentrerar sig på en extra svår uppgift.

"Jag räknar till tre", sa Linus. "Okej?"

"Okej", sa Kassandra och vände sitt ansikte mot honom. Hennes ögon var vilt uppspärade och munnen förvriden i en grimas när hon sa: "Jag älskar dig."

"Jag älskar dig också", sa Linus. "Nu gör vi det här. Ett ..."

Kassandra blundade och höll andan. Hennes hand började skaka och glida inuti Linus näve.

"Två."

Ett lågmält kvidande steg i Kassandras strupe och hennes käkar hackade. Hon lät redan som ett olyckligt spöke och en rysning drog över Linus nacke när han ropade: "Tre!"

Ingen av dem rörde sig. Kassandras käkar fortsatte att hacka, tårar hade trängt upp i hennes ögon och snor rann ur hennes näsa när hon viskade: "Jag vågar inte. Linus, jag vågar inte."

"Nä", sa Linus, drog sin hand ur hennes och gav henne en knuff. "Du gör ju inte det."

Kassandra föll över kanten. Hon fick fatt i Linus blick och öppnade munnen för att säga något. Sedan tog fallet över. Hon fäktade med armarna och kjolarna fladdrade omkring henne när hon med ett utdraget

skri försvann ner i mörkret.

Linus hoppade baklänges ner från kanten. Ett ögonblick efter att hans fötter hade nått taket hördes ett knäppande nerifrån torget, det var allt. Nu var det klart. Nu var han slutgiltigt över gränsen.

What have you done, Michael?

Bara det som behövde göras.

5

Han kunde inte stanna på taket. Det skulle inte dröja förrän kytan kom för att kolla in platsen som Cassandra fallit från. Linus såg sig omkring. All snö hade smält bort och det fanns inga spår efter två par fötter någonstans. Dessutom hade ju Cassandra skrivit den där lappen som han fick kontrollera när han städade bort resterna av verksamheten från hennes lägenhet.

Linus lämnade kanten och gick mot dörren. När han hade gått ett tiotal meter stannade han och vände sig om. Han drabbades av en stark impuls att bara sätta fart, lägga i högsta växeln fram mot kanten och ta ett långt språng efter Cassandra.

Borde gjort det.

Han hade inte varit hundra procent säker på hur han skulle göra förrän i den allra sista sekunden. När Cassandra inte vågade. Om hon bara hade låtit sig falla framåt så fanns det en viss risk eller möjlighet att Linus skulle ha följt efter. Planen hade varit att låta Cassandra ta smällen för sitt micklande, men när de stått där hand i hand så hade det känts annorlunda. Det var först när hon fegade ur som Linus slutgiltigt bestämde sig.

Gjort är gjort.

Han hade en leverans som inkom om drygt tre timmar och innan dess måste han fixa Kassandras lägenhet. Han vände om och gick mot dörren igen. Det kändes inte bra, snarare kändes det riktigt jävla pissdåligt. Tentakler av mörker sträckte sig efter honom från avgrunden bakom hans rygg och sökte dra honom över kanten, ner till Cassandra.

Alla kvällar och nätter de suttit här på taket i sina solstolar och garvat åt skiten. Det skulle aldrig mer hända, det hade han sett till. Linus gick som i motvind och livsviljan i bröstet var ett fladdrande ljus på vippen att slockna. Det enda som fick honom att inte ge efter för impulsen att springa och sedan flyga var att han hittade ett alternativt sätt att lyda.

Han *skulle* ner till Cassandra. Men han skulle ta trapporna. Se henne. Så mycket var han henne skyldig.

När Linus hade kommit runt hörnet till Stugtorget och hans ögon vant sig vid skumrasket, kunde han se att ett trettio-tal människor hade samlats i en vid och lös cirkel kring punkten där Cassandra borde ha slagit ned. De pratade med låga röster och såg sig då och då om över axlarna för att titta efter något. Troligen hade det ringts på ambulans.

Linus lyfte blicken mot taket. De understa metrarna av fasaden gick att urskilja i ljuset från de hela lyktorna längre bort, men själva taket gled samman med natthimlen. På sin höjd skulle man kunnat skönja hans och Kassandras silhuetter där uppe och knappt ens det. Ingen risk att någon i cirkeln skulle vända sig om, få syn på honom och peka.

Han gick närmare. Luften blev tjockare och tycktes knappt innehålla något syre. Det snurrade i hans huvud och han hade svårt att andas. Framför honom fanns en öppning i cirkeln och precis när han nådde den, sköljde vitt ljus över cirkelns mitt när någon fotade med sin mobilkamera.

Kassandras kropp framkallades ur mörkret och brändes in på hans näthinna, fastnade där i ett spökljus som strålade skräck ner i Linus bröst. Hon hade blivit så *tunn*. Linus hann se vätskepölen som hon låg i, delar av kroppens innehåll som tvingats ur henne när hon landat på rygg och pressats ner i betongen. Bakre delen av hennes huvud saknades. Hennes ögon vidöppna, som om hon fortsatt att stirra upp mot Linus medan hon föll.

Det här har du gjort.

Folk runt omkring Linus pratade, men han hörde bara deras röster som meningslöst mummel där han stod inuti en tunnel som endast innehöll honom själv och Kassandras kropp. I dunklet avtecknade den sig som en hög med kläder slängda över skevt utstickande extremiteter.

Du ska titta. Du ska se.

Linus klev fram och bröt cirkeln. Med stumma händer fick han fram sin telefon och tände ficklampan. Mumlet omkring honom antog en klagande, protesterande karaktär när han lyste på Cassandra.

Den tuperade, rosa luggen låg smetad över hennes panna som var barmhärtigt oskadd. Hennes mun var öppen och i det vita ljuset glimmade en tandlagning till. Linus gled med blicken ner över hennes kropp. Han hajade till och var nära att tappa telefonen när hennes hjärta slog ett slag.

Det är omöjligt.

Omöjligt eller inte så buktade klänningstyget till strax ovanför Kassandras vänstra, tillplattade bröst. Linus knep ihop ögonen. När han öppnade dem igen såg han en svart, segmenterad kropp söka sig upp ur en bröstficka medan ett svagt klirr av glas hördes.

När Cassandra varit nere i lägenheten och skrivit lappen hade hon också tagit med sig burken med kackerlackan. Fallet hade krossat burken

och den evige överlevaren var fri igen. Antennerna spretade i luften när den sökte sig upp över Kassandras tunna axel och vidare ner på betongen. Den såg inte ens skadad ut.

Med oväntat hastiga rörelser för någon som varit utan föda under så lång tid, rörde sig kackerlackan mot Linus. Han flämtade till, släckte ficklampan och backade. Naturligtvis var det totala svartnojan, men han fick för sig att det var Kassandras själ som hade lämnat kroppen och nu var ute efter hämnd.

Han vände om och gick till mitten av torget, satte sig på en bänk utan ryggstöd och lyckades inte motstå impulsen att tända ficklampan och kolla så att insekten inte hade följt efter honom. Det hade den inte. Linus kurade ihop sig och lutade ansiktet i händerna. Hur gärna han än ville så var han ingen Michael Corleone som satt i fåtöljen med sitt stoneface och uthärdade tyngden av sin gärning. Han var en tonåring på en trasig bänk i en förfallen Stockholmsförort och han pallade inte mer.

Du är inte. Bara mörkret är.

Jo, han visste det där. Han hade det i sig, men det *bar* honom inte nu, så som det hade gjort under den senaste tiden. Kassandras död fick mörkret att skifta i äckelgrönt och svekfullt gult. Han hade mördat den enda människa som förstod honom, som kunde se på honom och säga vem han var.

Jag vågar inte, Linus. Jag vågar inte.

Han såg hennes ansikte framför sig, sista gången hon sett på honom. Hans egna ord, hans avskedsreplik och knuffen. Det gick inte att uthärda. Han hade trott att han kunde, men det visade sig nu att det kunde han inte. Det fick bli järnet mot tinningen eller in i käften och sedan morsning och goodbye.

Hundra kilo. Tjugo miljoner.

Linus satte sig upp med händerna vilande mot knäna, drog ett par djupa andetag. Han hade ett jobb att sköta, en uppgift som blivit honom tilldelad. Men hur skulle han kunna göra det när han inte förmådde att röra kroppen, inte kunde se Kassandras död som annat än djupaste jävla helvetes blylod kring halsen? Han sjönk ihop igen.

Så här då ...

Han tänkte på mörkret, på alltings utbytbarhet, miljarder på miljarder av fluktuationer inuti det svarta, svart som en kackerlacka.

Så här.

Kackerlackan hade varit instängd i sin burk och Cassandra hade haft för avsikt att behålla den där tills den dog, bara för att se hur lång tid det dröjde. Om Cassandra inte hade fallit från taket skulle insekten med all säkerhet fått förtvina och förtorka i sin ensamhet. Kackerlackor levde inte

i evighet, även om det kunde verka så. Alltså. Kassandras liv hade släckts, men kackerlackans hade räddats. På det kosmiska, allt övergripande planet så hade ett liv bytts mot ett annat. Det var en icke-händelse.

Linus insåg att hans resonemang ur en synvinkel var helt sjukt, men ur en annan korrekt. Mörkrets synvinkel. Han kände sig varken upplivad eller det minsta glad, men det räckte för att få honom att resa sig från bänken och ta itu med det som måste göras.

När han gick ut från torget mötte han ambulansen som kom för att hämta Cassandra. Han tittade bort mot folksamlingen som skingrade sig. I ljuset från ambulansens lyktor syntes klädhögen som varit hans närmaste. Linus höjde handen till hälften.

Jag älskar dig. Den biten var sann.

Tommy

1

Tommy ägnade dagen åt att pussla vidare. Henrys berättelse hade försett honom med en hörnbit som han kunde bygga vidare ifrån. Ägget. Den silvergrå husvagnen som det hände konstiga saker omkring.

Först incidenten på campingen utanför Trosa. Vid tiden för Svante Forsbergs bortförande hade han befunnit sig på Saluddens Camping med just en sådan husvagn. Han hade forslat sitt mörker med sig och när han lämnat det hade hans kidnappare fått tag i honom.

Tommy läste några artiklar om den andra händelsen en månad tidigare, där fyra husvagnar oförklarligt hade försvunnit från campingen. På ett av fotona som visade platsen där husvagnarna stått, kunde man i bakgrunden skymta den silvergrå vagnen. Var det så X hade fått reda på var Svante befann sig?

Tommy klickade mellan artiklar med olika sökord och fann att några av personerna som försvunnit hade återkommit. Ett äkta par som hade en ICA-butik, samt deras lille son. De var ovilliga att redogöra för vad de varit med om, men nämnde att de på något sätt transporterats till en annan plats. De ville inte prata om platsen, men Tommy gissade att den var ett fält.

Han sträckte på sig i skrivbordsstolen. Det sved i ögonen av sömnbrist och skärmstirrande. Han reste sig och stod en stund med händerna i fickorna och kollade om det hände något på Margretelundsvägen. Det gjorde det inte.

En av adresserna som stått på den handskrivna listan var en kanotklubb på Tommys sida av Tranebergsbron. Vad han visste så hade de lagt ner verksamheten för ett par år sedan, men det gamla kanothuset stod kvar. Tommy brukade passera där ibland på sina vändor med Hagge.

Det var bara skrot med honom som journalist när han inte tänkte utnyttja det faktum att han hade vetskap om en större polisinsats som praktiskt taget skulle äga rum på hans bakgård, men dels ville han inte exponera sig och dels orkade han inte. Han hade övervägt att ringa och tipsa Mehdi och kanske skulle han gjort det om det inte varit för det där med *legenden Tommy T i släptåg*. Kanske skulle han tipsa ändå, fast när det redan var för sent.

Han ringde Anita och hon berättade att Betty var förhållandevis okej, men mest gick runt i en dimma av Baileys och piller. Hagge hade blivit rastad, men bara kort eftersom han inte gillade gården. Hur länge skulle de här dumheterna pågå?

”Vilka dumheter?” frågade Tommy.

”Hade du tänkt dig att vi ska leva så här?”

”Bara så länge ...”

”Jag ger det tjugofyra timmar”, sa Anita. ”Imorgon vid den här tiden flyttar jag tillbaka till min lägenhet, sedan får både X och Y och Z komma och hälsa på bäst fan dom vill.”

De pratade fram och tillbaka men i slutändan blev det bestämt att Anita fick göra som hon ville. Det blev det alltid. När Tommy bad henne att hälsa Betty från honom, sa hon i frostig ton att det skulle hon visst göra. När han även bad henne ge Hagge en blöt puss på nosen kunde de avsluta samtalet i en hyfsad stämning.

Tommy satte sig vid skrivbordet igen och slog på artiklar om polisradion, interferenser och *Nån däruppe måste gilla mig*. Det gav inte mycket. Den osannolika sången hade spelats kontinuerligt under tortyren av barnet och sedan överförs till Brunkebergstunneln där den skickats ut som interferens, även sedan barnet förts bort från platsen. Hade sången blivit kvar i berget, hos ... Sigge?

Han övergick till försvinnandena på Luntmakargatan. Händelsen var över trettio år gammal och det var inte lätt att hitta något om den. Sökorden ”1986” och ”Luntmakargatan” gav mest saker om Palmemordet, men det tycktes som att tre eller möjligen fyra personer hade försvunnit från adressen. I fastighetens tvättstuga hade man funnit blodspår från ett flertal människor.

Tommy klickade bort Google, gick ut i badrummet och sköljde ansiktet med kallt vatten. Det upphörde aldrig att fascinera honom hur saker bara blev alltmer komplicerade ju mer man visste. Klockan var över sex och Tommy hade en uppgift kvar att sköta denna dag. Han satte sig vid datorn igen och ägnade en timme åt att redigera texten om Tomás boxningsklubb, varpå han ringde mannen i fråga. Efter några hälsningsfraser sa Tommy: ”Artikeln är klar. Den är helt bra, men jag ville bara kolla att du är okej med titeln.”

”Skjut.”

Tommy harklade sig. ”Alla Rissnes änglar.”

”Skulle det vara vi det? Kan säga dig, Tommy, dom grabbarna är inte bästa änglarna.”

”Nämen, Todos Santos ...”

”Är inte helt bakom flötet. Fattade det. Smörigare än Julio Iglesias, men

kör på det. Annars?”

”Komplicerat, jävligt komplicerat.”

”Nåt jag kan göra?”

”Faktiskt inte, Tomás. Men tack för att du frågar. Artikeln kommer imorgon.”

”Grabbarna kommer säga *'pfft'* och vara stolta som tuppen på gödselstacken.”

”Det glädjer mig.”

När Tommy hade lagt på, skickade han artikeln, stängde datorn och sjönk ner i fåtöljen. Billyktor från Margretelundsvägen flöt först makligt och sedan hastigt över taket. Dagen hade varit fylld av intryck som osorterade kretsade kring varandra. Husvagnen, tunneln, fältet, Tomás boxarkillar, Henrys härjade ansikte och Hagges dystra uppsyn.

Bilderna gled ihop och kombinerades. Husvagnen körde genom tunneln, Hagge nosade runt på fältet och boxarkillarna spöade upp Henry på Jannes kontor. Vid någon punkt insåg Tommy att han sov och sedan upphörde de medvetna tankarna.

Han vaknade av ett ljud, ett frasande av tyg samtidigt som något tunt och klabbigt landade över hans ansikte. Halvsovande strök han bort det och något som kändes som spindelväv fastnade på hans fingrar. Han öppnade ögonen.

I rummets dunkel kunde han urskilja konturerna av en person som satt på Josef Frank-pallen två meter framför honom. Tommy hade varit så förberedd på det här ögonblicket att han inte ens blev skrämmd, bara konstaterade sömndrucket att: *så var det dags*.

Tommy drog sig upp från sin sammansjunkna position samtidigt som en lastbil passerade nere på gatan. Ljuset flöt över taket och reflekterades ner i ansiktet på personen mitt emot honom. *Det* hade Tommy inte varit förberedd på och han gjorde en ofrivillig grimas. Han hade aldrig sett ett så ödelagt ansikte, åtminstone inte på en levande person. Det som stod ut starkast under ögonblicket av indirekt belysning var det djupa, inskurna ”X” som alla andra sår grupperade sig kring.

”Är det så du ser ut”, sa Tommy mer konstaterande än frågande. Han förstod att det här var X’ verkliga ansikte och inte någon mask.

”Ja”, sa X med ljus, barnslig stämma. ”Så här ser jag ut.”

Tommy visste inte hur länge han sovit, hur mycket klockan var. X satt med armarna lutade mot knäna och såg på honom en stund. Sedan

studsade han upp och ner med underdelen av kroppen och sa: "Den här stolen är inte skön."

"Det är en pall."

"Den här pallen är inte skön."

"Vill du att jag hämtar en stol?"

"Nä. Jag ska gå snart."

Tommy visste inte för vilken gång i ordningen han önskade att han haft Hagge närvarande. Kontrasten mellan X' utseende av krigsveteran i en tortyrkammare och hans väna och troskyldiga ton gjorde det omöjligt att läsa hans stämning eller syften. Å andra sidan var det just detta möte han velat skydda både Hagge och Anita från.

Jag ska gå snart.

Det tydde åtminstone på att han inte hade för avsikt att göra en Svante Forsberg på Tommy. Kanske tänkte han bara *prata* tills Tommy hämtade sin Globalkniv och satte sig i badkaret med vattnet rinnande. Han förvånade sig själv genom att fråga något som knappast var prio ett i sammanhanget: "Vad heter du?"

"Jag vet inte. Är det viktigt?"

"Nä. Bara att man vill ha ett namn på den man pratar med."

"Jag kanske hade ett namn. Men det försvann."

"I husvagnen?"

"Ja."

Och så var de inne i denna historias mörka hjärta. Det fanns inget beklagande i X' ton och Tommy trodde knappast att han var ute efter ömkan, så han frågade rakt på sak: "Vad var det som hände? I husvagnen?"

"Dom var dumma. Väldigt dumma. Det gjorde ont. Längre. Så jag gjorde den andra platsen. För att ha nånans att vara. Ibland."

"Du gjorde den? Hur då?"

"Jag vet inte. Jag hade inget att göra. Det gjorde ont. Så jag tänkte. Väldigt mycket. Tills det blev på riktigt."

X reste sig från pallen och trots att Tommy inte ville det, drog han sig bakåt i fåtöljen. X såg inte ens åt honom utan ställde sig vid fönstret och tittade ut. Hans ansikte framträdde i profil mot ljuset från gatan och det var ett monster som stod i Tommys vardagsrum. Ett monster och ett litet barn.

"Dom trodde du var död", sa Tommy utan att specificera vilka *dom* var.

"Jag var nästan död. Jag vet inte. Jag kanske var död. Sen kom Sigge. Han var snäll. Jag fick vara hos honom."

"I Brunkebergstunneln?"

"Ja. Sigge var där då. Han tog hand om mig. Och han fick lite som jag

hade. Jag hade inte så mycket. Fältet. Sångerna. Det tyckte han om.”

”Den här Sigge. Vem är det?”

X vände sig mot Tommy och hans ansikte hamnade i ett barmhärtigt motljus när han sa: ”Det är bara som människor kan säga.”

”Hur menar du?”

”Hans namn. Det är väldigt svårt att säga. För människor. Jag kan. Men jag övade väldigt länge. Det är väldigt långt och betyder en massa saker.”

X plockade fram en antik Nokia-telefon ur fickan och tittade på skärmen. ”Nu måste jag gå snart.”

Tommy såg på Nokian och en tankekedja började löpa, men hejdades när X tog ett steg emot honom. *Nu händer det*, tänkte Tommy. *Nu händer det på något sätt*. I syfte att ytterligare bereda sig på ögonblicket, frågade Tommy: ”Varför har du kommit?”

”För jag ville se dig. Du såg mig. Allt jag gjorde.”

”Menar du att det är så? Att jag har varit ditt *vittne*?”

”Jag förstår inte.”

”Att du ville ha nån som såg och förstod vad du gjorde och sen berättade om det?”

X la huvudet på sned och tittade upp i taket så att hans ögonvitor glimmade till som ett par ficklampor i en ruin. ”Kanske lite”, sa han. ”Men inte mycket. Du skulle se. Och skriva. Dom var dumma.”

”Vilka var dumma?”

När X tittade på sin telefon igen kunde Tommy se siffrorna bakom den diagonala sprickan över skärmen: 19.55. X stoppade telefonen i fickan och sa: ”Nu ska jag gå. Blunda.”

”Tänker du döda mig?”

”Nä. Varför det? Du är inte dum. Vet inte om du är snäll. Men du är inte dum. Blunda.”

”Vänta. Bara en sista sak. Peter Himmelstrand. Vad hände med honom?”

”Jag tänkte göra honom död. För att han hittat på sångerna. Men han var snäll. Så han fick följa med istället.”

”Hur menar du att ...”

X gjorde en rörelse med en klolik hand som Tommy kände igen från foton, svepte den uppifrån och ned och sa: ”Blunda!”

Betvingade av en inre kraft som Tommy upplevde kom från honom själv, for hans ögonlock igen. Ett frasande eller kortvarigt brus som av radiointerferens hördes. Tommy tvingade sina ögon öppna och såg ett nät av tunna, fallande trådar stråla ner mot pallen där X nyss suttit. De föll över Tommys huvud och kropp, snärjde in honom i sin svarta väv.

Linus

Linus kollade klockan på mobilen. 19.55. Vare sig han eller Matti hade ordentliga vinterjackor, bara hoodies i tjockare tyg som inte dög mycket mot vinden som svepte över Stugfältet och studsade mot Heilhallens nedklottrade väggar. De körde händerna i fickorna och hoppade på stället.

Tidigare under kvällen hade Linus städad i Kassandras lägenhet och bland annat hittat en påse med femton skimmade gram. Femton av tjugo. Inte konstigt att näsorna reagerat som de gjort. Linus hade berättat för Matti att det varit Cassandra som ansvarat för paketeringen och att hon fått sådan skarp ångest över vad hon gjort att hon tagit livet av sig. Han redogjorde för innehållet i hennes lapp som handlat om hur hon valde detta själv, att det bara var skit med världen, och så vidare.

Matti verkade inte bry sig nämnvärt, vilket gjorde Linus milt sagt irriterad. Även Matti hade ovetande puttad fulskiten och Linus hade tagit ansvar för att reda upp det på taskigast tänkbara sätt. Mattis likgiltiga min när han berättade om Cassandra fick Linus att vilja möblera om nosen på sin björnbrorsa.

Han hade åtminstone inställt sig fem minuter efter att Linus messat det enda ordet "Heilhallen". Fanns inte en pick i Stugan som inte kände till byggnaden som fortfarande pryddes av en del nassetaggar som tillkommit sedan man blåstrat bort huvudnumret.

Dörren till materialförrådet hade varit olåst och tillsammans hade de röjt plats bland bråten och bestämt sig för att temporärt gömma skiten i en möjlig plint som stod och säckade i ett hörn likt en halvdöd ponny. Sedan fick de distribuera den till nya packcentraler.

Linus kollade klockan igen. 19.57.

"Nervös?" frågade Matti.

"Nä", sa Linus. "Jag är precis som du, jag bara skiter i allting."

"Vad fan snackar du om? Jag är ju här, eller hur?"

"Visst, men du är liksom helt borta. Det här är typ det största någonsin och du bara ... jag vet inte."

"Kanske är lite trött på din stil."

Längre kom de inte innan de avbröts av ljudet från en bilmotor. Två ljuskoner närmade sig från Paradisvägen och kastade uppförstorade skuggor av Linus och Matti på Heilhallens kortvägg. Linus klämde över sitt nyinförskaffade axelhölster där järnet satt instuckat. Han hade övat på

att slita fram det och klicka bort säkringen i en rörelse. Om det av någon anledning blev nödvändigt.

Man behövde inte ha sett många filmer eller serier för att veta att ögonblicket när skiten bytte händer var kritiskt. En fråga om förtroende. Linus hade inte en aning om vem han var, brorsan eller picken som nu närmade sig i en mindre skåpbil märkt "Florås Blommor". Förtroendet var noll. Alltså järnet.

Linus viftade åt skåpbilen att köra närmare. Den bromsade in tre meter framför honom och en kille i trettioårsåldern som såg ut som typ vilken lagerarbetare som helst stack ut huvudet genom sidorutan. "Leverans", sa han. "Vad heter du?"

"Linus. Du kan backa upp mot dörren här."

Killen nickade, drog tillbaka huvudet och började vända bilen. Han såg ofarlig ut. Såvida han inte hade ett gäng pyntade brorsor i lastutrymmet borde det inte bli några problem.

Och varför skulle han ha det?

Ingen anledning. Bara allmänt nojande kring allt som kunde gå snett. Linus kollade in Matti som hade piggnat till en aning sedan leveransen anlant på minuten.

"Nu börjar det, va?" sa Linus.

"Ja", sa Matti. "Det gör ju det."

Medan killen backade upp mot dörren till materialförrådet plingade det till i Linus telefon. Han drog fram skärmen och såg att meddelandet kom från hans morbror och enbart löd: "SPRING LINUS SPRNG".

Killen stannade två meter framför dörren och hoppade ur bilen. Linus stoppade tillbaka skärmen i fickan. Hade hans morbror på något sätt fått reda på vad han höll på med? Fick bli ett senare problem eftersom killen nu låste upp bakdörrarna på skåpbilen. Det kunde inte hjälpas. Linus hade högerhanden beredd till action ifall att, ifall att. Men lastutrymmet innehöll bara två stora klumpar invirade i plast. Killen pekade på dem och sa: "Väger jävel, ni får hjälpa till."

Det plingade i Linus telefon igen, men han ignorerade det och hoppade upp i bilen. Med gemensamma krafter lyckades han och Matti hjälpa killen att bära ut femtiokilosklunsarna och lägga dem på marken mellan bilen och hallen.

"Okej", sa killen och borstade händerna mot varandra. "Det var väl ..." Han avbröt sig och stirrade bort mot Gårdsstugan med gapande mun.

Linus snurrade runt och ett katastrofscenariot han inte ens hade beaktat vecklade ut sig. I en vid halvcirkel närmade sig kyttan. Sju eller åtta pers i svart insatsmundering och höjda automatvapen slöt sig allt närmare och Linus hörde en röst ropa: "Visa händerna och lägg er på marken!"

Han snurrade runt igen. Längs hallens kant och vid hallens hörn närmade sig fler poliser, sammanlagt minst femton stycken som skar av alla tänkbara flyktvägar.

SPRING LINUS SPRNG

Morbror Tommy hade vetat. Varför hade han skickat meddelandet när det redan var för sent? Frustrationen exploderade i Linus huvud. Hans hand for in i jackans öppning och fick tag i järnet.

Tommy

Tommy satt stilla i fåtöljen medan spindeltrådarna löstes upp som sockervadd smältande i helvetet. Det var en bild han inte blev kvitt. *Nokian. Diagonal spricka över skärmen.*

Det kunde omöjligen vara samma telefon som X hade använt för att kommunicera med Snapchat, det gick inte ens att ta foton med en så gammal lur.

Tommy plockade upp sin egen skärm och öppnade arkivet med bilder som han hade tagit i Jannes barack. Bläddrade tills han hittade ett foto där den döde Janne syntes ordentligt. Tommy zoomade in på telefonen som Janne höll kramad i handen. Det var mycket riktigt en gammal Nokia av samma modell och den hade en spricka över skärmen *men uppifrån och ner.*

Tommy blundade och tog fram minnesbilden av när Janne lagt in hans nummer. Han kom ihåg telefonen eftersom han hade funnit det lustigt att Janne var så low-tech på den punkten. Tommy var helt säker. Sprickan i skärmen på Jannes telefon hade varit diagonal. Det var den telefon som X hade hållit i sin hand alldeles nyss.

Meddelandet med koden till kassaskåpet hade inte kommit från Janne, utan från X. Tommy pressade handlovarna mot ögonen. *Du skulle se. Och skriva. Dom var dumma.*

Dom?

Dom?

Klockan var 19.58. Tommys finger halkade över skärmen när han tog fram numret till Don Juan Johansson och ringde. Han skakade skärmen som för att få signalen att rusa fram fortare. När Henry svarade kunde Tommy höra att han befann sig utomhus och att han var mycket spänd.

”Dålig timing”, sa han.

”En sak”, sa Tommy. ”Du sa att Svante Forsberg lyckades få med några kollegor på sina idéer. Var dom också med och torterade barnet?”

”Ja, det sa jag ju. Du, jag måste ...”

”Det sa du *inte*. Du måste avbryta! Nu!”

”Lycka till. Har över tre hundra pers ute på tjugo platser och ... du, nu händer det nåt här!”

”Henry, lyssna ...”

Linjen var död. När Tommy försökte ringa igen svarade inte Henry.

Tommys händer skakade så att han knappt kunde hålla i telefonen när han tog fram Linus nummer och skrev "SPRING LINUS SPRNG". Han skickade meddelandet och började genast skriva ett nytt.

Svett droppade från pannan ner på skärmen, svett rann kittlande ur hans armhålor och längs hans sidor. Han visste att han var för sent ute.

Linus

”Du pykade ditt satans jävla as!”

Något hade varit snett med Matti under hela kvällen eller ända sedan föregående kväll när han sagt det där ”jag fattar”.

Jag kanske är lite trött på din stil.

Linus hade bara aldrig kunnat tro att Matti var så trött att han kubbat iväg till kytan och pykat ner Linus och hela skiten. Det hade inte funnits på kartan, men Matti hade tydligen hittat på en egen karta som hade lett honom fullständigt vilse. Han var inte längre en brorsa eller ens en människa, bara en värdelös pyk. Linus slet fram järnet och sköt honom i magen.

I samma ögonblick som skottet avfyrades var det som om någon slagit en slägga i Linus ben. Först det högra och sedan det vänstra. Ljudet av hans eget skott hade dränkt de dämpade knallarna av två G36:or som avfyrades så gott som samtidigt. Kulan i högerbenet gick bara in i vadmuskulaturen medan den i det vänstra träffade lårbenet och sände en chockvåg genom Linus skelett som fick honom att falla handlöst över ett av paketen.

Telefonen ramlade ur hans ficka ner på asfalten och ögonblicket därefter tappade han järnet så att det landade på telefonen och spräckte skärmen.

Otur. Jävla otur, alltså.

Han lyfte blicken från den trasiga telefonen och såg snubben som kommit med varorna ligga på marken med händerna på huvudet. Intill honom låg Matti och vred sig som en mask, gjorde hemska grimaser och pressade händerna mot magen som för att hålla inälvorna på plats. Kunde han ha.

Ekot av skotten dog ut och i tystnaden kunde Linus höra kytans kängor närma sig. Han tryckte kinden mot paketet som kändes onödigt hårt. Linus lyfte huvudet en decimeter. Under plasten, precis framför hans ögon låg en mobiltelefon insurrad tillsammans med varorna. En sladd löpte ut från den.

Otur. Skarp jävla otur.

Linus tittade på sin egen telefon. Genom spindelnätsmönstret av sprickor kunde han läsa morbror Tommys sista meddelande: INTE KOKAIN UTAN SPRÄNGÄMMEN SPRING. Jo. Det hade han ju förstått nu,

men det fanns inte mycket spring kvar i hans ben.

Cirkeln av poliser slöt sig allt tätare kring honom. Det enda som hördes var knarrandet av deras kängor och Mattis utdöende gnyenden. Snart skulle det bli mindre tyst. Det enda tråkiga var att Staffan och Margot inte fanns med i kretsen som nu bara var ett par meter bort. Nåja, de kanske deltog i någon annan insats. Det här var *stort*. Störst. Alltid något.

Linus lyfte blicken mot poliserna som närmade sig med vapnens pipor riktade mot marken.

”Kom, kom, lilla kyttan”, sa Linus. ”Kom och titta vad jag har här.”

Linus kände en vibration gå genom paketet, såg en rektangel av ljus framträda under sig när den inplastade telefonen tändes. Sedan blev allt vitt. Och därefter svart.

Tommy

Trots att kanotklubbens lokaler låg en kilometer bort darrade huset till av stötvågen och fönsterrutorna skallrade. Tommy sprang ut på balkongen och såg en svart rökpelare stiga bakom träden bortåt Tranebergsbron. Han grep om räcket och sjönk ner på balkongens spruckna betonggolv där han kraftsade över den korrugerade plåtens flagnande färg. Gröna flisor lossnade och singlar ner.

Över trehundra poliser på tjugo platser.

Tre stycken hade plågat barnet och han hade tagit en hundrafaldig hämnd på hela kåren de tillhört. Det hade varit syftet med hela hans operation, kokainet var bara en bisak för att dra till sig uppmärksamheten. Och uppmärksamhet hade Tommy givit honom. I överflöd.

Du skulle se. Och skriva. Dom var dumma.

Inte konstigt att Janne känt ruelle. Ett ton kokain var väl en sak, att bidra till en nogsamt planerad massaker en annan. Men han var ju Semtex-Janne och en del av hans lagliga verksamhet handlade om import av sprängämnen. Han var mannen som kunde ordna det utan att någon höjde på ögonbrynen, och det var han och Tommy som hade gjort allting möjligt.

Tommy ställde sig på alla fyra och flämtade. Han var så förtvivlad att han inte ens kunde gråta. X hade lett honom längs en snitslad bana och Tommy hade ivrigt sprungit mellan kontrollerna med tungan hängande utanför. För fyra artiklar och lite upprättelse.

Han såg förödelsen för sig. Femton personer eller fler samlade kring hundra kilo sprängdeg som detonerade. Kunde bara bli köttslamsor och strimlor av uniformer, fragment av vapen som virvlade upp i luften. Med säkerhet också ett antal dilare samt oskyldiga som bara befann sig i närheten. Barn. Linus.

Tommy hade aldrig övervägt att ta livet av sig och han övervägde det inte nu heller. Men det gick inte att bära. Att tänka sig en framtid där han för alltid skulle vara mannen som krattat marken för det värsta massmordet i modern svensk historia. Gick inte.

Fortfarande på alla fyra kröp han in från balkongen, satt sedan en stund i milt vansinne och smekte över Josef Frank-pallen medan han tänkte på det lilla barnet som farit så illa. Skräcken. Plågorna. Mörkret som växte,

bolmade ut och fyllde husvagnen där det befann sig.

Det gjorde ont. Länge.

Ljudet av en fallande droppe hördes från Tommys telefon. Han kröp bort till bordet och drog ner den till sig på golvet. Han kunde inte vara någon annanstans än på golvet just nu, kanske inte på länge. Han tryckte på Snapchat-ikonen.

Fotot visade en lapp med några bokstäver skrivna med den där handstilen som var lika krokig och spretig som fingrarna som präntade den. På lappen stod: *takk för hjälpen hejdå*.

Bilden försvann och Tommy lyfte blicken mot fönstret. På avstånd kunde han höra sirener. Hela Stockholm måste vara i kaos- och chocktillstånd.

Hejdå.

Det var trots allt bara några procent av Sveriges poliskår som försvunnit denna dag. De återstående skulle lägga allt och verkligen allt åt sidan för att få tag i den som hade mördat deras kollegor. Om det var det värsta massmordet så skulle det också bli den mest omfattande mördarjakten i svensk historia. Det skulle vara omöjligt för X att gömma sig på någon enda plats.

Utom en.

Epilog

Nån däruppe måste gilla mig
Nån som ger mig allt jag får
Varför har just jag det så här bra
Tänk vad lite man förstår

Peter Himmelstrand
– *Nån däruppe måste gilla mig*

”Gör lucia och krigare. Sju bokstäver. Börjar på B slutar på K och där emellan ...”

”Får jag se.” Lennart drog åt sig korsordet och körde ut tungspetsen i mungipan medan han knackade med pekfingret på de bokstäver som Olof redan fyllt i. ”Ha!” sa han och daskade handflatan i bordsskivan så att beaglen Benny som låg och slumrade i soffan lyfte på huvudet.

”Bärsärk”, sa Lennart triumferande. ”Lucia bär ju särk och ...”

”Jo, jo”, sa Olof. ”Jag förstår. Tack så mycket.”

”Blev du *putt* nu?”

”Inte putt. Tycker bara jag borde kunnat komma på det själv.”

”Man får hjälpas åt. Du hjälper ju mig ibland.”

”Inte lika ofta.”

Tystnad sänkte sig kring bordet. Benny gled ner från soffan och gick ut från husvagnen. Varje gång Lennart eller Olof råkade nämna något som hade med *tid* att göra blev det som konstig stämning. Ordet ”ofta” hade med tid att göra.

De visste inte hur länge de befunnit sig på fältet. Datumet på korsordstidningarna tydde på att det rörde sig om tre år, men det kändes som mycket kortare. Några veckor. Pojken som med några dagars mellanrum kom med tidningarna, samt mat och dryck, sa att de inte skulle tänka på det. Att det var han som bestämde hur det var med tiden. Ibland gick den fort, ibland långsamt.

Men det var ogörligt att inte tänka på det. Att tre år skulle ha passerat i världen bortanför fältet, den värld som varit deras innan de bestämt sig

för att åka till Trosa på campingsemester.

Hur var det till exempel med korna? Hade deras son respektive dotter Ante och Gunilla tagit över skötseln av gårdarna? Hade de blivit tillsammans i sin delade olycka över försvunna fäder? Hade de gift sig? Fått barn? Svårt att inte tänka på.

De båda männen satt med sina grova nävar vilande på bordet och tittade ut mot sitt trädgårdsland. Pojken hade på förfrågan tagit med sig fröer och sättpotatis som växte onaturligt snabbt och Lennart och Olof hade redan kunnat skörda en gång. Bortom landet syntes inget utom det eviga fältet, den eviga himlen. Allt som tidigare hade skrämt dem, de förbrända, de vita och syraregnet hade upphört sedan den svarta tigern börjat vakta på dem. Det enda de hade var trädgårdslandet, gräset, himlen, korsordstidningarna och varandra.

Lennart strök Olof över kinden. "Vi härdar väl ut, du min Olof? Visst gör vi väl det?"

"Jo, jo", sa Olof och la sin hand över hans. "Visst gör vi det. Men lite enahanda är det allt." Han tittade mot platsen där beaglen nyss legat och frågade: "Vart gick Benny?"

Lennart drog på munnen. "Ja, du. Vart skulle han gå?"

Benny hoppade ner från vagnen och kikade under den. Katt låg på sin vanliga plats intill ett av hjulen och såg på honom. Benny ruskade på huvudet och vädrade i luften. Där var den. Doften som fått honom att hoppa ner från soffan. Barnbarn.

När Barnbarn kom ville han ibland leka med Benny. Benny lekte lite för att han borde. Barnbarn hade med sig mat till honom och Katt, ibland godis. Men det var något konstigt med Barnbarn. Han luktade inte alls som Barnbarn utan som Stor och lukten av Stor var blandad med lukten av de som brunnit och de som var Vita. Han luktade som den här platsen, fast Människa.

Dessutom gick Barnbarn med den stora Katt. Den svarta. Den tyckte Benny inte alls om. Den var helt olik vanliga Katt, Bennys Katt. Stora Katt lät inte Benny gå som han ville. En gång när Benny kom för nära hade den visat tänderna. Då hade Benny sprungit och gömt sig under husvagnen.

Barnbarn kom närmare. Benny kunde se honom, så han kröp in under vagnen och la sig intill Katt. Katt gjorde det där ljudet som lät som en morrning men betydde att Katt hade det bra. Ljudet gjorde Benny lugnare. Han tryckte sig nära intill Katt och försökte låta likadant. Han kunde nästan. Han hade tränat.

”Hej.”

Pojken som kom in i vagnen bar på två matkassar som verkade orimligt tunga för den lilla kroppen, så Olof befriade honom från hans börda och ställde kassarna på köksbänken. Pojken såg sig omkring i vagnen och frågade: ”Vad gör ni?”

”Inte mycket”, svarade Lennart. ”Löser korsord. Hittar på berättelser. Äter. Motionerar.”

”Kan ni berätta en berättelse för mig?”

”En annan gång, kanske”, sa Lennart.

Pojken satte sig i soffan och vek in händerna under låren. ”Det blir ingen annan gång”, sa han.

”Hur menar du?”

”Jag ska bo här nu. Jag är klar med det jag skulle göra.”

Lennart tittade på Olof som slog ut med händerna. Båda tyckte att pojken var obehaglig eftersom han pratade som ett barn men med auktoriteten hos en vuxen. Dessutom var han intimt förbunden med fältet som höll dem fångna och kunde styra över det som han ville. Att han hade *skapat* det, som han hävdade, var kanske att ta i men inte omöjligt. Att han skulle *bo* med dem kändes oroväckande, eller menade han ...

”Om du ska bo här”, sa Lennart. ”Innebär det att vi kan åka härifrån?”

”Nä”, sa barnet. ”Jag vill inte att ni åker.”

Olof lämnade diskbänken, gick fram till barnet och la sin stora hand mjukt på hans axel och frågade: ”Men hur länge menar du att vi ska bli kvar här?”

”Jag vet inte”, sa pojken och rynkade ögonbrynen innan han lutade sin kind mot Olofs handrygg och sken upp i ett leende. ”Men ni är snälla. Jag vill vara med er länge. Kanske alltid.”